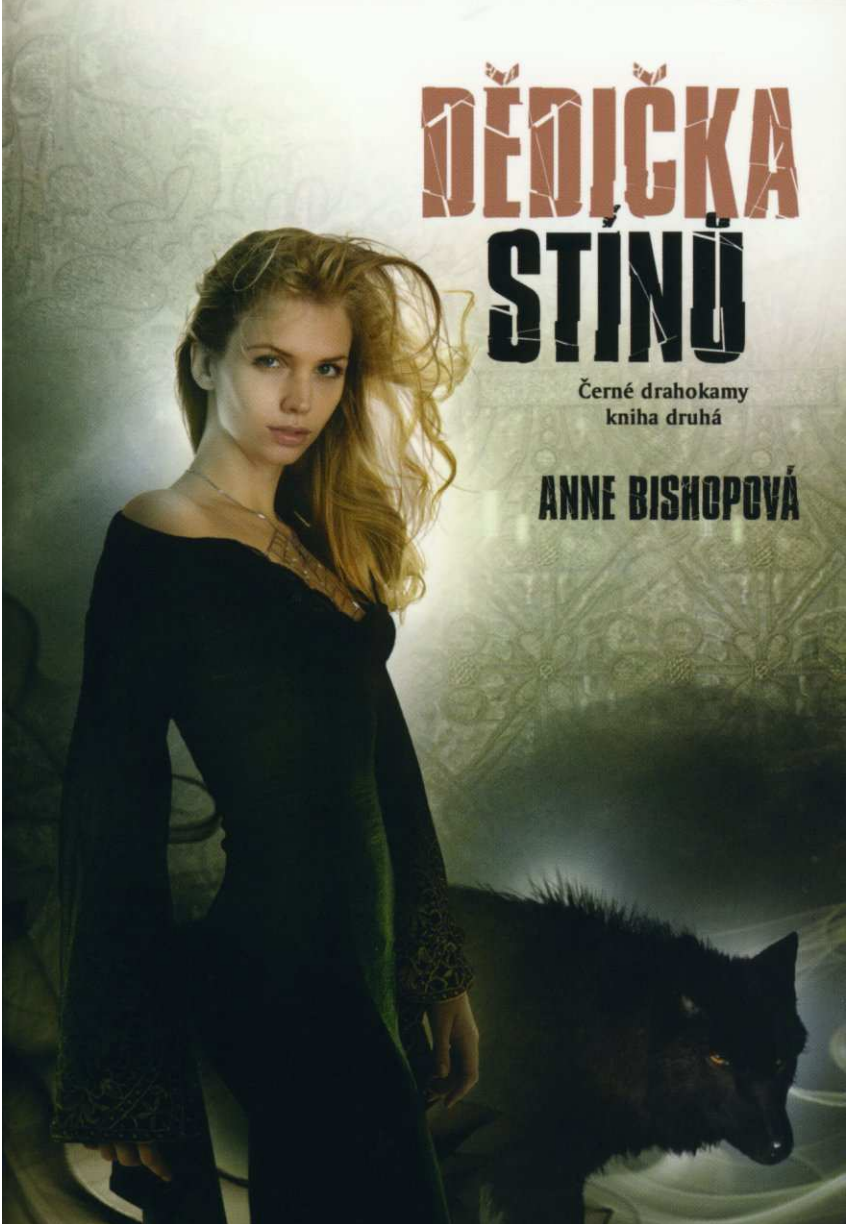

DĚDIČKA
STÍNŮ
Černé drahokamy
kniha druhá
ANNE BISHOPOVÁ

ANNE BISHOPOVÁ

DĚDIČKA STÍNŮ

Černé drahokamy
kniha druhá

TRITON
Praha / Kroměříž

Anne Bishopová
Dědička Stínů
Černé drahokamy − kniha druhá

Copyright © 1999 by Anne Bishop
Translation © Jana Odehnalová, 2010
Cover © Larry Rostant, 2010
© TRITON, 2010

ISBN 978-80-7387-218-2

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

DRAHOKAMY

Bílý
Žlutý
Tygří oko
Růžový
Modrý jak letní obloha
Nachový
Opálový*
Zelený
Safírový
Rudý
Šedý
Ebonitově tmavošedý
Černý

Když člověk obětuje Temnotě, může klesnout maximálně o tři barvy od drahokamu svého zrození.
Příklad: Rodná bílá může klesnout na růžovou.

Poznámka autorky:
„Sc“ ve jménech Scelt, Schval a Scernon se vyslovují „š“.

* Opálový tvoří dělící linii mezi jasnými a temnými drahokamy, protože může být jak jasný, tak temný.

HIERARCHIE ČISTÉ KRVE

Muži:

Landen − příslušník nečisté krve jakékoli rasy

Muž čisté krve − označení pro všechny muže rasy čisté krve, i pro ty, kteří nenosí žádné drahokamy

Válečník − muž čisté krve, který nosí drahokamy; na stejné úrovni jako čarodějnice

Princ − muž čisté krve, který nosí drahokamy; na stejné úrovni jako kněžka nebo léčitelka

Princ válečník − nebezpečný a agresivní muž čisté krve; na úrovni lehce pod Královnou

Ženy:

Landenka − příslušnice nečisté krve

Žena čisté krve − označení pro všechny ženy rasy čisté krve; většinou používáno pro ty, které nenosí žádné drahokamy

Čarodějnice − žena čisté krve, která nosí drahokamy, ale nepatří do vyšší úrovně

Léčitelka − čarodějnice, která léčí fyzická zranění a nemoci; na stejné úrovni jako kněžka a princ

Kněžka − čarodějnice, která se stará o oltáře a svatyně; stvrzuje zasnoubení a manželství; provádí oběti; na stejné úrovni jako léčitelka a princ

Černá vdova − čarodějnice, která léčí mysl; spřádá pavučiny snů a vizí; vyškolena v iluzích a jedech

Královna − čarodějnice, která vládne čisté krvi, je považovaná za srdce země a jádro morálky čisté krve; je centrem jejich společnosti.

Prolog

Kaeleer

Zasedala Temná rada.

Andulvar Yaslana, démonský érijenský válečník a princ, složil temná křídla a hodnotil ostatní členy Rady; vůbec se mu nelíbilo, co viděl. S výjimkou tribunálu, který musel být přítomen, bylo na každém zasedání zapotřebí jen dvou třetin členů, kteří by si vyslechli žádosti nebo pronesli své názory, když se mezi čistou krví v Kaeleeru objevila neshoda, již nemohly rozhodnout královny teritoria. Dnes večer byla všechna sedadla obsazená, s výjimkou jednoho vedle Andulvara.

Ale i tento člen byl přítomen, stál trpělivě v kruhu žadatele a čekal na výrok Rady. Byl to snědý muž se zlatýma očima a měl husté černé vlasy, které byly na spáncích stříbrné. Stál tam a opíral se o elegantní hůl se stříbrnou rukojetí a člověk by si mohl říci, že je pohledný. Muž čisté krve za zenitem svých dnů. Jeho dlouhé, černě nalakované nehty a prsten s černým drahokamem na pravé ruce však vypovídaly o něčem jiném.

První tribun si potichu odkašlal: „Princi Saetane Daemone SaDiablo, stojíte před touto Radou, neboť žádáte o poručnictví pro dítě Jaenelle Angelline. Avšak nepředložil jste nám informace potřebné ke kontaktování rodiny této dívky, aby sem mohli rovněž přijít a promluvit ze své strany, jak je zvykem v projednávání případu.“

„Oni to dítě nechtějí,“ zněla tichá odpověď. „Já ano.“

„Nejvyšší pane, my však máme jen vaše vyjádření.“

Hlupáci, pomyslel si Andulvar a pozoroval téměř neznatelné nadechnutí a vydechnutí na Saetanově hrudi.

První tribun pokračoval: „Nejproblematičtějším aspektem této žádosti je to, že jste strážcem, jedním z živých mrtvých, a přesto chcete, abychom svěřili blaho živého dítěte do vašich rukou.“

„To není ledajaké dítě, tribune. Právě *tohle* dítě.“

První tribun se nepříjemně zavrtěl na židli. Očima přejel terasovitě uspořádaná sedadla po obou stranách zasedací místnosti. „Vzhledem k… nezvyklým… okolnostem bude muset být rozhodnutí jednohlasné. Rozumíte?“

„Rozumím, tribune. Rozumím velice dobře.“

První tribun si znovu odkašlal. „Bude se teď hlasovat o žádosti Saetana Daemona SaDiabla o poručnictví pro dítě Jaenelle Angelline. Je někdo proti?“

Určitý počet rukou vyletěl nahoru a Andulvar se zachvěl, když spatřil nezvyklý skelný výraz v Saetanových očích.

Když byly ruce sečteny, nikdo nepromluvil, nikdo se ani nepohnul.

„Hlasujte ještě jednou,“ řekl Saetan velice tiše.

Když první tribun neodpovídal, druhý tribun se dotkl jeho paže. Během několika vteřin zůstala z prvního tribuna na židli jen hromádka popela a černé hedvábné roucho.

Matko noci, vyděsil se Andulvar, když pozoroval jedno tělo za druhým těch, kteří byli proti, jak se rozpadají v prach. *Matko noci.*

„Hlasujte ještě jednou,“ pravil Saetan velice jemně.

Vyšlo to jednohlasně.

Druhý tribun si rukou třel místo kolem srdce. „Princi Saetane Daemone SaDiablo, Rada vám tudíž přiděluje všechna otcovská…“

„Rodičovská. Všechna *rodičovská* práva.“

„… všechna rodičovská práva pro dítě jménem Jaenelle Angelline od této hodiny až do doby, kdy dosáhne dvaceti let.“

Saetan se poklonil tribunálu a pomalu odcházel dlouhou cestou ven ze zasedací síně. Andulvar opustil své sedadlo a šel mu otevřít velké dvojité dveře na vzdáleném konci zasedací síně.

Oddychl si úlevou, když Saetan, opíraje se pevně o hůl se stříbrnou rukojetí, kráčel pomalu za ním.

Ještě nebylo po všem, pomyslel si Andulvar, když zavřel dveře a následoval Saetana. Rada bude příště chytřejší, když bude chtít oponovat Nejvyššímu pánovi, ale *bude* ještě další kolo.

Když konečně vyšli do čerstvého nočního vzduchu, Andulvar se obrátil na dlouholetého přítele. „Takže teď patří tobě.“

Saetan zvedl obličej do noční oblohy a zavřel zlaté oči. „Ano, teď je moje.“

První část

Kapitola první

1. Terreille

Obklopený gardisty, Lucivar Yaslana, míšenec, érijenský válečník a princ, vešel ke dvoru a byl naprosto přesvědčen, že si vyslechne příkaz ke své popravě. Nebyl žádný jiný důvod, proč by byl otrok ze solných dolů předvolán ke dvoru, a Zuultah, královna Pruulu, měla dost důvodů, aby ho viděla mrtvého. Prythian, nejvyšší kněžka Askavi, stále chtěla, aby zůstal naživu, stále doufala, že z něj udělá pořádného hřebce. Ale Prythian nestála u dvoru se Zuultah.

Místo ní tam stála Dorothea SaDiablo, nejvyšší kněžka Hayllu.

Lucivar roztáhl temná membránovitá křídla v plné šíři a využíval pruulského pouštního vzduchu, aby je vysušil.

Lady Zuultah pohlédla na mistra gardy. O chvíli později mistrův bič zasvištěl vzduchem a pak se zasekl hluboko do Lucivarových zad.

Lucivar zasyčel skrz zaťaté zuby a složil křídla.

„Jakýkoli další projev neposlušnosti bude potrestán padesáti ranami," vyštěkla Zuultah. Pak se obrátila k Dorothee SaDiablo.

Co to tu bylo za hru? dumal Lucivar. Co sem přivedlo Dorotheu z jejího hnízda v Hayllu? A kdo byl ten rozhněvaný princ se zelenými drahokamy, který stál kousek od žen a v rukou držel složenou látku?

Lucivar vyslal velice opatrně psychické vlákno, aby vycítil emocionální pachy. U Zuultah to bylo vzrušení a obvyklá

přízemní mravní zkaženost. U Dorothey to byl pocit naléhavosti a strachu. U neznámého prince vycítil zlobu, žal a pocit viny.

Nejzajímavější byl strach Dorothey, protože to znamenalo, že Daemona Sadiho se ještě nepodařilo polapit.

Krutý a spokojený úsměv zkroutil Lucivarovy rty.

Princ se zeleným drahokamem spatřil jeho úsměv a začal být nevlídný. „Jen tu ztrácíme čas," pravil zostra a udělal krok směrem k Lucivarovi.

Dorothea se k němu otočila. „Princi Alexandře, takové věci se musí udělat…"

Filip Alexandr rozložil látku a roztáhl paže, jak držel rohy látky daleko od sebe.

Lucivar zíral na pošpiněné prostěradlo. Tolik krve. Příliš mnoho krve. Krev byla živoucí řekou − a psychickým vláknem. Kdyby vyslal psychické vlákno a dotkl se té skvrny…

Něco v jeho nitru ho přesvědčilo, aby se uklidnil a zůstal chladný a rezervovaný.

Lucivar se donutil pohlédnout do nepřátelských očí Filipa Alexandra.

„Před týdnem Daemon Sadi odvedl násilím mou dvanáctiletou neteř. Odešel s ní ke Cassandřině oltáři, kde ji znásilnil a zabil." Filip trhnul zápěstím, takže se prostěradlo zavlnilo.

Lucivar těžce polkl, aby se mu nezvedl žaludek. Pomalu zavrtěl hlavou. „On ji nemohl znásilnit," řekl spíš sám sobě než Filipovi. „On nemůže… Nikdy se nemohl takhle projevovat."

„Možná to dřív pro něj nebylo dost krvavé," vyštěkl Filip. „Tohle je krev Jaenelle a Sadiho poznali válečníci, kteří se ji snažili zachránit."

Lucivar se váhavě obrátil na Dorotheu: „Jste si jistá?"

„Neušlo mé pozornosti − bohužel až příliš pozdě, že Sadi projevoval o toto dítě až nezvyklý zájem." Dorothea zvedla ramena v malém elegantním pokrčení. „Možná se urazil, když odháněla jeho pozornost. Ty víš stejně tak dobře jako já, čeho je schopen, když se rozzuří."

„Našli jste tělo?"

Dorothea váhala. „Ne. Tohle je všechno, co válečníci našli," ukázala na prostěradlo. „Ale neberte mě v tomhle za slovo. Dobře se podívej, jestli ti to žaludek dovolí, o čem ta krev vypovídá."

Lucivar se zhluboka nadechl. Ta prohnaná děvka lhala. *Určitě* lhala. Protože, sladká Temnoto, jestli Jaenelle není…

Daemonovi *nabídli* svobodu oplátkou za to, že zabije Jaenelle. On tuto nabídku odmítl − nebo to alespoň tvrdil. Ale co když *neodmítl?*

O chvíli později otevřel svou mysl a dotkl se potřísněného prostěradla; v tu chvíli padl na kolena a vyzvracel chabou snídani, kterou snědl před hodinou. Třásl se, jako by se něco hluboko v něm roztříštilo.

Zatracenej Sadi. Kéž je duše toho bastarda zatracena ve střevech Pekla. Vždyť ona byla ještě *dítě!* Co asi tak mohla provést, aby si zasloužila něco takového? Byla to Čarodějka, živoucí mýtus. Byla Královna, o které oba snili, jak jí budou sloužit. Asi se stala jeho prskavou malou kočičkou. *Proklínám tě, Sadi!*

Gardisté postavili Lucivara na nohy.

„Kde je?" chtěl vědět Filip Alexandr.

Lucivar zavřel oči, aby se nemusel dívat na to zakrvácené prostěradlo. Ještě nikdy se necítil tak vyčerpaně a poraženě. Ani jako míšenecký chlapec v érijenských táborech, ani u nespočetného množství dvorů, kde musel celá ta dlouhá staletí sloužit, dokonce ani tady v Pruulu, kde byl jedním z otroků Zuultah.

„Kde je?" opakoval Filip otázku.

Lucivar otevřel oči. „Jak to mám u ohňů pekelných vědět?"

„Když válečníci ztratili stopu, Sadi mířil na jihovýchod směrem k Pruulu. Je velice dobře známo…"

„Sem by nepřišel." Jeho roztříštěné nitro se vznítilo. „Ani by se neodvážil sem přijít."

Dorothea SaDiablo k němu přistoupila. „Proč ne? V minulosti jste si také pomáhali. Není zde žádný důvod…"

„Tady *je* důvod," pravil divoce Lucivar. „Jestli ještě někdy toho chladnokrevného bastarda uvidím, vytrhnu mu srdce z těla!"

Dorothea ustoupila, evidentně otřesena. Zuultah si ho obezřetně prohlížela.

Filip Alexandr spustil pomalu ruce dolů. „Byl prohlášen za zločince. Na jeho hlavu je vypsaná odměna. Až se najde…"

„Bude příslušně potrestán," vložila se do toho Dorothea.

„Bude popraven!" odpověděl Filip rozhořčeně.

Chvíli bylo naprosté ticho.

„Princi Alexandře," zapředla Dorothea, „dokonce i někdo na Chaillotu by měl vědět, že pro příslušníky čisté krve neexistuje žádný zákon proti vraždě. Pokud jste neměli dost rozumu, abyste nedali emocionálně labilní dítě k hrátkám válečníkovi a princi se Sadiho temperamentem…" Pokrčila rameny. „Možná to dítě dostalo, co si zasloužilo."

Filip zbledl. „Bylo to hodné děvče," řekl, ale jeho hlas se zachvěl pochybností.

„Ano," předla Dorothea. „Hodné děvče. Tak hodné, že ji vaše rodina musela každých pár měsíců vypravovat… k nápravě výchovy."

Emocionálně labilní dítě. Ta slova působila jako měchy, které v Lucivarovi rozdmýchaly takový oheň, až se z něj stala ledově zuřivá nenávist. Emocionálně labilní dítě. *Drž se ode mě dál, bastarde. Radši se drž ode mě dál. Protože jestli dostanu příležitost, roztrhám tě na kousky.*

Po určité době se Zuultah, Dorothea a Filip dohodli, že dále budou pokračovat v debatě v chladnějších komnatách domu Zuultah. Lucivar si to ani neuvědomil. Jen okrajově vnímal, že ho vedou zpátky do solných dolů, stěží vnímal krumpáč v rukách, jen slabě vnímal bolest, když mu pot stékal do nové rány na zádech po šlehnutí bičem.

Viděl jediné: zakrvácené prostěradlo.

Lucivar se ohnal krumpáčem.

Lháři.

Neviděl stěny, neviděl sůl. Viděl Daemonovu zlatohnědou hruď, spatřoval srdce, které mu bušilo pod pokožkou.

Hedvábný… na dvorech protřelý… *lháři!*

2. Peklo

Andulvar si bokem sedl na veliký stůl z černého dřeva.

Saetan pohlédl vzhůru od dopisu, který právě sepisoval. „Myslel jsem si, že se vracíš do svého orlího hnízda."

„Rozmyslel jsem si to." Andulvarův pohled přejížděl po soukromé studovně, až se zastavil na portrétu Cassandry, Královny s černými drahokamy, která ovládala říše před padesáti tisíci lety. Před pěti lety Saetan zjistil, že Cassandra nafingovala smrt a stala se strážkyní, aby mohla počkat na novou Čarodějku.

A podívejme se, co se stalo další Čarodějce, pomyslel si Andulvar deprimovaně. Jaenelle Angelline byla mocným a mimořádným dítětem, ale přesto byla zranitelná jako všechny ostatní děti. Veškerá její moc jí nepomohla, aby ji nepřeválcovala její rodina a její tajemství, o kterých on i Daemon mohli jen něco tušit. Navíc Dorothea a Hekatah určitě ukuly pikle, aby vyřadily jedinou protivnici, která by mohla ukončit jejich pevně drženou moc v říši Terreille. Byl si jist, že právě tyhle dvě stály za brutalitou, která způsobila, že se duch Jaenelle odpoutal od jejího těla.

Příliš pozdě, než aby mohla zabránit násilí, jedna přítelkyně vzala Jaenelle pryč od jejích plenitelů a donesla ji ke Cassandřině oltáři. Tam Daemon Sadi se Saetanovou pomocí dokázali vytáhnout dívku z její psychické propasti na dost dlouhou dobu, aby ji přesvědčili, aby si vyléčila fyzické rány. Když však dorazili chaillotští válečníci, aby ji „zachránili", zpanikařila a zřítila se znovu do propasti.

Její tělo se pomalu uzdravovalo, ale jen Temnota věděla, kde je její duch − nebo jestli se k ní vůbec někdy vrátí.

Andulvar odsunul stranou tyhle úvahy a pohlédl na Saetana, zhluboka se nadechl a nafoukl tváře, když vydechoval: „Dopis, že rezignuješ z Temné rady?“

„Měl jsem rezignovat už dávno.“

„Vždycky jsi trval na tom, že je dobré mít pár démonů v Radě, protože měli zkušenosti, ale neměli žádný osobní zájem na rozhodnutí.“

„Inu, můj zájem na rozhodnutí Rady je nyní velice osobní, je tomu tak?“ Saetan se podepsal, připojil ozdobnou kudrlinku, vsunul dopis do obálky a zapečetil ji černým voskem. „Doručíš to, snažně tě prosím?“

Andulvar si váhavě vzal obálku. „Co když se Temná rada rozhodne pátrat po její rodině?“

Saetan se na židli opřel. „Temná rada se nesešla v Terreille od poslední války mezi říšemi. Kaeleerská rada nemá důvod pátrat někde jinde než v říši Stínů.“

„Když prověří registry v Ebon Askavi, zjistí, že původem nepocházela z Kaeleeru.“

„Jako knihovník v Tvrzi, Geoffrey už slíbil, že se nenajdou žádné odkazy, které by mohly kohokoli zavést zpátky na Chaillot. Kromě toho, Jaenelle nebyla nikdy zapsaná do žádného registru − a také nebude, dokud nevznikne důvod pro to, aby byla řádně zapsána.“

„Ty teď budeš přebývat v Tvrzi?“

„Ano.“

„Jak dlouho?“

Saetan zaváhal. „Tak dlouho, jak to bude trvat.“ Když Andulvar nenaznačil, že by se chtěl někam pohnout, Saetan se ho zeptal: „Je tu ještě něco dalšího?“

Andulvar si prohlížel hezký mužský rukopis na obálce. „Nahoře v přijímacím pokoji je jeden démon, který požádal o audienci u tebe. Říká, že je to důležité.“

Saetan odsunul židli od stolu a sáhl po hůlce.

„To říkají všichni − pokud najdou dost odvahy vůbec přijít. Kdo je to?“

„Ještě jsem ho tu neviděl,“ odpověděl Andulvar. Pak váhavě dodal: „Je nový v říši Temnoty a je z Hayllu.“

Saetan se belhal kolem stolu. „Co pak tedy chce ode mne? S Hayllem jsem neměl nic společného sedmnáct set let.“

„Nepověděl mi, proč se chce s tebou setkat.“ Andulvar se odmlčel. „Nelíbí se mi.“

„Přirozeně,“ odpověděl Saetan suše. „Je to Hayllian.“

Andulvar zavrtěl hlavou. „Je v tom něco víc. Cítím, že je nějak poskvrněný.“

Saetan se zklidnil. „V tom případě si pojďme popovídat s naším hayllianským bratrem,“ pronesl se zlověstnou vlídností.

Andulvar nedokázal ovládnout třas, který jím projel. Naštěstí Saetan byl už otočený ke dveřím a ničeho si nevšiml. Byli přátelé už tisíce let, společně sloužili, smáli se spolu, společně truchlili. Nechtěl, aby tomu muži někdo ublížil, protože existovaly chvíle, kdy se i přítel bál Nejvyššího pána Pekla.

Když však Saetan otevřel dveře a podíval se na něj, Andulvar zaznamenal záblesk zloby v jeho očích, který potvrzoval, že o jeho zachvění věděl. Pak Nejvyšší pán opustil studovnu, aby si promluvil s bláznem, který na něj čekal.

~ ~ ~

Nedávno zemřelý démon, hayllianský válečník, stál uprostřed přijímacího pokoje a ruce měl složené za zády. Byl oblečený v černém včetně černého hedvábného šátku, který si uvázal kolem krku.

„Nejvyšší pane,“ prohlásil a uctivě se poklonil.

„To neznáš ani základní pravidla etikety, když se setkáváš s neznámým válečníkem a princem?“ zeptal se Saetan mírně.

„Nejvyšší pane?“ zakoktal muž.

„Člověk nemá ruce za zády, pokud v nich neskrývá zbraň,“ pravil Andulvar a vešel do přijímacího pokoje. Roztáhl tmavá křídla, takže úplně zablokoval dveře.

Přes tvář válečníka přejela zuřivá vlna a zase odplula. Natáhl ruce před sebe. „Moje ruce mi nejsou moc k užitku.“

Saetan se podíval na ruce v černých rukavicích. Pravá ruka byla zkroucený pařát. Na levé ruce mu chyběl jeden prst. „Tvoje jméno?“

Válečník váhal déle, než bylo nutné. „Greer, Nejvyšší pane.“

Dokonce i jméno toho muže nějak znečistilo vzduch. Ne, nebyl to jen ten muž, přestože ještě několik týdnů potrvá, než vyčpí zápach zahnívajícího masa. Něco jiného. Saetanův pohled sklouzl na černý hedvábný šátek. Jeho nosní dírky se zachvěly, když zachytily vůni, kterou si tak dobře pamatoval. Takže Hekatah dávala přednost stále témuž parfému.

„Co si přeješ, lorde Greere?“ zeptal se Saetan a už s jistotou věděl, proč za ním Hekatah někoho vyslala. S velkým úsilím zakryl mrazivou zuřivost, která v něm vzplála.

Greer sklopil oči k podlaze. „Já… zajímalo by mě, jestli máte nějaké zprávy o té mladé čarodějnici.“

V místnosti bylo tak příjemně chladno, tak sladce temno. Jediná myšlenka, jediný záchvěv myšlenky, jediný kratičký dotek silou černých drahokamů a z válečníka by nezbylo nic jiného než šepot v Temnotě.

„Já vládnu Peklu, Greere,“ pravil Saetan až příliš jemně. „Proč bych se měl zajímat o nějakou hayllianskou čarodějnici, mladou nebo kteroukoliv jinou?“

„Ona nebyla z Hayllu.“ Greer zaváhal. „Měl jsem zato, že jste její přítel.“

Saetan nazvedl jedno obočí. „Já?“

Greer si olízl rty. Najednou se z něj hrnul příval slov: „Byl jsem vyslán na hayllianskou ambasádu v Beldon Moru, hlavním městě Chaillotu a měl jsem to privilegium setkat se s Jaenelle. Když začaly ty problémy, zpronevěřil jsem se nejvyšší kněžce Hayllu tím, že jsem pomáhal Daemonovi Sadi dostat to děvče do bezpečí.“ Levou rukou si pohrával se šátkem na krku a nakonec ji dal pryč. „Tohle byla moje odměna.“

Prolhaný parchante, napadlo Saetana. Kdyby neměl svůj vlastní úmysl s tímhle chodícím kusem zdechliny, projel by

Greerovou myslí a zjistil by, jakou roli hrál tento muž *skutečně* v celém příběhu.

„Viděl jsem tu dívku," zavrčel Saetan, když šel ke dveřím.

Greer udělal krok kupředu. „Viděl jste ji. Je…?"

Saetan na něj jen zabručel: „Prochází se s dětmi v *Malé márnici!*"

Greer sklonil hlavu: „Kéž je k ní Temnota milosrdná."

„Vypadni." Saetan ustoupil na stranu, protože se nechtěl ani trochu dotknout tohoto muže.

Andulvar složil křídla a vyprovodil Greera ze Sídla. Vrátil se po několika minutách a vypadal ustaraně. Saetan na něj hleděl a bylo mu jedno, že v jeho očích je patrná zuřivost a nenávist.

Andulvar zaujal érijenský bojový postoj, nohy dal trochu od sebe, aby udržel rovnováhu, a lehce roztáhl křídla. „Uvidíš, že se tahle zpráva rozšíří Peklem rychleji nežli pach čerstvé krve."

Saetan se chytil hůlky oběma rukama. „Je mi úplně jedno, komu všemu to ten parchant řekne, hlavně aby to pověděl té děvce, která ho sem poslala."

~ ~ ~

„To řekl? Skutečně řekl tohle?"

Greer se zhroutil do jediného křesla v místnosti a unaveně přikývl.

Hekatah, samozvaná nejvyšší kněžka Pekla, vlála po místnosti a za ní její dlouhé černé vlasy.

Tohle bylo mnohem lepší než tu dívku prostě zničit. Teď bude s potrhanou myslí a potrhaným mrtvým tělem neviditelným nožem v Saetanových žebrech, který se bude neustále otáčet a bude věčnou připomínkou, že on není jedinou silou, se kterou se musí potýkat.

Hekatah přestala poletovat po místnosti, zaklonila hlavu a triumfálně vztáhla paže do výšky: „Prochází se s dětmi v *Malé márnici!*" Vděčně klesla na podlahu, natáhla se ke Greerovu křeslu a jemně ho pohladila po tváři. „A ty, moje zlatíčko, za to neseš zodpovědnost. Teď je pro něj naprosto neužitečná."

„Ta dívka je ale neužitečná i pro tebe, kněžko.“

Hekatah koketně našpulila rty a v jejích zlatých očích bylo čisté zlo. „Už není užitečná pro mé původní plány, ale bude vynikající zbraní proti tomu zatracenému zkurvysynovi.“

Když viděla Greerův nechápavý pohled, Hekatah vyskočila na nohy, smetla si prach z šatů a podrážděně zamlaskala: „Tvoje tělo je mrtvé, tvoje mysl však nikoliv. Pořádně zauvažuj, Greere, miláčku. Koho ještě ta maličká zajímala?“

Greer se vztyčil vsedě a pomalu se začal usmívat. „Daemona Sadi.“

„Daemona Sadi,“ souhlasila samolibě Hekatah. „Co myslíš, jak ho potěší, až se dozví, že jeho maličká je tolik, ale tolik mrtvá? A co myslíš, když tomu trochu pomůžeme, komu to asi tak bude mít nejvíc za zlé, že odešla z říše živých? Jen si pomysli na tu zábavu, až začnou syn a otec měřit svoje síly. A když jeden zničí druhého?“ Hekatah rozpřáhla paže. „Peklo se zase jednou roztříští a ti, kteří měli vždycky velký strach se mu vzepřít, se shromáždí kolem mě. Když za námi bude stát síla démonů, Terreille konečně poklekne přede mnou jako před nejvyšší kněžkou, jako by to už dávno, před mnoha a mnoha staletími učinilo, kdyby ten bastard vždycky nezhatil mé ambice.“

Rozhlédla se znechuceně po malé a téměř prázdné místnosti. „Jakmile bude on pryč, zabydlím se opět v přepychu, jaký mi náleží. A ty, můj věrný miláčku, budeš sloužit po mém boku. Pojď,“ řekla a vedla ho do jiné, mnohem menší místnosti. „Uvědomuji si, že smrt těla je šok…“

Greer hleděl na chlapce a dívku, kteří se tam krčili na hromádce slámy.

„My jsme démoni, Greere,“ řekla Hekatah a hladila ho po paži. „Potřebujeme čerstvou a horkou krev. Jedině tak si dokážeme zachovat naše mrtvé tělo silné. A přestože některé tělesné požitky už nejsou možné, je tu jistá kompenzace.“

Hekatah se k němu naklonila, rty měla těsně u jeho ucha. „Děti landenů. Dítě čisté krve je lepší, ale hůř se shání. Ale

přiživit se na landenském dítěti také poslouží jako dobrá náhražka.“

Greer dýchal zrychleně, jako by potřeboval víc vzduchu.

„Hezká dívenka, co myslíš, Greere? Při tvém prvním psychickém doteku se její mysl spálí na horký popel, ale primitivní emoce zůstanou ještě… dost dlouho… a strach je lahůdkový oběd.“

3. Terreille

Jsi můj nástroj.

Daemon Sadi se nepokojně převracel na malé posteli, kterou mu připravili v jednom skladišti za domem Rudého měsíce, který patřil Deji.

…*jsi můj nástroj*… po větrech ke Cassandřině oltáři… Surreal už tam byla a plakala… tolik krve… jeho ruce pokryté krví Jaenelle… pád do propasti… pád, křik… dítě, které nebylo dítětem… úzká postel s úvazy na připoutání rukou a nohou… luxusní postel s hedvábnými prostěradly… studený kámen oltáře Temnoty… černé svíce… vonné svíce… nářek dítěte… jeho jazyk olizující malý spirálovitý roh… jeho tělo připichuje její na studeném kameni, zatímco ona se vzpouzí a křičí… prosí ji, aby mu odpustila… ale co provedl?… zlatá hříva… jeho prsty laskající hedvábný ocas… úzká postel s hedvábnými prostěradly… luxusní postel s úvazy… *odpusť mi, odpusť mi*… jeho tělo připichuje její… co provedl?… Cassandřin vztek ho řeže a pálí… byla v bezpečí?… byla v pořádku?… luxusní kamenná postel… hedvábná prostěradla s úvazy… křičící dítě… tolik krve… *jsi můj nástroj… odpusť mi, odpusť mi*… CO VLASTNĚ PROVEDL?

~ ~ ~

Surreal se ochable opírala o stěnu a naslouchala Daemonovu přidušenému vzlykotu. Kdo by to očekával, že Sadi může být tak

zranitelný? Ona i Deje znaly dost ze základů léčitelství, aby mohly ošetřit tělo, ale ani jedna z nich nevěděla, jak napravit mentální a emocionální zranění. Namísto toho, aby zesílil, byl čím dál slabší a zranitelnější.

Několik prvních dnů, co ho sem přivedly, se ptal stále dokola, co se vlastně stalo. Ale ona mu mohla povědět jen to, co věděla.

S pomocí démonské dívky Rose vstoupila Surreal do Šípova, zabila válečníka, který znásilnil Jaenelle, a pak ji vzala do svatyně zvané oltář Cassandry. Daemon se k nim připojil ve svatyni. Cassandra tam také byla. Daemon jim nařídil, aby odešly od oltáře, aby měl soukromí − chtěl se pokusit přivést Jaenelle zase k sobě a k jejímu tělu. Surreal využila toho času a nastražila pasti pro „záchrannou četu“ ze Šípova. Když ti muži přiběhli, držela je venku, jak nejdéle to bylo možné. Pak se uchýlila do místnosti s oltářem. Cassandra a Jaenelle byly pryč a Daemon sotva stál na nohou. Surreal a Daemon odpluli po větrech zpátky do Beldon Moru, kde už jsou tři týdny a skrývají se u Deje v Rudém měsíci.

To bylo všechno, co mu mohla říct. Ale to nebylo to, co potřeboval slyšet. Nedokázala mu říct, zda zachránil Jaenelle. Nedokázala mu říct, jestli je to děvče v bezpečí a v pořádku. A zdálo se, že čím víc se snažil rozpomenout, tím útržkovitější byly jeho vzpomínky. Ale přesto měl ještě sílu černých drahokamů, stále měl možnost tuto temnou sílu uvolnit. Jestli ale ztratil tenké pouto ke zdravému rozumu…

Surreal se obrátila, když zaslechla klidné kroky na schodech na konci temné chodby. Vzlykání za dveřmi ustalo.

Surreal se rychle pohnula a zastavila tu ženu dole na schodech. „Co chceš, Deje?“

Nádobí na tácu, který Deje nesla, zarachotilo, jak sebou Deje škubla. „Já… myslela jsem si…“ zvedla tác místo vysvětlování. „Chlebíčky, čaj. Já…“

Surreal se zamračila. Proč jí Deje tak zírá na prsa? To nebyl pohled zkušené matróny, která posuzuje nějakou dívku. A proč se Deje tak třese?

Surreal se podívala dolů. Její zaťatá ruka svírala oblíbenou dýku, jejíž špička spočívala na šedém drahokamu, který jí visel na zlatém řetízku až k prsům. Vůbec si neuvědomovala, že by přivolala dýku nebo šedý drahokam. To vyrušení ji rozzlobilo, ale…

Surreal nechala zmizet dýku a zapnula si košili, aby zakryla drahokam. Vzala si tác od Deje. „Promiň. Jsem trochu podrážděná."

„Šedá," zašeptala Deje. „Tak ty nosíš šedou."

Surreal se napjala: „Ne, když pracuji v Rudém měsíci."

Zdálo se, že Deje ani neposlouchá. „Nevěděla jsem, že jsi tak silná."

Surreal přenesla váhu tácu na pravou ruku a levou nechala jen tak bezděky klesnout na bok, přičemž prsty objala útěšnou rukojeť dýky. Když to bude muset udělat, ať je to rychlé a čisté. Deje si to určitě zasloužila.

Pozorovala Dejin obličej, zatímco si ta žena v duchu srovnávala kousky informací, které měla o děvce jménem Surreal, která byla také vražedkyní. Když se nakonec Deje na Surreal podívala, v jejích očích byl respekt a temná spokojenost.

Pak se Deje podívala na tác a zamračila se. „Nejlepší bude, když použiješ zahřívací zaklínadlo na ten čaj, jinak je k ničemu."

„Postarám se o to," odpověděla Surreal.

Deje odcházela zpátky ke schodům.

„Deje," pronesla Surreal tiše. „Já své dluhy platím."

Deje se na ni široce usmála a kývla na tác. „Pokus se do něj dostat trochu jídla. Musí získat zpátky svou sílu."

Surreal čekala, než dveře nahoře u schodů zaklaply, až pak se vrátila do místnosti ve skladišti, ve které se nacházel − možná teď víc než kdykoliv jindy − nejnebezpečnější válečník a princ v říši.

Později toho večera Surreal otevřela dveře do skladiště bez zaklepání a hned se zarazila. „U ohňů pekelných, co to tady vyvádíš?"

Daemon se na ni podíval a pak si začal zavazovat druhou tkaničku u bot. „Oblékám se.“ Jeho hluboký a kultivovaný hlas zněl trochu drsněji než jindy.

„Zešílel jsi?“ Surreal se ihned zarazila a litovala, že to slovo použila.

„Možná.“ Daemon si upevnil rubínové knoflíčky na manžety bílé hedvábné košile. „Musím zjistit, co se stalo, Surreal. Musím ji *najít.*“

Rozčílená Surreal si prsty prohrábla vlasy. „Nemůžeš odtud jen tak odejít uprostřed noci. Navíc venku pěkně mrzne.“

„Uprostřed noci − to je nejlepší čas, co myslíš?“ Daemon odpověděl až příliš odměřeně a soukal se do černé bundy.

„Ne, to si nemyslím. Počkej alespoň do svítání.“

„Jsem Hayllian. Tohle je Challiot. Za denního světla bych byl trochu podezřelý.“ Daemon se rozhlédl po malé prázdné místnosti, zvedl ramena, vytáhl z kapsy hřeben a učesal si husté černé vlasy. Když byl hotový, vrazil elegantní ruce s dlouhými nehty do kapes u kalhot a nazvedl obočí, jako by se ptal: Takže?

Surreal si zkoumavě prohlížela vysoké, pěstěné a svalnaté tělo v perfektně ušitém černém oblečení. Sadiho zlatohnědá pleť byla trochu našedlá z vyčerpání, jeho obličej vypadal ztrhaně a kůže kolem jeho zlatých očí byla opuchlá. Ale i teď byl mnohem pohlednější, než na co měl muž právo.

„Vypadáš příšerně,“ vyštěkla.

Daemon sebou trhl, jako by ho její zloba řízla. Pak se pokusil usmát: „Nezkoušej mi pobláznit hlavu komplimenty, Surreal.“

Surreal stiskla ruce. Mohla po něm nanejvýš hodit tác s chlebíčky a čajem. Když viděla čistý šálek a nedotčené jídlo, tak ji to rozhněvalo. „Ty blázne, ani ses nenajedl!“

„Mluv potichu, jestli nechceš, aby se všichni dozvěděli, že jsem tady.“

Surreal chodila sem a tam a chrlila na něj všechny nadávky, na které si vzpomněla.

„Neplač, Surreal.“

Jeho paže ji objaly a pod bradou cítila chladné hedvábí.

„Já nepláču," odsekla a zadržela vzlyk.

Spíše vycítila než zaslechla jeho smích. „Moje chyba." Rty se jí otřel o vlasy, než od ní ustoupil.

Surreal hlasitě popotáhla a pak si utřela oči do rukávu a stáhla si vlasy pryč z obličeje. „Daemone, ještě nejsi dost silný."

„A nebude mi o nic lépe, dokud ji nenajdu," pravil Daemon tiše.

„Víš, jak se otevírají brány?" zeptala se ho. Bylo to třináct míst s velkou silou, která pojila říše Terreille, Kaeleer a Peklo.

„Ne. Ale najdu někoho, kdo to umí." Daemon se zhluboka nadechl: „Poslouchej, Surreal, a poslouchej dobře. V celé říši Terreille je jen pár bytostí, které tě dokáží nějak spojit se mnou. Vynaložil jsem na to určité úsilí. Takže pokud nebudeš stát na střeše a všechno nahlas vykřikovat, nikdo v Beldon Moru nebude mít důvod hledět tvým směrem. Drž hlavu skloněnou. Ovládej se. Už jsi toho udělala víc než dost. Nesnaž se do toho proniknout ještě víc, protože já tady nebudu, abych ti z toho pomohl ven."

Surreal těžce polkla. „Daemone… vyhlásili, že jsi zločinec. Na tvou hlavu je vypsaná odměna."

„To se dalo očekávat, když jsem rozlomil prsten poslušnosti."

Surreal váhala: „Jsi si jistý, že Cassandra vzala Jaenelle do jedné z dalších říší?"

„Ano, jsem si tím velice jistý," odpověděl tiše a syrově.

„Takže ty se chystáš najít nějakou kněžku, která ví, jak se otevírají brány, a půjdeš za nimi?"

„Ano. Ale ještě před tím udělám jednu zastávku."

„Teď není vhodná doba na společenské návštěvy."

„To není tak docela společenská návštěva. Dorothea tě nemůže využít proti mně, protože o tobě neví. Ale ví o něm a už ho jednou použila. Nechci jí dát sebemenší šanci. Kromě toho, že je arogantní a velice náladový, je to zatraceně dobrý válečník a princ."

Unavená Surreal se opřela o zeď. „Co máš v plánu?"

Daemon váhal: „Chci dostat Lucivara pryč z Pruulu."

4. Kaeleer

Saetan se objevil na jedné z malých přistávacích pavučin přichycených ke kamenné podlaze na jednom z mnoha vnějších dvorů ve Tvrzi. Když vystupoval z pavučiny, podíval se vzhůru.

Pokud člověk nevěděl, na co se má podívat, byla vidět jen černá hora zvaná Ebon Askavi a byla z ní cítit váha všeho toho temného kamene. Avšak Ebon Askavi byla také Tvrz a svatyně Čarodějky, depozitář velice dlouhé historie příslušníků čisté krve. Místo, které bylo velice dobře a nelítostně chráněné. Dokonalé místo pro tajemství.

Zatracená Hekatah, pomyslel si zatrpkle, když kráčel pomalu přes nádvoří a těžce se opíral o hůl. *Kéž je prokletá a s ní všechny její plány na získání moci. Hrabivá, zlá mrcha.* V minulosti ji nechával na pokoji, protože měl pocit, že jí něco dluží za to, že mu porodila první dva syny. Ale ten dluh byl již dávno splacen. Víc než splacen. Tentokrát obětuje vlastní čest, sebevědomí a cokoliv dalšího, co bude nutné, pokud to bude cena za to, aby ji zarazil.

„Saetane."

Geoffrey, knihovník a historik na Tvrzi, vystoupil ze stínu dveří. Jako vždycky byl vkusně a skromně oblečen do úzké černé tuniky a kalhot. Neměl na sobě žádné ozdoby s výjimkou prstenu s rudým drahokamem. Jeho černé vlasy byly jako vždycky úhledně sčesány dozadu, takže si každý hned musel všimnout jeho vystupujících koutů. Ale jeho černé oči vypadaly jako dva malé kousky uhlí namísto vyleštěných kamenů.

Jak k němu Saetan přicházel, kolmá vráska mezi Geoffreyho černým obočím se prohloubila. „Pojď do knihovny a dej si se mnou sklenici yarbarahu," vyzval ho Geoffrey.

Saetan zavrtěl hlavou. „Možná později."

Geoffreyho vráska se prohloubila ještě víc, takže vynikly i jeho kouty ve vlasech. „V pokoji nemocné není místo pro hněv. Zejména nyní. Zejména tvůj."

Oba strážci se navzájem poměřovali. Saetan odvrátil pohled jako první.

Jakmile se usadili do pohodlných křesel a Geoffrey každému z nich nalil ohřáté krvavé víno, Saetan se přinutil podívat na dlouhý stůl z černého dřeva, který místnosti dominoval. Zpravidla na něm ležely spousty knih o historii, magii a referenční příručky, které Geoffrey vytahoval z regálů − všechno to byly knihy, ve kterých oba muži pátrali po nějakých náznacích, které by jim umožnily pochopit Jaenelliny běžné, ale zarážející poznámky a její někdy svérázné, ale úctu vzbuzující dovednosti. Teď byl stůl prázdný. A ta prázdnota bolela.

„Cožpak nemáš žádnou naději, Geoffrey?“ zeptal se Saetan tiše.

„Cože?“ Geoffrey se podíval na stůl a pak odvrátil pohled. „Potřeboval jsem… se něčím zaměstnat. Když jsem tu jen tak seděl, každá kniha mi něco připomínala a…“

„Chápu,“ Saetan vyprázdnil svou sklenici a sahal po holi.

Geoffrey s ním šel až ke dveřím. Když Saetan vyšel na chodbu, pocítil lehký, váhavý dotek a obrátil se.

„Saetane… a ty stále ještě doufáš?“

Saetan zvažoval tuto otázku velice dlouho, než vyřkl jedinou možnou odpověď: „Musím.“

~ ~ ~

Cassandra zavřela knihu, protáhla si unavená ramena a rukama si přejela přes obličej. „Zatím žádná změna. Ještě se nedostala z té propasti − nebo kam se to vlastně propadla. A čím déle zůstane mimo dosah něčí mysli, tím menší je šance, že se k nám někdy vůbec vrátí.“

Saetan zkoumavě hleděl na ženu s rusými vlasy a unavenýma zelenýma očima. Kdysi hodně dávno, když byla Cassandra Čarodějkou, Královnou s černými drahokamy, dělal jí společníka a miloval ji. A ona se svým způsobem o něj starala − do doby, kdy se obětoval Temnotě a odešel s černými drahokamy. Pak už jejich vztah fungoval spíš jako obchod s dovednostmi − on jí

sloužil dobře v posteli a ona mu poskytovala magii černých vdov − až do doby, kdy předstírala vlastní smrt a stala se strážkyní. Zahrála tuto roli tak dokonale a jeho víra v ni jako Královnu byla tak pevná, že mu nikdy nepřišlo na mysl, že to provedla takhle proto, aby skončila svou vládu jako Čarodějka − ne proto, aby se ho zbavila.

Teď už byli zase spolu.

Když ji objal paží kolem ramen a nabídl jí útěchu, vycítil, jak se stáhla dovnitř, znovu poznal ten potlačovaný záchvěv strachu. Nikdy nezapomněla, že bloudil po temných cestách, kam se ona nikdy neodvážila vkročit, nikdy nezapomněla, že říše Temnoty ho nazývala Nejvyšším pánem, zatímco byl stále ještě živý.

Saetan políbil Cassandru na čelo a odstoupil od ní. „Trochu si odpočiň," řekl jemně. „Já u ní posedím."

Cassandra se podívala na něj, pak na postel, a zavrtěla hlavou. „Saetane, ani ty se nedokážeš ponořit tak hluboko."

Saetan se podíval na bledou a křehkou dívenku, jak leží v moři černých hedvábných prostěradel. „Já vím."

Když za sebou Cassandra zavřela dveře, dumal, jestli navzdory tak velké ztrátě z toho všeho Cassandra vyvodila nějaké malé potěšení pro sebe.

Zavrtěl hlavou, aby si pročistil mysl, přitáhl si židli blíž k posteli a vzdychl. Přál si, aby ten pokoj nebyl tak neosobní. Přál si, aby tu bylo hezky vymalováno, aby se narušily dlouhé stěny leštěného černého kamene. Přál si, aby se na nábytku z černého dřeva povalovaly dívčí drobnosti. Přál si toho moc.

Ale tyto komnaty byly dokončeny krátce před tou noční můrou na Cassandřině oltáři. Jaenelle ještě neměla ani příležitost naplnit je svou psychickou vůní a přivlastnit si je. Ani ty malé poklady, které si tu nechala, si ještě nestihla trochu užít, nechat si je projít rukama natolik, aby byly skutečně její. Neměla tady ještě to pravé rodinné zázemí, kam by mohla dosáhnout, když se snažila vystoupat z propasti, která byla součástí Temnoty.

S výjimkou jeho.

Saetan se opřel jednou rukou o postel, naklonil se a jemně jí shrnul zplihlé zlaté vlasy z vyhublého obličeje. Její tělo se *uzdravovalo,* ale pomalu, protože tu nebyl nikdo, kdo by jí pomohl. Jaenelle, jeho mladičká Královna, dcera jeho duše, byla ztracená v Temnotě − nebo ještě v jiném světě, v Šíleném království. Mimo jeho dosah.

Ale doufal, že není mimo dosah jeho lásky.

Položil jí ruku na hlavu, zavřel oči a ponořil se na úroveň černých drahokamů. Pomalu a opatrně postupoval ještě níže, až už to dál nedokázal. Pak vyslal do propasti slova, jak to činil uplynulé tři týdny.

Jsi v bezpečí, Čarodějko. Vrať se. Jsi v bezpečí.

5. Terreille

Ruka pohladila jeho paži, jemně stiskla jeho rameno.

Lucivar vzplál vztekem, že ho někdo ruší z toho mála spánku, který byl jeho zmučenému tělu v noci povolen. Řetězy, které poutaly jeho zápěstí a kotníky ke zdi, nebyly dost dlouhé, aby si mohl lehnout a natáhnout se, tak spal schoulený, zadkem přilepený na zeď, aby trochu povolil napětí v nohách. Hlavu měl opřenou na složených předloktích, křídla měl volně sklopená podél těla.

Dlouhé nehty šeptaly na jeho kůži. Ruka stiskla rameno trochu silněji. „Lucivare," zašeptal hluboký hlas, zdrsnělý zklamáním a únavou. „Probuď se, parchante."

Lucivar zvedl hlavu. Měsíčního světla do cely nepadalo sice tolik, aby viděl pořádně, ale jemu to stačilo. Podíval se na muže, který se nad ním nakláněl, a na kratičkou chvíli byl rád, že vidí svého polovičního bratra. Obnažil zuby ve zvířecím úsměvu: „Ahoj, bastarde."

Daemon stáhl ruku z jeho ramena a ostražitě ustoupil stranou. „Přišel jsem tě odsud dostat."

Lucivar pomalu vstal na nohy a tiše bručel kvůli hluku, který vydávaly řetězy. „Sadista prokazuje ohleduplnost? To mě dojímá.“ Vyskočil po Daemonovi, ale železa na nohách zarazila jeho skok a Daemon ustoupil, aby byl mimo jeho dosah.

„To není zrovna nadšené přijetí, bratře,“ řekl Daemon tiše.

„Ty jsi očekával vůbec nějaké přijetí, *bratře?*“ plivl po něm Lucivar.

Daemon si rukou prohrábl vlasy a vzdychl. „Však ty víš, proč jsem ti nemohl pomoci už dřív, ale teprve až teď.“

„Ano, já vím proč,“ odpověděl Lucivar a jeho hluboký hlas se měnil ve smrtící šepot. „Stejně tak vím, proč jsi sem teď přišel.“

Daemon se odvrátil a jeho obličej skrývaly stíny.

„Ty si skutečně myslíš, že když mě osvobodíš, že se to tím všechno vyrovná, ty bastarde? Ty si skutečně myslíš, že já ti vůbec někdy odpustím?“

„Musíš mi odpustit,“ zašeptal Daemon. Pak se otřásl.

Lucivar přimhouřil oči. V Daemonově psychické vůni byla nečekaná křehkost. Jindy by ho to znepokojilo. Teď v tom spatřoval zbraň. „Neměl jsi sem vůbec chodit, bastarde. Přísahal jsem, že tě zabiji, když přijmeš tu nabídku, a to také udělám.“

Daemon se k němu obrátil obličejem. „Jakou nabídku?“

„Možná obchod je lepší slovo. Tvoji svobodu za život Jaenelle.“

„Já jsem ale tuhle nabídku nikdy nepřijal!“

Lucivarovy ruce se sevřely v pěsti. „Pak jsi ji tedy zabil jen tak pro zábavu? Nebo sis neuvědomoval, že pod tebou umírá, až když bylo příliš pozdě?“

Zírali jeden na druhého.

„O čem to tady mluvíš?“ zeptal se Daemon tiše.

„Oltář Cassandry,“ odpověděl Lucivar stejně tiše, zatímco jeho zuřivost narůstala a hrozilo, že se přestane každou chvíli ovládat. „Tentokrát jsi byl dost lehkomyslný. Nechal jsi tam to prostěradlo − a všechnu tu krev.“

Daemon se zakymácel a podíval se na ruce. „Tolik krve,“ zašeptal. „Moje ruce byly plné její krve.“

Lucivara pálily v očích slzy. „Proč, Daemone? Co provedla, žes jí takhle ublížil?“ Mluvil čím dál hlasitěji. Nedokázal se ovládnout. „Byla to Královna z našich snů, které jsme chtěli sloužit. Čekali jsme na ni tak strašně dlouho. *Ty řeznickej kurevníku, proč jsi ji musel zabíjet?*“

Daemonovy oči se naplnily nebezpečným varováním: „Ona není mrtvá.“

Lucivar zadržel dech a tolik se mu chtělo uvěřit. „Kde tedy je?“

Daemon váhal a vypadal zmateně. „Nevím. Nejsem si jist.“

Bolest projela Lucivarem tak zběsile, jako když zkoumal zaschlou krev na prostěradle. „Nejsi si jist,“ zavrčel. „Ty. Sadista. Nejsi si jist, kam jsi pohřbil svou oběť? Najdi si lepší lež.“

„Ona není mrtvá!“ zahřímal Daemon.

Někde poblíž se ozval výkřik a pak dusot běžících nohou.

Daemon zvedl pravou ruku. Černý drahokam zazářil. Venku před stájemi, kde byli otroci ubytováni, někdo bolestně zavyl. A pak už bylo ticho.

Lucivar věděl, že to nepotrvá dlouho, než gardisté najdou dostatek odvahy, aby se přišli podívat do stájí, tak jen vycenil na Daemona zuby a hledal, kde by u něj našel nejslabší místo. „To jsi s ní jen tak praštil a vzal sis ji? Nebo jsi ji sváděl, lhal jí, říkal jí, jak ji miluješ?“

„Já ji ale *opravdu* miluji,“ v Daemonových očích byl stín pochybnosti, náznak strachu. „Musel jsem lhát. Jinak by mě neposlouchala. Musel jsem lhát.“

„A pak jsi ji svedl a provedl to tak nešetrně, že jsi ji zabil.“

Daemon už to nemohl vydržet, tak začal po kobce chodit sem a tam a divoce kroutil hlavou. „Ne,“ pronesl skrz zaťaté zuby. „Ne, ne, *ne!*“ Otočil se, chytil Lucivara za ramena a přitiskl ho ke zdi. „Kdo ti řekl, že je mrtvá? KDO?“

Lucivar vyrazil rukama proti Daemonovi, takže se vymanil z jeho sevření. „Dorothea.“

V Daemonově obličeji se objevila bolest. „Od kdy posloucháš Dorotheu?“ zeptal se zatrpkle. „Od kdy věříš té prolhané mrše?“

„To já ne.“

„Proč jsi tedy…“

„Slova lžou. Krev ne.“ Lucivar počkal, než Daemon vstřebá vedlejší význam. „Nechal jsi tam to prostěradlo, bastarde,“ zasyčel divoce. „Všechna ta krev. Všechna ta bolest.“

„Přestaň,“ zašeptal Daemon a hlas se mu třásl. „Lucivare, prosím. Ty to vůbec nechápeš. Už byla zraněná, už měla tu bolest za sebou a já…“

„Svedl jsi ji, lhal jsi jí, znásilnil dvanáctiletou dívku.“

„Ne!“

„Jakpak se ti to líbilo, bastarde?“

„Já jsem nic…“

„Líbilo se ti se jí dotýkat?“

„Lucivare, prosím tě…“

„LÍBILO?“

„ANO!“

S rozzuřeným kvílením se Lucivar vrhl na Daemona s takovou silou, že by mohl zpřetrhat řetězy − ale nebyl dostatečně rychlý. Upadl na podlahu a z dlaní a kolenou si sedřel kůži. Trvalo mu asi minutu, než zase chytil dech. Další minutu mu trvalo, než pochopil, proč se třese. Zíral na silnou vrstvu ledu, která pokrývala kamenné stěny cely. Pak se pomalu postavil na nohy, trochu vrávoral a cítil zatrpklost tak hlubokou, že ho drásala až v duši.

Daemon stál poblíž, ruce měl v kapsách u kalhot, jeho obličej byl jen bezvýraznou maskou, zlaté oči lehce zářily a tvářily se ospale.

„Nenávidím tě,“ zašeptal Lucivar zastřeně.

„V tuto chvíli, *bratře*, je ten pocit vzájemný,“ řekl Daemon příliš chladně a příliš tiše. „Jdu ji najít, Lucivare. Jdu ji najít, jen abych dokázal, že není mrtvá. A až ji najdu, vrátím se sem a uříznu ti ten tvůj prolhanej jazyk.“

Daemon zmizel. Přední část cely explodovala.

Lucivar klesl na podlahu, křídla měl těsně u těla, pažemi si chránil hlavu, když na něj padaly kameny, oblázky a písek.

Teď bylo slyšet víc výkřiků. Běželo mnohem víc nohou.

Lucivar vyskočil na nohy, když k němu do cely vnikli gardisté předním otvorem. Vycenil na ně zuby, zavrčel a zlaté oči se třpytily nenávistí. Gardisté se na něj jen podívali a vycouvali z cely ven. Po zbytek noci střežili otvor, ale dovnitř už nevstoupili.

Lucivar je pozoroval a dýchal skrz zaťaté zuby.

Mohl si probojovat cestu mezi gardisty a jít za Daemonem. Kdyby se ho snažila Zuultah zastavit tak, že by vyslala bolestný signál prstenem poslušnosti, Daemon by uvolnil svou sílu proti ní. Bylo jedno, jak dravě se spolu hádali, ale on a Daemon se vždycky spojili, když šlo o nepřítele zvenčí.

Mohl následovat Daemona a roznítit bitvu, která by zničila jednoho z nich anebo oba dva. Namísto toho však zůstal v cele.

Přísahal, že Daemona zabije, a to také udělá. Ale ještě se nevyrovnal s myšlenkou, že chce zničit vlastního bratra. Ještě ne.

Kapitola druhá

1. Terreille

Zaklepání na dveře zaznělo ostře a naléhavě.

Dorothea SaDiablo skryla roztřesené ruce v záhybech županu, postavila se doprostřed ložnice zády k jediné svíci, která matně osvětlovala místnost.

Bylo to už sedm měsíců, co marně pátrala po Daemonovi Sadi. V jasném denním světle, když byl kolem ní shromážděný celý dvůr, byla přesvědčená, že do Hayllu nepřijde, že se bude skrývat v nějaké díře, kterou si pro sebe našel. Ale v noci nabyla jistoty, že otevře dveře nebo zajde za roh a najde ho, jak vyčkává. Vykroutí se z bolesti, což bylo nad její představivost, a pak ji zabije. Urážka, která se za tím násilím bude skrývat, bude ale taková, že ji nezničí za to všechno, co mu provedla, ale že ji zničí kvůli tomu dítěti.

To zatracené dítě. Posedlost Hekatah, zjevení se Nejvyššího pána, Greerova smrt a záhadná nemoc jejího syna Kartana. Daemonova zuřivost, Lucivarova náhlá nenávist vůči polovičnímu bratrovi − a všechno se to setkávalo zase zpátky u té dívky.

Otočil se knoflík u dveří. Pak se pootevřely asi na tři centimetry.

„Kněžko?“ zavolal mužský hlas tiše.

Závratnou úlevu vystřídal hněv. „Pojď dál,“ odsekla.

Lord Valrik, velitel Dorotheiny gardy, vstoupil do místnosti a poklonil se. „Omlouvám se, že vás ruším v tuto hodinu, kněžko, ale měl jsem pocit, že byste se tohle měla okamžitě dozvědět.“

Luskl prsty a vstoupili dva gardisté, kteří pevně svírali paže nějakého muže.

Dorothea zírala na mladého Haylliana čisté krve, jak se kroutí mezi gardisty. Velice mladý muž. A pohledný. Přesně takové měla ráda. Až přespříliš měla právě takové ráda.

Učinila krok k mládenci a potěšil ji strach v jeho blýskajících se očích. „Ty nesloužíš na mém dvoře," zapředla. „Proč jsi tady?"

„Poslali mě sem, kněžko. Bylo mi řečeno, že vás mám potěšit."

Dorothea si ho bedlivě prohlížela. Ta slova zněla až příliš prostě, vynuceně. To vůbec nebyla jeho vlastní slova. Našla v něm stopy po donucení, které mohly přimět tohoto muže, aby předvedl specifickou řadu úkonů, dokonce i proti své vůli.

Přikročila k němu ještě blíž. „Kdo tě sem poslal?"

„Neřekl mi své jméno…"

Než stihl dokončit větu, Dorothea si přivolala dýku a vrazila mu ji do hrudi. Její útok byl tak rychlý a tak brutální, že gardisté upadli na zem společně s mladíkem. Pak uvolnila moc svého rudého drahokamu proti jeho žalostně neadekvátním vnitřním bariérám a spálila jeho mysl, takže po sobě nezanechala nic, co by se vrátilo a strašilo ji.

„Odneste ho do lesa za městem, ať tu zdechlinu něco sežere," procedila skrz zaťaté zuby.

Gardisté zvedli mladíka a spěchali ven. Valrik je následoval.

Dorothea rázovala po ložnici a svírala a rozevírala ruce. Zatraceně, zatraceně, zatraceně! Měla propátrat mladíkovu mysl, než ho tak dokonale zničila, aby mohla s jistotou zjistit, kdo ho vlastně poslal. Ale tohle byla určitě Sadiho práce! Ten bastard si s ní zahrával, snažil se otupit její ostražitost, přistihnout ji, když bude rozptýlená.

Skryla obličej do chvějících se rukou.

Sadi byl tam někde venku. Někde. Pokud nebyl mrtvý… *Ne!* Mrtvý ne. Pak by *nebyla* žádná naděje na jeho kontrolu, a jakmile by se z něj stal démon, určitě by spojil síly s Nejvyšším pánem. A

ona nezapomněla na hrozbu, kterou vyřkl Saetan hlasem o trochu silnějším než noční můra: jestli zemře Daemon Sadi, zemře Hayll.

Nakonec byla Dorothea tak vyčerpaná, že se vrátila do postele. Chvíli ještě váhala, pak uhasila svíčku. V naprosté temnotě bylo víc bezpečí − jestli vůbec nějaké bezpečí existovalo.

~ ~ ~

Dorothea stáhla kápi z hlavy a zhluboka se nadechla, než vstoupila do malého obývacího pokoje ve staré svatyni. Hekatah už seděla před studeným krbem a kápi měla na hlavě, aby skrývala obličej. Prázdný černý pohár stál na stole před ní.

Dorothea přivolala stříbrnou láhev a postavila ji vedle poháru.

Hekatah se nazlobeně nasupila, když viděla velikost láhve, ale ukázala na ni jedním prstem. Láhev se otevřela a zvedla nad stůl. Její horký rudý obsah stékal do poháru, který potom doplul vzduchem do Hekatiny čekající ruky. Zhluboka se napila.

Dorothea sepjala ruce a čekala. Nakonec ji opustila trpělivost a ona jen tak do vzduchu vykřikla: „Sadi je stále volný.“

„A každý den o trochu víc zdokonaluje svou nenávist,“ odpověděla Hekatah dívčím hlasem, který vždycky zněl podivně ve srovnání s jejím špatným charakterem.

„Přesně tak.“

Hekatah vzdychla jako uspokojená žena: „To je dobré.“

„Dobré?“ Dorothea vyskočila ze židle. „Ty ho neznáš!“

„Ale znám jeho otce.“

Dorothea se otřásla.

Hekatah položila prázdný pohár na stůl. „Uklidni se, sestřičko. Pro Daemona Sadiho teď tkám rozkošnou pavučinu, ze které hned tak neunikne, protože nebude chtít uniknout.“

Dorothea se vrátila na židli. „Pak mu můžeme opět nasadit prsten.“

Hekatah se rozesmála − tiše a zlostně: „Ach, to ne, s prstenem by pro nás byl bez užitku. Ale nedělej si starosti. Bude pátrat po větší kořisti, než jsi ty.“ Ukázala na Dorotheu prstem. „Kvůli tobě jsem měla dost práce.“

Dorothea ještě více stiskla rty k sobě a odmítala spolknout takovou návnadu.

Hekatah minutu čekala. „Půjde po Nejvyšším pánovi.“

Dorothea na ni zírala: „Proč?“

„Pomstít se za to děvče.“

„Ale ji přece zničil Greer!“

„Sadi tohle neví,“ řekla Hekatah. „Až mu povím ten smutný příběh, *proč* se to té dívce stalo, bude chtít jediné: vyrvat Saetanovi srdce z těla. Přirozeně že Nejvyšší pán bude proti takovému jednání protestovat.“

Dorothea se pohodlně usadila. Už to bylo několik měsíců, co se cítila takhle dobře. „A co potřebuješ ode mne?“

„Oddíl gardistů, kteří mi pomohou nastražit past.“

„Pak raději vyberu muže, kteří jsou postradatelní.“

„O gardisty si nedělej starosti. Sadi pro ně neznamená žádnou hrozbu.“ Hekatah vstala, což byl nevyslovený signál, aby Dorothea odešla.

Když byly venku, Hekatah pravila chladně: „Nepověděla jsi mi nic o mém dárku, sestřičko.“

„O tvém dárku?“

„O tom chlapci. Napřed jsem si myslela, že si ho nechám pro sebe, ale ty sis zasloužila nějakou náhradu za Greera. Je to velice pozorný služebník.“

~ ~ ~

„Takže víš, co máš udělat?“ zeptala se Hekatah a podávala Greerovi dvě nádobky.

„Ano, kněžko. Ale máš jistotu, že tam půjde?“

Hekatah pohladila Greera po tváři. „Z nějakého důvodu Sadi chodí ke všem oltářům Temnoty a razí si cestu na východ. On tam přijde. Je to jediná brána, která mu zbývá, aby našel ruiny sídla SaDiablo.“ Prsty si poklepala po rtech a zamračila se. „Stařičká kněžka by mohla být problém. Ale její asistentka je velice praktická dívka − dobrý charakter, který člověk najde v tom

množství méně nadaných příslušníků čisté krve. S ní se dokážeš domluvit.“

„A co ta stará kněžka?“

Hekatah se potěšeně otřásla: „S jídlem by se nemělo plýtvat.“

Greer se usmál, uklonil se nad rukou, kterou mu podávala, a odešel.

Hekatah si začala pobrukovat a zatancovala několik prvních kroků tance u dvora. Už sedm měsíců Daemon Sadi unikal před jejími pastmi a jeho odvetná opatření, která podnikl pokaždé, když byl odveden od brány, odrazovala dokonce i ty nejloajálnější služebníky v říši Temnoty, takže se báli na něj zaútočit. Sedm měsíců se jí nedařilo. Ale ani jemu.

V Terreille bylo jen několik kněžek, které věděly, jak otevřít brány. Ty, které se neukryly do ústraní po jejím prvním varování, se vyřadily.

Musela obětovat několik velice silných démonů, ale chtěla mít jistotu, že Sadi nikdy nebude mít čas vypátrat sám od sebe správné pořadí, v jakém se mají rozsvěcet svíce, aby se otevřela brána. Jistěže, kdyby šel rovnou k Ebon Askavi, jeho pátrání už mohlo skonat před mnoha měsíci. Ale Hekatah trávila jedno století za druhým tím, že proměňovala posvátnou úctu z tohoto místa v čirou hrůzu, což nebylo tak obtížné, protože když byla jednou v Tvrzi osobně, to místo vyděsilo i *ji*. Nyní tam *nikdo* z Terreille nepůjde dobrovolně žádat o pomoc, ani nebude chtít jít do tamní svatyně, pokud nebude natolik zoufalý, že bude chtít riskovat všechno − a většinou ani tehdy ne.

Takže Sadi neměl žádné bezpečné místo, kam by se mohl uchýlit, neměl nikoho, komu by mohl důvěřovat; bude se nadále skrývat, bude pátrat, bude na útěku. Až se konečně dostane k bráně, kde na něj bude čekat ona, napětí uplynulých měsíců ho přiměje k tomu, že bude mnohem náchylnější provést to, co měla v plánu.

„Ovládej Peklo, dokud ještě můžeš, ty zkurvysynu,“ řekla, když se sama objala pažemi. „Tentokrát mám dokonalou zbraň.“

2. Peklo

Saetan otevřel dveře do své soukromé studovny a strnul na místě, když viděl harpyji, jak stojí na chodbě s napjatým lukem a šípem, který mířil přímo na jeho srdce.

„Trochu neotesaný způsob, jak požádat o audienci, není-liž pravda, Titian?“ zeptal se suše.

„Žádné z mých zbraní nejsou neotesané, Nejvyšší pane,“ zavrčela harpyje.

Saetan si ji chvíli zkoumavě prohlížel, než vstoupil do studovny. „Pojď dál a pověz mi, co jsi mi přišla říct.“ Těžce se opíral o hůl, dobelhal se ke stolu z černého dřeva, usadil se v jednom rohu a čekal.

Titian vešla dovnitř pomalu a její zloba v ní vířila jako zimní vichřice. Zůstala stát na opačném konci studovny a dívala se přímo na něj. Ve své zlosti se ničeho nebála, démonská černá vdova, královna Dea al Mon. Ještě jednou natáhla luk a šíp, který zamířila na Saetanovo srdce.

Jeho netrpělivost, která už byla během uplynulých měsíců dost rozdrážděná, ho přiměla k prudké reakci: „Skloň tu věc dolů, než provedu něco, čeho bychom oba litovali!“

Titian nezakolísala: „Neprovedl jste už něco, čeho litujete, Nejvyšší pane? Nebo jste tak plný žárlivosti, že ve vás není ani trochu místa pro lítost?“

Zdi Pekla se otřásly: „Titian,“ pravil až příliš tiše, „už tě nebudu podruhé varovat.“

Titian jen zdráhavě nechala zmizet luk i šípy.

Saetan zkřížil ruce na prsou. „Vlastně mě tvoje chování překvapuje, dámo. Očekával jsem náš rozhovor mnohem dříve než teď.“

Titian zasyčela: „Takže je to pravda? Ona se prochází mezi dětmi v *Malé márnici?*“

Saetan pozoroval, jak v ní roste napětí: „A kdyby tomu tak bylo?“

Titian na něj jen děsivě pohlédla, pak zaklonila hlavu a zaúpěla.

Saetan ji pozoroval a byl otřesen. Věděl, že se po Pekle začnou šířit řeči. Peklo. Očekával, že ho Titian a Char, vůdce *Malé márnice,* brzy vyhledají. Očekával jejich zuřivost. Jejich zuřivosti by dokázal čelit. Jejich nenávist by dokázal přijmout. Ale tohle ne.

„Titian," řekl a hlas mu zakolísal. „Titian, pojď sem."

Titian nadále naříkala.

Saetan se dobelhal až k ní. Zdálo se, že si ani nevšimla, že ji vzal do náruče a tiše ji objímal. Hladil její dlouhé stříbrné vlasy a mumlal slova lítosti ve starém jazyce.

„Titian," pravil jemně, když se nářek zmírnil ve vzlyky. „Je mi to opravdu moc líto, že jsem ti způsobil takovou bolest, ale nedalo se tomu zabránit."

Titian mu vrazila pěst do břicha a odstrčila ho od sebe, až spadl na podlahu.

„Je vám to líto," zavrčela, jako by ve studovně řádila bouře. „Inu, mně taky. Je mi líto, že to byla jenom pěst a že jsem místo toho neměla nůž. Za tohle si zasloužíte, aby vás někdo vykuchal zaživa! Žárlivý stařec. *Bestie!* To jste jí nemohl dovolit, aby si užila trochu nevinné romantiky, aniž byste ji roztrhl vejpůl?"

Saetan konečně popadl dech a zvedl se na jeden loket. „Titian, Čarodějka nepatří na *Malou márnici,*" pravil chladně. „Z Čarodějky se nestává démon. Tak a teď mi pověz, čemu dáš přednost: když řeknu, že se prochází mezi dětmi na *Malé márnici,* nebo když dovolím, aby zranitelná mladá dívka byla vystavena dalším útokům nepřátel?"

Titian se zarazila a ve velkých modrých očích měla překvapený výraz. Natáhla se k Saetanovi a pátrala v jeho obličeji. „Čarodějka se nemůže stát démonem?"

„Ne. Ale ty a Char jste jediní v Pekle, kteří tohle vědí."

„Tak předpokládám," řekla pomalu, „že nanejvýš přesvědčivý způsob, jak zmást nepřítele, je zmást přítele." Chvíli o tom ještě přemýšlela a pak mu nabídla ruku, aby mohl vstát. Podala mu hůl

a hleděla mu do očí. „Harpyje je harpyje kvůli způsobu, jakým zemřela. To se pak snadno uvěří všelijakým řečem.“

To bylo od Titian více než omluva, napadlo Saetana.

Vzal si od ní hůl a byl jí vděčný za oporu. „Povím ti stejnou věc, co jsem řekl Charovi,“ pravil. „Jestli jsi nadále přítelkyně a chceš nějak pomoci, je tu něco, co bys mohla udělat.“

„Co je to, Nejvyšší pane?“

„Zůstaň i nadále rozzuřená.“

V Titianiných očích vzplály dva plamínky. Přes rty jí přejel úsměv a hned zase zmizel. „Šíp, který by minul cíl, by byl dost přesvědčivý.“

Saetan nazvedl jedno obočí a mlaskl jazykem. „Dea al Mon, která mine cíl?“

Titian se zachvěla. „Ani Dea al Monové nejsou vždycky úspěšní.“

„Jen tak pro případ, že bys chtěla minout cíl, nezasáhni něco dost vitálního,“ pravil suše Saetan.

Titian zamrkala. Pak se jí zase přes rty mihnul úsměv. „Pak už existuje jen jediná část mužské anatomie, kterou si harpyje vybírají za cíl, Nejvyšší pane. Je to pro vás až tak moc vitální?“

„Běž,“ řekl Saetan.

Titian se poklonila a odešla.

Saetan ještě chvíli hleděl na dveře studovny a pak se dobelhal k židli. Vzdychl si, usedl a natáhl nohy před sebe. Po chvíli opustil studovnu a kráčel chodbami do vyšších pater Sídla v naději, že tam najde Mefise nebo Andulvara.

Potřeboval společnost. Pánskou společnost.

Mít Titian za přítelkyni byl pro muže dost nepříjemný pocit.

3. Terreille

Ve svitu měsíce byl trávník duchařsky stříbrný a vlnil se ve větru. Během horkého dne uprostřed léta se na horizontu hromadila mračna a z dálky sem zaznívaly hromy.

Surreal si zapnula bundu a objala se pažemi, aby jí bylo tepleji. Vzduch náhle ochladí. Za hodinu vypukne nad Beldon Morem bouřka. Ale to už bude zase zpátky u Deje v Rudém měsíci a přivítá čestného hosta k tiché večeři a odpočinku.

Po oné noci u Cassandřina oltáře v sobě objevila, že už nemá žaludek na postelové hrátky, přestože zabíjení by jí teď šlo mnohem lépe. Nezemře hlady, když přestane s prostitucí. Lord Marcus, Sadiho obchodník, měl v rukách také její investice a zacházel s nimi velice dobře. Kromě toho, vždycky dávala přednost tomu být vražednice, a ne prostitutka.

Surreal zavrtěla hlavou. Na tu druhou možnost neměla ani pomyšlení.

Pohybovala se pomalu kolem záhonu keřů, který odděloval trávník od zahrady, až došla k velkému stromu s větví, jež by se dokonale hodila na houpačku. Něco na té větvi viselo, ale nebyla to žádná hračka pro děti.

Surreal se podívala nahoru, snažila se vycítit přítomnost ducha a zahlédnout průhledné obrysy.

„Už ji nenajdeš," ozval se dívčí hlas. „Marjane je už pryč."

Surreal se obrátila a hleděla na dívku s prořízntým hrdlem a zakrvácenými šaty. Setkala se s Rose před sedmi měsíci, když Jaenelle předváděla Surreal některá ohavná tajemství Šípova. Noc poté se jí a Rose podařilo dostat Jaenelle pryč ze Šípova, ale bylo už příliš pozdě, aby zabránily brutálnímu znásilnění.

„Co se s ní stalo?" zeptala se Surreal a prohlížela si strom. Hloupá věc, ptát se na dívku, která už je dlouho mrtvá.

Rose jen pokrčila rameny. „Prostě zmizela. Všichni staří duchové se konečně vrátili do Temnoty." Bedlivě zkoumala Surreal. „Proč jsi tady?"

Surreal se zhluboka nadechla. „Přišla jsem se rozloučit. Ráno opouštím Chaillot a už se sem nikdy nevrátím."

Rose o tom přemýšlela. „Když mě chytneš za ruku, možná uvidíš Dannie. Nevím, jak Jaenelle vždycky viděla ty duchy. I když se ze mě stal démon, nedokázala jsem vidět ty nejstarší,

pokud tu nebyla ona. Říkala mi, že to je proto, že tohle je jedna z živých říší.“

Surreal vzala Rose za ruku. Společně došly až k zeleninové zahradě.

„Je Jaenelle v pořádku?“ zeptala se Rose váhavě.

Surreal si odhrnula z obličeje vlasy, které jí tam vehnal vítr. „Nevím. Byla velice vážně zraněná. Čarodějka u Cassandřina oltáře ji vzala pryč na bezpečného místo. Mohla včas sehnat nějakého léčitele.“

Zastavily se u záhonu s mrkví, kde byly tajně pohřbeny dvě sestry se zrzavými vlasy, stejně jako zde byly pohřbeny i všechny ostatní děti. Ale neviděly zde žádné obrysy a neslyšely žádný šepot. Surreal necítila tu otupělou hrůzu, jakou prožívala, když tuhle zahradu viděla poprvé. Teď se v ní mísily žal s nadějí, že ty mladé dívky překonaly bariéru a už si nepamatují, co jim tady provedli.

Dannie tu byla jediná. Surreal se ze všech sil snažila nehledět na pahýl, kde měla být noha. Sevřel se jí žaludek, jak se snažila si nevzpomenout, co se s tou nohou stalo.

Surreal zahnala lítost a vyslala psychické vlákno vřelosti a přátelství směrem k dívce.

Dannie se usmála.

I ve smrti byli příslušníci čisté krve krutí, přemýšlela Surreal, když svírala Rosinu studenou ruku. Jak prázdné a osamělé musely být všechny ty roky pro ty, které nebyly tak silné, aby se z nich stali démoni, ale které byly natolik silné, že se mohly vrátit do Temnoty. Zůstávaly připoutané k hrobům, nikdo je neviděl, nikdo je neslyšel, nikdo se o ně nezajímal − s výjimkou Jaenelle.

Co se vlastně *stalo* s ní?

Surreal a Rose došly zase zpátky ke keřům. „Všichni by si zasloužili vykuchat zaživa,“ zamručela Surreal, když pouštěla Rosinu ruku. Opřela se o strom a zahleděla se na budovu. Většina oken byla temná, ale v několika svítilo matné světlo. Přivolala oblíbenou dýku, pohazovala si s ní chvíli v rukách a pak se

usmála: „Možná jeden nebo dva by se vešli na zahradu, ještě než odjedu.“

„Ne,“ řekla ostře Rose a postavila se před Surreal. „Nesmíš se dotknout žádného ze strýčků ze Šípova. Nikdo nemůže.“

Surreal se narovnala a ve zlatozelených očích měla divoký výraz. „Rose, jsem v tom, co dělám, skutečně dobrá.“

„Ne,“ trvala na svém Rose. „Když byla prolita krev Jaenelle, vytvořila velice složitou pavučinu. Je to past na všechny strýčky.“

Surreal se podívala na budovu a pak na Rose. *Povídaly* se řeči o záhadné chorobě, která postihla určitý počet chaillotských vysoce postavených členů rady − například Roberta Benedikta − jakož i některé další ctihodné muže − jako Kartana SaDiabla. „A ta past je zabije?“

„Nakonec ano,“ odpověděla Rose.

Zlomyslné světlo se blýsklo Surreal v očích. „Dá se to nějak vyléčit?“

„Šípov je dobrý jed. Na Šípov neexistuje žádné léčení.“

„Je to bolestivé?“

Rose se zazubila: „Každému se dostane to, co si zaslouží.“

Surreal nechala zmizet dýku. „Pak ať ti bastardi úpí.“

4. Terreille

Ve světle dvou pochodní mladá kněžka ještě jednou zkontrolovala nástroje, které položila na oltář Temnoty. Všechno bylo připravené: svícen se čtyřmi černými svícemi, malý stříbrný pohárek a dvě nádobky s temnou tekutinou − jedna měla bílou zátku a druhá rudou.

Když jí cizinec se zmrzačenýma rukama podával nádobky, ujistil ji, že protijed ji zachrání od vlivu čarodějného nápoje, který měl vypít válečník a princ.

Chodila za oltářem Temnoty a cumlala si palec. Všechno to znělo tak jednoduše, ale přesto…

Strnula na místě a přestala dýchat, jak se snažila spatřit něco za kovanou mříží do temné chodby. Bylo tam něco?

Nic, jen ticho v nočním tichu, stín mezi stíny, který se plížil jako predátor k oltáři.

Kněžka si dřepla za oltář, zlomila pečeť na nádobce s bílou zátkou a vypila její obsah. Nechala zmizet nádobku a vstala. Když se podívala za kovanou mříž, vzala do ruky svůj žlutý drahokam, jako by ji mohl nějak ochránit.

Stál na druhé straně oltáře a pozoroval ji. Navzdory zmačkanému oblečení a rozcuchaným vlasům z něj vycházela chladná, tělesná, smyslná síla.

Kněžka si olízla rty a otřela si vlhké ruce do hávu. Jeho zlaté oči vypadaly ospale a trochu se leskly.

Pak se usmál.

Zachvěla se a zhluboka se nadechla. „Přišel sis pro radu nebo pomoc?“

„Pomoc,“ pravil hlubokým a kultivovaným hlasem. „Máš trénink v tom, jak se otevírá brána?“

Jak může být muž tak krásný? pomyslela si a přikývla. „Má to svou cenu.“ Její hlas jako by spolykaly stíny.

Levou rukou vytáhl z vnitřní kapsy pláště obálku a položil ji na oltář. „Bude to stačit?“

Když se po ní natahovala, pohlédla na něj a ruka jí strnula nad naditou bílou obálkou. V té otázce něco zaznělo, přestože se zeptal velice zdvořile, něco, co ji varovalo, že to jistě bude stačit.

Donutila se zvednout obálku a podívat se dovnitř. Pak se musela opřít o oltář. Tisíc zlatých marek. Minimálně desetkrát víc, než co jí nabídl ten cizinec se zmrzačenýma rukama.

Ale ona už se dohodla s tím cizincem, a než přijdou gardisté, bude mít čas schovat ty marky.

Kněžka pečlivě položila obálku na vzdálený konec oltáře. „Velice velkorysé,“ řekla a chtěla, aby to vyznělo tak, že to na ni neudělalo moc velký dojem.

Zhluboka se nadechla, zvedla stříbrný pohárek vysoko nad hlavu a pak jej postavila opatrně před sebe. Rozlomila pečeť na

nádobce s červeným uzávěrem, nalila obsah do pohárku a podávala mu ho. „Cesta skrz bránu je obtížná. Tohle vám pomůže.“

Pohárek si nevzal.

Vydala ze sebe netrpělivý zvuk a trochu si sama usrkla a snažila se to nevyprsknout, jak hořce to chutnalo; pak mu pohárek opět podala.

Držel ho v levé ruce, nosními dírkami nasával vůni, ale nenapil se.

Uplynula jedna minuta. Dvě.

Téměř nepostřehnutelně sebou trhl a hodil do sebe obsah pohárku.

Kněžka zadržela dech. Jak dlouho potrvá, než to začne účinkovat? Jak dlouho to bude trvat, než přijdou gardisté?

Jeho oči se změnily. Zapotácel se. Pak se natáhl přes oltář a podíval se na ni, jako se milenec dívá na svou paní. Nedokázala spustit svoje oči z jeho rtů. Měkké. Smyslné. Natáhla se k němu. Jeden polibek. Jeden sladký polibek. Chvilku před tím, než se její rty stihly dotknout jeho rtů, jeho pravá ruka vystřelila a omotala se jí kolem zápěstí. „Mrcho,“ zavrčel tiše.

Vyděšeně se chtěla odtáhnout.

Jeho sevření bylo čím dál silnější a ona jen zírala na jeho prsten s černým drahokamem.

Jeho dlouhé nehty jí propíchly kůži. Pak ucítila ostré bodnutí jehly z dračího zubu pod jeho pravým prsteníčkem, ucítila, jak jí ten jed mrazí v krvi.

Natáhla se po něm druhou rukou, chtěla dosáhnout na jeho obličej, chtěla křičet o pomoc, jak se jí zakalil zrak a plíce odmítaly přijímat tolik potřebný vzduch.

Zlomil jí obě zápěstí, kosti praskaly, když ji od sebe odhazoval.

„Jed z mého hadího zubu nezabírá tak rychle, jak by sis možná myslela,“ řekl jí až příliš potichu a až příliš jemně. „Nakonec budeš moct křičet. Roztrhá tě to na kusy, ale budeš křičet.“

Pak omdlel a nebylo nic jen ticho v nočním tichu, stín mezi stíny.

Když přijeli gardisté, už křičela.

5. Terreille

Podlaha se pod ním kymácela a týrala nohy, které se už beztak třásly vyčerpáním a byly teď plné čarodějnického nápoje.

Za těmi dveřmi bylo bezpečné místo. Když se tam chtěl dostat, podlaha se znovu roztočila, až ho nohy nechtěly poslouchat. Ramenem narazil do dveří, staré a prohnilé dřevo zaskřípalo a on upadl do místnosti a přistál těžce na bok.

„Mrcha," zavrčel tiše.

Šedá mlha. Roztříštěný křišťálový pohár. Černé svíce. Zlaté vlasy.

Krev. Příliš mnoho krve.

Slova lžou. Krev nelže.

„Drž hubu, parchante," zachraptěl.

Podlaha pod ním se dál houpala. Zasekl dlouhé nehty do dřeva a snažil se udržet rovnováhu, snažil se myslet.

Měl nebezpečně vysokou horečku a věděl, že potřebuje jídlo a vodu a odpočinek. Právě teď se stal štvanou zvěří pro kohokoliv, koho napadlo ho vyhledat v tomto opuštěném domku, kde strávil dětská léta s Tersou, svojí skutečnou matkou.

Všechno má svou cenu.

Kdyby se vzdal před svatyní před třemi dny, kdyby nechal hayllianské gardisty, aby ho našli, možná by mu nebylo tak špatně z toho nápoje. Ale on nemilosrdně trápil tělo až ke kolapsu, aby mohl projít branou poblíž ruin Sídla SaDiablo.

Pokaždé, když se ho zmocnilo vyčerpání, když jeho síla a vůle polevily a šedá mlha začala zahalovat jeho mysl, věděl, že v té mlze spatří něco velice, velice ohavného. Něco, co vidět nechtěl.

Jsi mým nástrojem.

Slova jako třepetající se černý blesk vycházela z té mlhy a hrozila, že spálí jeho duši.

Slova lžou. Krev nelže.

Byl necelé dva kilometry od brány.

„Lucivare," zašeptal. Ale už v něm nebyla síla, aby cítil jakoukoliv zlost za bratrovu zradu.

Jsi mým nástrojem.

„Ne." Pokoušel se vstát, ale nedokázal to. Přesto něco v jeho nitru vyžadovalo odpor. „Ne, nejsem tvým nástrojem. Já… jsem… Daemon… Sadi."

Zavřel oči a zahalila ho šedá mlha.

Daemon zasténal, otočil se na bok a pomalu otevřel oči. I tohle ho stálo nadměrné úsilí. Zpočátku dumal, jestli neoslepl. Pak začal rozeznávat ponuré stíny v temnotě.

Noc. Byla noc.

Pomalu dýchal a začal zkoumat rozsah fyzických škod.

Cítil se vyschlý jako choroš a neohebný jako kámen. Pálily ho svaly. Žaludek se mu svíral hlady a pociťoval obrovskou a divokou touhu po vodě. Horečka se v určitém bodě zlomila, ale…

Něco nebylo v pořádku.

Slova lžou. Krev nelže.

Slova, která mu řekl Lucivar, ho neustále obeplouvala, zvětšovala se a byla čím dál pevnější. Tříštila se o jeho mysl, čímž ji činila útržkovitější.

Daemon vykřikl.

Jsi mým nástrojem.

Když v něm duněla Saetanova slova, bylo v tom víc bolesti − a byl v tom strach. Strach, že mlha, která mu plní mysl, se může rozestoupit a ukázat mu něco strašného.

Daemone.

Houževnatě se chytil vzpomínky na Jaenelle, když říkala jeho jméno a znělo to jako jemné a vzdychající pohlazení. Daemon se postavil na nohy. Pokud si bude pamatovat tohle, udrží všechna ostatní slova na uzdě.

Cítil, že má velice těžké nohy, ale podařilo se mu dostat ven z domku a sledoval zbytky cesty, která ho zavede do Sídla. Přestože mu každý pohyb působil obrovskou bolest, ve chvíli, kdy se dostal až k Sídlu, se pohyboval téměř svým typickým klouzavým způsobem.

Ale něco tady pořád bylo špatně. Bylo velice těžké soustředit se na to, že je princ a válečník jménem Daemon Sadi, bylo těžké zachovat si své vlastní já. Ale musel to ještě chvíli vydržet. Musel.

Daemon posbíral zbytky síly a vůle a opatrně se přiblížil k malé budově, v níž se nacházel oltář Temnoty.

~ ~ ~

Hekatah se plížila po malé budově, která stála ve stínu ruin Sídla SaDiablo. Zatřásla pěstmi do vzduchu. Poslední tři dny už nedokázala dále snášet tu frustraci. Beztak pokaždé, když obešla oltář, podívala se na zeď za ním a obávala se, že se změní v mlhu a Saetan vkročí dovnitř bránou a postaví se jí.

Ale Nejvyšší pán měl v poslední době příliš mnoho vlastních starostí, takže jí nevěnoval vůbec žádnou pozornost.

Její hlavní problém byl teď Daemon Sadi.

Když vypil nápoj, který připravila, *nemohl* odejít od oltáře Temnoty, navzdory všem přísahám, které slyšela od gardistů. Ale jestli je už na cestě k této bráně… Touto dobou by měla začít silně působit druhá část jejího nápoje, ta část, díky které bude moci do své mysli vstřebávat její pečlivě zvolená slova. Měla v plánu zašeptat mu všechna jedovatá slovíčka, zatímco se o něj bude starat, vyléčí mu horečku a bolest, takže až horečka povolí, ta slova bude mít pevně zapsaná jako strašlivou pravdu, které nebude schopen uniknout. Pak se všechna ta síla a zuřivost stane dýkou namířenou přímo do Saetanova srdce.

Všechny její pečlivě vymyšlené plány *se hatily*, protože…

Hekatah se zarazila.

V nočním tichu bylo náhle noční ticho.

Pohlédla na nerozsvícené pochodně na stěnách a rozhodla se, že je nebude zapalovat. Bylo dost měsíčního světla, ve kterém se dalo všechno vidět.

Hekatah nechtěla plýtvat silou na štít proti spatření, a tak vklouzla do šedivého rohu. Jakmile vstoupí do místnosti s oltářem, bude stát za ním a ona ho svou přítomností překvapí.

Čekala. A zrovna ve chvíli, kdy měla pocit, že se zmýlila, stál tam. Bez jakéhokoliv varování stál za železnou kovanou mříží a hleděl na oltář. Ale do místnosti nevstoupil.

Hekatah se mračila a trochu naklonila hlavu, aby viděla na oltář. Všechno bylo, tak jak to mělo být. Svícnový stojan byl zašlý a vosk z černých svíček, který nechala vyhořet tak pečlivě, aby to vypadalo, že černé svíce nejsou nové, visel z ramen svícnu jako stalaktity.

Hekatah měla obavy, že by mohl nakonec odejít, tak vystoupila ze stínu ke kovové mříži. „Čekám tu na tebe, princi."

„Skutečně?" jeho hlas zněl vyčerpaně a řezavě.

Dokonalé.

„Ty jsi ta, které bych měl poděkovat za démony u ostatních oltářů?" zeptal se.

Jak mohl vědět, že je démon? Věděl, co je ona zač? Náhle si přestala být tak jistá v jednání s tímto synem, který byl tolik podobný svému otci, ale jen smutně zavrtěla hlavou: „Ne, princi. V Pekle je jen jedna síla, která ovládá démony. Jsem tady, protože jsem měla jednu mladou přítelkyni, která pro mě byla někým velice vzácným. Přítelkyni, která, myslím si, byla i tvou přítelkyní. Proto tady na tebe čekám."

U ohňů pekelných! Nemohl mít v očích *nějaký* výraz, podle kterého by poznala, jestli se dobývá do jeho nitra?

„Mladá, to je relativní pojem, nemyslíš?"

On si s ní *zahrával!* Hekatah zaťala zuby. „Dítě, princi, zvláštní dítě." Snažila se do hlasu vloudit žadonící tón. „Čekat tady je pro mě velice riskantní. Jestli Nejvyšší pán zjistí, že jsem se pokusila říct jejím přátelům…" Podívala se na zeď za oltářem. Muž na opačné straně brány stále nijak nereagoval.

„Prochází se mezi dětmi na *Malé márnici*,“ dodala Hekatah.

Dlouhé ticho. „To není možné,“ řekl nakonec. Jeho hlas byl prostý a bez jakýchkoliv emocí.

„Je to *pravda.*“ Co se to s ním dělo? Snažil se jen uniknout před Dorotheou? Ne. Měl o to děvče velký zájem. Vzdychla. „Nejvyšší pán je žárlivý muž, princi. Zásadně se nedělí o něco, co si přivlastní jen pro sebe − zejména když to, co chce, je ženské tělo. Když zjistil, že se té dívce líbí ještě nějaký další muž, neudělal nic proti tomu, aby byla znásilněna. A on mohl něco provést, princi. *Mohl.* Děvčeti se podařilo potom zmizet. Po nějakém čase a s pomocí by se mohla vyléčit. Ale Nejvyšší pán nechtěl, aby se uzdravila, takže pod záminkou toho, že ji chce vyléčit, využil dalšího muže, který dokončil, co už začalo. To ji úplně zničilo. Její tělo zemřelo a její mysl se roztříštila. Teď je mrtvá, má prázdný pohled a hraje si s ostatními dětmi.“

Hekatah pohlédla vzhůru a chtělo se jí zakřičet, jak byla rozzuřená. Slyšel vůbec něco z toho? „Měl by zaplatit za to, co provedl,“ řekla pronikavě. „Jestli máš dost kuráže, abys mu čelil tváří v tvář, mohu pro tebe otevřít bránu. Někdo, kdo si pamatuje, co z ní mohlo být, by měl požadovat odplatu za to, co jí provedl.“

Hleděl na ni velice dlouho. Pak se obrátil a šel pryč.

Hekatah začala nadávat a rázovat po místnosti. Proč nic neřekl? Byla to věrohodná historka. Ach, věděla, že byl obviněn ze znásilnění, ale také věděla, že to není pravda. A také si nebyla tak docela jista, že oné noci skutečně *byl* u Cassandřina oltáře. Všichni muži, kteří přísahali, že ho tam viděli, pocházeli ze Šípova. Mohli to jen tak říkat, aby zabránili tomu, aby se nikdo příliš nezajímal o chaillotské královničky. Jistěže…

Výkřik proťal noc.

Hekatah vyskočila a otřásla se nad tak příšerným zvukem. Bestiální, zvířecí, lidský. Všechno bylo možné. Cokoliv mohlo ze sebe vydat tak příšerný řev…

Hekatah rychle zapálila černé svíce a čekala netrpělivě, až se stěna za oltářem změní v mlhu. Těsně před tím, než prošla bránou,

uvědomila si, že tam nezůstane nikdo, kdo by uhasil svíce a zavřel otvor do ostatních říší. Jestli ta věc…

Hekatah zvedla ruku a rudým drahokamem zavřela železnou kovanou mříž.

Další výkřik proťal noc.

Hekatah proběhla bránou. Byla sice démonem, ale nechtěla, aby ji to sledovalo do říše Temnoty, ať už to bylo cokoliv.

~ ~ ~

Slova proplouvala sem a tam a rozřezávala mu jeho mysl, krájela jeho duši.

Šedá mlha se rozestoupila a ukázala mu oltář Temnoty.

Krev. Tolik krve.

… *využil dalšího muže…*

Svět se mu hroutil před očima.

Jsi mým nástrojem.

Jeho mysl se hroutila.

… *to ji úplně zničilo.*

Řval v agonii, a ploužil se mlhou krajinou, která tonula v krvi a byla plná střepů z roztříštěných křišťálových pohárů.

Slova lžou. Krev nelže.

Znova zařval a potácel se v popraskané niterní krajině, které landeni říkali šílenství a příslušníci čisté krve Šílené království.

Druhá část

Kapitola třetí

1. Kaeleer

Karla, patnáctiletá glacianská královna, dloubla bratrance Mortona do žeber: „Kdo je to?“

Morton se podíval směrem, kam Karla ukazovala jemně nazdviženou bradou, pak se vrátil k pozorování mladých válečníků, jak se srocují v jednom konci Sídla, kde se pořádal banket. „To je nová milenka strýčka Hobarta.“

Karla studovala mladou čarodějnici přimhouřenýma, ledově modrýma očima. „Nevypadá o moc starší než já.“

„Taky není,“ pravil Morton pochmurně.

Karla se zavěsila do bratrance a bylo jí příjemně z jeho přítomnosti.

Glacianská společnost se začala měnit po „nehodě“, která zabila její a Mortonovy rodiče před šesti lety. Skupina aristokratických mužů okamžitě vytvořila mužskou radu „pro blaho tohoto území“ a této radě předsedal Hobart, válečník se žlutým drahokamem, který byl vzdálený příbuzný jejího otce.

Každá provinciální královna, která odmítla stát se hlavou rady, současně odmítala nechat se potvrdit jako královna malé vesnice, odkud se nakonec rada rozhodla, že bude ovládat celé území. Jejich odmítnutí rozštěpilo Glacii, ale také zabránilo tomu, aby mužská rada měla příliš velkou moc nebo aby byla příliš aktivní při prosazování jejích „náprav“ glacianské společnosti.

Přesto po šesti letech bylo ve vzduchu něco shnilého, něco tady bylo špatně.

Karla neměla mnoho přátel. Byla to královna s ostrým jazykem a výbušným temperamentem, jejíž drahokam při narození byl safírový. Byla také přirozenou černou vdovou a léčitelkou. Ale vzhledem k tomu, že lord Hobart byl nyní hlavou rodiny, trávila většinu společenského života s dcerami ostatních členů mužské rady − a to, co ty dívky říkaly, bylo obscénní: ctihodné čarodějnice se podrobovaly moudřejším mužům s většími vědomostmi; muži čisté krve by neměli vládnout nebo posluhovat královnám, protože jsou silnějším pohlavím; královny a černé vdovy toužily po moci jedině kvůli tomu, aby mohly ovládat muže, protože byly sexuálně a emocionálně neschopné být skutečnými ženami.

Obscénní. A hrůzné.

Když byla mladší, přemýšlela, proč provinciální královny a černé vdovy skončily takhle ve slepé uličce namísto toho, aby zvolily boj.

Glacia je pohlcena mrazivou a temnou nocí, říkaly jí černé vdovy. *Musíme dělat, co můžeme, abychom zůstaly silné, než se vrátí jaro.*

Ale dokáží to vydržet ještě dalších pět let, než Karla dosáhne plnoletosti? Dokáže to *ona?* Smrt její matky a tety nebyla náhodná. Někdo se chtěl zbavit nejsilnější královny v Glacii a současně nejmocnější černé vdovy a zanechat tak teritorium zranitelné… ale vůči čemu?

Jaenelle by jí to mohla říct, jenže Jaenelle…

Karla ovládla zatrpklou zlobu, která v poslední době neustále vystupovala na povrch. Donutila se nevyvolávat staré vzpomínky a zkoumala Hobartovu milenku, pak dloubla Mortona znovu do žeber.

„Nech toho," okřikl ji.

Karla ho ignorovala: „Proč má na sobě kožich, když je uvnitř?"

„Byla to cena strýčka Hobarta za naplněný vztah."

Prsty si projížděla krátké, špičaté zlatobílé vlasy. „Nikdy jsem takovou kožešinu neviděla. To není z ledního medvěda."

„Myslím si, že je to arceriánská kočka.“

„Arceriánská kočka?“ To nemohla být pravda. Většina Glacianů by arceriánské kočky vůbec nelovila, protože tyhle kočky byly velkými a zuřivými predátory a pravděpodobnost toho, že se z lovce nestane nakonec kořist, byla méně než půl na půl. Kromě toho na té kožešině bylo něco *špatného.* Vycítila to i na dálku. „Jdu je poctít svou návštěvou.“

„Karlo.“ Nemohla se zmýlit, když slyšela varovný tón v Mortonově hlasu.

„Pusinku.“ Škodolibě se na něj usmála a láskyplně mu stiskla ruku, než vyrazila ke skupince žen obdivujících kožešinový kabát.

Bylo snadné vklouznout mezi ně. Některé ženy si jí všimly, ale většina se věnovala té dívce − Karle dělalo potíže, aby ji nazývala Sestrou − a tiše ji pomlouvaly.

„… lovci zdaleka,“ pravila dívka.

„Mám límec z arceriánské kožešiny, ale nevypadá tak luxusně jako tohle,“ řekla jedna žena závistivě.

„Ti lovci vynalezli nový způsob, jak získat kožešinu. Hobie mi to řekl, když jsme…“ zachichotala se.

„Jak?“

„Je to tajemství.“

Ostatní ji začaly přemlouvat.

Karlu ta kožešina něčím fascinovala a dotkla se jí ve chvíli, kdy se ta dívka opět zachichotala a řekla: „Stahují z nich tu kůži *zaživa.*“

Karla odtrhla ruku a zůstala v šoku. *Zaživa.*

A něco ze síly toho stvoření, které v té kožešině žilo, v ní nadále přebývalo. Proto plášť vypadal tak luxusně.

Čarodějnice. Jedna z čisté krve, kterou Jaenelle nazývala příbuznou.

Karla se zapotácela. Ulovili čarodějnici.

Vypotácela se ze skupinky žen a klopýtala ke dveřím. Netrvalo dlouho a Morton byl u ní a paží jí objímal ramena. „Ven,“ zalapala po dechu. „Myslím, že mi bude špatně.“

Jakmile byli venku, nadechla se zhluboka ostrého zimního větru a rozplakala se.

„Karlo," mumlal Morton a objal ji.

„Byla to čarodějka," vzlykala Karla. „Byla to čarodějka a oni z ní stáhli kůži zaživa, jen aby tahle malá děvka mohla…"

Ucítila, jak se Morton zachvěl. Pak ji ještě více sevřel do náruče, jako by ji chtěl chránit. A on se bude *snažit* ji chránit; proto mu nemohla povědět o nebezpečí, které vycítila pokaždé, když se na ni strýček Hobart podíval. Mortonovi bylo šestnáct, takže právě začal s formálním výcvikem u dvora. Byl jediným skutečným členem rodiny, který jí zůstal − a také jediný přítel, jakého měla.

„Už to jsou dva roky!" strčila do Mortona, aby ji pustil. „Je na Kaeleeru už dva roky a ani jednou mě nepřišla navštívit!" Začala vztekle chodit sem a tam.

„Lidé se mění, Karlo," řekl Morton opatrně. „Přátelé někdy nezůstávají přáteli."

„Ale ne Jeanelle. Ne se mnou. Ten zlovolný bastard ji někde schovává v Sídle SaDiablo, přivázanou v řetězech. Vím to, Mortone." Udeřila se silně do hrudi, až sebou Morton trhl. „Tady uvnitř. Vím to."

„Rada Temnoty jí ho odhlasovala jako právního poručníka…"

Karla se na něj obrátila: „Nevyprávěj mi nic o poručnících, lorde Mortone," zasyčela. „O ‚poručnících' vím všechno."

„Karlo," pravil Morton slabě.

„Karlo," napodobila ho zatrpkle. „To je pořád samé ‚Karlo'. Karla je ta, která se neumí ovládat. Karla je ta, která je emocionálně labilní kvůli výcviku u kněžek Přesýpacích hodin. Karla je ta, která je vždycky až příliš vzrušená, příliš nepřátelská, příliš vzpurná. Karla je ta, která hází za hlavu všechny ty rozotmilé, culící se způsoby, jaké se líbí mužům."

„Mužům se nelíbí…"

„A Karla je ta, která vykuchá každého dalšího zkurvysyna, který se pokusí jí strčit ruku nebo cokoliv jiného mezi nohy!"

„*Cože?*"

Karla se obrátila k Mortonovi zády. U ohňů pekelných, Matko noci, kéž je k ní Temnota milosrdná. Neměla v úmyslu mu o tom vyprávět.

„Tak proto sis nechala takhle ostříhat vlasy, když strýček Hobart trval na tom, aby ses vrátila a žila na rodinném panství? To proto jsi nechala spálit všechny šaty a začala jsi nosit mé staré oblečení?“ Morton ji chytil za paži a obrátil ji čelem k sobě. „Je to tak?“

Do Karliných očí se vedraly slzy. „Zlomená čarodějnice je uspokojená čarodějnice,“ řekla potichu. „Není to pravda, Mortone?“

Morton zavrtěl hlavou. „Máš od narození safírové drahokamy. V Glacii není žádný muž, který by měl temnější drahokam než zelený.“

„Muž čisté krve se může vyrovnat síle čarodějky, když si počká na správnou chvíli a má pomocníka k ruce.“

Morton tiše a zle zanadával.

„Co když je právě tohle důvod, proč už mě Jaenelle nechodí navštěvovat? Co když jí udělal to, co chce strýček Hobart udělat mně?“

Morton ustoupil na krok od ní. „Překvapuje mě, že vůbec toleruješ, že jsem ti tak nablízku.“

Téměř jakoby viděla zranění, která zanechávala pravda v jeho srdci. Nemohla teď s tou pravdou udělat nic, ale existovalo *něco*, čím by mohla vyléčit ta zranění. „Ty jsi moje rodina.“

„Ale jsem *muž*.“

„Jsi Morton. Výjimka z pravidla.“

Morton váhal a pak rozevřel náruč. „Chceš, abych tě objal?“

Karla se k němu přitiskla a on ji pevně svíral.

„Poslouchej,“ řekl zastřeným hlasem. „Napiš Nejvyššímu pánovi dopis a požádej ho, zda by nemohla Jaenelle přijít na návštěvu. Požádej o okamžitou odpověď.“

„Ten starej prďola mi nikdy nedovolí, abych vyslala kurýra do Sídla SaDiablo,“ zamumlala Karla do jeho ramene.

„Strýček Hobart se nic nedozví.“ Morton se zhluboka nadechl. „Já ten dopis doručím osobně a počkám na odpověď.“

Než jí stihnul podat kapesník, Karla ustoupila, popotahovala a utírala si obličej do košile, kterou mu vzala ze šatníku. Znovu popotáhla a tím pro ni bezcenné emoce skončily.

„Karlo,“ řekl Morton a nervózně si ji prohlížel. „Napíšeš *zdvořilý* dopis, ano?“

„Budu tak zdvořilá, jak nejvíc to dokážu,“ ujistila ho Karla.

Morton zaúpěl.

Ach, ano. Napíše Nejvyššímu pánovi a tak nebo onak se jí dostane odpovědi, jakou chtěla.

Prosím sladká Temnoto, prosím, buď opět mou přítelkyní. Stýská se mi po tobě. Potřebuji tě. Použila sílu safírových drahokamů a Karla vhodila do Temnoty jediné slovo: **Jaenelle!**

„Karlo?“ zeptal se jí Morton a dotkl se její paže. „Banket začne každou chvíli. Musíme se tam alespoň na chvíli ukázat.“

Karla strnula a přestala dýchat. *Jaenelle?*

Minuly vteřiny.

„Karlo?“ ozval se Morton.

Karla se zhluboka nadechla a zklamaně vydechla. Přijala rámě, které jí Morton nabídl, a vrátili se do sálu, kde se pořádal banket.

Morton se jí držel po zbytek večera a Karla mu byla vděčná za jeho společnost. Ale v mžiku by vyměnila jeho starost a ochranu, kdyby ten zesláblý a velice temný psychický dotek, který si představovala, byl skutečný.

2. Kaeleer

Když se Andulvar Yaslana usadil na židli před stolem z černého dřeva v Saetanově veřejné studovně, Saetan vzhlédl od dopisu, do kterého byl zahloubaný poslední půlhodinu. „Přečti si tohle,“ řekl a podával dopis Andulvarovi.

Zatímco si Andulvar pročítal dopis, Saetan hleděl unaveně na stoh papírů na stole. Byly to už měsíce, kdy vkročil do svého Sídla, a ještě déle trvalo, kdy naposledy udělil audienci Královnám, které ovládaly provincie a oblasti v jeho teritoriu. Jeho nejstarší syn Mefis se do značné míry zabýval oficiálními záležitostmi Dhemlanu, dělal, co bylo v jeho silách tak, jak činil už dlouhá staletí, ale zbytek toho všeho…

„*Krví se napájející zdechlino?*“ Andulvar vyplivl.

Saetan pozoroval okouzleně, jak se Andulvar prokousal zbytkem dopisu. Nijak se nebavil, když ho četl poprvé, ale podpis a rukopis adolescentní dívky zchladily jeho pobouření − a připojilo další vrstvu k jeho lítosti.

Andulvar odhodil dopis na stůl. „Kdo je ta Karla a jak se vůbec opovažuje napsat ti něco takového?“

„Nejenže se opovážila napsat něco takového, ale má zde kurýra, který čeká na odpověď.“

Andulvar zamumlal něco zlomyslného.

„Pokud jde o to, kdo je Karla…“ Saetan přivolal záznam, který zpravidla nechával zamčený u sebe v soukromé studovně pod Sídlem. Listoval papíry zaplněnými svými poznámkami a jeden list podal Andulvarovi.

Andulvarovi poklesla ramena, když si to přečetl. „A zatraceně.“

„Ano,“ Saetan založil list zpátky do stohu a nechal ho zmizet.

„Co jí na to odpovíš?“

Saetan na židli se opřel. „Pravdu. Nebo její část. Radu Temnoty už jsem udržel na uzdě dva roky, když jsem zamítal jejich nesmyslné žádosti, zda by mohli Jaenelle vidět. Když jsem ty žádosti zamítal, neuváděl jsem žádný důvod a nechal jsem je, ať si myslí, co je jim libo − ale uvědomuji si, co všechno si mohli vybrat. Ale její přátelé? Až doteď byli příliš mladí nebo neměli tolik odvahy zeptat se, co se s ní stalo. Teď se začínají vyptávat.“ Narovnal se na židli a přivolal Bealeho, válečníka s rudým drahokamem, který pracoval jako majordomus v Sídle.

„Přiveď ke mně toho kurýra," pravil Saetan, když se Beale objevil.

„Mám odejít?" zeptal se Andulvar a už se pohnul, že půjde.

Saetan jen pokrčil rameny, neboť přemýšlel, jak zformuluje svou odpověď. Mezi Dhemlanem a Glacií nebylo v minulosti mnoho kontaktů, ale dost se toho doslechl o lordu Hobartovi a jeho poutech k Malé Terreille, takže se rozhodl, že zvolí ústní odpověď namísto dopisu.

Před mnoha staletími osídlili Malou Terreille Terreillané, kteří zatoužili po novém životě a nové zemi. Navzdory odhodlání nebyli tito lidé nikdy spokojeni s rasami, které se rodily v říši Stínů. Takže třebaže Malá Terreille bylo teritorium v Kaeleeru, hledalo spojenectví a rady z říše světla, z Terreille − a činilo tak doposud, přestože většina Terraillanů už dávno přestalo věřit, že Kaeleer existuje, protože přístup do této říše Stínů byl už tak dlouho omezený. Znamenalo to jedinou věc: touha po spojenectví a radách vyslyšená v Terreille se dostávala k Dorothee − ať tím či oním způsobem − a to byl dost dobrý důvod, aby se cítil a choval opatrně.

Saetan a Andulvar si vyměnili pohledy, když Beale uvedl kurýra do místnosti.

Andulvar vyslal po vláknu na rudém kopí myšlenku. *Na oficiálního kurýra je dost mladý.*

Na znamení souhlasu s Andulvarovým ohodnocením situace Saetan zvedl pravou ruku. Od stěny připlula vzduchem židle a zůstala stát před stolem. „Prosím, posaď se, válečníku."

„Děkuji vám, Nejvyšší pane." Mladík měl charakteristickou světlou pleť, blond vlasy a modré oči, což bylo typické pro lidi z Glacianu. Navzdory svému mládí se pohyboval s jistotou, jakou bylo možné zpravidla najít v aristokratických rodinách, a reagoval podle protokolu, což znamenalo, že už prošel nějakým výcvikem u dvora.

To není typický kurýr, pomyslel si Saetan, když pozoroval mladíka, který se snažil ovládnout neklid a nervozitu. *Tak proč jsi tady, chlapečku?*

„Můj majordomus musí mít jeden ze svých špatných dnů, když mi tě zapomněl představit, jakmile jste vstoupili," pravil Saetan mírně. Narovnal prsty a své dlouhé a černě nalakované nehty si opíral o bradu.

Mladík zbledl, když spatřil prsten s černým drahokamem. Olízl si rty. „Jmenuji se Morton, Nejvyšší pane."

Teď si nejsi tak docela jistý, jestli tě protokol ochrání, je to tak, chlapečku? Saetan nedal najevo, jak se baví. Jestli z tohoto chlapce bude válečník a princ s tmavými drahokamy, bylo lepší poznat potenciální nebezpečí. „A sloužíš kde?"

„Já… já… přesně řečeno, u dvora ještě nesloužím."

Saetan zvedl jedno obočí. „Ty sloužíš lordu Hobartovi?" zeptal se trochu chladnějším hlasem.

„Ne. On je jen hlavou naší rodiny. Něco jako strýček."

Saetan zvedl dopis a podal ho Mortonovi. „Přečti si tohle." Vyslal myšlenku Andulvarovi. *O co tady jde? Ten kluk nemá žádné zkušenosti…*

„Neeee," zaúpěl Morton. Dopis se snesl na podlahu. „Slíbila mi, že bude zdvořilá. Pověděl jsem jí, že počkám na odpověď, a ona mi slíbila, že to bude zdvořilá prosba." Začervenal se a pak zbledl. „Já ji uškrtím."

Saetan použil magii a nechal dopis zase přistát na stole. Ať měl jakékoliv pochybnosti o motivaci, všechny ho přešly, ale byl zvědavý, proč se zeptala právě teď. „Jak dobře znáš Karlu?"

„Je to moje sestřenice," odpověděl Morton usouženým tónem podrážděného muže.

„Máš moje sympatie," řekl Andulvar a zaševelil temnými křídly, jak se pohnul na židli.

„Děkuji vám, pane. Mít Karlu takhle blízko je lepší, než ji nemít vůbec, ale…." Morton pokrčil rameny.

„Ano," řekl Saetan suše. „Mám jednu přítelkyni, která na mě působí podobně." Tiše se usmál, když spatřil, jak se Morton zatvářil ohromeně. „Chlapče, přestože jsem tím, čím jsem, neznamená to, že nějaký problém přestává být problémem."

Zejména problém zvaný harpyje Dea al Mon. Andulvar vyslal pobavenou myšlenku. *Už ses zotavil z jejího posledního pokusu být nápomocná?*

Jestli tu chceš sedět, buď užitečný, odsekl Saetan.

Andulvar se obrátil na Mortona. „Dodržela tvoje sestřenice svůj slib?“ Když se na něj chlapec podíval prázdnýma očima, dodal: „Byla zdvořilá?“

Mortonovi zrudly uši. Bezmocně pokrčil rameny. „Na Karlu… myslím, že ano.“

„Ach, Matko noci,“ zamumlal Saetan. Najednou ho napadla jedna myšlenka a musel se sám pro sebe usmát. Využil času, který potřeboval k tomu, aby zase chytil dech, k přemítání o poměrně nezdvořilých možnostech.

Když už se zase dokázal ovládat, pečlivě volil slova. „Lorde Mortone, tvůj strýček neví, že jsi tady, že?“ Mortonův nervózní pohled byl dostatečnou odpovědí. „A co si myslí, kde jsi?“

„Někde jinde.“

Saetan si prostudoval Mortona a fascinovala ho jemná změna v jeho postoji. Přestal se najednou chovat jako mladík zastrašovaný okolím a muži, se kterými se stýkal, ale choval se jako válečník, který chrání svou mladičkou královnu. *Pleteš se, chlapečku,* pomyslel si Saetan. *Ty už sis vybral, komu sloužíš.*

„Karla…“ Morton si skládal dohromady myšlenky. „Pro Karlu to není moc jednoduché. Má od narození safírové drahokamy, je královna a přirozená černá vdova, jakož i léčitelka, a strýček Hobart…“

Saetan se napjal, když spatřil zatrpklost v Mortonových modrých očích.

„Ona a strýček Hobart spolu nevycházejí dobře,“ dokončil Morton svou chabou řeč a díval se stranou. Když se zase podíval na Saetana, vypadal tak mladý a zranitelný. „Vím, že Karla chce, aby ji zase navštívila, jak to kdysi dělávala, ale nemohla by jí Jaenelle napsat třeba jen kratičký vzkaz? Jen ji pozdravit?“

Saetan zavřel zlaté oči. *Všechno má svou cenu,* napadlo ho. *Všechno má svou cenu.* Zhluboka se nadechl a otevřel oči. „Celou

svou bytostí si skutečně přeji, aby tak mohla učinit.“ Znovu se zhluboka nadechl. „Co se ti chystám říct, se může dozvědět maximálně tvoje sestřenice. Musíš mi přísahat, že o tom jinak pomlčíš.“

Morton okamžitě přikývl na znamení souhlasu.

„Jaenelle byla před dvěma lety velice vážně zraněna. Nemůže psát, nedokáže nijak komunikovat. Ona…“ Saetan se zarazil a pokračoval, až když měl jistotu, že jeho hlas bude pevný: „Už nikoho nepoznává.“

Morton vypadal zděšeně. „Jak?“ zašeptal nakonec.

Saetan hledal, jak odpovědět. Změna výrazu v Mortonově obličeji mu napověděla, že není třeba se obtěžovat. Chlapec to ticho pochopil.

„Pak měla Karla pravdu,“ pravil Morton zatrpkle. „Muž nemusí být zas tak silný, když si vybere ten správný čas.“

Saetan vyskočil od stolu. „Karlu někdo nutí, aby se oddala muži? V *patnácti?*“

„Ne. Nevím. Možná.“ Mortonovy ruce sevřely opěrátka u židle. „Byla dost v bezpečí, když žila s černými vdovami, ale teď, když se vrátila na rodinné panství…“

„U ohňů pekelných, chlapče!“ zaburácel Saetan. „I když spolu nevycházejí dobře, proč ji váš strýček nechrání?“

Morton se jen kousl do rtu a nic neříkal.

Saetan strnul a opět klesl na židli. Tady snad ne. Ne v Kaeleeru. Cožpak si ti blázni neuvědomovali, co ztratí, když zničí královnu takovým způsobem?

„Musíš už jít,“ řekl Saetan zdvořile.

Morton přikývl, vstal a měl se k odchodu.

„Pověz Karle ještě jednu věc. Jestli to potřebuje, zařídím jí tady v Sídle svatyni a poskytnu jí svou ochranu. A tobě také.“

„Děkuji vám,“ odpověděl Morton. Poklonil se Saetanovi i Andulvarovi a odešel.

Saetan chytil hůl se stříbrnou rukojetí a belhal se ke dveřím.

Andulvar se tam dostal dřív a přidržel dveře, aby zůstaly zavřené. „Rada Temnoty bude volat po tvé krvi, když poskytneš útočiště další dívce.“

Saetan dlouho nepromluvil. Pak věnoval Andulvarovi ryze zlomyslný úsměv. „Jestli je Rada Temnoty tak zabedněná, když si myslí, že Hobart je lepší poručník, než jsem já, pak si taková Rada zaslouží spatřit některé méně obvyklé mezníky v Pekle, co si myslíš?“

3. Šílené království

Necítil žádnou fyzickou bolest, ale ta agonie byla neúprosná.

Slova lžou. Krev nelže.

Jsi mým nástrojem.

Řeznickej děvkař.

Bloumal krajinou zahalenou do mlhy; odevšad na něj útočily útržkovité vzpomínky, roztříštěné křišťálové poháry a nesmyslné sny.

Někdy zaslechl zoufalý výkřik.

Někdy dokonce rozpoznal, že to je jeho hlas.

Někdy zachytil pohled dívky s dlouhými zlatými vlasy, jak od něj utíká. Vždycky běžel za ní, zoufale ji chtěl chytit, zoufale jí chtěl něco vysvětlit…

Nedokázal si vzpomenout, co jí potřeboval vysvětlit.

Neboj se, volal na ni. Prosím, neboj se.

Ale utíkala dál a on ji pronásledoval krajinou plnou klikatých cest, které nikam nevedly, a jeskyněmi, které byly vykládané kostmi a pomalované krví.

Dolů, vždycky dolů.

Následoval ji, neustále prosil, aby na něj počkala, stále žadonil, aby neměla strach, neustále doufal, že uslyší zvuk jejího hlasu, stále toužil, aby ji zaslechl říkat jeho jméno.

Kdyby si tak pamatoval, jak zní.

4. Peklo

Hekatah si pečlivě upravila záhyby na svém dlouhém plášti, zatímco čekala na dva démonské průvodce, kteří jí měli přivést toho chlapce z *Malé márnice*. Vzdychla uspokojením, když rukama projela kožešinové lemování pláště. Arceriánská kožešina. Kožešina od válečníka. Ještě teď cítila tu zuřivost a bolest, která byla v kožešině stále přítomna.

Příbuzní. Čtyřnozí příslušníci čisté krve. Ve srovnání s lidmi měli jednoduché myšlení, které nerozeznávalo význam či ambice, ale byli brutálně ochranářští, když někomu věnovali věrnost − a stejně tak brutální, když měli pocit, že jejich věrnost byla zrazena.

Udělala několik drobných chyb, když se naposledy snažila stát Nejvyšší kněžkou všech říší. Byly to chyby, které vedly k válce mezi Terreille a Kaeleerem před padesáti tisíci lety. Jedna chyba byla, že podcenila sílu příslušníků čisté krve, kteří žili v říši Stínů. Další chybou bylo, že podcenila příbuzné.

Jednou z prvních věcí, které vykonala, když se zotavila z toho, že se stala démonem, bylo vyhubení příbuzných v Terreille. Někteří se schovali a přežili, ale nebylo jich moc. Museli by se pářit s landenskými zvířaty a po nějakém čase křížení by vzniklo několik stvoření, která by pravděpodobně byla čisté krve, ale nikdy tak silná, aby mohla nosit drahokam.

Divočejší příbuzní v Kaeleeru se však po válce stáhli do svých teritorií a upředli nesčetné množství zaklínadel, aby chránili své hranice. V době, kdy tato obranná opatření vyprchala a nikdo nezemřel, když je překročil, příbuzní se stali víceméně mýtem.

Hekatah začala rázovat po místnosti. U všech ohňů pekelných! Jak dlouho by tak mohlo trvat dvěma dospělým mužům, než chytí jednoho chlapce?

Po minutě přestala chodit sem a tam a ještě jednou si urovnala záhyby na plášti. Nemohla si dovolit, aby ten chlapec u ní spatřil sebemenší známku netrpělivosti. Mohl by se zatvrdit a být zrůdně tvrdohlavý. Pohladila znovu kožešinové lemování a nechala, aby ji ten pocit ukonejšil.

Během staletí, kdy čekala, až Terreille vyzraje natolik, aby stálo za nějakou cenu, pomáhala teritoriu Malá Terreille udržovat vlákna kontaktu s říší Terreille. Ale podařilo se jí to až v několika posledních letech, kdy našla pevnou půdu pod nohama v Glacii díky ambicím lorda Hobarta.

Vybrala si Glacii, protože to bylo severní teritorium, jehož populace se snadněji izolovala od příslušníků čisté krve v jiných teritoriích; měla Hobarta, muže, jehož ambice převyšovaly jeho schopnosti; a měla oltář Temnoty. Takže poprvé za velice dlouhou dobu měla bránu jen pro sebe a způsob, jak dostat pečlivě vyvolené muže do Kaeleeru, kde by mohli lovit tolik vyhledávanou kořist.

Tohle nebyla jediná drobná hra, jakou se v Kaeleeru bavila, ale ty ostatní vyžadovaly čas a trpělivost − a také jistotu, že tentokrát její ambice nic nenaruší.

Proto byla teď na ostrově *Malá márnice.*

Už začínala pochybovat o loajálnosti démonských průvodců, když se vrátili a mezi sebou táhli bojujícího chlapce. Hrubě nadávali a přidržovali ho u rovné kamenné stěny.

„Neubližte mu," vykřikla na ně Hekatah.

„Ano, kněžko," odpověděl jeden z průvodců podrážděně.

Hekatah si zkoumavě prohlížela chlapce, který na ni nasupeně zíral. Char, mladý válečník, vůdce dětí na *Malé márnici.* Bylo dost jednoduché pochopit, jak přišel ke svému jménu.[*] Jak to vůbec dokázal, uchránit si tolik ze svého těla v tom požáru? Určitě byl hodně znalý magie, což bylo zvláštní u někoho tak mladého. Měla si to uvědomit před sedmi lety, kdy se s ním zapletla poprvé. Inu, to nesprávné posouzení může snadno napravit.

Hekatah se pomalu přibližovala a kochala se ostražitostí v chlapcových očích. „Nemám v úmyslu ti nijak ublížit, válečníku," zavrkala. „Jen potřebuji tvou pomoc. Vím, že Jaenelle se prochází mezi dětmi na *Malé márnici.* Chci ji vidět."

[*] Pozn. překladatelky: Char, anglicky „spálit na popel"

To, co zbylo z Charových úst, se zkřivilo do zlomyslného úsměvu. „Ne všechny děti jsou v *Malé márnici*.“

Zlaté oči Hekatah se do něj zabodly a plály vztekem: „Lžeš. Přivolej ji. *Hned teď!*“

„Přichází Nejvyšší pán,“ reagoval Char. „Bude tady každou chvíli.“

„Proč?“ chtěla vědět Hekatah.

„Protože jsem pro něj poslal.“

„*Proč?*“

V Charových očích se objevilo podivné světlo. „Včera jsem viděl motýla.“

Hekatah se chtělo vzteky zařvat. Namísto toho zvedla ruku a prsty zkroutila do pařátu. „Jestli chceš, aby ti zůstaly oči, válečníku, tak *okamžitě* zavoláš Jaenelle.“

Char na ni zíral. „Skutečně si přejete ji vidět?“

„ANO!“

Char zaklonil hlavu a vydal ze sebe podivné divoké zaúpění.

Vynervovaná tím zvukem, Hekatah mu dala facku, aby přestal.

„HEKATAH!“

Před zuřivostí v Saetanově hromujícím hlase se Hekatah dala na útěk. Pak se ohlédla přes rameno a zastavila se a šokující vzrušení ji brnělo v nervech.

Saetan se těžce opíral o hůl se stříbrnou rukojetí a z jeho zlatých očí létaly blesky. V jeho hustých černých vlasech bylo více stříbra a obličej měl stažený vyčerpáním. Vypadal… unaveně.

A měl u sebe jen rudý drahokam, který dostal při narození.

Ani jí netrvalo nijak dlouho, než se stihla ponořit a získat plnou sílu. Zvedla ruku, uvolnila sílu z prstenu s rudým drahokamem a namířila ji na jeho slabou nohu.

Vykřikl bolestí a spadl na zem − ten výkřik byl nejuspokojivější zvuk, co za dlouhá léta slyšela.

„Chopte se ho!“ zaječela na démony.

Chladný, lehký vítr vzdychnul nad ostrovem.

Démoni chvíli váhali, ale když se Saetan snažil postavit na nohy a nedařilo se mu to, vytáhli nože a běželi k němu.

Země se lehce zachvěla. Kolem skalisek se rozprostřela mlha a roztahovala se všude po pusté zemi.

Hekatah také běžela k Saetanovi, protože chtěla vidět, jak do něj hluboko zajedou nože, chtěla pozorovat, jak z něj vytéká krev. Krev strážce! Bylo v ní tolik sytosti a síly! Bude mít hodokvas, než se začne zabývat tím malým démonem.

Z propasti začalo vycházet vytí, zvuk plný radosti a bolesti, zuřivosti a oslavy.

Pak ostrov *Malá márnice* zaplavila přílivová vlna černé síly. Psychický blesk zažehnul na zšeřelé obloze Pekla oheň. Hromy otřásaly zemí. Kvílení neustávalo, jen se dál stupňovalo.

Hekatah spadla na zem a svinula se do klubíčka, jak nejvíce mohla.

Její démoni ječeli bolestí, která drásala nervy.

Běžte pryč, žadonila Hekatah tiše. *Ať už jste kdokoliv, běžte pryč.*

Něco mrazivého a strašlivého se otřelo o její vnitřní bariéry a mysl Hekatah se vyprázdnila.

Než úplně vymizela, utichla i čarodějnická bouřka.

Hekatah se přemohla a posadila se. Stáhlo se jí hrdlo, když spatřila, co zbylo z jejích démonů.

Po Charovi nebo Saetanovi tu nebylo ani stopy.

Hekatah pomalu vstala. Byla to Jaenelle − nebo to, co z Jaenelle zbylo? Možná, že nebyla mezi dětmi na *Malé márnici.* Možná přešla z démonské podoby a stal se z ní duch a zbylo jediné: síla a moc bez těla.

Mohlo to být i tak, že je ta dívka mrtvá, přemýšlela Hekatah, když se zachytila bílého větru a doplula zpátky ke kamenné budově, na kterou si dělala nároky jako na vlastní. Mohlo to být i tak, že to, co z Jaenelle zůstalo, přebývalo v říši Temnoty. Pokoušet se ovládat tu divokou sílu… Bylo to stejné, jako by ta dívka byla mrtvá.

~ ~ ~

Obklopovala ho bolest, byl jí plný. V hlavě měl pocit, jako by ji měl ucpanou dekami. Razil si cestu dopředu a zoufale chtěl zaslechnout hlasy, které byly kolem něj: Andulvarovo zlostné bručení a Charovu bolest.

U ohňů pekelných! Proč tam jen tak seděli? Poprvé za dva roky Jaenelle odpověděla na něčí zavolání. Proč se nesnažili být jí teď nablízku?

Protože Jaenelle klouzala zpátky do propasti příliš hluboké, kam za ní nemohl nikdo kromě něj, který cítil její přítomnost. Ale on nemohl jen tak klesnout na úroveň černých drahokamů a přivolat ji. Musel by u ní být i fyzicky přítomen, musel by být s ní, aby ji dostal zpátky do jejího těla.

„Proč mu ta čarodějnická bouřka tak ublížila?“ zeptal se Char plný obav.

„Protože je to osel,“ zavrčel Andulvar místo odpovědi.

Zdvojnásobil úsilí, když se prodíral tlumivými vrstvami, jen aby mohl zavrčet na Andulvara. Možná, že to skutečně *přeháněl*, když vysílal tolik síly z černých drahokamů a nedal tělu možnost zotavení. Možná, že byl *bláhový*, když odmítal pít čerstvou krev, aby si zachoval sílu. Ale to nedávalo érijenskému válečníkovi právo chovat se jako tvrdohlavý a sekýrující léčitel.

Jaenelle se mu bude vyhýbat, dokud se úplně nevzdá.

Jaenelle. Tak blízko. Možná už nebude mít nikdy takovou šanci.

Snažil se ze všech sil. *Pomozte mi. Musím se k ní dostat. Pomozte…* „mi.“

„Nejvyšší pane!“

„U ohňů pekelných, SaDiablo!“

Saetan se zachytil Andulvarovy paže a snažil se ho stáhnout k sobě do sedu. „Pomoz mi. Dokud není příliš pozdě.“

„Potřebuješ si odpočinout,“ odpověděl Andulvar.

„Nemáme moc času!“ snažil se Saetan vykřiknout. Vyznělo to jako rozzuřené zakrákorání. „Jaenelle je stále ještě dost blízko, že na ni dosáhnu.“

„*Cože?*“

Dál si pamatoval, že seděl, Andulvar ho podpíral a Char klečel před ním. Saetan se soustředil na chlapce. „Jak jsi ji přivolal?“

„Já nevím,“ Char bědoval. „Nevím. Prostě jsem se snažil Hekatah nějak zaměstnat, než přijdete. Pořád trvala na tom, že chce vidět Jaenelle, tak mě napadlo… s Jaenelle jsme si hráli na schovávanou a tohle byl zvuk, který jsme používali. Netušil jsem, že mi odpoví, Nejvyšší pane. Volal jsem takhle už mnohokrát od té chvíle, co odešla, ale ještě nikdy neodpověděla.“

„Až teď,“ pravil Saetan potichu. Proč teď? Konečně si všiml, že je ve známé ložnici. „Teď jsme ve Tvrzi na Kaeleeru?“

„Draca trvala na tom, že tě sem máme dovést,“ pravil Andulvar.

Správkyně Tvrze pro něj přichystala ložnici poblíž apartmá Královny. Což znamenalo, že je jen pár metrů od Jaenellina těla. Je to jen náhoda? Nebo Draca také vycítila Jaenellinu přítomnost?

„Pomoz mi,“ zašeptal Saetan.

Andulvar ho napůl odnesl několik metrů po chodbě ke dveřím, kde už čekala Draca.

„Vypijete si šálek čerstvé krve, až se vrátíte,“ řekla Draca.

Jestli se vrátím, napadla Saetana ponurá myšlenka, když mu Andulvar pomáhal dojít k posteli, kde spočívalo Jaenellino křehké tělo. Možná už nebudou mít nikdy podobnou šanci. Buď ji přivede zpátky, nebo při té snaze zničí sám sebe.

Když s ní zůstal o samotě, vzal ruku Jaenelle mezi své ruce, vyslal do ní každou kapku síly, která mu ještě v drahokamech zbývala, a rychle klesl do propasti, až dosáhl na úroveň černé.

Jaenelle!

Pokračovala dál v sestupu, hlouběji do propasti. Nevěděl, jestli ho ignoruje, nebo ho prostě jen neslyší.

Jaenelle! Čarodějko!

Síla z něj vyprchávala každým dalším okamžikem. Propast bušila na jeho mysl, tlak se rychle měnil v bolest.

Jsi v bezpečí, Čarodějko! Vrať se! Jsi v bezpečí!

Klouzala stále dál od něj. Ale dostávaly se k němu drobné víry síly a on v nich cítil zuřivost.

Na schovávanou. Dětská hra. Už dva roky vysílal do propasti zprávu o lásce a bezpečí. Ve stejné době Char vysílal pozvání ke hře.

Ticho.

V příštích chvíli bude muset vystoupat nahoru, nebo se roztříští.

Ticho.

Na schovávanou. Cožpak on s ní nehrál právě tuto hru?

Čekal a bojoval o každou vteřinu. *Čarodějko.*

Z ničeho nic na něj narazila. Zachytil se její zuřivé spirály a nevěděl, zda klesají nebo stoupají.

Ve fyzickém světě zaslechl, jak se roztříštilo nějaké sklo, a zaslechl něčí výkřik. Cítil, že ho něco udeřilo do hrudi, těsně pod srdce, takže jen zalapal po dechu.

Nevěděl, co má dál udělat, tak otevřel úplně dokořán všechny své vnitřní bariéry, což bylo gesto naprosté poddanosti. Čekal, že se jím prožene a roztrhá ho na kusy. Namísto toho ucítil překvapenou zvědavost a dotek lehký jako pírko, který se o něj jen lehce otřel.

Pak ho vymrštila nahoru z propasti.

Rychlý návrat do fyzického světa na něj působil trochu omamně, jeho pocity byly smíšené. Muselo to být proto, že si myslel, že spatřil malý spirálovitý roh uprostřed jejího čela. To proto její uši vypadaly tak delikátně špičaté, proto její zlatá hříva vypadala napůl jako zvířecí hříva a napůl lidské vlasy. Proto měl pocit, že jeho srdce buší jako o překot v něčí dlani.

Zavřel oči a snažil se potlačit závrať. Když je po chvíli otevřel, všechny změny ve vzhledu Jaenelle byly pryč, ale on měl stále takový divný pocit v hrudi.

Lapal po dechu, pohlédl dolů a cítil, jak jsou její prsty omotané kolem jeho srdce.

Jaenellina ruka se nořila do jeho hrudníku. Když vytáhne ruku, vezme s sebou i jeho srdce. To je jedno. Patřilo jí, ještě než se s ní setkal. A skýtalo mu to podivný pocit pýchy, když si vzpomněl na

frustrace a potěšení, které prožíval, když se jí snažil naučit, jak se dá pronikat pevnými předměty.

Prsty mu ještě pevněji stiskly srdce.

Její oči se otevřely. Byly to nepochopitelné safírové tůňky, ve kterých nebylo žádné poznání, nebylo v nich nic, jen hluboký a nelidský běs.

Pak zamrkala. Oči se jí zastřely a zakryly tolik věcí. Znovu zamrkala a podívala se na něj: „Saetane?“ zašeptala chraptivě.

Jeho oči se zaplavily slzami. „Čarodějko,“ zašeptal chraptivě.

Zalapal po dechu, když trochu pohnula rukou.

Pohlédla na jeho hrudník a zamračila se. „Ach.“ Pomalu rozmotala prsty a vytáhla ruku.

Očekával, že bude mít zakrvácenou ruku, ale byla čistá. Rychlé vnitřní přezkoumání mu povědělo, že bude pár dní cítit šrámy, ale nijak moc mu neublížila. Naklonil se nad ní, až se jeho čelo dotklo jejího.

„Čarodějko,“ šeptal.

„Saetane? Ty pláčeš?“

„Ano. Ne. Nevím.“

„Měl by sis lehnout. Vypadáš nezdravě.“

Posunul tělo tak, až byl u ní, a to ho vyčerpávalo. Když se obrátila a zabořila se do jeho náruče, jemně ji objal a pevně držel. „Snažil jsem se na tě dosáhnout, Čarodějko,“ mumlal, když mu jeho brada spočinula na její hlavě.

„Já vím,“ řekla ospale. „Někdy jsem tě slyšela, ale musela jsem najít všechny kousky, abych dala zase dohromady křišťálový pohár.“

„Podařilo se ti ho složit?“ zeptal se a neodvažoval se ani dýchat.

Jaenelle přikývla. „Některé kousky jsou matné a ještě tak přesně nezapadají.“ Odmlčela se. „Saetane? Co se vlastně stalo?“

Naplnila ho hrůza a nenašel odvahu jí na tuto otázku popravdě odpovědět. Co by udělala, kdyby jí řekl, co se doopravdy stalo? Kdyby přerušila spojení se svým tělem a znovu klesla do propasti, neměl jistotu, že by ji ještě někdy dokázal přesvědčit k návratu.

„Byla jsi zraněná, zlatíčko.“ Pažemi ji stiskl ještě pevněji. „Ale zase budeš v pořádku. Pomohu ti. Nic ti nemůže ublížit, Čarodějko. To si musíš zapamatovat. Tady jsi v bezpečí.“

Jaenelle se zamračila: „Kde je to tady?“

„Jsme na Tvrzi. V Kaeleeru.“

„Ach tak.“ Její oční víčka se zatřepetala a zavřela.

Saetan jí stiskl rameno. Pak s ní zatřásl. „Jaenelle? Jaenelle, ne! Neopouštěj mě. Prosím, neopouštěj mě.“

S velkým úsilím Jaenelle otevřela oči. „Opustit? Ach, Saetane. Jsem tak unavená. To tě musím opravdu opustit?“

Musel se začít ovládat. Musel zůstat v klidu, aby měla pocit bezpečí. „Můžeš tady zůstat, jak dlouho se ti bude chtít.“

„Ty tu taky zůstaneš?“

„Já tě nikdy neopustím, Čarodějko, to přísahám.“

Jaenelle vzdychla. „Měl by ses trochu prospat,“ zamumlala.

Saetan naslouchal jejímu hlubokému a pravidelnému oddechování dost dlouho. Chtěl otevřít mysl a dosáhnout její, ale nebylo toho zapotřebí. Cítil rozdíl v tom těle, které držel v náruči.

Namísto toho kontaktoval Andulvara: *Vrátila se.*

Dlouho bylo ticho. *Skutečně?*

Skutečně. A on bude potřebovat hodně síly v následujících dnech. *Řekni to ostatním. A řekni Drace, že si teď dám šálek čerstvé krve.*

5. Kaeleer

Veden instinktem a otravným neklidem Saetan vstoupil do Jaenelliny ložnice v Tvrzi bez zaklepání.

Stála před velkým, volně stojícím zrcadlem a prohlížela si své nahé tělo, které se v zrcadle odráželo.

Saetan zavřel dveře a dokulhal až k ní. Zatímco její duch zmizel z těla, bylo tam natolik dobré spojení, že mohla jíst a mohla být provázena na lehké procházky, aby jí neatrofovaly

svaly. Bylo tam natolik dobré spojení, že tělo pomalu reagovalo na rytmus svých vlastních období.

Ženy čisté krve zpravidla přicházely do puberty později než dívky landenů a těla čarodějnic potřebovaly ještě více času připravit se na psychické změny které změnily dívku v ženu. Jaenellino tělo bylo nesmělé v její nepřítomnosti, tak se nezačalo proměňovat, až po jejích čtrnáctých narozeninách. Její tělo sice bylo v raných stadiích transformace, ale už dávno nevypadalo jako tělo dvanáctileté dívenky.

Saetan se zastavil několik metrů za ní. Safírové oči se setkaly s jeho očima v zrcadle a Saetan měl co dělat, aby si uchoval neutrální výraz.

Ty oči. Jasné, divoké a nebezpečné, než vklouzly do lidské masky. A byla to skutečně maska. Nebylo to jako přetvařování, které používala, když byla ještě dítětem, aby uchovala fakt, že je Čarodějkou, v tajnosti. Tohle bylo odhodlané úsilí vypadat *lidsky*. A to ho děsilo.

„Měl jsem ti to říct," pravil potichu. „Měl jsem tě připravit. Ale ty jsi uplynulé čtyři dny prospala a já…" jeho hlas ho zradil.

„Jak dlouho?" zeptala se hlasem plným jeskyní a půlnocí.

Musel si odkašlat, než jí odpověděl: „Dva roky. Vlastně ještě trochu déle. Za pár týdnů ti bude patnáct."

Neřekla na to nic a on nevěděl, jak má to ticho zaplnit.

Pak se obrátila a podívala se mu přímo do tváře: „Chceš prožít sex s tímto tělem?"

Krev. Tolik krve.

Zvedl se mu žaludek. Její maska odpadla. A byť se snažil sebevíc, nedokázal najít Jaenelle v těch safírových očích.

Musel jí dát nějakou odpověď. Musel jí dát *správnou* odpověď.

Zhluboka se nadechl a pomalu vydechoval: „Jsem teď tvůj právoplatný poručník. Adoptivní otec, chceš-li. A otcové nemají sex se svými dcerami."

„Že ne?" zeptala se půlnočním šepotem.

Podlaha se mu zamotala pod nohama. V místnosti to zavířilo. Asi by spadl, kdyby ho Jaenelliny paže nezachytily za zápěstí.

„Nepoužívej magii," zamumlal skrz zaťaté zuby.

Příliš pozdě. Jaenelle už ho posílala vzduchem na gauč. Když do něj dopadl, posadila se vedle něj a odstraňovala si z krku vlasy, které měla dlouhé po ramena. „Potřebuješ čerstvou krev."

„Ne, nepotřebuji. Jen se mi trochu točí hlava." Kromě toho pil šálek čerstvé lidské krve dvakrát denně po dobu celých čtyř uplynulých dnů; to bylo množství, které by jinak spořádal za celý rok.

„Jenže ty potřebuješ čerstvou krev." V jejím hlase znělo rozhodnuté odhodlání.

Co potřeboval, bylo najít toho parchanta, který ji znásilnil, a rozcupovat ho na kusy. „Nepotřebuji tvou krev, Čarodějko."

V jejích očích zableskla zloba. Vycenila na něj zuby. „S mou krví není nic špatného, Nejvyšší pane," zasyčela. „Není pošpiněná."

„Jistěže není pošpiněná," odsekl.

„Proč pak tedy nechceš ode mne přijmout dárek? Nikdy dříve jsi mě neodmítl."

V safírových očích teď byly stíny a mračna. Asi jí připadalo, že cena za lidskost je zranitelnost a nejistota.

Zvedl její ruku, políbil ji na klouby a dumal, zda by jí měl nějak vhodně naznačit, aby se oblékla, ale nějak tak, aby se neurazila. *Všechno hezky popořádku, SaDiablo.* „Jsou tu tři důvody, proč právě teď nechci tvou krev. Za prvé, dokud nebudeš silnější, potřebuješ každou kapku sama pro sebe. Za druhé, tvoje tělo se proměňuje z dítěte v ženu a tím se mění i síla tvé krve. Takže nejdříve to musíme vyzkoušet. Bude to, jako bych se napil tekutého blesku."

To ji rozesmálo.

„A za třetí, Draca se také rozhodla, že potřebuji čerstvou krev."

Jaenelliny oči se otevřely dokořán. „Ach, nebohý tatínku." Pak se zarazila. „Je to v pořádku, když ti tak budu říkat?" zeptala se

velice potichu. Objal ji pažemi a přitáhl si ji k sobě. „Bude mi ctí, když mi budeš říkat ‚tatínku'." Otřel se rty o její čelo. „Ta místnost je tak chladná, Čarodějko. Nemyslíš, že by sis měla vzít něco na sebe? A také boty?"

„Tak teď to zaznělo přesně jako od otce," zabrumlala Jaenelle.

Saetan se usmál: „Čekal jsem dost dlouho na to, až budu moct plísnit dceru. Těším se, jak si to plně užiji."

„Ach, já nešťastná," zavrčela Jaenelle.

Zasmál se. „Ne ty. Ach, *já* nešťastný."

6. Kaeleer

Saetan hleděl na tonikum v malém šálku Přesýpacích hodin a vzdychl. Nesl šálek k ústům, když někdo zaklepal na dveře.

„Dále," řekl až příliš nadšeně.

Vstoupili Andulvar, za ním jeho vnuk Prothvar a Mefis, Saetanův nejstarší syn. Prothvar a Mefis se stali démony během té pradávné války mezi Terreille a Kaeleerem. Jako poslední vstoupil Geoffrey, historik a knihovník v Tvrzi.

„Ochutnej tohle," řekl Saetan a podával šálek Andulvarovi.

„Proč?" zeptal se Andulvar a odměřeně si prohlížel šálek. „Co je v tom?"

Zatracená érijenská opatrnost. „To je tonikum, které pro mne připravila Jaenelle. Říká, že stále vypadám neduživě."

„To je pravda," zavrčel Andulvar. „Tak to vypij."

Saetan zaťal zuby.

„Nevoní to špatně," řekl Prothvar a přitiskl křídla blíže k tělu, když se na něj Saetan zahleděl.

„Ani to nemá špatnou chuť," opáčil Saetan ve snaze být férový.

„V čem je tedy problém?" zeptal se Geoffrey a zkřížil paže na prsou. Mračil se na šálek a černé obočí měl stažené k sobě, takže vynikaly jeho kouty ve vlasech. „Děláš si starosti, že neprošla

dostatečným výcvikem, jak se má takové tonikum připravit? Myslíš si, že to udělala nesprávně?“

Saetan zvedl jedno obočí: „Mluvíme tady o Jaenelle.“

„Ach tak,“ řekl Geoffrey a pohlížel na šálek trochu rozechvěle. „Ano.“

Saetan mu podával šálek. „Řekni mi, co myslíš.“

Andulvar dal ruce v bok. „Proč se tak ochotně chceš s někým podělit? Jestli v tom není nic špatného, proč to prostě *sám* nevypiješ?“

„To také dělám. Musím. Každý den v uplynulých čtrnácti dnech,“ zavrčel Saetan. „Ale je to tak zatraceně… účinné.“ Poslední slovo zapůsobilo téměř jako naléhavá prosba.

Geoffrey si vzal do ruky šálek, trochu si usrkl, poválel tekutinu na patře a polkl. Když podával šálek Andulvarovi, začal lapat po dechu a rukama si svíral břicho.

„Geoffrey?“ Vyděšený Saetan chytil Geoffreye za paži, když se starý strážce zakymácel.

„To má mít takové účinky?“ Geoffrey zasupěl.

„Jako co?“ zeptal se Saetan opatrně.

„Jako když ti do žaludku spadne lavina.“

Saetan si úlevně oddechl. „Netrvá to dlouho a to tonikum *skutečně má* nějaké ohromující léčivé síly, ale…“

„První dojem je trochu znepokojující.“

„Přesně tak,“ odpověděl Saetan suše.

Andulvar studoval tváře obou strážců a pokrčil rameny. Trochu si lokl, podal šálek Prothvarovi, který se také napil, a dal napít i Mefisovi.

Když se šálek vrátil k Saetanovi, byl ještě ze dvou třetin plný. Vzdychl, napil se a postavil šálek na prázdný vzácný stůl.

Proč Draca nemohla zaplnit stůl různými cetkami, jak to dělá kdokoliv jiný? napadlo ho kysele. Alespoň by tak vznikla možnost, jak tu zatracenou věc zakrýt, neboť Jaenelle šálek nějak zaklela, takže nebylo možné ho nechat zmizet.

„U ohňů pekelných,“ řekl nakonec Andulvar.

„Co do toho dává?“ zeptal se Mefis a třel si žaludek.

Prothvar se podíval na Geoffreye: „Vidíš, konečně máš trochu barvy v obličeji.“

Geoffrey hleděl na érijenského válečníka.

„Proč jste za mnou všichni takhle přišli?“ zeptal se Saetan.

To je naprosto uzemnilo. Pak začali mluvit jeden přes druhého.

„Víš, Diablo, bezprizorní dítě…“

„… je to obtížná doba pro mladou dívku, chápu, že…“

„… nás nechce vidět…“

„… najednou tak plachá…“

Saetan zvedl ruku, aby všichni zmlkli.

Všechno má svou cenu. Když se tak na ně díval, věděl, že jim musí povědět, co všechno viděl a prožil v uplynulých čtrnácti dnech. *Všechno má svou cenu, sladká Temnoto, to už jsme nezaplatili dost?*

„Jaenelle se ještě nevyléčila.“ Když nikdo neodpovídal, dumal, jestli to řekl dostatečně hlasitě.

„Vysvětli to, SaDiablo,“ zabručel Andulvar. „Její tělo je naživu a teď, když se do něj vrátila, bude čím dál silnější.“

„Ano,“ odpověděl Saetan tiše. „Její tělo je naživu.“

„Vzhledem k tomu, že je očividně schopná provádět víc než běžnou magii, její vnitřní síť musí být netknutá,“ prohlásil Geoffrey.

„Její vnitřní síť je netknutá,“ souhlasil Saetan. U ohňů pekelných. Proč to tak protahuje? Protože jakmile to jednou řekne, bude to skutečnost.

Pozoroval poznání − a zlobu − v Andulvarových očích.

„Tomu bastardovi, co ji znásilnil, se podařilo roztříštit křišťálový pohár, je to tak?“ zeptal se Andulvar pomalu. „Roztříštil jí mysl a to ji vehnalo do Šíleného království?“ Odmlčel se a studoval Saetana. „Nebo ji to vehnalo někam jinam?“

„Kdo ví, co leží hluboko v propasti?“ řekl Saetan zatrpkle. „Já to nevím. Byla ztracená v šílenství nebo se prostě procházela po cestách, kterým nikdo z nás vůbec nerozumí? Já nevím. Co

doopravdy vím, je, že je více či méně jiná, než byla, a existují dny, kdy je naprosto obtížné najít v ní cokoliv, co v ní bylo jako v dítěti, které jsme znali. Pověděla mi, že složila křišťálový pohár zase dohromady, a pokud mohu soudit, tak se mi zdá, že se jí to povedlo. Ale vůbec si nepamatuje, co se stalo u Cassandřina oltáře. Vůbec si nepamatuje, co se dělo během několika měsíců před tou nocí. A něco skrývá. To je ta část rozumu, kdy se od nás odtahuje. Stíny a tajemství. Obává se nám důvěřovat právě kvůli těm zatraceným stínům a tajemstvím."

Mefis nakonec prolomil dlouhé ticho. „Možná," začal pomalu, „kdyby se nechala přesvědčit, že se s námi setká v některé z veřejných místností, vždycky jen tak na pár minut, pomohlo by jí to znovu vybudovat důvěru v nás. Zejména když jí nebudeme nic vnucovat nebo jí klást obtížné otázky." A dodal smutně: „A je nějaký rozdíl, když byla uvězněná v těle, nebo když byla ztracená v té propasti?"

„Ne," odpověděl Saetan tiše. „Není." Bylo to riziko. Matko noci, to bylo ale riziko! „Promluvím s ní."

Andulvar, Prothvar, Mefis i Geoffrey se dohodli, že se s ním setkají v jednom menším salonku, a pak odešli. Saetan čekal ještě několik minut, než se odhodlal dojít těch několik metrů, které dělily jeho pokoj od apartmá Královny. Jakmile si Jaenelle sestaví vlastní dvůr, žádní muži sem nebudou mít přístup − jen její společník, sluha a velitel gardy. Ani její právem určený poručník.

Saetan potichu zaklepal na dveře její ložnice. Když se neozvala žádná odpověď, nahlédl do místnosti. Byla prázdná. Prošel i sousední obývací pokoj. I tam bylo prázdno.

Projel si prsty husté vlasy a dumal, kam se mohlo jeho rozmarné dítě podít. Vycítil však, že je někde nablízku. Také ale moc dobře věděl, že Jaenelle po sobě zanechávala tak silnou psychickou vůni, že bylo někdy obtížné stanovit, kde vlastně je. Možná to tak bylo vždycky, ale nikdy spolu nestrávili více než hodinku či dvě v předem určeném čase. Teď její přítomnost naplnila obrovskou Tvrz a její temná a delikátní psychická vůně byla současně potěšením i utrpením. Cítit ji, toužit obejmout ji

celým srdcem a sloužit jí, a přitom být odpoután od jejího života…

Neexistovalo žádné větší utrpení.

A nebylo to jen pro Andulvara, Mefise, Prothvara a Geoffreye, když bude riskovat její emocionální stabilitu a poprosí o kontakt. Byla tam ještě jedna Jaenelle, v poslední době nebyla nikdy příliš daleko od jeho myšlenek. Jestli se nevyléčila emocionálně, jestli už nedokáže snést dotek muže…

On nebyl tím klíčem, který by dokázal otevřít tyto poslední dveře. Existovalo toho hodně, co pro ni mohl udělat, ale toto nikoliv. On nebyl tím klíčem.

Daemon Sadi ano.

Daemone… Daemone, kde jsi? Proč jsi ještě nepřišel?

Saetan se už rozhodl, že odsud odejde a vyhledá Dracu − ta věděla vždycky, kde jsou *všichni* z Tvrze − když ho nějaký zvuk donutil, aby pohlédl k pootevřeným dveřím na konci chodby.

Když k nim šel, zaznamenal, že je na tom s nohou o mnoho lépe od té doby, co mu Jaenelle dávala své tonikum. Když ho dokáže strávit ještě několik dalších týdnů, možná bude moci odložit i hůl − a doufal, že současně i tonikum.

Došel téměř až ke dveřím, když někdo uvnitř místnosti ze sebe vydal překvapený výkřik. Ozvalo se hlasité *bum*, *šššš*, *bzzzš* a pak z místnosti vyplul levandulový, šedivý a růžový obláček. Pak následoval ženský hlas, který si mumlal: „Zatraceně, zatraceně a krucinál!“

Mrak se pozvolna snášel k podlaze.

Saetan natáhl ruku a hleděl, jak mu křídově levandulové, šedivé a růžové skvrny ulpívají na pokožce a na manžetách u košile. V žaludku se mu třepotali motýli a on pocítil iracionální touhu se chichotat a uprchnout.

Chechot v sobě ovládl, k páteři si připevnil kousek mentální oceli a zvědavě pohlédl za dveře.

Jaenelle stála u velkého pracovního stolu, paže měla zkřížené na prsou a netrpělivě podupávala nohou, zatímco se mračila na knihu magie, která se vznášela nad stolem. Světlo ze svíček po

obou stranách knihy vydávalo příjemnou, skelnou záři, která zjemňovala okolní chaos. Celá místnost a všechno v ní včetně Jaenelle bylo poprášené levandulovou, šedivou a růžovou barvou. Čistá zůstala jenom kniha. Musela kolem ní vytvořit nějaký štít, než začala… ať už to bylo cokoliv.

„Skutečně si myslím, že tady o tom nechci nic vědět," pravil Saetan suše a dumal, jak bude na tenhle nepořádek reagovat Draca.

Jaenelle na něj vrhla utrápený a pobavený pohled: „Ne, to určitě nechceš." Pak mu věnovala svůj nejlepší úsměv, který vyjadřoval nejistotu. „Také nepředpokládám, že bys mi chtěl nějak pomoci."

U ohňů pekelných! Celou tu dobu, kdy ji učil magii a snažil se objasnit jí jeden z takových triků za druhým, vždycky doufal, že ho o něco takového požádá.

„Naneštěstí," pravil a hlas byl plný tesklivé lítosti, „máme tu něco jiného, o čem si musíme promluvit."

Jaenelle se posadila ve vzduchu, zahákla paty za neexistující příčku u neexistující židle a věnovala mu veškerou svou pozornost.

Až příliš pozdě si vzpomněl, jak znervózňující může být, když mu Jaenelle věnuje maximální pozornost.

Saetan si odkašlal, rozhlédl se po místnosti a doufal, že někde se objeví inspirace. Možná, že koneckonců její pracovna se všemi těmi magickými nástroji kolem ní bude tím nejlepším místem, kde si s ní může o něčem promluvit.

Vstoupil do místnosti a opřel se o futro. Dobré neutrální místo, není vetřelcem v jejím teritoriu, ale potvrzuje si tak své právo tam stát. „Mám starosti, Čarodějko," řekl tiše.

Jaenelle naklonila hlavu na stranu. „Kvůli čemu?"

„Kvůli tobě. Kvůli tomu, jak se nám všem vyhýbáš. Kvůli tomu, jak se před každým uzavíráš."

Její oči jako by zamrzly. „Každý má své vnitřní bariéry a hranice."

„Já nemluvím o hranicích a vnitřních bariérách," odpověděl a tak nějak neudržel svůj hlas klidný. „Jistěže, ty má každý. Chrání si jimi svou vnitřní síť a své vlastní já. Ale ty sis vystavěla *zeď* mezi sebou a všemi ostatními a vyloučila jsi všechny i z běžného kontaktu."

„Možná bys měl být vděčný za tu zeď, Saetane," řekla Jaenelle půlnočním hlasem, až mu přejel mráz po zádech.

Saetane. Už ne tatínku. Saetane. A ten způsob, jak vyslovila jeho jméno. Znělo to, jako když královna formálně oslovuje prince a válečníka.

Nevěděl, jak má reagovat na její slova nebo varování.

Sestoupila z pomyslné židle a odvrátila se od něj. Položila ruce na zaprášený stůl.

„Poslouchej mě," řekl a potlačoval naléhavost, kterou cítil. „Nemůžeš se takhle přede vším uzavřít. Nemůžeš strávit zbytek života v této místnosti a dělat kouzla, která nikdy nikdo neuvidí. Jsi Královna. Budeš muset komunikovat se svým dvorem."

„Nebudu mít žádný dvůr."

Saetan se na ni zaraženě podíval: „Jistěže budeš mít dvůr. Jsi Královna."

Jaenelle po něm hodila očima, až ho to vyděsilo: „Nejsem povinna mít dvůr. Zjišťovala jsem si to. A nechci vládnout. Nechci ovládat životy jiných lidí, jen ten svůj."

„Ale ty jsi Čarodějka." Ve chvíli, kdy to vyslovil, se v místnosti citelně ochladilo.

„Ano," odpověděla až příliš potichu. „To jsem." Pak se obrátila.

Stáhla ze sebe masku humanity − a současně masku zvanou maso − a nechala ho poprvé pohlédnout na sebe, jaká byla ve skutečnosti.

Uprostřed čela měla drobný spirálovitý roh. Zlatá hříva byla něco mezi srstí a vlasy. Jemně zašpičatělé uši. Ruce měla zakončené pařáty. Nohy se pod koleny změnily a končily kopýtky. Pruh zlaté kožešiny, který se jí táhl po celém hřbetě,

končil v bohaté oháňce, která jí zakrývala kýty. Exotický obličej a safírové oči.

Před mnoha a mnoha lety dělal společníka Cassandře, takže si myslel, že o Čarodějce ví všechno a všemu rozumí. Teď konečně pochopil, že Cassandra a ostatní královny s černými drahokamy, které tu byly před ní, byly jako čarodějky jen *označeny*. Jaenelle byla skutečně živý mýtus, sny, které se staly skutečností.

Jak bláhový byl, když předpokládal, že všichni snílci musí být lidmi.

„Přesně tak," řekla Čarodějka tiše a chladně.

„Jsi krásná," zašeptal. A tolik, tolik nebezpečná.

Hleděla na něj, byla trochu zmatená a on si uvědomil, že nikdy nebude mít lepší příležitost jí povědět, co jí musel říct.

„My tě milujeme, paní," řekl jí tiše. „Vždycky jsme tě milovali a bolí to víc, než dokáží slova popsat, být takhle vyloučeni z tvého života. Ty si vůbec neuvědomuješ, jak těžké to pro nás bylo, čekat na těch pár vzácných minut, které jsi mohla strávit s námi, jaké jsme si o tebe dělali starosti, když jsi byla pryč, jak jsme žárlili na lidi, kteří nedocenili to, jaká jsi. A teď…" Zlomil se mu hlas. Stiskl rty a zhluboka se nadechl. „Už dávno jsme se ti podrobili. To prostě nedokážeš změnit. Dělej si s námi, cokoli chceš." Váhal a pak dodal: „Ne, Čarodějko, my *nejsme* vděčni za tu zeď."

Na odpověď nečekal. Opustil místnost, jak nejrychleji to šlo, a v očích ho pálily slzy.

Za ním se ozval tichý mučivý nářek.

~ ~ ~

Nemohl vydržet jejich laskavost. Nedokázal snášet jejich soucit a pochopení. Geoffrey pro něj ohřál sklenku yarbarahu. Mefis mu položil přes nohy deku. Prothvar prohrábl oheň v krbu, aby zahnal chlad. Andulvar stál blízko něj a mlčel.

Začal se třást ve chvíli, kdy vkročil do bezpečí salonku. Upadl by na podlahu, kdyby ho Andulvar nezachytil a nepomohl mu na židli. Nekladli mu žádné otázky; když vešel, jen chraptivě

zašeptal: „Já nevím.“ Neřekl jim nic o tom, co se stalo nebo co viděl.

A oni to přijali.

O hodinu později, když už se cítil fyzicky i emocionálně trochu silnější, stále ještě nedokázal snášet jejich laskavost. A vůbec nedokázal snést pomyšlení na to, co se asi dělo v pracovně Jaenelle.

Dveře do salonku se rychle otevřely.

Jaenelle stála na prahu, držela v ruce tác, na kterém stály dvě karafy a pět skleniček. Všechny její masky byly zase zpátky.

„Draca říkala, že se tady všichni schováváte,“ řekla na svou obranu.

„Přesněji řečeno, my se tady ‚neschováváme‘, Čarodějko,“ odpověděl Saetan suše. „A pokud ano, je tu určitě ještě jedno místo. Chceš se k nám připojit?“

Její úsměv byl plachý a váhavý, ale její skotačivé nohy rychle přeběhly místnost, až se postavila vedle Saetanovy židle. Pak se zamračila a obrátila se ke dveřím. „Tahle místnost bývala větší.“

„Tvoje nohy bývaly kratší.“

„Tím se vysvětluje, proč mi ty schody připadají tak divné,“ zamumlala, když naplnila dvě sklenky z jedné karafy, a tři sklenky z druhé karafy.

Saetan zíral na skleničku, kterou mu podala. Sevřel se mu žaludek.

„Hmm,“ řekl Prothvar, když mu Jaenelle podávala druhou skleničku.

„Vypijte to,“ přikázala jim Jaenelle. „Poslední dobou vypadáte všichni nějak neduživě.“ Když váhali, její hlas zazněl ostřeji. „Je to jenom tonikum.“

Andulvar si usrkl.

Díky, Temnoto, že tenhleten Érijen je ochoten vstoupit na jakýkoliv druh bitevního pole, pomyslel si Saetan, když si také usrkl.

„Kolik toho dokážeš udělat najednou, dítě?“ zabručel Andulvar.

„Proč?“ zeptala se Jaenelle obezřetně.

„No, máš docela pravdu, že se cítíme všichni trochu nezdravě. Možná by nezaškodilo si později dát ještě jednu sklenku.“

Saetan se rozkašlal, aby zakryl úlek a poskytl ostatním dost času na to, aby si zvolili správný výraz v tváři.

Jaenelle pohodila vlasy. „Začíná to ztrácet na síle asi hodinu poté, co to připravím, ale není problém po nějaké době udělat další várku.“

Andulvar přikývl a tvářil se naprosto vážně. „Děkuji ti.“

Jaenelle se ostýchavě usmála a vyklouzla z místnosti.

Saetan čekal, až byla určitě mimo doslech, pak se obrátil na Andulvara: „Ty hanebnej kokote,“ zavrčel.

„To je silné slovo na někoho, kdo tohohle sajrajtu vypije dvě sklenky denně,“ odpověděl Andulvar arogantně.

„Mohli bychom to vylít do květináčů,“ navrhl Prothvar a rozhlížel se po nějaké zeleni.

„To už jsem zkusil,“ zavrčel Saetan. „Draca vyhrožovala, že jestli najednou zajde další rostlina, požádá Jaenelle, aby se na to podívala.“

Andulvar se rozchechtal, čímž dal ostatním čtyřem důvod, že mu mohli vynadat. „Všichni si myslí, že Haylliané jsou prohnaní, ale Érijenové jsou známí svou přímostí a otevřeností. Takže pokud se někdo z *nás* chová prohnaně…“

„Ty jsi to udělal proto, aby měla důvod nás přijít zkontrolovat,“ prohlásil Mefis a díval se na svou sklenku. „Děkuji ti za to, Andulvare, ale nemohl bys…“

Saetan vyskočil na nohy. „Ztrácí to sílu po hodině.“

Andulvar zvedl svou sklenku na přípitek: „Přesně tak.“

Saetan se usmál: „Když si schováme polovinu každé dávky, tak ztratí většinu účinnosti a pak to můžeme smíchat s čerstvou dávkou…“

„Budeme mít obnovené tonikum, které bude mít snesitelnou účinnost,“ dokončil myšlenku Geoffrey a vypadal potěšeně.

„Když na tohle přijde, zabije nás,“ zabrumlal Prothvar.

Saetan nazvedl jedno obočí: „Můj milý démone, když zvážím opravdu všechno, není trochu pozdě myslet právě na *tohle*, co myslíš?“

Prothvar málem zrudl.

Saetan přimhouřil zlaté oči a podíval se na Andulvara: „Ale my jsme nevěděli, že to ztratí na účinnosti; ukázalo se to *až poté*, co jsi požádal o další dávku.“

Andulvar pokrčil rameny: „Většina takto připravovaných nápojů by se měla vypít krátce potom, co jsou hotové. Stálo to za ten risk.“ Usmál se na Saetana se vší arogancí, jaké byl schopen jedině érijenský muž. „Pokud však připustíš, že tvoje kuráž není dost velká…“

Saetan řekl něco jadrného a přesně to sedlo.

„Pak tu není žádný problém, nebo ano?“ odpověděl Andulvar.

Podívali se jeden na druhého; staletí přátelství, rivality a pochopení se odrážela ve dvou párech zlatých očí. Pak pozvedli sklenky a čekali na ostatní, až se k nim připojí.

„Na Jaenelle,“ prohlásil Saetan.

„Na Jaenelle,“ odpověděli ostatní.

Pak unisono vzdychli a spolykali polovinu podaného nápoje.

7. Kaeleer

Saetan nebyl tak úplně spokojen, tak pozoroval světla v Riadě, největší vesnici lidí čisté krve v Ebon Rihu, která také byla nejblíže k Tvrzi. Zářila z temného plodného údolí jako zachycené kousky světla z hvězd.

Dnes ráno pozoroval svítání. Ne, víc než to. Stál v jedné z malých upravených zahrad a vlastně vyhříval obličej v ranním slunci. Poprvé po mnoha staletích, která se ani nesnažil počítat, nepociťoval žádnou bodavou bolest ve spáncích, obrovskou bolest hlavy, která mu způsobovala křeče v žaludku a poukazovala mu jen na to, jak daleko se dostal od žijících lidí, přestože jeho síly se nijak neztenčily.

Za to všechno mohla Jaenelle a její tonikum. Mnohem víc než to.

Za ta léta pozapomněl, jak chutné může být jídlo, a posledních několik dnů si užíval chuť rostbífu a nových brambor, pečeného kuřete a čerstvé zeleniny. Zapomněl, jak dobře se cítí po vydatném spánku, namísto toho polovičatého odpočinku, který si strážci dopřávali během dne.

Také zapomněl, jak to bolí, když má skutečně veliký hlad, a jak zmatený člověk může být, když překročí práh velké únavy.

Všechno má svou cenu.

Opatrně se usmál na Cassandru, když se k němu připojila u okna. „Vypadáš dnes v noci báječně," pravil a provedl gesto, které obsáhlo její dlouhé černé šaty, smaragdový šál a účes jejích rusých vlasů se šedinami.

„Je to dost špatné, že se harpyje neobtěžovala pro takovou příležitost náležitě obléknout," odpověděla Cassandra jedovatě. Nakrčila nos. „Mohla si vzít alespoň něco kolem krku."

„A ty ses mohla vyhnout té poznámce, že jí půjčíš šaty s vysokým límcem," odsekl Saetan. Pak zaťal zuby, aby nevyslovil zbytek toho, co jí mohl ještě říct. Titian nepotřebovala ochránce, zejména poté, co pomlouvala delikátní přecitlivělost afektovaných aristokratických čarodějnic.

Pozoroval světla v Riadu, jak se jedno rozsvěcí po druhém.

Cassandra se zhluboka nadechla a povzdychla si. „Takhle to nemělo být," pravila tiše. „Černé drahokamy nemá od narození nikdo. Stala jsem se strážkyní, protože jsem si myslela, že další Čarodějka bude potřebovat přítelkyni, někoho, kdo jí pomůže pochopit, co se z ní stane, až bude obětovat Temnotám. Ale to, co se Jaenelle stalo, ji tak změnilo, že už nikdy nebude normální."

„*Normální?* Co nazýváš normálním, dámo?"

Zadívala se sarkasticky do rohu místnosti, kde se Andulvar, Prothvar, Mefis a Geoffrey snažili nějak zapojit do konverzace Titian, ale současně si chtěli ponechat určitý odstup.

„Jaenelle právě oslavila patnácté narozeniny. Namísto večírku a sálu plného mladých přátel strávila večer s démony, strážci a s harpyjí. Při nejlepší vůli, tobě to připadá normální?“

„Už jsem zažil podobnou konverzaci,“ zabručel Saetan. „A moje odpověď je stále stejná: pro ni *to je* normální.“

Cassandra ho bedlivě chvíli pozorovala a pak tiše pronesla: „Ano, ty bys to také tak viděl, že?“

Viděl pokoj skrz rudou clonu, než svůj temperament dostatečně ovládl. „A to znamená co?“

„Stal ses Nejvyšším pánem Pekla, když jsi byl stále ještě naživu. Tobě prostě nepřijde divné, že jejími kamarády na hraní jsou děti z *Malé márnice*, nebo když ji harpyje učí, jak se rozmlouvá s muži.“

Saetanovi unikal vzduch skrz zaťaté zuby. „Když jsi předvídala její příchod, nazvala jsi ji dcerou mé duše. To však byla jen slova, že ano? Jen způsob, jak si zajistit, že se stanu jejím společníkem a ty budeš mít mou sílu k dispozici na ochranu své studentky, mladé Čarodějky, která ti bude sedět u nohou a hledět s posvátnou úctou na čarodějku, která má černé drahokamy. Jenže to tak prostě nefunguje. Ta, která přišla, skutečně je dcerou mé duše, jenže před nikým nesedí v posvátné úctě.“

„Třeba jí ještě nikdo tak neimponoval,“ pravila Cassandra chladně, „ale ona také nikoho *nemá*.“ Pak se její hlas zjemnil. „A kvůli tomu ji lituji.“

Ona má mě!

Krátký a ostrý pohled, který mu Cassandra věnovala, mu projel srdcem.

Jaenelle měla přece jeho. Prince Temnoty. Nevyššího pána Pekla. Byl to především *tento* důvod, proč ji Cassandra litovala.

„Měli bychom se připojit k ostatním,“ řekl Saetan se staženým hrdlem a nabídl jí rámě. Navzdory zlosti, kterou cítil, se k ní nemohl obrátit zády.

Cassandra chtěla odmítnout jeho společenské gesto, ale pak si všimla chladných pohledů Andulvara a Titian.

„Draca chce mluvit s námi se všemi,“ zabručel Andulvar, jakmile k nim došli. Okamžitě se od nich odloučil, aby měl prostor na rozpětí křídel. Nechával si tak prostor k boji.

Saetan ho chvíli pozoroval a pak začal zpevňovat své vlastní obranné možnosti. V mnoha ohledech se od Andulvarových lišily, ale vždycky si hluboce vážil Andulvarova instinktu.

Draca vešla do místnosti pomalu a tvářila se chladně. Ruce měla jako obvykle schované v rukávech svých šatů. Počkala, až všichni usedli, až jí všichni věnovali pozornost, než zabodla do Saetana svůj hadí pohled.

„Paní je dness patnácct let,“ řekla.

„Ano,“ odpověděl Saetan obezřetně.

„Byla sspokojena sss našimi malými prosstými oběťmi.“

Někdy bylo obtížné porozumnět Dračinu sykavému hlasu, ale její slova zněla spíš jako rozkazy než jako otázky.

„Ano,“ řekl Saetan, „myslím, že tomu tak bylo.“

Dlouhé ticho. „Je nejvyšší čass, aby Paní odeššla z Tvrzze. Vy jsste její právní poručník. Budete musset vššechno zařídit.“

Saetanovi se stáhlo hrdlo. Svaly v hrudi se mu sevřely. „Slíbil jsem jí, že může zůstat tady.“

„Je čass, aby to tu Paní opusstila. Bude žžít sss vámi v Ssídle SsaDiablo.“

„Nabízím alternativu,“ pravila Cassandra rychle a tiskla pěsti do klína. Ani se na Saetana nepodívala. „Jaenelle by mohla žít se mnou. Každý ví, kdo − a co − je Saetan zač, ale já…“

Titian se na židli jen zavrtěla. „Ty si skutečně myslíš, že nikdo v říši Stínů neví o tom, že jsi strážkyně? To si opravdu myslíš, že ta tvoje maškaráda, co jsi provedla, když jsi byla naživu, někoho zmátla?“

V Cassandřiných očích vzplál hněv. „Vždycky jsem byla opatrná…“

„Vždycky jsi byla lhářka. Nejvyšší pán je přinejmenším upřímný v tom, co je zač.“

„Jenže on *je* Nejvyšším pánem − a v tom je celá pointa.“

„*Pointa* je v tom, že chceš být tou, kdo bude ovlivňovat a vychovávat Jaenelle, stejně tak jako Hekatah chce vytvarovat Jaenelle − chcete ji mít přesně podle *vašich* představ namísto toho, abyste ji nechali takovou, jaká je.“

„Jak si dovoluješ se mnou takhle mluvit? Jsem královna s černými drahokamy!“

„Ty nejsi moje královna,“ zavrčela Titian.

„*Dámy.*“ Saetanův hlas se vlnil místností jako lehké hromobití. Počkal ještě okamžik, aby ovládl svůj temperament, než obrátí plnou pozornost zase Drace.

„Paní bude žžžít v Sssídle,“ pravila Draca pevným hlasem. „Tak sse to rozzhodlo.“

„Odkdy s námi nediskutuješ o takových věcech? *Kdo* tak rozhodl?“ zeptala se Cassandra zostra.

„Tak rozzhodl Lorn.“

Saetan zapomněl dýchat.

U všech ohňů pekelných, Matko noci a kéž je k ní Temnota milosrdná.

Nikdo neprotestoval. Nikdo nevydal ani hlásku.

Saetan si uvědomil, že se mu třesou ruce. „Mohl bych si s ním promluvit? Existují tu určité věci, které možná nechápe…“

„On všššechno chápe, Nejvyššší pane.“

Saetan se zahleděl na správkyni Ebon Askavi.

„Ješšště nenassstal časss, abyssste sse ss ním sseššel,“ pravila Draca. „Ale určitě *nasstane.*“ Trochu sklonila hlavu. Byl to jediný projev úcty, jaký kdy komu prokázala. Možná s výjimkou Jaenelle.

Pozorovali ji, jak odchází, a naslouchali její opatrné a pomalé chůzi, než všechny zvuky naprosto odezněly.

Andulvar nechal ze sebe vyjít vzduch ve výbušném *fúúúúúh.* „Když chce někoho srazit na kolena, má impozantní nástroj.“

Saetan opřel hlavu o opěrátko židle a zavřel oči. „To je tedy pravda, co?“

Cassandra si pečlivě upravila šál a povstala. Na nikoho z nich se nedívala. „Pokud mě omluvíte, ráda bych teď odešla.“

Vstali a popřáli jí dobrou noc.

Titian se také omluvila. Než však odešla, věnovala Saetanovi záludný pohled. „Žít s Jaenelle v Sídle bude pravděpodobně obtížné, Nejvyšší pane, ale ne z důvodů, které vás napadají.“

„Matko noci,“ zamumlal Saetan, než se obrátil k ostatním mužům.

Mefis si odkašlal. „Nebude snadné povědět tomu bezprizornímu dítěti, že odsud musí odejít. Nemusíš být na to sám.“

„Ale ano, Mefisi,“ odpověděl Saetan unaveně. „Já jsem jí to slíbil. Musím to být já, kdo jí poví, že ten slib musím porušit.“

Popřál všem dobrou noc a pomalu kráčel kamennými chodbami, než došel ke schodům, které ho dovedou k apartmá Jaenelle. Namísto, aby po nich stoupal nahoru, opřel se o zeď a roztřásl se.

Slíbil jí, že tady může zůstat. *Slíbil* jí to.

Ale rozhodl Lorn.

~ ~ ~

Bylo dlouho po půlnoci, když se k ní připojil v soukromé zahradě, která patřila k jejímu apartmá. Věnovala mu ospalý uvolněný úsměv a podala mu ruku. Vděčně propletl svoje prsty s jejími.

„Byl to rozkošný večírek,“ řekla Jaenelle, když se procházeli po zahradě. „Jsem ráda, že jsi pozval Chara a Titian.“ Zaváhala. „A je mi líto, že to bylo pro Cassandru tak obtížné.“

Bedlivě si ji přeměřil přimhouřenýma očima.

Nad jeho pohledem jen pokrčila rameny.

„Kolik jsi toho slyšela?“

„Odposlouchávání je neslušné.“

„To je odpověď, která obchází otázku.“

„Nic jsem *neslyšela*. Ale *cítila* jsem, jak se zlobíš.“

Saetan se k ní přiblížil. Voněla lučním kvítím a loukami zalitými sluncem a tůňkami obrostlými kapradím. Byla to vůně,

která byla tak trochu divoká a prchavá, která musela upoutat muže, protože se nesnažila lapit jeho.

Díky té vůni se uvolnil − a také trochu vzrušil.

Přestože věděl, že je to přirozená reakce válečníka a prince ke Královně, k níž ho vázala emocionální pouta, přestože věděl, že nikdy nepřekročí pomyslnou čáru, která odlišovala otcovskou lásku od milenecké vášně, přesto se za svou reakci zastyděl.

Pohlédl na ni, aby si připomněl, co je ona zač a jak je mladá. Byla to ale Čarodějka, která mu opětovala jeho pohled, Čarodějka, která ho pevně držela za ruku, aby nemohl přerušit fyzické pouto.

„Předpokládám, že i moudrý muž se někdy může chovat jako blázen," pravila svým půlnočním hlasem.

„Nikdy bych si…" zlomil se mu hlas. „Však ty víš, že já bych nikdy…"

Zahlédl jiskřičku pobavení v jejích pradávných a ustaraných očích.

„Ano, *já vím.* A ty? Saetane, ty obdivuješ ženy. Vždycky jsi je obdivoval. Jsi rád v jejich blízkosti. Rád se jich dotýkáš." Natáhla jejich spojené ruce.

„Tohle je něco jiného. Jsi moje dcera."

„A to budeš udržovat i patřičnou vzdálenost od Čarodějky?" zeptala se smutně.

Vzal ji do náruče a objal ji tak silně, až trošičku vyjekla. „Nikdy," pravil divoce.

„Tatínku?" oslovila ho Jaenelle slabě. „Tatínku, já nemohu dýchat."

Okamžitě povolil své objetí, ale nepustil ji.

Tiché noční zvuky naplňovaly zahradu. Jarní vítr něco šeptal.

„Tahle tvoje nálada má něco společného s Cassandrou, je tomu tak?" zeptala se Jaenelle.

„Tak trochu." Opřel si bradu o její hlavu. „Musíme odejít z Tvrze."

Její tělo se tak napjalo, až ho zabolelo.

„Proč?“ zeptala se nakonec a odtáhla se natolik, aby mu viděla do tváře.

„Protože Lorn rozhodl, že máme žít v Sídle.“

„Ach tak.“ Pak dodala: „Není divu, že máš špatnou náladu.“

Saetan se usmál. „Ano. Dobrá. Má moc omezovat volbu lidí.“ Jemně jí odhrnul vlasy z obličeje. „Chci s tebou žít v Sídle. Chci to strašně moc. Ale jestli chceš žít někde jinde nebo se ti nechce odstěhovat se z Tvrze zrovna teď, budu s ním bojovat.“

Oči se jí rozšířily, až byly moc velké. „Ale zlatíčko. To by nebyl moc dobrý nápad, Saetane. Je *mnohem* větší než ty.“

Saetan se snažil polknout. „Přesto bych s ním bojoval.“

„Ale ne.“ Zhluboka se nadechla. „Zkusíme žít v Sídle.“

„Děkuji ti, Čarodějko,“ pravil zesláblým hlasem.

Paží ho objala kolem pasu. „Působíš tak trochu nejistě.“

„Pak vypadám lépe, než se cítím,“ odpověděl a objal ji paží kolem ramen. „Tak už pojď, malá Čarodějko. Několik dalších dnů bude hektických, takže si oba potřebujeme odpočinout.“

8. Kaeleer

Saetan otevřel hlavní dveře do Sídla SaDiablo a vstoupil do chaosu příprav.

Služky běhaly všemi směry. Sluhové a komorníci přetahovali kusy nábytku z jedné místnosti do jiné z důvodů, které nedokázal pochopit. Zahradníci poletovali s náručemi plnými čerstvě natrhaných květin.

Uprostřed velkého Sídla stál Beale, jeho majordomus s rudým drahokamem, v jedné ruce držel *dlouhý* seznam a druhou rukou směroval různé lidi a všelijaké balíky do správných míst.

Saetan byl trochu zmatený, tak kráčel k Bealeovi a doufal, že se mu dostane nějakého vysvětlení. Když vystoupal asi šest schodů, uvědomil si, že v tomto divokém tanci ho všichni považovali za kráčející překážku. Komorné do něj vrážely a jejich rozzlobené pohledy se nijak nezměnily, když poznaly svého

zaměstnavatele, a jejich „Promiňte, Nejvyšší pane," bylo vyřčeno tak povrchně, že to znělo až urážlivě.

Když dorazil až k Bealeovi, ostře ho plácl po rameni.

Beale se podíval za sebe, zaznamenal Saetanův kamenný výraz v tváři a sklonil ruce. Následovala nějaká rána a jedna komorná začala naříkat: „No a teď se podívej, co jsi udělal."

Beale si odkašlal, stáhl si vestu až do podbřišku a čekal, trochu zrudl, ale jinak to byl nadále jeho chladnokrevný majordomus.

„Pověz mi, Beale," zaúpěl Saetan, „víš, kdo jsem?"

Beale zamrkal: „Jste Nejvyšší pán, Nejvyšší pane."

„Ach, tak, dobře. Vzhledem k tomu, že mě poznáváš, musím být i nadále v lidské podobě."

„Nejvyšší pane?"

„Nevypadám například jako přenosná lampa, takže se nikdo nepokusí strčit mě do nějakého kouta a nebudou mi cpát svíčky do uší. A určitě si mě nespletou za oživlý vzácný stolek, který přivážou ke křeslu, abych nemohl odejít moc daleko."

Bealeho oči se trochu otevřely, ale rychle se dal dohromady: „Ne, Nejvyšší pane. Vypadáte přesně jako včera."

Saetan zkřížil ruce na hrudníku a dal si načas, když o tom tak přemýšlel. „Myslíš si, že když půjdu do své studovny a zůstanu tam, uniknu všemu tomu oprašování, leštění nebo nějakému stěhování?"

„Ach ano, Nejvyšší pane. Vaše studovna byla uklizena dnes ráno."

„A poznám to tam?" zamumlal Saetan. Odešel do studovny a oddychl si úlevou. Všude byl stejný nábytek a všechno bylo urovnané tak, jak to znal.

Sundal ze sebe černé sako ve střihu tuniky, přehodil ho přes opěradlo židle, usadil se do koženého křesla u stolu a vyhrnul si rukávy bílé hedvábné košile. Díval se na zavřené dveře studovny, zavrtěl hlavou, ale z jeho zlatých očí vycházel vřelý úsměv, který všechno chápal. Konec konců, tohle všechno vyvolal on sám, když jim řekl dopředu.

Zítra přijde Jaenelle domů.

Kapitola čtvrtá

1. Peklo

„Ten zkurvysyn něco plánuje. Cítím to.“

Greer se rozhodl, že udělá lépe, když na to nic neřekne, tak seděl dál v záplatovaném křesle a pozoroval Hekatah, jak rázuje po místnosti.

„Po dobu dvou úžasných let ho nebylo ani cítit, natož vidět v Pekle nebo Kaeleeru. Jeho síla slábla. *Vím*, že to tak bylo. A teď je zpátky a přebývá v Sídle v Kaeleeru. *Přebývá.* Víš, jak už je to dlouho od chvíle, kdy se nechal vidět v jedné z živých říší?“

„Sedmnáct set let?“ odpověděl Greer.

Hekatah přestala rázovat a přikývla. „Sedmnáct set let. Od chvíle, co mu odebrali Daemona Sadiho a Lucivara Yaslanu.“ Zavřela zlaté oči a zlomyslně se usmála. „Jak ten musel kvílet, když mu Dorothea upřela otcovství při Sadiho ceremoniálu zrození, ale nemohl udělat vůbec nic, aniž by obětoval svou vzácnou čest. Tak se stáhl do ústraní jako pes s ocasem mezi nohama a utěšoval se, že má ještě jednoho syna, na kterého hayllianské černé vdovy nemohly mít nárok.“ Otevřela oči a objala se pažemi. „Ale Prythian už se dostala k synově matce a vyprávěla jí všechny ty báječné polopravdy, co jen takový tvor může vykládat ignorantce o strážcích. Byla to jedna z mála věcí, co ta okřídlená svině udělala správně.“ Její potěšení vychladlo. „Tak proč se zase vrátil?“

„Možná…“ začal Greer, ale zavrtěl hlavou.

Hekatah si špičkami prstů poklepávala po bradě. „Našel si nějakého jiného miláčka, který nahradí jeho malého mazlíčka? Nebo se konečně rozhodl, že z Dhemlanu udělá místo k žití? Nebo je v tom něco jiného?“

Došla až k němu, pohupovala se v bocích a koketním úsměvem ho nutila, aby si přál poznat ji, když by mohl dělat něco víc než jen obdivovat to, co její pohyby jen naznačovaly.

„Greere,“ zacvrlikala, když mu pažemi objala krk a přitiskla se k němu prsy. „Potřebovala bych malou laskavost.“

Greer vyčkával a měl se na pozoru.

Hekatin koketní úsměv trochu přitvrdil. „Dokážeš v sobě probudit dost kuráže, miláčku?“

Z Greerových očí vyšlehla zloba. Rychle ji rozptýlil. „Ty chceš, abych zašel do Sídla v Kaeleeru?“

„Abych riskovala, že tě ztratím?“ našpulila rty. „Ne, miláčku, není vůbec nutné, abys chodil do toho ohavného Sídla. V Halaway máme loajálního spojence. Je báječný v tom, jak rozsévá kousky informací. Promluv si s ním.“ Postavila se na špičky a lehce políbila Greera na rty. „Myslím, že se ti bude líbit. Jako byste byli příbuzní.“

2. Kaeleer

Beale otevřel dveře do studovny: „Lady Sylvia,“ ohlásil a uctivě ukročil stranou, aby mohla projít královna z Halaway.

Saetan se s ní setkal uprostřed místnosti a nabídl jí obě ruce dlaněmi dolů. „Lady.“

„Nejvyšší pane,“ odpověděla a vložila svoje ruce pod jeho dlaněmi vzhůru, čímž nechávala zápěstí zranitelná pro dlouhé nehty.

Saetan si zachoval neutrální výraz, ale ocenil, jak lehce nazdvihla jeho ruce, což byla jemná připomínka královniny síly. Byly některé královny, které silně nesnášely, že musí žít na základě dohody, kterou dhemlanské královny v Terreille *i*

Kaeleeru uzavřely před tisícem let ve snaze chránit dhemlanské teritorium v Terreille od zasahování z Hayllu, a které hluboce nesnášely, že jim vládne muž. Byly i takové, které nikdy nepochopily, že on svým způsobem vždycky sloužil Královně a že vždycky sloužil Čarodějce.

Naštěstí Sylvia nebyla jednou z nich.

Byla to první královna narozená v Halaway poté, co skonala vláda její praprababičky, a vesnice na ni byla velice hrdá. Den poté, co si vytvořila dvůr, zašla do Sídla Nejvyššího pána a informovala ho s nezpochybnitelnou zdvořilostí, že přestože Halaway může sloužit jeho Sídlu, bylo to její teritorium a její lid, a pokud se vyskytne cokoliv, co by vyžadoval po její vesnici, že jí bude velikou ctí vyhovět jeho laskavé žádosti… za předpokladu, že bude rozumná.

Saetan jí teď věnoval vřelý, ale obezřetný úsměv, když ji vedl do té poloviny studovny, která byla vybavena pro méně formální debaty.

Pozoroval ji, jak se usadila na krajíčku jednoho dobře vycpaného křesla, a sám zaujal místo na gauči potaženém černou kůží. Postavil mezi ně nízký stoleček z černého dřeva. Vytáhl láhev yarbarahu, naplnil jeden z pohárů Přesýpacích hodin a ohřál ho pomalu nad jazýčkem čarodějnického ohně, než jí ho nabídl.

Jakmile jí ho předal, rychle si přichystal jeden pro sebe, aby ji neurazil tím, že by se smál jejímu výrazu. Měla ve tváři přibližně stejný pohled, jako když se jeden z jejích synů snažil podat jí velkého a ohavného brouka, ze kterého může mít nelíčené potěšení jen malý chlapec.

„Je to jehněčí krev," pravil mírně, když se opřel a přehodil si jednu nohu přes druhou.

„Ach," usmála se slabě, „a je to dobré?"

S potěšením zaznamenal, že její hlas zněl nakřáple, jak byla nervózní.

„Ano, je to dobré. A pravděpodobně vám to bude chutnat mnohem víc, než kdybych vám podal lidskou krev smíchanou s vínem, jak jste se jistě obávala."

Usrkla si a snažila se to nevyplivnout.

„Jde o to, zvyknout si na tu chuť," pravil Saetan mírně. Už Jaenelle ochutnala krev s vínem? Jestli ne, tak to nedopatření musí brzy napravit. „Vzbuzujete ve mně velkou zvědavost." Změnil svůj hluboký hlas, takže teď byl tichý a uklidňující. „Jen velice málo královen by ochotně požádalo o audienci, a to ještě o půlnoci."

Sylvia opatrně postavila pohár na stolek a pak přitiskla ruce na stehna. „Chtěla jsem soukromé jednání, Nejvyšší pane."

„Proč?"

Sylvia si olízla rty, zhluboka se nadechla a podívala se mu zpříma do očí. „V Halaway se děje něco špatného. Něco rafinovaného. Cítím…" zamračila se a zavrtěla hlavou. Byla dost skleslá.

Saetan ji chtěl nějak pobídnout a vyhladit tu kolmou ostrou vrásku, která se jí objevila mezi obočím. „Co cítíte?"

Sylvia zavřela oči. „Led na řece uprostřed léta. Ze země mizí její úrodnost. Z polí se ztrácí úroda. Vítr přináší pach strachu, ale já nedokážu vypátrat zdroj toho všeho." Otevřela oči a sebevědomě se usmála. „Omlouvám se, Nejvyšší pane. Můj bývalý společník říkával, že to nedává žádný smysl, když něco vysvětluji."

„Skutečně?" Saetan promluvil až příliš jemně. „Možná jste měla nesprávného společníka, paní. Protože já vám rozumím až příliš dobře." Vyprázdnil pohár a s maximální opatrností ho postavil na stoleček. „Kdo z vašich lidí je na tom nejhůř?"

Sylvia se zhluboka nadechla. „Děti."

Místnost zaplnilo zlostné zavrčení. Až když se Sylvia nervózně zadívala na dveře, Saetan si uvědomil, že ten zvuk vychází z něj. Rázně ho zarazil, ale chladná a sladká zuřivost v něm zůstávala i nadále. Přerušovaně se nadechl a odpoutal se od touhy zabíjet.

„Promiňte na chvíli." Saetan už se dál neomlouval, vyšel ze studovny, objednal občerstvení a pak strávil několik minut tím, že chodil sem a tam po velké chodbě, dokud neopravil uvolněné

vodítko, které drželo jeho temperament na uzdě. Ve chvíli, kdy se k ní znovu připojil, Beale přinesl čaj a tenké plátky obložených chlebíčků.

Zdvořile odmítla chlebíčky a ani se nedotkla čaje, který jí nalil. Její nervozita dráždila jeho trpělivost. U ohňů pekelných, jak nenáviděl takový pohled v očích ženy.

Sylvia si olízla rty. Její hlas byl velice zastřený. „Já jsem jejich královna. Je to můj problém. Neměla bych vás tím obtěžovat."

Mrštil hrnkem a podšálkem tak prudce o stůl, až se talířek rozbil na poloviny. Pak vyskočil a začal přecházet po místnosti, ale tak, aby byl dostatečně blízko, kdyby se chtěla dostat ke dveřím.

Nemělo by mu to vadit. Měl by si na to zvyknout. Kdyby se ho bála od chvíle, co vešla do této místnosti, pak by takovou situaci zvládl. Ale ona se vůbec nebála. Zatracená ženská, ona se ho *vůbec* nebála.

Kroužil kolem ní mezi křeslem, gaučem a stolečkem. Zavrčel: „Já jsem nikdy neublížil vám ani vašim lidem. Používám svou sílu, magii, své drahokamy a také vlastní temperament, abych chránil Dhemlan. I když jsem nebyl vidět, stále jsem se o vás staral. Je tak velké množství služeb − včetně vysoce osobních služeb −, které jsem mohl požadovat po vás nebo kterékoliv jiné královně v tomto teritoriu, ale já jsem nikdy nic takového nevyžadoval. Přijal jsem zodpovědnost za vládu v Dhemlanu a − zatraceně − nikdy jsem nezneužil vlastní pozici nebo moc."

Sylviina snědá pokožka pobledla a ztratila teplou a zdravou barvu. Třásla se jí ruka, když zvedala šálek, aby se napila čaje. Pak šálek postavila, zvedla bradu a narovnala ramena. „Nedávno jsem potkala vaši dceru. Zeptala jsem se jí, jestli jí přijde obtížné s vámi žít, když máte takový temperament. Podívala se na mě skutečně zmateně a řekla: ‚Jaký temperament?'"

Saetan se na ni chvíli díval a pak veškerá zlost ustoupila. Promnul si vzadu krk a prohlásil suše: „Jaenelle má jedinečný způsob, jakým vnímá spoustu věcí."

Než stihl přivolat Bealeho, čajová konvice i použité šálky zmizely. O chvíli později se objevila na stole konvice čerstvého čaje současně s čistými šálky, podšálky a tácem s pečivem.

Saetan se podezřívavě podíval na dveře a pak se vrátil na gauč. Nalil Sylvii nový šálek čaje a připravil také jeden pro sebe.

„On je sem nepřinesl," pravila Sylvia tiše.

„Toho jsem si všiml," odpověděl Saetan − a dumal, jak blízko u dveří do studovny jeho majordomus stál. Saetan zahalil místnost štítem aury.

„Možná, že byl zastrašený."

Saetan si odfrkl: „Žádného muže, který je šťastně ženatý s paní Bealeovou, nemůže nikdo zastrašit − ani já ne."

„Už to chápu." Sylvia si vzala jeden chlebíček a zakousla se do něj.

Saetanovi se ulevilo, že se jí do tváří vrátila barva a že už se ho nebojí, tak zvedl svůj šálek čaje a pohodlně se opřel. „Zjistím, co se to v Halaway děje. A zastavím to." Usrkl si čaje, aby zakryl váhání, ale na jednu věc se musel zeptat. „Kdy to začalo?"

Sylvia se na něj ostře zadívala. „Vaše dcera za to nemůže, Nejvyšší pane. Setkala jsem se s ní jen jednou, a to velice krátce, když jsme jednou odpoledne vyrazili na procházku s mým nejmladším synem Mikalem. Já vím, že ona to nezapříčinila." Trošku se jí zatřásla ruka a zase znervózněla: „Ale mohla by být katalyzátorem. Možná je férovější, když řeknu, že to je její přítomnost, co mě o tom přesvědčuje."

Saetan zadržel dech a čekal. Dostat Jaenelle na zkoušku do školy v Halaway na několik týdnů před létem bylo velice obtížné. Doufal, že když se dostane do styku s jinými dětmi, vznítí to v ní zájem a kontaktuje své staré přátele. Namísto toho se ještě více stáhla do sebe, byla neproniknutelnější. A zdvořile formulované dotazy od lorda Menzara o jejím dosavadním vzdělání − tedy spíše o jeho nedostatku − ho vyděsily, protože on sám ji učil jen magii a jinak neměl ani ponětí o tom, co takové vzdělání vlastně zahrnuje. Ale každý den od chvíle, co se přestěhovali do Sídla, pozoroval vlákna, která se snažil utkat mezi sebou a ní, a ta se

rozplétala stejně tak rychle, jak on je dokázal utkat. Neměl sebemenší tušení, žádnou stopu, proč tomu tak bylo. Až doteď.

„Proč?“

Sylvia byla ponořená do vlastních myšlenek, tak se na něj podívala dost zmateně.

„Proč je katalyzátorem?“ opakoval Saetan.

„Ach.“ Kolmá vráska mezi Sylviiným obočím se objevila znovu, jak se snažila soustředit. „Je taková… jiná.“

Ne abys jí začal spílat, uvědomil si Saetan. *Jen poslouchej.*

„Beron, můj starší syn, s ní má některé hodiny a povídali jsme si spolu. Ne že by vaše domácnost byla námětem pro pomluvy, ale ona ho mate, a on se mě pak vyptává na všechno možné.“

„Proč ho mate?“

Ukousla si chlebíčku a uvažovala: „Beron říká, že je velice plachá, ale když se s ní pustí do hovoru, že říká úžasné věci.“

„Tak tomu věřím,“ reagoval Saetan suše.

„Když si někdy s někým povídá nebo odpovídá na otázky v hodině, zarazí se uprostřed věty a nakloní hlavu, jako by intenzivně naslouchala něčemu, co nikdo jiný neslyší. Když se tohle někdy stane, pak najednou dokončí větu, kterou začala. Někdy se stáhne do sebe a nemluví s nikým celý den.“

Jaké hlasy Jaenelle slyšela? Kdo − nebo co − ji přivolává?

„Někdy během přestávky na svačinu odejde od ostatních dětí a vrátí se až druhý den ráno,“ pravila Sylvia.

Nevracela se do Sídla, ale to by poznal už dřív. A nepluje po větrech. Vycítil by její nepřítomnost, kdyby putovala složitějšími způsoby. Matko noci, kam chodila? Zpátky do propasti?

Ta možnost ho vyděsila.

Sylvia se zhluboka nadechla. A ještě jednou. „Včera se vydali starší studenti na výlet do zahrad Marasten. Znáte to tam?“

„Je to velké panství na hranici mezi Dhemlanem a Malou Terreille. Jsou tam nejkrásnější zahrady v Dhemlanu.“

„Ano.“ Sylvia měla potíže, aby spolkla poslední sousto chlebíčku. Pečlivě si otřela prsty do lněného ubrousku. „Podle Berona se Jaenelle odpojila od ostatních, ale nikdo si ničeho

nevšiml, až když byl čas odejít. Vrátili se, aby ji hledali… a našli ji, jak klečí u jednoho stromu a pláče. Hrabala se tam v zemi a ruce měla poškrábané a zakrvácené.“ Sylvia se zahleděla na čajovou konvici a dýchala zrychleně. „Beron jí pomohl a připomněl jí, že tam se nesmí vyhrabávat žádné rostliny. A ona mu odpověděla: ‚Já jsem tady jednu zasadila.‘ Když se jí zeptal proč, tak řekla: ‚Na památku.‘“

Chlad způsobil, že ho začaly bolet svaly a krevní oběh se velice zpomalil. Tohle nebyla ostrá a pronikavá očistná zlost. Tohle byl strach. „Poznal Beron tu rostlinu?“

„Ano. Ukazovala jsem mu ji minulý rok a vysvětlila jsem mu, co je to zač. Díky Temnotě žádná taková v Halaway neroste.“ Sylvia se na něj podívala dost znepokojeně. „Nejvyšší pane, ona tam zasadila čarodějnické slzičky.“

Proč mu to Jaenelle neřekla? „Jestli čarodějnické slzičky pokvetou…“

Sylvia vypadala náhle vyděšeně: „Ne, zatím ne, pokud… Nesmí vykvést!“

Saetan volil pečlivě slova a cítil se tak křehký, že měl pocit, že se zhroutí i ta slova: „Nechám tu oblast prozkoumat. Diskrétně. A postarám se o ten problém v Halaway.“

„Děkuji vám.“ Sylvia si pohrávala se sklady na své sukni.

Saetan čekal a nutil se k trpělivosti. Chtěl být sám, potřeboval čas na přemýšlení. Ale Sylvia měla očividně ještě něco na srdci. „Co ještě?“

„Je to triviální ve srovnání s tím ostatním.“

„Ale?“

Jediným rychlým pohledem obhlédla Saetana od hlavy k patě. „Nejvyšší pane, máte skutečně velice dobrý vkus na oblékání.“

Saetan si přejel rukou po čele a snažil se najít nějakou souvislost. „Děkuji vám.“ U ohňů pekelných! Jak snadno takové ženy dělají tyto mentální skoky? *Proč* je dělají?

„Ale pravděpodobně si neuvědomujete, co se považuje za moderní pro mladou dívku v této době.“ Nebyla to vůbec otázka.

„Jestli je to váš způsob, jak mi povědět, že Jaenelle vypadá, jako by získala své oblečení na půdě, pak máte pravdu. Myslím si, že správkyně na Tvrzi otevřela každý starý kufr a nechala mou rozmarnou dceru, aby si sama vybrala.“ Bylo to drobné téma, bezpečné téma. Začal být šťastně nabručený. „Ani by mi to tak nevadilo, kdyby jí to padlo, ale pravda je, že mi to *vadí.* Měla by mít nové oblečení.“

„Tak proč ji pak nevezmete na nákupy do Amdarhu nebo do některého blízkého města? Stačilo by i Halaway.“

„Myslíte si, že jsem to nezkoušel?“ zavrčel.

Sylvia se chvíli zdržela jakýchkoliv komentářů. „Mám dva syny. Jsou to dobří chlapci − na chlapce −, ale není s nimi moc velká zábava, když přijde na nákupy.“ Usmála se na něj a mrkla. „Možná, kdyby si jen dvě ženy daly oběd a pak se šly porozhlédnout…“

Saetan přivolal koženou peněženku a podal jí Sylvii. „Bude to stačit?“

Sylvia otevřela peněženku, prohrábla se zlatými markami a zasmála se. „Myslím, že za tohle bychom pořídily troje oblečení.“

Líbil se mu její smích, líbily se mu jemné vrásky od smíchu u jejích očí. „Pochopitelně si kupte i něco pro sebe.“

Sylvia mu věnovala svůj nejlepší pohled královny. „To jsem nepředpokládala ani jsem nečekala, že by mi bylo nějak zaplaceno, abych pomohla mladé sestřičce.“

„Já to nenabízím jako výplatu, ale jestli je vám to nepříjemné, abyste použila něco z těch peněz pro svoje vlastní potěšení, tak to udělejte pro mou potěchu.“ Pozoroval, jak se její výraz mění od zloby až k nepříjemným pocitům, a dumal, kdo byl ten blázen, který ji učinil nešťastnou. „Kromě toho,“ dodal jemně, „byste jí měla jít dobrým příkladem.“

Sylvia nechala zmizet peněženku a vstala. „Přirozeně vám zašlu všechny účtenky z nákupů.“

„Přirozeně.“

Saetan ji doprovodil do velké chodby. Od Beala si vzal její pláštěnku a zahalil do ní pečlivě její ramena.

Když pomalu kráčeli k hlavním dveřím, Sylvia studovala vyřezávané dřevěné lišty, které sahaly na každé zdi až ke stropu. „Byla jsem tady všeho všudy tak šestkrát, jestli vůbec. Ale nikdy dříve jsem si těch řezeb nevšimla. Ať je dělal kdokoliv, byl velice talentovaný," pravila. „Vytvořil i nákresy všech těch stvoření?"

„Ne." Zaslechl ve svém hlase obranu a trhl sebou.

„To vy jste udělal ty nákresy, že?" Prohlížela si řezby s větším zájmem a pak potlačila smích. „Myslím si, že si řezbář trochu pohrál s jednou z vašich skic, Nejvyšší pane. Tady ta malá potvůrka má šilhavé oči a vyplazuje jazyk − a je umístěna přesně v místě, kde se zastaví každý, kdo právě vešel. Ta potvůrka nemá očividně moc dobré smýšlení o vašich hostech." Zarazila se a bedlivě si ho prohlížela se stejným zájmem, jaký prve věnovala řezbě. „Ten řezbář si nepohrál s vaší skicou, že ne?"

Saetan cítil horkost v obličeji. Potlačil zavrčení. „Ne."

„Ach tak," pravila Sylvia po delší chvíli. „Byl to velice zajímavý večer, Nejvyšší pane."

Nebyl si jistý, jak si má vyložit tuto poznámku, tak ji doprovodil ke kočáru s trochu větším spěchem, než by bylo vhodné.

Když už neslyšel kola kočáru, obrátil se k otevřeným hlavním dveřím a přál si, aby by mohl odložit další rozhovor. Ale Jaenelle na něj byla více naladěná v temných hodinách, více se mu otevřela, když byla ukrytá ve stínech, byla víc…

Zvuk mu projel myšlenkami. Saetan zadržel dech a podíval se směrem k lesu na severu, který ohraničoval trávníky a udržované zahrady Sídla. Čekal, ale žádný další zvuk se už neozval.

„Slyšel jsi to?" zeptal se Bealeye, který přišel ke dveřím.

„Co jsem měl slyšet, Nejvyšší pane?"

Saetan zavrtěl hlavou. „Nic. Možná nějaký vesnický pes, co se zatoulal trochu dál od domova."

~ ~ ~

Byla ještě vzhůru a procházela se v zahradě pod svými pokoji.

Saetan zamířil k jezírku s vodopádem uprostřed zahrady a nechal ji, aby jeho přítomnost vycítila, než aby ji vyrušil z ticha a klidu. Bylo to dobré místo k hovoru, protože světla z jejích pokojů ve druhém patře nedosahovala až k nim.

Usadil se pohodlně na kraji jezírka a nechal se chlácholit pokojem tiché noci na začátku léta a ševelením vody. Zatímco na ni čekal, líně ponořil prsty do vody a usmál se.

Řekl jí, ať si vytvoří tuto vnitřní zahradu jen pro své potěšení. První, co udělala, byla fontána. Když pozoroval vodní lilie, pryskyřník litý a zakrnělé orobince, které do jezírka vysadila, a kapradí, kterým osázela okolí jezírka, znovu dumal, jestli chtěla vytvořit něco, co vypadalo jako skutečná příroda, anebo jestli se snažila napodobit nějaké místo, které znala.

„Myslíš, že to sem nepatří?“ zeptala se ho Jaenelle a její hlas vycházel ze stínů.

Saetan ponořil ruku do jezírka a vytáhl stočenou dlaň, ze které mu pomalu mezi prsty vytékala voda. „Ne, jen jsem si přál, kéž bych to takhle vymyslel sám.“ Oklepal kapky vody z prstů a konečně na ni pohlédl.

Tmavé šaty, které měla na sobě, splývaly s okolními stíny a Saetanovi připadalo, že její obličej, jedno nahé rameno a zlaté vlasy vystupují přímo z noci.

Podíval se jinam, soustředil se na jednu vodní lilii, ale intenzivně myslel na ni.

„Líbí se mi zvuk vody, když stéká po kamenech,“ prohlásila Jaenelle a přišla trochu blíž. „Je to uklidňující.“

Ale ne dost uklidňující. Kolik věcí tě pronásleduje, Čarodějko?

Saetan naslouchal vodě. Zvolil tón hlasu, aby s ní souzněl. „Už jsi někdy sázela čarodějnické slzičky?“

Byla dost dlouho zticha, až si myslel, že už mu neodpoví, ale když tak učinila, její hlas měl opět ten půlnoční, záhrobní nádech. „Ano, už jsem je sázela.“

Vycítil její křehkost, takže poznal, že se dostal až příliš blízko k její duši a tajemstvím. „Vykvetou v zahradách Marasten?“ zeptal se potichu a znovu prsty projížděl vodu.

Další dlouhé ticho. „Vykvetou.“

Což znamenalo, že tam byla pohřbena čarodějnice, která zemřela násilnou smrtí.

Našlapuj lehce, upozorňoval sám sebe. Tohle byla nebezpečná půda. Podíval se na ni; potřeboval vidět, co mu povědí ty její starobylé a ustarané oči. „Budeme je muset zasadit i v Halaway?“

Jaenelle se obrátila. Její profil měl mnoho úhlů a stínů, exotický obličej vytesaný z mramoru. „Já nevím.“ Stála velice tiše. „Věříš svým instinktům, Saetane?“

„Ano. Ale tvým věřím mnohem víc.“

Objevil se velice podivný výraz, ale zmizel tak rychle, že ani nepochopil, co měl znamenat. „Možná bys neměl.“ Propletla si prsty u rukou a tiskla je tak silně, až se jí na rukou objevily temné krůpěje krve tam, kde nehty prořízly kůži. „Když jsem žila v Beldon Moru, byla jsem často… nemocná. Byla jsem v nemocnici celé týdny někdy i měsíce.“ Pak ještě dodala: „Nebyla jsem fyzicky nemocná, Nejvyšší pane.“

Dýchej, zatracené, dýchej. Teď nesmíš ustrnout. „Proč ses mi nikdy nezmínila?“

Jaenelle se tiše zasmála. Zatrpklost toho smíchu ho trhala na kusy. „Bála jsem se ti to říct, měla jsem strach, že už bys nechtěl být mým přítelem, že bys mě přestal učit kouzla, kdybys to věděl.“ Hlas měla hluboký a plný bolesti. „A měla jsem obavy, že jsi jen dalším příznakem mé nemoci, jako byli jednorožci, draci a… a ostatní.“

Saetan spolkl bolest, strach a vztek.

O takové klidné noci, jako byla ta dnešní, nemohl svým pocitům dát volný průchod. „Čarodějko, já ale nepatřím do krajiny snů. Když mě vezmeš za ruku, tělo se dotkne těla. Říše Stínů a všichni, kdo v ní přebývají, jsou skuteční.“ Viděl, jak se jí oči naplnily slzami, ale nedokázal rozlišit, jestli to jsou slzy bolesti nebo úlevy. Když žila v Beldon Moru, její instinkty byly brutálně vyhlazovány, takže už jim tolik nevěřila. Rozeznala nějaké nebezpečí v Halaway ještě před Sylvií, ale určitě sama o

sobě tolik pochybovala, že se to neodvážila přiznat − jen tak pro případ, kdyby jí někdo řekl, že to není realita.

„Jaenelle," řekl tiše, „nic nepodniknu, dokud si neověřím, co mi povíš, ale pro spásu těch, kteří jsou ještě příliš mladí, než aby se sami ubránili, pověz mi, co jen můžeš."

Jaenelle poodešla stranou, sklopila hlavu a vlasy jí vytvořily zlatý závoj přes obličej. Saetan se otočil a daroval jí soukromí, aniž by odešel. Kameny, na kterých seděl, byly studené a už ho tvrdě tlačily. Zaťal zuby proti fyzickému nepohodlí, neboť instinktivně tušil, že kdyby se pohnul, nedokázala by najít slova, která potřeboval.

„Znáš čarodějnici, která si říká Temná kněžka?" zašeptala Jaenelle z blízkých stínů.

Saetan vycenil zuby, ale ovládl se, aby jeho hlas byl tichý a chladný. „Ano."

„Stejně tak ji zná i lord Menzar."

Saetan hleděl do prázdnoty, rukama se opíral o kameny a ochutnával bolest kůže na ostrých hranách. Nehýbal se, nedělal nic jiného, jen dýchal, až slyšel Jeanelle vystoupat po schodech, které vedly na balkon u jejích pokojů, a zaslechl slabé klapnutí, když zavírala skleněné dveře. Stále ještě se nepohnul s výjimkou toho, že pohlédl zlatýma očima vzhůru a pozoroval, jak Jeanelle zhasíná jednu svíčku po druhé.

Z Jaenellina pokoje už nevycházelo žádné světlo.

Seděl pod noční oblohou a naslouchal vodě, jak zpívá na kamenech. „Hry a lži," zašeptal. „Inu, já také umím hrát různé hry. Na to bys neměla zapomínat, Hekatah. Nemám je rád, ale ty jsi nasadila laťku dost vysoko." Usmál se, ale bylo to příliš jemné a galantní. „A také umím být trpělivý. Ale jednoho dne si půjdu promluvit s Jaenellinými bláznivými příbuznými na Chaillotu a pak to bude krev, a ne voda, která bude zpívat na kamenech v jedné velice… soukromé… zahradě."

~ ~ ~

„Zamkni."

Mefis SaDiablo váhavě otočil klíčem ve dveřích Saetanovy soukromé studovny pod Sídlem, což bylo místo, které si Nejvyšší pán zvolil pro velice soukromé rozhovory. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že nic špatného neprovedl, že muž, který si ho zavolal, je jeho otec stejně tak, jako princ a válečník, kterému sloužil.

„Princi SaDiablo."

Hluboký hlas ho přitáhl k muži, který seděl za stolem.

Byl to strašlivý obličej, který ho sledoval, jak kráčí místností, tak klidný, tak bezvýrazný, tak rozvážný. Stříbro v Saetanových hustých černých vlasech vytvořilo dva delikátní trojúhelníky na spáncích, které poutaly pozornost na zlaté oči. Tyto oči teď plály emocí tak silnou, že slova jako „nenávist" a „zuřivost" byla neadekvátní. Nejvyššího pána Pekla byly možné popsat jediným slovem: byl chladný.

Staletí tréninku pomohla Mefisovi učinit posledních několik kroků. Staletí a vzpomínky. Jako chlapec se snažil neprovokovat otcův temperament, ale nikdy se ho nebál. Tento muž se k němu skláněl, smál se s ním, naslouchal vážně dětským problémům, vážil si ho. Teprve když dospěl, pochopil, proč by se měl Nejvyššího pána bát − a bylo to ještě mnohem později, kdy obdivoval, *když* se měl někdo Nejvyššího pána bát.

Jako teď.

„Posaď se." V Saetanově hlase byl zpěvavý šepot, což bylo zpravidla to poslední, co se od něj dalo slyšet, než začal řvát.

Mefis se snažil zaujmout na židli pohodlnou pozici. Velký stůl z černého dřeva, který stál mezi nimi, nabízel trochu úlevy. Saetan se nepotřeboval člověka dotknout, když ho chtěl zničit.

Do Saetanových očí se vkradl malý záblesk podrážděnosti. „Dáme si trochu yarbarahu." Karafa se zvedla nad stolem a lehce naplnila krvavé víno do dvou sklenic. Vyšlehly dva jazyky čarodějného plamene. Sklenice se naklonily, vznesly se do vzduchu a začaly se pomalu otáčet nad ohněm. Když se yarbarah ohřál, jedna sklenice putovala k Mefisovi, zatímco druhá se

dokolébala k Saetanově čekající ruce. „Buď klidný, Mefisi. Potřebuji jen tvé schopnosti, nic jiného.“

Mefis se napil yarbarahu. „Mé schopnosti, Nejvyšší pane?“

Saetan se usmál. Vypadal tak zlomyslně. „Jsi velice pečlivý, starostlivý a nejdůležitější je, že ti věřím.“ Odmlčel se. „Chci, abys zjistil úplně všechno o lordu Menzarovi, řediteli školy v Halaway.“

„Mám pátrat po něčem konkrétním?“

Chlad v místnosti byl ještě intenzivnější. „Nech se vést svými instinkty.“ Saetan obnažil zuby a zavrčel: „Ale je to jen mezi námi dvěma, Mefisi. Nechci, aby se kdokoliv vyptával, co vlastně hledáš.“

Mefis se ho málem zeptal, kdo by se odvážil vyptávat ohledně Nejvyššího pána, ale už znal odpověď. Hekatah. Tohle má něco společného s Hekatah.

Mefis vyprázdnil sklenici a opatrně ji postavil na stůl z černého dřeva. „Pak bych tedy s tvým dovolením začal.“

3. Kaeleer

Luthvian přikrčila ramena proti vetřelkyni a energicky udeřila paličkou do hmoždíře. Při tom ignorovala dívku, která se vznášela ve dveřním rámu. Jestli ji nepřestanou otravovat těmi nejapnými otázkami, nikdy ta tonika nedodělá.

„To jsi skončila tak brzy s lekcí magie?“ zeptala se Luthvian, aniž by se ohlédla.

„Ne, paní, ale…“

„Tak proč mě tedy obtěžuješ?“ odsekla Luthvian a zase udeřila paličkou do hmoždíře, teprve pak pohlédla na dívku.

Děvče se krčilo ve dveřích, ale vypadalo spíš zmateně než vyděšeně. „Přišel za tebou nějaký muž.“

U ohňů pekelných, člověk by si řekl, že ta holka ještě nikdy neviděla mužského. „Teče z něj krev proudem?“

„Ne, paní, ale…“

„Tak ho uveď do léčícího pokoje, než tady s tím skončím.“

„On tady není kvůli léčení, paní.“

Luthvian zaťala zuby. Byla érijenskou černou vdovou a léčitelkou. Uráželo to její hrdost, když musela učit magii tahle rihlanská děvčata. Kdyby ještě žila v Terreille, byly by jejími služkami, nikoliv žačkami. Pochopitelně, kdyby dál žila v Terreille, prodávala by své léčitelské schopnosti za králíka nebo za bochník chleba. „Když tu není kvůli léčení…“

Trhla sebou. Kdyby neměla zavřené vnitřní bariéry tak pevně, aby si nevšímala příšerného jekotu svých studentek, vycítila by ho ve chvíli, kdy vkročil do jejího domu. Jeho temná vůně byla nezaměnitelná.

Luthvian se snažila ze všech sil, aby její hlas zněl klidně a pevně: „Řekni Nejvyššímu pánovi, že u něj za okamžik budu.“

Dívčiny oči se rozšířily. Skočila do chodby, chytila kamarádku za paži a vzrušeně jí začala cosi šeptat.

Luthvian zavřela tiše dveře své pracovny. Trochu se zasmála a zastrčila roztřesené ruce do kapes pracovní zástěry. Tyhle dvě dvounohé ovečky se třásly vzrušením při vyhlídce na to, že budou moci uplatnit dvorské manýry a prokazovat čest Nejvyššímu pánovi Pekla. Ona byla také rozechvělá, ale z úplně jiného důvodu.

Ach, Terso, ve svém šílenství jsi možná nepoznala nebo ti bylo jedno, jaké kopí proniklo do tvé pochvy. Já jsem byla mladá a vyděšená, ale nebyla jsem šílená. On rozezpíval mé tělo a já si myslela … myslela jsem si…

I po tolika staletích jí ta pravda stále zanechávala hořkou pachuť v ústech.

Luthvian ze sebe stáhla zástěru a narovnala záhyby na starých šatech, jak nejlépe to šlo. Domácí čarodějka by znala nějaké malé zaklínadlo, jak to udělat, aby ty šaty vypadaly jako čerstvě vyžehlené. Čarodějnice pro osobní potřeby by znala nějaké malé zaklínadlo, jak učesat a upravit své dlouhé černé vlasy za pár vteřin. Ona však nebyla ani jednou z nich a bylo to pod důstojnost léčitelky učit se takovou přízemní pozemskou magii. Bylo to pod

důstojnost černé vdovy dělat si starosti, zda muž − jakýkoliv muž − vyjádří souhlas s tím, jak je oblečená.

Když zamkla pracovnu a nechala zmizet klíč, Luthvian narovnala ramena a zvedla bradu. To byla jediná možnost, jak zjistit, proč tu vlastně je.

Hlavní chodbou, která rozdělovala přízemí jejího domu, kráčela Luthvian pomalu a důstojně, jak se to slušelo na sestřičku Přesýpacích hodin. Její pracovna, léčící místnost, jídelna, kuchyň a spíž byly v zadní části přízemí. Studovny žaček, učebna, knihovna s knihami o magii a salon zabíraly přední část přízemí. Koupelny a ložnice jejích studentek byly v prvním patře. Ve druhém patře pak bylo zvláštní apartmá pro významné hosty a ještě několik volných pokojů.

Nedržela si žádné posluhovačky, které by bydlely s ní v domě. Vesnice Doun se nacházela hned za zatáčkou, takže její posluhovačky chodily přespávat domů ke svým rodinám.

Luthvian se zastavila − ještě se jí nechtělo otevírat dveře od salonku. Byla érijenská exulantka žijící mezi Rihlandery − érijenka, která se narodila bez křídel, jež by každému připomínaly, že zrovna *ona* pochází z válečnické rasy, která ovládá hory. Tak často odsekávala a bručela, že si nikoho z Rihlanderů nikdy nepustila blíž k tělu. To však neznamenalo, že by se jí chtělo odejít nebo že by nebyla spokojená se svou prací. Těšilo ji, jak si jí lidé cení, protože byla dobrá léčitelka a černá vdova. V Dounu měla vliv.

Ale její dům jí nepatřil a půda, jakož i všechna půda v Ebon Rihu patřila Tvrzi. Ano, tento dům byl postaven pro ni podle jejích konkrétních návrhů, ale to neznamenalo, že by ji majitel nemohl vykázat ze dveří a zamknout za ní.

Byl tu proto, aby vyžadoval zpátky dluh a chtěl odplatu?

Luthvian se zhluboka nadechla a otevřela dveře do salonu, ale nebyla dost připravená na to, aby se setkala se svým bývalým milencem.

Byl obklopen jejími studentkami, všechny se chichotaly, flirtovaly, pomrkávaly. Nevypadal, že by ho to nudilo nebo že by

se jich zoufale potřeboval zbavit, ale současně se nepředváděl jako nějaký mladý hřebec, kterému se dostalo tolik čiré ženské pozornosti. Byl takový jako vždycky − zdvořilý posluchač, který nepřerušuje nejapné žvatlání, pokud to není vyloženě nezbytné, muž, který dokáže velice dovedně zformulovat odmítnutí.

Sama velice dobře poznala, jak dovedně dokáže zformulovat odmítnutí.

Pak ji spatřil. V jeho zlatých očích nebyla žádná zášť. Také v nich nebylo žádné vřelé přijetí nebo úsměv na pozdrav. To jí dost prozrazovalo. Ať už s ní chtěl projednávat cokoliv, je to velice osobní, ale není to *osobní.*

To ji docela rozzuřilo a rozlícená černá vdova nebyla žena, se kterou bylo radno si zahrávat. Zaznamenal změnu její nálady, doprovodil ji lehkým nazvednutím jednoho obočí a nakonec ukončil štěbetání děvčat.

„Dámy," pravil hlubokým a laskavým hlasem, „děkuji vám za to, jak jste mi zpestřily mé čekání, ale už vás nemohu déle zdržovat od vašeho studia." Aniž by zvýšil hlas, podařilo se mu utišit jejich dychtivé protesty. „Kromě toho, čas lady Luthvian je drahocenný."

Luthvian právě včas ustoupila ze dveří, když jedna po druhé prchaly kolem ní. Roxie, její nejstarší studentka, se zastavila ve dveřích, otočila se přes rameno a řasami zamrkala na Nejvyššího pána.

Luthvian jí práskla dveřmi před nosem.

Očekávala, že s ní bude zacházet s obezřetnou úctou muže, který slouží čarodějkám Přesýpacích hodin, a jako s černou vdovou. Když se ani nepohnul, trochu zrudla, protože si uvědomila, že on neslouží Přesýpacím hodinám. Byl stále Nejvyšším knězem a také černým vdovcem, který ji převyšoval.

Pohybovala se s promyšlenou přirozeností, jako by jeho blízkost neměla žádný význam, ale zastavila se v salonku napůl cesty od něj. Byla až dost blízko. „Jak to vydržíš, poslouchat takové bláboly?"

„Připadá mi to zajímavé a něčemu se i přiučím," odpověděl suše.

„Ach tak," reagovala Luthvian. „Vyprávěla ti Roxie svou přibarvenou verzi její panenské noci? Je jediná, která je dostatečně stará, aby prošla tímto ceremoniálem, a neustále vypráví ostatním děvčatům, jak je příliš unavená na dopolední vyučování, protože její milenec je teď tak náročný."

„Je velice mladá," Saetan řekl tiše, „a…"

„Je vulgární," odsekla Luthvian.

„… mladé dívky dokážou být pošetilé a bláznivé."

Do očí Luthvian se vedraly slzy. Neměla by před ním plakat. Už ne. „To sis myslel i o mně?"

„Ne," odpověděl Saetan galantně. „Byla jsi přirozená černá vdova, která cítila naléhavou potřebu využívat magii, a navíc jsi ještě cítila silnou potřebu přežít. Tys nebyla vůbec pošetilá."

„Byla jsem dost pošetilá, když jsem ti uvěřila!"

V jeho zlatých očích nebyl žádný výraz. „Pověděl jsem ti, co jsem zač a o co se jedná, než jsme spolu vlezli do postele. Tehdy jsem tam byl jako zkušený společník a měl jsem dohlédnout na to, aby mladá čarodějnice dobře absolvovala panenskou noc tak, aby až se vzbudí následující ráno, byla jediná porušená věc jen její panenská blána − a nikoliv její mysl, ani její drahokamy, ani její duch. Byla to role, kterou jsem sehrál mnohokrát předtím, když jsem vládl dhemlanskému teritoriu v obou říších. Velice dobře jsem rozuměl pravidlům takového ceremoniálu a ctil jsem je."

Luthvian uchopila vázu z vedlejšího stolku a hodila mu jí na hlavu. „Že jsi ji přivedl do jiného stavu, patřilo k pravidlům toho ceremoniálu?" zakřičela.

Saetan chytil lehce vázu ve vzduchu, pak rozevřel ruku a nechal ji spadnout na holou dřevěnou podlahu, kde se roztříštila na kusy. Jeho oči se blýskaly a přitvrdil v hlase: „Skutečně jsem si nemyslel, že bych byl stále ještě plodný. Neočekával jsem, že by zaklínadla trvala tak dlouho. A pokud odpustíš starému muži jeho výpadky paměti, jen vzdáleně si vzpomínám, že jsem se tě zeptal,

jestli jsi vypila čarodějnický odvar, který měl zabránit otěhotnění. Pokud si dobře vzpomínám, řekla jsi mi, že jsi to provedla.“

„A co jsem asi tak měla říct?“ Luthvian vzlykala. „Každou hodinou mi hrozilo, že mě zničí některý z těch řezníků Dorothey. Ty jsi byl mou jedinou nadějí na slušné přežití. Věděla jsem, že jsem v době, kdy mohu snadno otěhotnět, ale vzala jsem na sebe to riziko!“

Saetan se nehýbal a dlouho nepromluvil. „Věděla jsi, že je to riskantní, neudělala jsi nic, abys tomu zabránila, klidně jsi mi lhala, když jsem se tě zeptal, *a stále ještě si dovoluješ mě za to obviňovat?*“

„Ne za to,“ křičela na něj, „ale za to, co přišlo pak.“ V jeho očích nebylo žádné porozumění. „Staral ses jen o to miminko. Se mnou jsi už nechtěl mít nic společného.“

Saetan vzdychl, přešel k barevnému oknu a pohledem utkvěl na nízké kamenné zídce, která ohraničovala dům. „Luthvian,“ řekl unaveně, „muž, který projde s čarodějnicí její panenskou noc, se nemá stát jejím milencem. K tomu dochází, když je mezi mužem a ženou již silné pouto z dřívějška, když se stali milenci s výjimkou fyzického vztahu. Většinou…“

„Nemusíš mi odříkávat pravidla, Nejvyšší pane,“ odsekla Luthvian.

„… když se muž zvedne z postele, může se stát jen dobrým přítelem nebo ničím jiným než sladkou vzpomínkou. Stará se o ni, musí se také starat o to, aby byla v bezpečí − ale mezi péčí a láskou je velký rozdíl.“ Podíval se přes rameno. „Já jsem se o tebe postaral, Luthvian. Dal jsem ti, co jsem mohl. Prostě to jen nebylo dost.“

Luthvian se objala pažemi a dumala, jestli vůbec někdy zapomněla na tu hořkost a nespokojenost. „Ne, nebylo to dost.“

„Mohla sis vybrat jiného muže. Měla jsi to udělat. Radil jsem ti to a podporoval tě v tom.“

Luthvian na něj zírala. *Ubližuj, zatraceně, jen mi dál ubližuj, jen do mě, co si zasloužím.* „A co si myslíš o těch mužích, že asi

udělali, když si uvědomili, že můj syn byl počat Nejvyšším pánem Pekla?“

Zasáhla jeho zranitelné místo, ale necítila se o nic lépe, když v jeho očích spatřila jen lítost a stopy zranění.

„Já bych si ho vzal a vychoval bych ho. Tohle také moc dobře víš.“

Starý vztek a staré nejistoty v ní vzplály: „Vychoval ho k čemu? Aby se stal potravou? Abys měl neustálý přísun silné čerstvé krve? Když jsi zjistil, že je napůl Érijen, chtěl jsi ho zabít!“

V Saetanových očích to zablesklo: „Ty jsi mu chtěla uříznout křídla.“

„Tak by měl alespoň šanci na slušný život! Bez nich by se mohl dostat do Dhemlanu. Mohl by přebývat v některém z tvých panství. Mohlo by se mu dostat respektu.“

„Ty si skutečně myslíš, že tohle by byla dobrá transakce? Žít ve lži respektu a nikdy se nedozvědět o své érijenské pokrevní linii, nikdy nepochopit hlad v duši, kdyby v obličeji ucítil vítr, kdyby neustále dumal o svých tužbách, které by mu nedávaly žádný smysl − až do chvíle, kdy by se podíval na svého prvorozeného syna a spatřil by křídla. Nebo jsi měla v úmyslu uřezat křídla každému v dalších generacích?“

„Křídla by byla návratem, úchylkou.“

Saetan byl velice, velice klidný. „Pak ti znovu řeknu, co jsem ti pověděl, když se narodil. Je v duši Érijenem a to se musí ctít nade všechno ostatní. Kdybys mu uřízla křídla, pak ano, já bych mu v kolébce prořízl hrdlo. Ne proto, že bych na to byl připraven, to jsem nebyl, protože sis dala dost práce s tím, abys mi nic neříkala, ale protože by strašně trpěl.“

Luthvian se rozčílila na nejvyšší možnou míru: „A to si myslíš, že netrpí? Moc toho o Lucivarovi nevíš, Saetane.“

„A proč nevyrůstal pod mou péčí, Luthvian?“ pravil až příliš tiše. „Kdo byl zodpovědný za *to?*“

Do očí se jí zase vedraly slzy. Vzpomínky, muka, pocit viny. „Mě jsi nemiloval a jeho jsi také nemiloval.“

„To je jen poloviční pravda, drahá.“

Luthvian se nadechla, aby potlačila vzlyknutí. Zírala na strop.

Saetan zavrtěl hlavou a vzdychl: „I po těch dlouhých letech si my dva nemůžeme pořádně promluvit. Raději půjdu.“

Luthvian otřela poslední slzu, která unikla jejímu sebeovládání. „Ještě jsi mi neřekl, proč jsi sem vlastně přišel.“ Poprvé se na něj podívala bez toho, aby jí minulost zatemňovala přítomnost. Vypadal starší, jako by ho něco tížilo.

„Bylo by to asi pro nás všechny dost obtížné.“

Čekala. Jeho nepříjemné pocity, neochota začít mluvit o smyslu jeho návštěvy, to všechno ji naplňovalo zlou předtuchou − a zvědavostí.

„Chtěl bych si tě najmout jako učitelku magie pro mladou Královnu, která je současně přirozenou černou vdovou a léčitelkou. Je velice nadaná, ale její vzdělávání bylo trochu… nepromyšlené. Hodiny by byly soukromé a konaly by se v Sídle SaDiablo.“

„Ne,“ odpověděla ostře Luthvian. „Tady. Jestli ji mám učit, tak to bude muset být tady.“

„Kdyby sem chodila, musela by chodit s doprovodem. Vzhledem k tomu, že Andulvar i Prothvar ti vždycky přišli až příliš érijenští, abys je tolerovala, chodil bych sem s ní já sám.“

Luthvian si prstem poklepala na rty. Královna, která je léčitelkou *a* černou vdovou? Jaká potenciální smrtící kombinace sil. Skutečně výzva pro její schopnosti. „Byla by u mě v učení na léčitelství a přípravu pro sestry Přesýpacích hodin?“

„Ne. Stále má ještě problémy s magií, kterou pokládáme za základní, a proto jsem chtěl, aby na tom zapracovala s tebou. Byl bych také velice vděčný, kdyby se její výcvik soustředil i na léčitelskou magii, pokud by tě to zajímalo, ale o magii Přesýpacích hodin se postarám sám.“

Pýcha ji přemohla: „A co je to za čarodějnici, která vyžaduje učitele s černými drahokamy?“

Princ Temnoty, Nejvyšší pán Pekla, ji bedlivě prozkoumal, všechno posoudil, zvážil a nakonec odpověděl: „Moje dcera.“

4. Peklo

Mefis položil svazek na stůl v Saetanově soukromé studovně a začal si mnout ruce, jako by z nich chtěl oddrolit nějakou špínu.

Saetan otevřel dokument, který obsahoval několik stránek popsaných Mefisovým pevným rukopisem.

„Něco s ním provedeme, nebo snad ne?“ zavrčel Mefis.

Saetan si přivolal brýle, usadil je pečlivě na nose a vzal první list papíru. „Nech mě číst.“

Mefis položil důrazně obě ruce na stůl. „Je to nemrava!“

Saetan zvedl oči nad brýle a pohlédl na nejstaršího syna, ale nechtěl, aby v něm začala doutnat zloba. „Nech mě číst, Mefisi.“

Mefis stáhl ruce ze stolu, zavrčel a začal chodit po studovně.

Saetan si přečetl zprávu a pak si ji přečetl ještě jednou. Nakonec zavřel spis, nechal zmizet brýle a čekal, až se Mefis uklidní a posadí.

Nemrava nebylo to správné slovo pro lorda Menzara, ředitele školy v Halaway. Nešťastné náhody nebo nemoci dovolily Menzarovi, aby zaujal autoritativní postavení ve školách v různých obvodech v Dhemlanu − a byly to náhody, se kterými neměl nic společného a na kterých neulpěl jeho pach. Vždy jen projevil dostatečné množství úcty, aby utěšil, dostatek sebedůvěry, aby ostatní přesvědčil o své dovednosti. Pak se vždy objevil na scéně a opatrně mařil starodávný řád cti a porušoval křehkou síť důvěry, kterou se řídili muži a ženy čisté krve.

Co se stalo s lidmi čisté krve, kteří takovou důvěru porušili? Všichni museli jít do Terreille a tam hledat odpověď.

Mefis stál před stolem a ruce měl sevřené v pěst. „Co podnikneme?“

„Já se o to postarám, Mefisi,“ pravil Saetan až příliš tiše. „Jestli Menzar mohl takhle volně šířit svůj jed tak dlouho, je to proto, že jsem nebyl dostatečně ostražitý, abych ho vypátral.“

„A co všechny ty královny a jejich první kruhy, které také nebyly dostatečně ostražité, když se ocitl v jejich teritoriu? Ty jsi

neignoroval varování, která k tobě byla vysílána, protože jsi *nikdy žádné* varování nedostal, dokud za tebou nepřišla Sylvia.“

„Zodpovědnost leží stále na mně, Mefisi.“ Když začal Mefis protestovat, Saetan ho zarazil: „Co bys na mém místě teď podnikl? Mám teď předat tyto informace královnám? Ukázat jim důkaz toho, jak jimi manipuloval *muž?* Chceš, abych *jim* to vyčítal?“

Mefis se zachvěl. „Ne, to nechci. Jejich zuřivost by přetrvávala dlouho poté.“

„A zuřily by ještě víc a kvůli více věcem, než za které nese tento muž zodpovědnost.“ Saetan se přinutil, aby jeho hlas zněl klidně. „Je tu v Dhemlanu mnoho mladých čarodějnic − královen, černých vdov a kněžek −, které dospívají do správného věku a už na sobě mají jizvy po tom, co provedl. Budeme muset říct některým silnějším mužům v obvodech, co se stalo, takže budou připraveni a pak udělají, co bude možné, abychom jim pomohli znovu vybudovat důvěru, kterou Menzar tak otřásl.“ Smutně zavrtěl hlavou. „Ne, Mefisi, nejsem ochoten přijmout zodpovědnost, že bych se měl vzdát svých nároků na tuto zem.“

„Jeho krev by neměla zůstat jen na tvých rukách,“ pravil Mefis tiše.

Děkuji ti Mefisi, skutečně ti za to děkuji. „Formální poprava nemá nikdy víc než jednoho popravčího.“ Odmlčel se a pak se zeptal: „Je na něm někdo závislý?“

Mefis přikývl: „Má sestru, která se mu stará o dům.“

„Domácí čarodějnice?“

Mefisovy oči byly jako žluté kameny. „Z toho, co mohu posoudit, není − nemá k tomu výcvik ani vlohy. Zdá se, že ji u sebe nechává ze soucitu − podle řečí, co kolují po vesnici a které roznáší nepochybně on sám − prý nemá dost rozumu nebo moudrosti, aby byla soběstačná − a platí jí za pokoj a jídlo a za všechny domácí služby.“ V jeho hlase nebyla žádná pochybnost, jaké druhy služeb Menzar vyžaduje.

„A ty myslíš, že má dost rozumu a moudrosti, aby byla soběstačná?“

Mefis pokrčil rameny. „Pochybuji, že kdy dostala možnost to nějak projevit. Nenosí žádné drahokamy. Jestli v ní nikdy nic nebylo, anebo ji toho zbavil on sám… to se v tuto chvíli dá jen těžko posoudit.“

Hekatah, cvičíš své služebné velice dobře. „Používá něco z rodinných příjmů, aby jí tiše poskytl prostředky, které se rovnají Menzarově mzdě. Dům je pronajatý? Platí nájem už pět let.“

Mefis složil ruce na prsou. „Kdyby nemusela platit nájem, měla by k dispozici víc peněz než kdykoliv předtím.“

„Dá jí to čas a prostředky k odpočinku. Není žádný důvod, aby platila za zločiny svého bratra. Jestli přišla o rozum kvůli Menzarově manipulaci, vystoupí zase na povrch. A jestli skutečně není schopná se sama o sebe postarat, učiníme jistá opatření.“

Mefis vypadal ustaraně: „A co ta poprava…“

„Postarám se o to, Mefisi.“ Saetan obešel stůl a otřel se ramenem o syna. „Kromě toho je tu ještě něco dalšího, co bych od tebe potřeboval.“ Počkal, až se na něj Mefis zadíval. „Máš pořád ten měšťanský dům v Amdarhu?“

„Přece víš, že ano.“

„A stále ještě chodíš rád do divadla?“

„Hrozně rád,“ odpověděl Mefis a vypadal zmateně. „Na každou sezónu si předplatím lóži.“

„Dávají tam nějaké hry, které by mohly zaujmout patnáctiletou dívku?“

Mefis se usmál, protože pochopil. „Příští týden budou asi dvě.“

Saetan se místo odpovědi usmál, ale byl to mrazivý úsměv. „Dobře načasované, řekl bych. Výlet se starším bratrem do dhemlanského hlavního města, než bude muset věnovat čas nové učitelce, to všechno se moc dobře hodí pro naše plány.“

5. Terreille

Lucivarovi se třásly nohy vyčerpáním a bolestí. Byl připoután řetězy tak, že stál čelem k zadní stěně cely, takže se snažil opírat hrudí o zeď, aby zmírnil napětí v nohách, snažil se ignorovat napětí v ramenech a krku.

Přišly slzy, nejprve pomalé a tiché, které se stupňovaly v beznaděj a přerušovaný vzlykot nahromaděného žalu.

Mrzoutský gardista mu dal výprask. Tentokrát to nebylo po zádech, ale přes nohy. Tentokrát to nebyl bič, ale silný kožený pásek, který naplocho dopadal na svaly na nohou. Gardista šlehal v pomalém pravidelném rytmu, dbal na to, aby pásek dopadal plochou stranou a aby nevynechal žádné místo na nohách. Dolů a zpátky, dolů a zpátky. Lucivar jen syčel mezi zaťatými zuby, jinak nevydal jediný zvuk. Když bylo konečně po všem, postavili ho na nohy − nohy tak brutálně zbité, že sotva unesly jeho váhu − a připevnili mu poslední hračku Zuultah: kovový pás cudnosti. Kolem pasu mu byl dost těsný, ale kovová smyčka mezi nohama nebyla příliš pevná, aby mu způsobovala nějaké nepohodlí. Chvíli z toho byl zmatený, než ho násilím uvázali v cele. Pak mu nezbylo místo pro nic jiného než pro bolest. A když ho dali do cely, pochopil až příliš dobře, co se mělo stát.

Do kamenné stěny cely byl připoutaný nový silný řetěz. Spodní smyčka pásku byla protažená otvorem v pase a za ten ho připoutali k řetězu v cele. Řetěz nebyl dost dlouhý, takže nemohl dělat nic jiného než stát, a pokud pod ním podklesnou nohy, nebyl by to jeho pas, který by nesl váhu celého těla. Zuultah se teď nepochybně oddávala olejovým masážím, zatímco čekala na jeho výkřik bolesti.

Jenže tohle nebyl dostatečný důvod ke křiku.

Na křídlech se mu začala rozlézat slizká plíseň. Bez ošetření se plíseň rozšíří, až z jeho křídel zbudou jen mastné špinavé pásy membránovité kůže, která bude viset na rámu kostí. V solných dolech si nemohl protáhnout křídla, to ho hned zbičovali, a teď

mu na noc spoutali ruce řetězem za zády a křídla mu pevně připevnili k tělu pokrytému slaným prachem a potem.

Jednou Daemonovi řekl, že by raději přišel o koule než o křídla, a myslel to naprosto vážně.

Jenže tohle nebyl dostatečný důvod ke křiku.

Už přes rok neviděl sluneční svit. S výjimkou několika vzácných minut každý den, kdy ho vyvedli z cely do solných dolů a pak zase zpátky, se nemohl nadýchat čerstvého vzduchu nebo pocítit brízu, jak mu ovívá tělo. Jeho světem se staly dvě páchnoucí díry − a kryté nádvoří, kde ho natáhli na kameny a pravidelně dostával výprask.

Jenže tohle nebyl dostatečný důvod ke křiku.

Již dříve byl trestaný, už dostal dost výprasků, bičovali ho, zavírali do temných cel. Už dvakrát byl prodán, aby sloužil krutým a šíleným čarodějnicím. Vždycky reagoval tak, že bojoval se vší divokostí, která v něm byla, a stal se tak destruktivní silou, že ho poslali zpátky do Askavi, aby přežil.

Ani jednou se nepokusil uprchnout z Pruulu, ani jednou se nepokusil uvolnit svůj prchlivý temperament, aby trhal a ničil. Ještě ani jednou za ta léta krev Zuultah a gardistů necákala po stěnách tohoto místa a on nestál v ruinách a neplnil noc érijenským vítězným bojovým pokřikem.

To však bylo tehdy, dokud stále věřil tomu mýtu, tomu snu. Bylo to, když stále ještě věřil, že jednoho dne pozná Královnu, která ho přijme, pochopí ho a bude si ho vážit. Setkání s ní se stalo jeho snem, stále kvetoucí kyticí v jeho duši. Paní Černých hor. Královna Ebon Askavi. Čarodějka.

Pak se sen stal skutečností − a Daemon ji zabil.

To byl důvod k truchlení. Za ztrátu paní, které toužil sloužit, za ztrátu jediného muže, o kterém se domníval, že mu může důvěřovat.

Teď v něm zbyla jen prázdnota, zoufalství tak hluboké, že pokrývalo jeho duši stejně tak jako se plíseň rozlézala po jeho křídlech.

Zůstal mu jen jediný sen.

Vždycky věděl, kde chce zemřít a jak chce zemřít. A nebylo to v solných dolech Pruulu.

Lucivarovy nohy vibrovaly napětím. Zakousl se zuby do spodního rtu, až začal krvácet. Ještě pár hodin a gardisté ho uvolní z pout v cele, aby ho odvedli do solného dolu. Ještě víc bolesti, ještě víc utrpení.

Trochu zavzlykal, trochu se vyděsil. Příští týden bude ještě děsivější, až za ním přijde gardista. Kousek po kousku budou zapomínat na to, na co by u něj nikdy zapomenout neměli. A pak…

Lucivar se usmál zakrvácenými rty.

Přesto měl důvod žít dál.

6. Terreille

Dorothea SaDiablo zírala na velitele gardistů. „Co tím míníš, že jsi odvolal pátrání?“

„Není v Hayllu, kněžko,“ odpověděl lord Valrik. „Mí muži a já jsme prohledali každou stodolu, každou chalupu, všechna místa lidí čisté krve, každou landenskou vesnici. Byli jsme ve všech uličkách v každém městě. Daemon Sadi není v Hayllu, *nikde* v Hayllu *nebyl*. Klidně bych na to dal svůj krk.“

Pak jsi o něj přišel. „Ty jsi odvolal pátrání bez mého souhlasu.“

„Kněžko, dal bych ti vlastní život, ale honili jsme se za přeludem. Nikdo ho neviděl, ani lidé čisté krve, ani landeni. Muži jsou unavení. Potřebují být chvíli doma se svými rodinami.“

„A dneškem počínaje dalších deset měsíců bude tvoje armáda ufňukaných spratků důkazem, jak moc unavení jsou tvoji muži.“

Valrik neodpověděl.

Dorothea rázovala po místnosti, špičky prstů si opírala o bradu. „Takže není v Hayllu. Začněte pátrat v sousedních teritoriích a…“

„Nemáme právo provádět takové pátrání v jiném teritoriu.“

„Všechna tato teritoria sídlí ve stínu Hayllu. Královny vám neodepřou přístup do svých zemí.“

„Autorita královen, které vládnou těmto teritoriím, je velice slabá. Nemůžeme si dovolit ji ještě více podrývat.“

Dorothea se od něj odvrátila. Měl pravdu, zatraceně, měl pravdu. Ale musela vymyslet, aby pro ni *něco* udělal. „Takže ty mě necháš na pospas Sadistovi,“ řekla se slzavým nádechem v hlase.

„*Ne*, kněžko,“ pravil Valrik s napětím v hlase. „Mluvil jsem s veliteli gardistů ve všech sousedních teritoriích, varoval jsem je před jeho bestiální povahou. Pochopili, že jejich děti jsou vystaveny riziku. Jestli ho najdou ve vlastním teritoriu, živý se ven nedostane.“

Dorothea kolem něj zakroužila: „*Nikdy* jsem ti nedala příkaz ho zabít.“

„Je to válečník a princ. Je to jediný způsob, jak můžeme…“

„*Nesmíte ho zabít.*“

Dorothea se zapotácela a byla potěšena, když ji Valrik objal kolem ramen a odvedl do křesla. Objala pažemi jeho krk a přitáhla si k sobě jeho hlavu, až se dotýkali čely. „Jeho smrt by měla následky pro nás pro všechny. Musí být přiveden zpátky do Hayllu živý. Musíš mít alespoň dohled nad pátráním v jiných teritoriích.“

Valrik váhal a pak vzdychl: „Nemohu. Pro tvou spásu a pro spásu Hayllu… nemohu.“

Dobrý muž. Starší, zkušený, respektovaný, ctěný.

Dorothea sklouzla pravou rukou dolů po jeho krku citlivým pohybem, než vryla své nehty do jeho masa a vystříkla všechen svůj jed hadím zubem.

Valrik se odtáhl, byl v šoku, ruku si přiložil ke krku. „Kněžko…“ Jeho oči měly skelný pohled. Zavrávoral.

Dorothea elegantně olízla krev z prstů a usmála se na něj. „Říkal jsi, že bys mi dal vlastní život. Tak to jsi právě udělal.“ Pečlivě si prohlížela nehty a ignorovala Valrika, který se potácel

po místnosti a umíral. Přivolala si pilník na nehty a vyhladila si jednu ostrou hranu.

Škoda ztratit tak vynikajícího velitele gardistů a trápit se s tím, kdo ho teď nahradí. Nechala zmizet pilník na nehty a usmála se. Valrik však svým příkladem alespoň udělí nezbytnou lekci svému nástupci: příliš mnoho cti může muže zabít.

7. Kaeleer

Saetan zabalil rukama do koule čerstvě vyžehlenou košili, až ji dokonale zmuchlal. Pak ji roztáhl, byl s výsledkem spokojený a natáhl si ji na sebe.

Tohle nenáviděl. Vždycky tohle nenáviděl.

Stejně jako s košilí to udělal i s černými kalhotami a tunikovým sakem. Když si zapínal sako, pokřiveně se usmál. Stejně tak trval na tom, aby Helena a zbytek personálu dostaly na večer volno. Kdyby ho jeho hlavní hospodyně viděla takhle oblečeného, pokládala by to za osobní urážku.

Podivná věc, tyhle pocity. Připravoval se na popravu a cítil jenom úlevu, že jeho vzhled neurazí hrdost hospodyně.

Nejen to. Také cítil zlobu, že je nutné něco takového provést, a stoupající nervozitu, protože to, co se dnes chystá provést, by se mohlo odrazit v safírových očích a možná uvidí zavržení a odpor namísto vřelosti a lásky.

Ale ona byla s Mefisem v Amdarhu. Ona se o dnešní noci nikdy nedozví.

Saetan si přivolal hůl, kterou před několika týdny už odložil.

Pochopitelně, že Jaenelle to pozná. Byla až příliš rafinovaná, aby nepochopila význam skrytý za Menzarovým náhlým zmizením. Ale co si o něm bude myslet? Co to pro ni bude znamenat?

Doufal − tak sladkokyselá věc! −, že tady může žít v klidu a že nezavdá lidem žádnou záminku, aby si až příliš krutě

neuvědomili, kdo a co je vlastně zač. Doufal, že bude otcem, který vychovává dceru královny.

Nikdy pro něj nebylo nic jednoduché. Pro něj nikdy.

Nikdo se ho nikdy nezeptal, proč si před tolika staletími vybral boj na straně dhemlanské Terreille, když Hayll ohrožoval toto klidné území. Obě strany předpokládaly, že ho k tomu vedly jeho ambice. Jeho k tomu ale vedlo něco mnohem svůdnějšího a jednoduššího: chtěl místo, které by mohl nazývat domovem.

Chtěl nějaké území, o které by se staral, lidi, o které by se staral, děti − své vlastní i ostatní, které by plnily jeho dům smíchem a veselím. Snil o jednoduchém životě, kdy by používal magii ke zpestření a obohacení života, nikoliv k destrukci.

Ale válečník a princ s černými drahokamy, který je současně černým vdovcem a nazývají ho Nejvyšším pánem Pekla, nemůže jen tak vklouznout do poklidného života v malé vesničce. Tak vybudoval pro své jméno Sídlo SaDiablo ve všech třech říších, vládl železnou vůlí a soucitným srdcem a toužil po dni, kdy potká ženu, která ho bude víc milovat než se ho bát.

Namísto toho potkal Hekatah a oženil se s ní.

Na chvíli, na velice krátkou chvíli si myslel, že se jeho sen uskutečnil − do doby, než se narodil Mefis a ona si byla jistá, že ji Saetan neopustí, že nenechá své dítě na holičkách. I tehdy, když se jí zaslíbil, snažil se být dobrým manželem a ještě víc se snažil být dobrým otcem. Když otěhotněla podruhé, odvážil se doufat, že o něj má zájem, že s ním chce vybudovat hezký společný život. Ale Hekatah milovala jen své ambice a děti byly její cenou za jeho podporu. Až když nosila pod srdcem jejich třetí dítě, tak konečně pochopila, že on nikdy nevyužije své moci, aby jí udělil nesporný titul Nejvyšší kněžka ve všech třech říších.

Nikdy neviděl jejich třetího syna. Jenom kousky.

Saetan zavřel oči, zhluboka se nadechl a vytvořil malé zaklínadlo, které připojil k zamotané iluzorní síti, kterou vytvořil už dříve toho dne. Svaly na noze se mu třásly. Otevřel oči a pozoroval ruce, které teď vypadaly zdeformované a lehce se

chvěly. „Tohle nenávidím.“ Pomalu se usmál. Od něj to znělo jako od hádavého starce.

Než došel dlouhou cestu do veřejného přijímacího pokoje, bolela ho záda, která byla nepřirozeně nahrbená, a nohy ho pálily napětím. Jestli je však Menzar dost chytrý, aby očekával past, tělesné nepohodlí pomůže skrýt iluzorní síť.

Saetan vstoupil do velké haly a tiše zasyčel na muže, který stál potichu u dveří. „Řekl jsem ti, aby sis udělal večer volno.“ V jeho hlase nebyla žádná moc, žádné tiché burácení.

„Nebylo by pro vás vhodné, abyste otevíral dveře, až váš host dorazí, Nejvyšší pane,“ odpověděl Beale.

„Jaký host? Nikoho dnes večer nečekám.“

„Paní Bealová šla na návštěvu k mladší sestře v Halaway. Připojím se k ní, až váš host přijde, a zajdeme si někam na večeři.“

Saetan se opřel oběma rukama o hůl a nazvedl jedno obočí. „Paní Bealová chodí někam ven na večeři?“

Bealeovy rty se trochu našpulily. „Příležitostně. Nemá to moc ráda.“

Saetanův úsměv místo odpovědi vyprchal: „Zajděte za svou paní, lorde Beale.“

„Až přijde váš host.“

„Já nikoho neče…“

„Moje neteře navštěvují školu v Halaway.“ Červený drahokam zazářil pod Bealeho bílou košilí.

Saetan nasál skrz zaťaté zuby vzduch. Tohle mělo proběhnout v klidu. Neexistovalo nic, co by mu mohla temná Rada přímo udělat, ale jestli se k nim donesou šeptem nějaké řeči… Hleděl na majordoma, válečníka s rudými drahokamy. „Kolik lidí to ví?“

„Kolik lidí ví co, Nejvyšší pane?“ odpověděl galantně Beale.

Saetan na něj dál hleděl. Spletl se? Ne. Na kratičkou chvíli se v Bealeových očích *objevila* divoká a prudká spokojenost. Bealovi nic neřeknou. Vůbec nic. Ale budou oslavovat.

„Budete ve veřejné knihovně?“ zeptal se Beale.

Saetan přijal jeho návrh a vydal se do své studovny. Když si naléval a ohříval sklenici yarbarahu, všiml si, že se mu ruce chvějí víc, než jak působilo zaklínadlo.

Narodil se v Hayllu, sloužil na dvorech v Terreille a vládl většinou v Terreille a pak v Pekle. Navzdory svému nároku na dhemlanské teritorium v Kaeleeru zde spíš působil jako nepřítomný pán, návštěvník, který se setkává s návštěvníky, které chce vidět on sám.

Věděl, co si v Terreille mysleli o Nejvyšším pánovi. Ale tady byl v Kaeleeru, v říši Stínů, což byla divočejší země, která v sobě měla temnější a silnější magii, než jakou kdy poznala říše Terreille.

Děkuji ti, Beale, že jsi mě varoval a že jsi mi to připomněl. Už nezapomenu, na jaké půdě se nacházím. Nezapomenu na to, co jsi mi právě předvedl, co spočívá pod tenkým pláštíkem protokolu a civilizovaného chování. Nezapomenu… protože tohle je čistá krev, která má co do činění s Jeanelle.

~ ~ ~

Lord Menzar už sahal po klepadle na dveřích, ale ucukl rukou v poslední vteřině. Bronzová dračí hlava spočívala na silném a zakrouceném krku a zírala na něj dolů a její zelené oči se strašidelně leskly ve světle pochodně. Klepadlo, které spočívalo níže pod dračí hlavou, byl do detailu provedený pařát omotaný kolem hladké koule.

Temná kněžka mě měla varovat.

Zpocenou rukou chytil pařát a zaklepal jednou, dvakrát, třikrát a pak poodstoupil a rozhlížel se. Pochodně vytvářely neustále se proměňující stíny a on si znovu přál, kéž by se tohle setkání mohlo odehrávat za denního světla.

Mávl rukou, aby zahnal zbytečné obavy a myšlenky, a znovu ji natahoval po klepadle, když tu se náhle dveře otevřely dokořán. Málem ustoupil před mohutným mužem, který stál ve dveřích, než si prohlédl černý oblek a vestu, což byla uniforma majordoma.

„Můžete povědět Nejvyššímu pánovi, že už jsem tady.“

Majordomus se ani nepohnul, ani nepromluvil,

Menzar si nervózně skousl spodní ret. Ten muž byl živý, nebo ne? Sice věděl, že mnoho lidí z Halaway pracuje pro Sídlo tím či oním způsobem, ale nenapadlo ho, že služebnictvo se může velice změnit, jakmile zapadne slunce. Určitě ano, když tu žila ta dívka − i když tím by se mohly vysvětlit její zvláštnosti a podivínství.

Majordomus konečně ustoupil na stranu. „Nejvyšší pán vás očekává."

Menzarova úleva, že mohl vstoupit dovnitř, neměla dlouhého trvání. Velká chodba byla plná stínů a bylo v ní hrobové ticho, které narušovalo jen přerušované Šelestění. Následoval majordoma na konec chodby a znepokojovalo ho, že tu nevidí žádné lidi. Kde byli všichni sloužící? Možná v jiném křídle, že by právě večeřeli? Takhle veliké místo… vešla by se sem polovina vesnice a její přítomnost by nikdo nezaznamenal.

Majordomus otevřel poslední dveře po pravé straně a ohlásil ho.

Byla to vnitřní místnost, kde nebyla žádná okna ani další viditelné dveře. Místnost měla tvar písmene L, kde na delší straně stála velká křesla, nízký stolek z černého dřeva, černý kožený gauč, dharský koberec, svícny z různě tvarovaného kovaného železa, výrazné a poněkud znepokojující obrazy. Na kratší straně…

Menzar zalapal po dechu, když konečně zahlédl zlaté oči, jak planou ze stínů. Svíce ve vzdálenějším koutě se rozzářila. Na kratší straně stál obrovský stůl z černého dřeva. Za ním byla od stropu až k podlaze knihovna. Stěny na obou stranách byly pokryty tmavorudým sametem. Pocit z této části místnosti byl odlišný od zbytku knihovny. Bylo zde nebezpečno.

Světlo svíček se rozjasnilo a zahánělo stíny do koutů.

„Pojďte někam, kde na vás uvidím," pravil nevrlý hlas.

Menzar pomalu došel ke stolu a málem se úlevou rozesmál. Tohle že byl Nejvyšší pán? Tenhle scvrklý, roztřesený, prošedivělý stařec? Tohle byl muž, jehož jméno se lidé obávali i zašeptat?

Menzar se poklonil. „Nejvyšší pane. Bylo to od vás laskavé, že jste mě pozval k…“

„Laskavé? Pcha! Neviděl jsem žádný důvod, proč bych měl týrat staré kosti, když s vašimi nohami je všechno v pořádku.“ Saetan mávl roztřesenou rukou na židli před stolem. „Posaďte se. Posaďte se. Unavuje mě, když se na vás musím dívat, jak tam tak stojíte.“ Zatímco si Menzar dělal pohodlí, Saetan mumlal a prováděl různá gesta, ale na nikoho konkrétního. Nakonec se soustředil na hosta a vyštěkl: „Takže? Co provedla teď?“

Menzar v sobě tlumil jásot a dělal, že přemýšlí o otázce. „Tento týden nebyla ve škole,“ pravil zdvořile. „Chápu, že bude mít brzy soukromé učitele. Musím zdůraznit, že socializace s dětmi jejího věku…“

„Soukromé učitele?“ Saetan vyprskl a zabušil holí o zem. „Učitele?“ Buch, buch. „Proč bych měl utrácet peníze na soukromé učitele? Dostává se jí výuky, jakou potřebuje, aby vykonávala svoje povinnosti.“

„Povinnosti?“

Saetanovy rty se zkroutily v lascivní úsměv. „Její mysl je trochu zvláštní a ani nevypadá nijak mimořádně, ale když je tma, je dost sladká.“

Menzar se snažil nezírat. Přítel temné kněžky cosi naznačoval, ale… Nevšiml si, že by dívka měla nějaké kousance na krku. Inu, byly i jiné žíly. Co jiného by asi tak Saetan mohl dělat − nebo co by mohl požadovat, aby pro něj dělala, zatímco on se krmí z její žíly? Menzar si dokázal představit několik věcí. Ke všem cítil odpor. Všechny ho vzrušovaly.

Menzar si položil jednu ruku přes druhou, aby zůstaly v klidu. „A co ti učitelé?“

Saetan zamával rukou, aby ta slova zahnal. „Musel jsem něco říct, když ta mrcha Sylvia přišla a začala čenichat po mé dívce.“ Přimhouřil oči. „Lorde Menzare, silně jste na mě zapůsobil jako soudný člověk. Chtěl byste si prohlédnout můj speciální pokoj?“

Menzarovo srdce začalo v hrudi bušit. *Jestli tě pozve do soukromé studovny, nějak se omluv, vymluv se, že musíš odejít.* „Speciální pokoj?“

„Můj speciální pokoj. Kde si ta dívka a já… hrajeme.“

Menzar chtěl nejdříve odmítnout, ale pochybnosti a varování splynuly v jedno a zmizely. Nejvyšší pán byl jen chlípný stařec. Ale nepochybně znalec věcí, o kterých Menzar jen něco četl. „To bych rád.“

Chůze chodbami byla bolestivě pomalá. Saetan kráčel ze schodů pozpátku, mumlal si něco a nadával. Pokaždé, když to Menzarovi začalo být nepříjemné, lascivní úšklebek a dost erotické náznaky zahnaly znovu jeho pochybnosti.

Konečně došli k silným dřevěným dveřím se zámkem velikým jako mužská pěst. Menzar neklidně čekal, zatímco Saetanova roztřesená ruka vložila klíč do zámku, a i pak mu musel pomoci zatlačit do dveří, aby se otevřely. Kdo pomáhal Nejvyššímu pánovi jindy? Ten majordomus? Chodila za ním ta dívka jako dobře vycvičený mazlíček, nebo byla spoutaná? Potřeboval Saetan pomoc? Pozoroval všechno majordomus, zatímco on… Menzar si olízl rty. Ta postel musí být jako… nedokázal si ani představit, jak bude vypadat postel v této herně.

„Pojďte dál pojďte dál,“ pravil Saetan nevrle.

Záře pochodní z chodby nevrhala do místnosti žádné světlo. Stál ve dveřích a zase ztrácel jistotu; Menzar zaostřil oči, aby si všiml vybavení, ale místnost byla zahalena do husté, černé temnoty, čekající temnoty, bylo to něco víc než jen nepřítomnost světla.

Menzar nevěděl, jestli má udělat krok dopředu nebo dozadu. Pak za ním *něco* tajemného zašeptalo a zanechávalo to po sobě mlhu tak příjemnou, že to tam skoro nebylo. Ale ta mlha byla plná mnoha věcí a ve vlastní mysli viděl spoustu mladých obličejů všech čarodějnic, jejichž ducha tak pečlivě osekal. Sám sebe pokládal vždycky za jemného zahradníka, ale tato místnost nabízela víc. Mnohem, mnohem víc.

Vstoupil dovnitř a doprostřed místnosti ho vedly malé přeludové ruce. Některé ho hravě tiskly, jiné ho hladily. Ta poslední se mu pevně opřela o hruď a zabránila mu tak v dalším kroku, pak ho hladila od hrudníku až po břicho a zmizela zrovna před okamžikem, který tolik očekával.

Jeho zklamání bylo stejně ostré jako zvuk zámku, který zapadl.

Chladno. Tma. Ticho.

„Nej… nejvyšší pane?“

„Ano, lorde Menzare,“ pravil hluboký hlas, který se převalil přes místnost jako malé hromobití. Svůdný hlas, který ho ve tmě chlácholil.

Menzar si olízl rty. „Už budu muset jít.“

„To není možné.“

„Mám ještě něco domluveného.“

Temnota pomalu řídla a zmenšovala se. Po kamenných stěnách, podlaze i na stropě se objevilo chladné a stříbrné světlo, které sledovalo paprskovité a řetězovité linie obrovské sítě. Na zadní stěně visel veliký kovový černý pavouk a jeho přesýpací hodiny byly zhotoveny z broušených plošek rubínů. Ve stříbrné pavučině zachycené v kameni byly nože všech možných tvarů a velikostí.

Jedinou další věcí v místnosti byl stůl.

Menzarovy svaly svěrače se napjaly.

Stůl měl vysokou obrubu a kanálky, které vedly do dírek v rozích. Skleněné trubičky vedly od dírek do skleněných nádob.

Přestaň s tím. Zastav to. Nechal se zaplavit vlastním strachem. Dovolil, aby ho tato místnost zastrašila. Ten stařec ho určitě nijak neohrozí. Toho vetchého starého blázna vždycky smete stranou.

Menzar se obrátil a trval na tom, že odejde.

Dost dlouho mu trvalo, než poznal muže, který se opíral zevnitř o dveře a čekal.

„Všechno má svou cenu, lorde Menzare,“ zabroukal Saetan. „Je načase splatit dluh.“

~ ~ ~

Voda stékající do odpadu byla už konečně čistá. Saetan otočil kohoutky, aby zastavil silný proud vody, který do něj bušil. Vydržel ve zběsilém proudu, udržoval rovnováhu a hlavou spočíval na předloktí.

Ještě nebylo po všem. Ještě tu bylo pár drobností, na které bude muset dohlédnout.

Rychle se osušil ručníkem a odhodil ho na úzkou postel, když procházel malou ložnicí, která se nacházela hned vedle jeho soukromé studovny hluboko v podzemí Sídla v říši Temnoty. Na velikém stole z černého dřeva na něj čekala karafa yarbarahu. Natáhl se po ní, chvíli váhal a pak si přivolal stolní láhev brandy. Naplnil si sklenici téměř až po okraj a brandy naráz vypil. Bude z ní mít pěkný bolehlav, ale také otupí okraje jeho vědomí, utlumí vzpomínky a šílené fantazie, které z Menzara vytékaly jako hnis z vředu.

Brandy také nechutnala jako krev a chuť krve a pach krve bylo něco, co už dnes v noci nedokázal dál snášet.

Naplnil si sklenici podruhé a stál nahý před nezapáleným krbem. Hleděl na obraz od Dujae s názvem *Sestup do pekla.* Nadaný umělec zachytil mnohoznačné tvary a směsici hrůzy a radosti, které pociťovali příslušníci čisté krve, když poprvé sestoupí do říše Temnoty.

Nalil si třetí sklenici. Spálil šaty, co měl na sobě. Nesnášel uchovávat šaty, které si oblékl na popravu. Určitá část strachu a bolesti jako by se vetkala do látky. Nechat se tím zaskočit někdy později…

Sklenice se mu rozbila v ruce. Zabručel, nechal zmizet rozbitou sklenku a pak se vrátil do malé ložnice a spěšně se oblékl do nového oblečení.

Zbavil se Menzarova těla, ale dokáže vůbec někdy očistit Menzarovy myšlenky ve svém vědomí?

~ ~ ~

„Rozumíte, co máte udělat?“

Dva démoni, kdysi muži z Halaway, hleděli na velkou zdobenou dřevěnou truhlu. „Ano, Nejvyšší pane. Všechno bude provedeno přesně tak, jak si to přejete.“

Saetan podal každému malou láhev. „Za vaši námahu.“

„To není žádná námaha,“ pravil jeden z nich. Vytáhl korek z láhve a přičichl k obsahu. Oči se mu rozšířily: „To je…“

„Odměna.“

Démon zakorkoval láhev a usmál se.

~ ~ ~

„Děti na *Malé márnici* tohle nechtějí.“

Saetan postavil malou láhev na plochou skálu, která sloužila jako stůl. Všechny ostatní už rozdal. Tahle byla poslední. „Já to nenabízím dětem z *Malé márnice*. Jen tobě.“

Char pohnul nohama a cítil se nesvůj. „Počkáme, až se připlíží Temnota,“ řekl, ale jeho zčernalý jazyk olizoval to, co mu ulpělo na rtech, když se díval na láhev.

„Pro tebe je to něco jiného,“ řekl Saetan. Zvedl se mu žaludek. Jemné jehličky bolesti mu tepaly ve spáncích. „Ty se staráš o ostatní, pomáháš jim se přizpůsobit a provádíš přechody. Bojuješ s tím, abys tady zůstal, abys jim poskytl nějaké místo. A vím, když se obětuje na památku některého dítěte, které odešlo, že takové oběti neodmítáš.“ Saetan zvedl láhev a podával ji chlapci. „Je velice příhodné, aby sis ji vzal. Víc, než si myslíš.“

Char pomalu sáhl po láhvi, vytáhl korek a přičichl si. Trochu si lokl, zalapal po dechu a cítil potěšení: „To je neředěná krev.“

Saetan zaťal zuby proti nevolnosti a bolesti hlavy. Hleděl na láhev a nenáviděl ji. „Ne. To je odškodnění.“

8. Peklo

Hekatah hleděla na velkou zdobenou dřevěnou truhlu a malým kouskem složeného papírku si poklepávala o bradu.

Nádherně zdobená rakev ze vzácného dřeva a se zlatým ozdobným vykládáním byla přepychová a pro ni znamenala ostrou připomínku, jak kdysi žila v luxusu, o kterém byla přesvědčena, že na něj má nárok.

Použila magii a prozkoumala vnitřek rakve během hodiny už popáté. Stále nic. Třeba tam ani *nic* víc nebylo.

Rozevřela papírek a studovala elegantní mužský rukopis.

Hekatah,
Zde je vzorek mé pozornosti.
Saetan

Musí tam být něco víc. Tohle byl jen obal a nezáleželo na tom, jak byl nákladný. Možná si Saetan konečně uvědomil, jak moc ji potřebuje. Možná už ho unavilo hrát si na užitečného patriarchu a je připraven požadovat to, co on − co oni − měli nárokovat už dávno. Možná tahle zavrženíhodná dekorace byla dostatečně poskvrněna jeho hrami s tím dívčím mazlíčkem, kterého získal v Kaeleeru a který nahradil Jaenellino místo.

Vychutná si všechny myšlenky, až otevře ten dárek.

Mosazný klíč byl stále ještě v obálce. Vyklepala ho do ruky, poklekla u rakve a otevřela mosazný zámek.

Hekatah nazvedla víko a zamračila se. Uvnitř byly samé dřevěné piliny. Chvíli na ně zírala a pak se shovívavě usmála. Balení, samozřejmě. Vzrušením trochu vyjekla a pak ponořila ruku do pilin a pátrala po dárku.

První věc, co vytáhla, byla ruka.

Upustila ji na zem a rychle odstoupila od rakve. Hrdlo se jí sevřelo, když hleděla na ruku, která ležela dlaní vzhůru a jejíž prsty byly lehce sevřené. Konečně zvědavost zvítězila nad strachem. Po čtyřech se pomalu připlazila k rakvi.

Porcelán nebo mramor by se mohl rozbít na kamenné podlaze.

Pak zase kus těla.

Na chvíli byla ráda, že to byla normálně vyhlížející ruka, ne zmrzačená nebo po nějaké nehodě.

Hekatah ostře oddychovala a postavila se na nohy a ještě jednou se zadívala do otevřené rakve. Zamávala rukou dopředu a dozadu. Pomocí magie vysypala všechny piliny na podlahu.

Další ruka. Předloktí. Horní paže. Noha. Lýtka. Stehna. Genitálie. Trup. A v rohu na ni zírala prázdnýma očima hlava lorda Menzara.

Hekatah zaječela, ale ani pak nevěděla, jestli to bylo ze strachu nebo zuřivostí. Zarazila se.

Jedno varování. To bylo jedinkrát, kdy něco takového provedl. Ale proč?

Hekatah se objala pažemi a usmála se. Díky své práci ve škole v Halaway se musel Menzar dostat až moc blízko k nově vybranému malému soustu.

Pak vzdychla. Saetan dokázal být tak majetnický. Menzar byl sice dost lehkomyslný, že ho vyprovokoval k popravě, ale pochybovala, že by té dívce dovolil vyjít si někam ze Sídla SaDiablo bez pozorně zvoleného doprovodu. A z vlastní zkušenosti věděla, že kdokoliv, koho si Saetan k podobným účelům zvolil, nebyl zásadně přístupný jakémukoliv podplácení. Takže…

Hekatah znovu vzdychla. Zabere to dost času a práce, než přesvědčí Greera, aby se vloudil do Sídla a prohlédl si nového mazlíčka Nejvyššího pána.

Bylo dobře, že dívka kňourající ve vedlejší místnosti byla takové malé sousto.

9. Terreille

Surreal kráčela tichou ulicí u vody, kde se jí nikdo na nic nevyptával. Muži a ženy seděli v předzahrádkách a užívali si lehké brízy, která činila nepříjemné odpoledne trochu snesitelnějším. Nikdo ji neoslovoval a ona, která strávila dva roky svého dětství takhle na ulici, jim prokazovala Čest, že kolem nich procházela, jako by tam ani nebyli.

Když došla k budově, kde měla byt v nejvyšším poschodí, Surreal si všimla očí, které se s ní na krátký moment setkaly. Lehce si přehodila těžký košík s nákupem z pravé ruky do levé, zatímco pozorovala muže, který přecházel ulici a opatrně se k ní blížil.

Rozhodla se, že na něj svou dýku nepoužije. Když to bude nutné, tak nůž. Podle způsobu, jak se pohyboval, se mohl stále ještě léčit z nějakého těžkého zranění na levém boku. Bude se snažit si to místo chránit. Ale možná také ne, pokud je to válečník, který je v boji zkušený.

Muž se zastavil na délku těla od ní: „Paní."

„Válečníku."

Spatřila záchvěv strachu v jeho očích, než ho zamaskoval. Dokázala ho ihned snadno zařadit navzdory jeho úsilí to zakrýt, což mu prozradilo, že byla natolik silná, že by nad ním zvítězila v jakémkoliv sporu.

„Zdá se, že ten košík je dost těžký," pravil a stále se měl na pozoru.

„Pár románů a něco k večeři."

„Mohl bych vám to donést… za několik minut."

Pochopila varování. Někdo na ni čekal. Kdyby přežila to setkání, válečník by jí přinesl košík. Kdyby ne, rozdělil by se o ty věci s lidmi v domě, čímž by si vykoupil trochu pomoci, kdyby ji někdy v budoucnosti potřeboval.

Surreal postavila košík na chodník a ustoupila. „Za deset minut." Když přikývl, rychle vystoupala po předních schodech do domu. Pak se na chvíli zastavila a rozprostřela kolem sebe dva šedivé obranné štíty a přes ně ještě jeden zelený. Doufala, že ať už na ni čekal kdokoliv, nejprve bude reagovat na slabější zelený štít. Také si přivolala svůj největší lovecký nůž. Kdyby přišlo na fyzický útok, ostrá čepel nože by jí poskytla trochu ochrany navíc.

S rukou na klice provedla krátký psychický průzkum u vchodu. Nikdo. Nic neobvyklého.

Rychlý pohyb rukou a už byla uvnitř, obrácená zády ke dveřím. Kopla do dveří, aby se zavřely, a zády stála ke

zrezavělým schránkám na dopisy. Její veliké zlatozelené oči si rychle přivykly matnému šeru v přízemní chodbě a stejně tak šerému schodišti. Žádné zvuky. A evidentně žádný pocit nebezpečí.

Rychle vyběhla po schodech nahoru a nechávala mysl otevřenou proměnám nálady či myšlenkám, které by mohly vzejít z mysli nepřítele.

Nahoru do třetího patra, do čtvrtého. Konečně byla v pátém patře.

Mačkal se v rohu na opačné straně od jejích dveří; Surreal ho probádala ještě jednou − a konečně ho ucítila.

Temná psychická vůně. Zamaskovaná, nějak změněná, ale velice povědomá.

Trochu se jí ulevilo a trochu ji rozzlobilo, že nedojde k žádnému boji. Nechala zmizet nůž, odemkla dveře a vešla dovnitř.

Neviděla ho od té doby, co odešel od Deje v Rudém měsíci, a to už byly dva roky. Zdálo se, že to nebyly snadné roky. Černé vlasy měl dlouhé a nepravidelně ostříhané. Oblečení měl špinavé a potrhané. Když nereagoval na její rychlé zavření dveří a dál si jen prohlížel kresbu, kterou nedávno koupila, začala se cítit nepříjemně.

Bylo to špatné, že nijak nereagoval. Moc špatné. Surreal se vrátila a otevřela dveře tak akorát, aby se nemusela trápit se zámky.

„Sadi?“

Konečně se k ní otočil. Ve zlatých očích nebylo stopy po pochopení či poznání, ale bylo v nich něco jiného, velmi povědomého, jen kdyby si dokázala vzpomenout, kdy dříve tento pohled spatřila.

„Daemone?“

Dál si ji prohlížel, jako by se snažil rozpomenout. Pak se jeho výraz vyjasnil: „To je přece malá Surreal.“ Jeho hlas − ten krásný, hluboký, svůdný hlas − byl chraplavý a nepoužívaný.

Malá Surreal?

„Ty tady nejsi sama, viď?“ zeptal se nejistě Daemon.

Rozhlédla se po místnosti a ostře mu odpověděla: „Jistěže jsem tady sama. Kdo by tu měl ještě být?“

„Kde je tvoje matka?“

Surreal strnula. „Moje matka?“

„Jsi příliš mladá na to, abys tady byla sama.“

Titian byla mrtvá už celá staletí. To přece *věděl*. Už to byla staletí, kdy on a Tersa…

Tersiny oči. Oči, které se snažily rozeznat v nereálných a šedivých tvarech realitu skrze mlhu Šíleného království.

Matko noci, co se mu to stalo?

Udržoval si od ní určitou vzdálenost a mířil zase ke dveřím. „Nemůžu tady zůstat. Ne bez tvé matky. Já nebudu… já nemůžu…“

„Daemone, počkej.“ Surreal skočila mezi něj a dveře. V očích se mu mihla panika. „Matka musela na pár dní odjet… s Tersou… Cítila bych se… bezpečněji, kdybys tady zůstal.“

V Daemonovi bylo napětí. „Nesnažil se ti někdo ublížit, Surreal?“

U ohňů pekelných, ne *takový* tón v hlase. Ne, když má vyjít po schodech každou minutu válečník s košíkem.

„Ne,“ odpověděla a doufala, že to znělo, jako by byla mladá, ale přitom přesvědčivá. „Ale ty a Tersa jste nám tak blízcí, že jsme skoro jako jedna rodina a já se cítím… osamělá.“

Daemon se zahleděl do koberce.

„Kromě toho,“ dodala a skrčila nos, „potřebuješ se vykoupat.“

Jeho hlava se zvedla. Hleděl na ni s tak průhlednou nadějí a hladem, až ji to děsilo. „Paní?“ zašeptal a natahoval se po ní. „Paní?“ Zkoumal její vlasy, omotal si je kolem prstů a zavrtěl hlavou. „Černé. Nemají být černé.“

Kdyby zalhala, pomohlo by mu to? Pochopil by, že je tady nějaký rozdíl? Zavřela oči a nebyla si jistá, zda vydrží muka a sklíčenost, které z něj vyzařovaly. „Daemone,“ odpověděla jemně, „já jsem Surreal.“

Odstoupil od ní a tiše zasténal.

Dovedla ho k židli a nebyla schopná myslet na cokoliv jiného.

„Tak. Jsi přítelkyně.“

Surreal přiskočila ke dveřím, nohy v bojovém postoji, lovecký nůž už zase v ruce.

Válečník stál ve dveřích a košík mu stál u nohou.

„Jsem přítelkyně,“ pravila Surreal. „A kdo jsi ty?“

„Nejsem nepřítel.“ Válečník si prohlédl nůž. „Nepředpokládám, že bys tohle dala pryč.“

„Nepředpokládej, že to udělám.“

Vzdychl. „Vyléčil mě a pomohl mi dostat se sem.“

„Hodláš si stěžovat na poskytnuté služby?“

„U ohňů pekelných, ne,“ odsekl válečník. „Pověděl mi, ještě než začal, že si není jistý, zda zná ještě dostatečné množství léčitelské magie, aby mohl napravit, co se mi stalo. Ale bez pomoci bych nepřežil a normální léčitel by mě odmítl.“ Projel si rukou krátké hnědé vlasy. „A i kdyby mě zabil, pořád by to bylo lepší, než co by mi provedla moje paní, když jsem jí tak najednou přestal sloužit a utekl jsem od ní.“ Ukázal na Daemona, který se choulil v křesle a stále tiše naříkal. „Neuvědomil jsem si, že je…“

Surreal nechala zmizet nůž. Válečník ihned zvedl košík, levou rukou si tiskl levý bok a v obličeji se mu zračila bolest.

„Pitomče,“ zarazila ho Surreal a spěchala ke košíku. „Neměl bys nosit nic tak těžkého, když se stále ještě zotavuješ.“

Trhla sebou. Když nechtěl pustit košík, zavrčela na něj. „Idiote, blázne. Aspoň použij trochu magie, abys to neměl tak těžké.“

„Nechovej se jako mrcha.“ Válečník zaťal zuby a donesl košík až ke stolu v kuchyňském koutu. Obrátil se k odchodu, pak zaváhal. „Povídá se o něm, že zabil nějaké dítě.“

Krev. Tolik krve. „Nic takového neudělal.“

„On si myslí, že ano.“

Neviděla na Daemona, ale slyšela ho. „Zatraceně.“

„Myslíš, že se někdy dostane z Šíleného království?“

Surreal hleděla na košík. „Nikomu se to zatím nepodařilo.“

~ ~ ~

„Daemone.“ Když se jí nedostávalo žádné odpovědi, Surreal se kousla do spodního rtu. Možná ho měla nechat spát, jestli ve skutečnosti opravdu spal. Ne, brambory se pekly, stejky budou rychle hotové, salát už měla připravený. Potřeboval se stejně tak najíst jako hodně odpočívat. Dotknout se ho? Nemohla tušit, co by viděl v Šíleném království, jak by si mohl vyložit jemné zatahání. Zkusila to znovu a tentokrát trochu hlasitěji: „Daemone.“

Daemon otevřel oči. Po dlouhé minutě se po ní natáhl. „Surreal,“ řekl chraplavě.

Chytila ho za ruku a přála si vědět, jak mu může pomoci. Když jeho sevření povolilo, sevřela ona jeho a zatřásla rukama: „Vstávej. Před jídlem se musíš osprchovat.“

Postavil se na nohy poměrně hladce, až v tom byla určitá kočičí grácie, ale když ho dovedla do koupelny, zíral na všechny kohoutky a vybavení, jako by nic takového ještě nikdy neviděl. Zvedla prkénko z toalety a doufala, že si alespoň u toho vzpomene, jak se to používá. Když se stále ještě nehýbal, stáhla z něj bundu a košili. Nikdy jí nevadilo, když Tersa projevovala takovou dětskou pasivitu. Jeho nedostatek reakcí ji trochu rozladil. Když se však natáhla po jeho pásku u kalhot, zavrčel na ni, rukou jí sevřel zápěstí, až si byla jistá, že jí určitě zlomí kosti.

Místo odpovědi na něj také zavrčela: „Tak si to udělej sám.“

Pozorovala, jak se vnitřně hroutí a je zoufalý.

Uvolnil sevření na jejím zápěstí, zvedl její ruku a přitiskl na ni své rty. „Promiň. Já…“ Pustil ji a vypadal velice poraženě, když si rozepínal pásek a začal bojovat s kalhotami.

Surreal odešla.

Po několika minutách slyšela proudit vodu v trubkách, jak si pustil sprchu.

Když prostírala stůl, přemýšlela, jestli si svlékl opravdu všechno oblečení. Jak dlouho to s ním bylo takové? Jestli z kdysi brilantní mysli zůstalo jen tohle, jak dokázal vyléčit toho muže?

Surreal se zarazila, talíře napůl rozložené po stole. Tersa mívala ostrůvky jasné mysli a zpravidla se to týkalo magie.

Jednou jí ta šílená černá vdova vyléčila hlubokou řeznou ránu v noze, a když si Titian dělala starosti, odpověděla jí: „Základy člověk nikdy nezapomíná.“ Když byla vyhojená, Tersa si nepamatovala ani vlastní jméno.

Po několika minutách už byla v chodbě, když zaslechla tlumené vyjeknutí, které naznačovalo, že došla teplá voda. Zaskřípaly vodovodní kohoutky, když zavíral vodu.

Žádný další zvuk.

Surreal tiše zanadávala a otevřela dveře do koupelny. Daemon jen tak stál ve vaně se skloněnou hlavou.

„Utři se do ručníku,“ řekla Surreal.

Trhl sebou, ale natáhl se po ručníku.

Snažila se, aby její hlas zněl pevně, ale tiše, a dodala: „Připravila jsem pro tebe nějaké čisté oblečení. Až se utřeš, běž do ložnice a oblékni se.“

Vzdálila se do kuchyně a zabývala se pečením stejků, přičemž naslouchala pohybům v koupelně. Pokládala maso na talíře, když se Daemon objevil a byl v pořádku a oblečený.

Surreal se na něj příjemně usmála: „No, tak teď konečně vypadáš, jak máš.“

„Jaenelle je mrtvá,“ řekl tvrdým a prázdným hlasem.

Položila ruce na stůl a pochopila, že ta slova jsou mnohem horší, než kdyby dostal ránu pěstí. „Jak to víš?“

„Lucivar mi to řekl.“

Jak si mohl Lucivar, který byl v Pruulu, být jistý něčím, co ona ani Daemon nevěděli přesně? A koho by se tak mohla zeptat? Cassandra se po oné noci už nikdy k oltáři nevrátila a Surreal neznala Kněze, natož aby věděla, kde po něm má pátrat.

Rozkrajovala brambory. „Já mu nevěřím.“ Podívala se na něj právě ve chvíli, kdy měl v očích jasný a zaražený pohled. Pak zmizel. Zavrtěl hlavou.

„Je mrtvá.“

„Možná se zmýlil.“ Nabrala z mísy dvě porce salátu a nalila na ně dresink, než se pustila do krájení stejku. „Jez.“

Chytil se talíře na stole. „On by mi nikdy nelhal.“

Surreal polila Daemonovy pečené brambory smetanou a zaťala zuby. „Já jsem neřekla, že lhal. Řekla jsem, že se možná zmýlil.“

Daemon zavřel oči. Po několika minutách je otevřel a zíral na jídlo před sebou. „Ty jsi připravila večeři.“

Pryč. Obrátil se na jinou cestu v té vnitřní roztříštěné krajině.

„Ano, Daemone,“ odpověděla Surreal tiše a bránila se pláči. „Připravila jsem večeři. Tak se pojďme najíst, dokud je to horké.“

~ ~ ~

Pomohl jí s mytím nádobí.

Při práci si Surreal uvědomila, že Daemonovo šílenství se týká emocí, lidí a té jediné tragédie, které nedokáže čelit. Bylo to, jako by Titian nikdy nezemřela, jako by Surreal nešlapala tři roky chodník, než ji Daemon znovu vyhledal a zařídil pro ni pořádnou přípravu v domě Rudý měsíc. Daemon si myslel, že Surreal je stále ještě dítě, a pořád se trápil, že tu není Titian. Když se však zmínila o knížce, kterou měla rozečtenou, suše komentoval její nahodilý výběr a vkus a vyprávěl jí o dalších knihách, které by ji mohly také zajímat. To samé bylo s uměním a hudbou. Takové věci pro něj neznamenaly žádnou hrozbu, nebyly usazené do žádného časového rámce, nebyly součástí jeho noční můry zvané Jaenelle, která krvácí na oltáři Temnoty.

Přesto to pro ni bylo jisté napětí, když se chovala jako dívka, když předstírala, že nevidí nejistotu a utrpení v jeho zlatých očích. Bylo stále ještě dost brzy večer, když navrhla, že by se měli trochu prospat.

Uvelebila se v posteli s povzdychem. Možná se Daemonovi ulevilo, že mu teď není nablízku, stejně jako se ulevilo jí. Na určité úrovni věděl, že už není žádné malé dítě. Stejně tak jako věděl, že s ním byla u Cassandřina oltáře.

~ ~ ~

Mlha. Krev. Tolik krve. Roztříštěné křišťálové poháry.

Jsi mým nástrojem.

Slova lžou. Krev nelže.

Prochází se mezi áětmi na Malé márnici.

Obracel se sem a tam.

Možná se zmýlil.

Mlha se rozevřela a odhalila uzoučkou cestičku vzhůru. Hleděl na ni a třásl se. Cestičku lemovaly kamenné štíty které ukazovaly na stranu a dolů jako veliké kamenné zuby. Kdokoliv půjde po této cestičce dolů, otře se o hladké vnitřní stěny. Kdokoliv půjde nahoru, …

Začal stoupat vzhůru a na každém mezníku zanechal kousek sebe sama. Asi ve čtvrtině cesty vzhůru zaslechl konečně nějaký zvuk, burácení rychlé vody. Podíval se nahoru, aby viděl, jak přepadá přes veliký útes nad cestou a blíží se k němu.

Nebyla to voda. Krev. Tolik krve.

Nebylo kam se schovat. Padal zase dolů, ale rudá povodeň ho zachytila a smýkala jím o kamenná slova, která týrala jeho mysl už tak dlouho. Kolísající a ztracený se zachytil očima klidné země, která se zvedala nad potopou. Probojoval si cestu na jeden ostrůvek bezpečí, zachytil se dlouhé ostré trávy a přitiskl se k rozdrobené hlíně. Třásl se, ale pevně se držel na ostrově zvaném *možná*.

Když konečně zmizel proud potopy a utichlo burácení, zjistil, že leží na malém ostrůvku falického tvaru uprostřed obrovského a nedozírného moře krve.

~ ~ ~

Surreal ještě nebyla ani docela vzhůru, ale už si přivolala svou dýku.

Tichý, kradmý pohyb.

Vyklouzla z postele a otevřela dveře na škvírku. Zaposlouchala se.

Nic.

Možná to byl jenom Daemon a dělal něco v koupelně.

Šedavé světlo svítání naplnilo chodbu. Surreal se držela při zdi a prohlédla ostatní pokoje.

Koupelna byla prázdná. Stejně tak Daemonova ložnice.

Surreal tiše zaklela a prozkoumala jeho pokoj. Postel vypadala, jako by jí prošla bouřka, ale zbytek místnosti byl netknutý. Chybělo jen to oblečení, které mu dala včera před večeří.

Z obývacího pokoje také nic nezmizelo. Nic nechybělo − zatraceně! − ani v kuchyni.

Surreal nechala zmizet dýku a pak postavila konvici na čaj.

Tersa mizela na celé dny, měsíce, někdy roky, než se zase ukázala na některém ukrytém místě. Surreal měla v plánu se brzy přestěhovat, ale co když se Daemon za pár dní vrátí a zjistí, že odsud odešla? Bude si ji pamatovat ještě jako dítě a bude si dělat starosti? Bude se snažit ji najít?

Udělala si čaj a tousty. Vzala si jídlo do obývacího pokoje a schoulila se v křesle s tlustým románem, který si koupila.

Počká ještě několik týdnů, než se definitivně rozhodne. Nebyl žádný spěch. Existovalo dost mužů takových, jako byli ti, co chodili do Šípova, které může v této části Terreille pronásledovat.

10. Kaeleer

Saetan tvrdohlavě ignoroval neustálé pochodování sloužících před dveřmi jeho pracovny směrem k hlavnímu vchodu. Natáhl se po další zprávě.

Byli teprve v polovině cesty k Sídlu. Potrvá další čtvrthodinu, než se kočár zastaví u hlavního schodiště. Co si ten Mefis myslel, když se rozhodl, že využije přistávací pavučinu v Halaway namísto některé jiné, která byla jen několik metrů od hlavních dveří Sídla?

Zaťal zuby, listoval zprávou, ale neviděl nic.

Byl válečník, princ Dhemlanu, Nejvyšší pán Pekla. Měl by jít příkladem, měl by se chovat důstojně.

Hodil zprávu na stůl a odešel ze studovny.

Pryč s důstojností.

Zkřížil paže na prsou a opřel se o zeď v místě, které bylo napůl cesty mezi studovnou a hlavním vchodem. Odtud může pohodlně všechno pozorovat, aniž by ho někdo pošlapal. Možná.

Snažil se udržet si neutrální výraz a poslouchal Bealeho, jak přijímá jednu nepravděpodobnou omluvu za druhou, proč zrovna tento sluha nebo tahle komorná musí být právě v tuto chvíli v hlavní chodbě.

Všude vládl nepředstavitelný chaos a každý se stále na něco vymlouval, takže nakonec si nikdo nevšiml, když se hlavní vchod otevřel a vstoupil velice pomačkaný a zkormoucený Mefis a řekl: „Beale, mohl bys… Ne, počkej, sluhové už jsou tady. Máme tady pár balíčků…“

Mefis hleděl na sluhy hromadící se u vchodu, až si konečně všiml Saetana. Mefis si razil cestu mezi komornými, až došel k Saetanovi, také se opřel o zeď a unaveně vzdychl: „Bude tady za minutu. Vrhla se na Tarla hned, jakmile kočár zastavil, aby s ním probrala stav své zahrady.“

„Šťastný Tarl,“ zamumlal Saetan. Když si Mefis odfrkl, bedlivě si prohlédl nejstaršího syna. „Náročný výlet?“

Mefis si zase odfrkl. „Nikdy jsem si neuvědomil, že by mohla jedna dívka během pěti dnů obrátit celé město vzhůru nohama.“ Nafoukl tváře. „Naštěstí ti budu muset pomoci jenom s papírováním. Všechna další vyjednávání spadnou do klína tobě…, tam vlastně patří.“

Saetanovo obočí se nazvedlo: „Jaká vyjednávání? Mefísi, co…“

Vrátilo se několik sluhů a všichni nesli Jaenellina zavazadla. Pak další…

Saetan sledoval s rostoucím zájmem usmívající se sluhy, jak nosí dovnitř plné náruče balíčků v hnědém papíře a míří labyrintem chodeb do míst, kde se nacházely pokoje Jaenelle.

„To není to, co si myslíš,“ zabručel Mefis.

Vzhledem k tomu, že Mefis věděl, že Saetan doufal, že si Jaenelle koupí víc oblečení, Saetan jen zklamaně zavrčel. Sylviina představa o vhodném oblečení pro dívku nezahrnovala ani jediné

obyčejné šaty a jediný ústupek, ke kterému se společně dobraly bylo to, že Jaenelle trvala na tom, aby každý v Sídle se k večeři slušně oblékl. Pro tyto účely si Jaenelle pořídila *jednu* dlouhou černou sukni a dvě halenky. Když zdůraznil − velice rozumně −, že kalhoty, košile a dlouhé svetry nevypadají moc ženský, Sylvia mu udělila horlivou přednášku, jejíž pointou bylo, že v čemkoliv se žena cítí dobře, tak to vypadá dost ženský, zatímco v čem se necítí dobře, tak to není ženské oblečení, a že jestliže je natolik tvrdohlavý a staromódní na to, aby to pochopil, může jít a strčit si hlavu do kbelíku se studenou vodou. Tak docela jí neodpustil její poznámku, že budou muset opravdu těžce hledat kbelík dost veliký na to, aby se do něj jeho hlava vůbec vešla, ale obdivoval drzost, s jakou tu poznámku pronesla.

Pak se hlavním vchodem prohnala Jaenelle, věnovala Bealemu a ostatnímu personálu veselý úsměv a požádala Helenu, jestli by mohla dostat obložený chleba a sklenici ovocného džusu k sobě do pokoje.

Vypadá šťastně, napadlo Saetana a zapomněl na všechno ostatní.

Když Helena pospíšila do kuchyně a Beale honil všechny zpátky k jejich povinnostem, Saetan se odlepil od zdi, rozevřel náruč… a musel zahnat náhlou nevolnost, jak mu mysl zaplavily Menzarovy fantazie a vzpomínky. Zděsil se při pomyšlení, že se Jaenelle dotkne nebo nějak pošpiní vřelost a bezvadnou náladu, které z ní jen čišely. Už dával paže pomalu dolů, ale ještě to stihla, vběhla mu do náruče, stiskla mu žebra a řekla: „Ahoj, tatínku.“

Držel ji pevně, vdechoval její tělesnou vůni stejně tak jako její temnou psychickou vůni, po které se mu tak stýskalo uplynulých několik dnů.

Na chvíli byla tato temná psychická vůně velice intenzivní a pronikavá. Ale když se od něj odvrátila, aby si ho mohla pořádně prohlédnout, její safírové oči mu nic neříkaly. Zachvěl se ve zlé předtuše.

Jaenelle ho políbila na tvář. „Teď půjdu vybalovat. Mefis si s tebou potřebuje promluvit.“ Obrátila se na Mefise, který se stále unaveně opíral o zeď. „Mefisi, děkuji ti. Báječně jsem si to užila a je mi líto, že jsem ti způsobila tolik problémů.“

Mefis ji vřele objal. „Byl to unikátní zážitek. Příště se trochu víc připravím.“

Jaenelle se zasmála. „Vezmeš mě ještě někdy do Amdarhu?“

„Opovaž se tam jet sama,“ zabručel Mefis.

Jakmile odešla, Saetan objal paží Mefisovo rameno. „Pojď ke mně do studovny. Myslím, že ti sklenice yarbarahu udělá dobře.“

„Mně by udělalo dobře, kdybych teď mohl celý rok prospat,“ zabručel Mefis.

Saetan zavedl nejstaršího syna na kožený gauč a zahřál mu sklenici yarbarahu. Sám se posadil na taburet, položil si Mefisovu pravou nohu na stehno, stáhl mu botu i ponožku a začal mu jemně masírovat chodidlo. Po několika tichých minutách se Mefis dal dohromady, vzpomněl si na yarbarah a napil se.

Saetan pokračoval v masáži a tiše ho vyzval: „Tak vyprávěj.“

„Kde chceš, abych začal?“

Dobrá otázka. „Obsahují některé z těch balíků oblečení?“ Nemohl z hlasu vypudit melancholickou notu.

V Mefisových očích to šibalsky zablesklo: „Jeden. Koupila ti svetr.“ Pak vyjeknul.

„Promiň,“ zamumlal Saetan a jemně mnul prsty, které před chvilkou stiskl moc pevně; mumlání přešlo ve vrčení. „Vždyť já svetry nenosím. Také nenosím noční košile.“ Trhl sebou, když mu ta slova přinesla další vzpomínky. Opatrně položil Mefisovu pravou nohu na gauč, vyzul mu levou nohu, stáhl ponožku a začal masírovat levé chodidlo.

„Bylo to těžké, viď?“ zeptal se Mefis jemně.

„Bylo to těžké. Ale dluh je splacen.“ Saetan mlčky masíroval další minutu. „Proč svetr?“

Mefis upil yarbarahu a nechal chvíli viset otázku ve vzduchu. „Říkala, že potřebuješ trochu lenošit, jak fyzicky, tak mentálně.“

Saetanovo obočí se nazvedlo.

„Říkala, že se nikdy nenatáhneš na gauč a nedáš si šlofíčka, když jsi tak formálně oblečený.“

Ach, Matko noci. „Nejsem si jist, jestli vím, jak mám lenošit.“

„No, tak to ti srdečně doporučuji, aby ses to naučil.“ Mefis poslal prázdnou sklenici vzduchem, až lehce přistála na blízkém stolku.

„Mefisi, máš v povaze ničemný rys,“ zabručel Saetan. „A co je, zatraceně, ve všech těch balíčcích?“

„Většinou knihy.“

Saetan si připomněl, že nesmí mačkat prsty. „Knihy? Možná mi už moje stará mysl neslouží tak dobře, ale měl jsem dojem, že máme velice obrovskou místnost plnou knih. Vlastně máme jich víc. Říkáme jim knihovny.“

„Evidentně ne zrovna takové knihy.“

Saetanovi jako by se v žaludku třepotali motýli. „Jaký druh knih?“

„Jak to mám vědět?“ zamručel Mefis. „Většinu z nich jsem *neviděl*. Jen jsem za ně platil. Ale…“

Saetan zasténal.

„…v každém knihkupectví − a šli jsme do každého knihkupectví v Amdarhu − to naše bezprizorní dítě žádalo knihy o Tigrelanu nebo Scevalu nebo Pandaru nebo Centauranu, a když jí knihkupci ukazovali legendy a mýty o těchto místech, které sepsali dhemlanští autoři, velice zdvořile − mimochodem byla vždycky velice zdvořilá − jim pověděla, že jí nezajímají takové knihy s legendami, pokud je nesepsali přímo lidé z těch míst. Knihkupci jí přirozeně vysvětlovali − a s nimi hromady zákazníků, kteří se pustili také do debaty −, že tato území jsou nedostupná a že s nimi nikdo neobchoduje. Poděkovala jim za jejich pomoc a oni si chtěli u ní udržet dobrou reputaci a mít nadále přístup k mému bankovnímu účtu, tak se ptali: ‚Kdo by tak mohl říct, co je skutečné a co není? Kdo ta místa kdy viděl?‘ A ona jim odpovídala: ‚Já jsem je viděla.‘ Sebrala knihy, které nakoupila, a vypadla ze dveří dřív, než knihkupci a zákazníci stačili zase zavřít pusu.“

Saetan znovu zasténal.

„Chceš slyšet něco o hudbě?“

Saetan uvolnil Mefisovu nohu, podržel hlavu v dlaních. „Co je s hudbou?“

„Dhemlanské obchody s hudebninami nemají sceltskou lidovou hudbu nebo pandurskou dudáckou hudbu nebo…“

„Mefisi, už dost.“ Saetan zakvílel. „Ti všichni teď budou chodit ke mně a budou chtít vědět, jaké druhy obchodů by se mohly uzavírat se všemi těmito teritorii, je to tak?“

Mefis vzdychl a souhlasil. „Jsem překvapen, že tu ještě nikdo nebyl.“

Saetan pohlédl na nejstaršího syna: „Proběhlo alespoň *něco* podle plánu?“

„Užili jsem si báječné chvíle v divadle. Alespoň *tam* se mohu vrátit bez toho, aby na mě někdo vrčel.“ Mefis se naklonil dopředu. „Ještě jedna věc. O hudbě.“ Spojil ruce a zaváhal. „Už jsi někdy slyšel Jaenelle zpívat?“

Saetan zapátral v paměti a nakonec zavrtěl hlavou. „Má velice příjemný hlas, když mluví, takže předpokládám… Neříkej mi, že nemá hudební sluch nebo zpívá falešně.“

„Ne.“ V Mefisových očích byl podivný výraz. „Nezpívá falešně. Ona… Až ji uslyšíš, tak to pochopíš.“

„Prosím tě, Mefisi, dnes večer už žádná překvapení.“

Mefis vzdychl: „Zpívá písně čarodějek… ve starém jazyce.“

Saetan zvedl hlavu. „Autentické písně čarodějek?“

Mefisovy oči byly průzračné. „Ne tak, jak jsem je kdy slyšel zpívat já, ale ano, autentické písně čarodějek.“

„Ale jak…“ Nemělo smysl pátrat po tom, jak se Jaenelle naučila to, co uměla. „Myslím, že je načase, abych se zvedl a podíval se na to naše rozmarné dítě.“

Mefis vstal a narovnal se. Zívl a protáhl se. „Až zjistíš, za co všechno jsem zaplatil, rád bych to věděl.“

Saetan si promnul spánky a vzdychl.

~ ~ ~

„Něco jsem ti koupila. Už tě Mefis varoval?“

„O něčem se mi zmínil,“ odpověděl Saetan ostražitě.

V safírových očích se zablesklo, když mu prostě podávala jednu krabici.

Saetan ji otevřel a vytáhl svetr. Byl měkký a tlustý, černý a s kapsami. Stáhl si sako a navlékl se do svetru.

„Děkuji ti, Čarodějko.“ Nechal zmizet krabici a vděčně si lehl na zem, natáhl si nohy a opřel si hlavu o loket. „Je tohle dostatečné lenošení?“

Jaenelle se zasmála a lehla si k němu. „Tak to stačí.“

„Co dalšího sis pořídila?“

Nedívala se mu přímo do očí: „Koupila jsem si nějaké knihy.“

Saetan si prohlédl hromádky úhledně složených knih, které byly položené kolem ní do polokruhu. „To vidím.“ Pročetl si nejbližší hřbety knih a rozeznal, že to byly knihy o magii. Dost výtisků bylo buď v rodinné knihovně nebo v jeho vlastní soukromé knihovně. Totéž platilo o knihách o historii, umění a hudbě. Byl to základ knihovny mladé Čarodějky.

„Já vím, že doma máme většinu těchto knih, ale chtěla jsem mít vlastní výtisky. Je to těžké, dělat si poznámky do knih, které patří někomu jinému.“

Saetanovi se na chvilku zatajil dech. Poznámky. Ručně psané dodatky, které by vysvětlovaly všechny ty dech vyrážející skoky, které prováděla, když tvořila nějaké zaklínadlo nebo se věnovala magii. A on by k nim neměl přístup. Sám sebe pokáral. *Blázne. Prostě si takovou knihu od ní půjčíš.*

Pak ho to zasáhlo − hořkosladký smutek. Chtěla sbírku vlastních knih, kterou si s sebou vezme, až bude připravena založit si vlastní domácnost. Užije si jí už jen málo let, než se Sídlo opět vyprázdní.

Přestal na to myslet a věnoval pozornost dalšímu sloupci knih, beletrii. To bylo zajímavější, neboť když si přečte, jaké knihy si vybrala, poví mu to hodně o Jaenellině vkusu a momentálních zájmech. Snažil se najít nějaké sjednocující kritérium, ale bylo to tak obtížné, že prostě přestal tuto informaci hledat. Sám sebe

pokládal za čtenáře, který četl knihy jen nahodile. Nenapadlo ho, za jakou čtenářku by ji měl označit. Některé knihy mu připadaly, že jsou pro mladší děti, jiné zase příliš drsné. Některé v něm nevzbudily ani trochu zájmu, jiné mu připomněly, jak je to už dávno, co si sám listoval v těchto knihách u knihkupců a jak ho to bavilo. Hodně knih o zvířatech.

„To je ale sbírka," prohlásil nakonec a položil poslední knihu pečlivě na sloupec. „A co tyhle?" Ukázal na tři knihy napůl schované pod hnědým papírem.

Jaenelle se trochu zarděla a zamumlala. „Prostě knížky."

Saetan zvedl jedno obočí a čekal.

Jaenelle rezignovaně vzdychla, sáhla pod papír a podala mu jednu knihu.

Podivné. Sylvia reagovala téměř stejně, když k ní jednoho večera neočekávaně zavítal a zjistil, že čte tutéž knihu. Neslyšela ho přicházet, a když ho konečně zahlédla, okamžitě tu knihu zavřela, schovala ji pod polštář a působila na něj tak, že by potřeboval celou armádu, aby ji odtáhl od polštáře zakrývajícího tu knihu, a nic jiného by ji nepřimělo, aby se vzdala.

„Je to romantický román," pravila Jaenelle potichu, když si přivolal svoje brýle a pozvolna listoval stránkami. „Několik žen u knihkupce si o nich vyprávělo."

Romance. Vášeň. Sex.

Potlačoval − s velkým úsilím − naléhavou potřebu vyskočit na nohy a zatočit s ní po pokoji. Je to známka, že se uzdravuje i emocionálně? Prosím, sladká Temnoto, kéž je to známka uzdravování.

„Myslíš si, že je to hloupé." Její tón byl obranný.

„Romantika není nikdy hloupá, Čarodějko. No, někdy je hloupá, ale ne *hloupá*." Listoval dál. „Kromě toho, i já jsem čítával takové knihy. Byly důležitou součástí mého vzdělání."

Jaenelle se na něj nevěřícně zadívala: „Opravdu?"

„Hmm. Samozřejmě, byly víc…" Začetl se do jedné stránky. Opatrně knihu zavřel. „No, možná že ani ne." Sundal brýle a nechal je zmizet.

Jaenelle nervózně pohodila vlasy. „Tati, když se budu chtít zeptat na některé věci, budeš ochotný mi na ně odpovědět?“

„Jistěže, Čarodějko. Poskytnu ti jakoukoliv pomoc, jakou budeš chtít v magii nebo v jiných předmětech.“

„Neeeee. Myslela jsem….“ Podívala se na knihu, která ležela před ním.

U ohňů pekelných. Matko noci, kéž je ke mně Temnota milosrdná. Taková vyhlídka ho naplňovala potěšením a děsem současně. Potěšením proto, že by mohl pomoci vykreslit odlišné emocionální plátno, které by, jak doufal, vyhladilo zranění, které jí způsobilo to znásilnění. Děs proto, že vůbec nezáleželo, kolik toho věděl o nějaké věci, Jaenelle na všechno nazírala z úhlu, který byl zcela mimo jeho zkušenost.

Menzarovy myšlenky, Menzarovy představy opět zaplavily jeho mysl.

Saetan zavřel oči a chtěl zarazit všechny ty výjevy.

„On ti ublížil.“

Jeho tělo zareagovalo na půlnoční, hřbitovní hlas a na náhlý chlad v místnosti. „Já jsem byl tím, kdo provedl popravu, paní. Teď je už velice, velice mrtvý.“

V místnosti se znatelně ochladilo. Ticho bylo víc než tichem.

„Trpěl?“ zeptala se až příliš potichu.

Mlha. Temnota prořízntá bleskem. Okraj propasti byl příliš blízko a půda se mu hroutila pod nohama.

„Ano, trpěl.“

Přemýšlela o té odpovědi. „Ne dost,“ řekla nakonec a vyskočila na nohy.

Strnulý Saetan hleděl na ruku, která se k němu natahovala. Ne dost? Co jí provedli její chaillotští příbuzní, že neměla žádné výčitky, když šlo o zabití? I on litoval, že zmařil lidský život.

„Pojď se mnou, Saetane.“ Pozorovala ho svýma starobylýma a utrápenýma očima a čekala, jestli se od ní odvrátí.

Nikdy. Chytil se její ruky a nechal se vytáhnout nahoru, až stál. Nikdy by se od ní nemohl odvrátit nebo ji jakkoliv zatratit.

Nemohl však popřít zamrazení v zádech, když ji doprovázel do hudebny, která byla ve stejném patře jako její pokoje. Nemohl popřít instinktivní ostražitost, když spatřil, že jediné světlo v místnosti vychází ze dvou volně stojících svícnů, které byly postaveny po obou stranách piana. Svíčky, nikoliv světla ve tvaru svíček. Světlo, které tancovalo s každým proudem vzduchu, vytvářelo z hudebny nepřátelské místo, smyslné, zakázané. Svíčky ozařovaly klávesnici a stojánek na noty. Zbytek místnosti tonul v noční tmě.

Jaenelle přivolala balíček se zahnědlými papíry, otevřela ho a listovala hudebními zápisy. „Našla jsem spoustu notových zápisů nacpaných vzadu v policích a nebylo na nich žádné zaklínadlo, které by je chránilo.“ Rozzlobeně zavrtěla hlavou a pak mu podala jeden list. „Dokážeš tohle zahrát?“

Saetan si sedl na stoličku u piana a otevřel notový zápis. Papír byl zažloutlý a křehký a noty nebylo místy ani vidět. Snažil se hudební part rozluštit ve světle svíček, tiše si prošel celou skladbu a prsty se téměř vůbec nedotýkal kláves. „Myslím, že to dokážu zahrát dost dobře.“

Jaenelle se postavila za jeden svícen, takže se stala součástí stínů.

Začal s předehrou a zarazil se. Podivná hudba. Neznámá a přesto… Začal znovu.

Jaenelle spustila a její hlas byl jakoby rozžhavený. Vznesl se do výšky, pak klesal ve spirálách podle not, které hrál, a jeho duše se vznášela do výšky a klesala ve spirálách společně s jejím hlasem. Píseň o žalu, o smrti a uzdravení. Ve starém jazyce. Píseň o smutku… pro obě oběti popravy. Podivná hudba. Pozdvihovala duši, trhala srdce, starobylá, velice starobylá hudba.

Čarodějná hudba. Ne, víc než to. Píseň Čarodějky.

Nevěděl, kdy přestal hrát, kdy jeho rozechvělé ruce už nedokázaly dál hledat správné klávesy, kdy ho oslepily slzy. Byl polapen tím hlasem, neboť prořezával vzpomínku na popravu a zanechal jen čistou krvácející ránu − a pak ji zahojil.

Mefisi, měl jsi pravdu.

„Saetane?“

Saetan zamrkal, aby rozehnal slzy, a rozechvěle se nadechl. „Omlouvám se, Čarodějko. Já… nebyl jsem připraven.“

Jaenelle rozevřela náruč.

Obešel tápavě piano a zatoužil po její čisté a milující náruči. Menzar byl čerstvou jizvou v jeho duši a byla to jizva, která s ním zůstane navždy jako mnohé další. Ale už se nebál ji obejmout, už nepochyboval o lásce, kterou k ní cítil.

Hladil ji dlouho po vlasech, než v sobě našel dostatek odvahy, aby se zeptal: „Jak ses naučila tuto hudbu?“

Zatlačila obličej hlouběji do jeho ramene. Nakonec zašeptala: „Patří to k tomu, co jsem zač.“

Pocítil, že se uvnitř začíná vzdalovat, že vytváří ochrannou bariéru mezi ním a jí.

Ne, moje Královno. Říkáš „Patří to k tomu, co jsem zač“ s vnitřním přesvědčením, ale odstup vykřikuje, s jakými pochybnostmi to přijímáš. To nedovolím.

Jemně jí zaklepal na nos. „Víš, co všechno jsi zač?“

„Co?“

„Velice unavená malá Čarodějka.“

Rozesmála se a potlačovala zívnutí. „Vzhledem k tomu, že Mefise tolik vyčerpává denní světlo, většinu pochůzek jsme podnikali po západu slunce, ale nechtěla jsem trávit den tak, že ho celý prospím, takže…“ Znovu zívla.

„Ale *trochu* jsi spala, viď?“

„Mefis mě nutil, abych si občas zdřímla,“ zamručela. „Říkal mi, že je to jediná možnost, jak si on může trochu odpočinout. Nevěděla jsem, že démoni potřebují odpočívat.“

Na tohle bylo lepší neodpovídat.

Už napůl spala, když ji vedl do její ložnice. Sundal jí boty a ponožky a pak ho ujistila, že je ještě dost vzhůru, aby se převlékla do postele, že si nemusí dělat starosti. Než došel ke dveřím její ložnice, už tvrdě spala.

On byl naopak naprosto čilý a plný neklidu.

Saetan vyšel ze Sídla zadním vchodem a toulal se po pečlivě ostříhaném trávníku. Pak se vydal po krátké stezce vedoucí k širokým kamenným schodům a procházel se po pěšinách, až došel do parkových zahrad. Listoví šeptalo v lehké bríze. Králík hopkal přes pěšinu kousek od něj, byl opatrný, ale nijak vystrašený.

„Měl by sis dávat větší pozor, chlupáčku," pravil Saetan tiše. „Ty nebo některý jiný člen tvé rodiny sežral paní Bealové nové fazolky. Jestli se jí dostaneš do cesty, skončíš nakonec na talíři jako hlavní chod."

Králík zastřihal ušima, než zmizel pod keřem brslenu.

Saetan se prsty dotýkal oranžově rudých lístků brslenu. Keř byl plný poupat, která brzy rozkvetou. Zanedlouho bude keř plný žlutých kvítků, bude to vypadat jako plameny, které šlehají nad horkými oharky.

Zhluboka se nadechl a táhle vydechl. Uvnitř na něj čekal stůl plný papírování.

Svetr ho účinně a pohodlně chránil před chladem letní noci, ruce měl teplé v hlubokých kapsách. Saetan se pomalým krokem vracel zpátky do Sídla. Zrovna když chtěl vystoupat po kamenných schodech pod trávníkem, zastavil se a poslouchal.

Za zahradami byl severní les.

Zavrtěl hlavou a znovu vykročil. „Zatracený pes."

Kapitola pátá

1. Kaeleer

Luthvian se prohlížela v zrcadle. Nové šaty obepínaly její štíhlou postavu, ale stále to nevypadalo dost provokativně. Když nechala vlasy volně padat na záda, vypadalo to až příliš mladistvě. Možná by měla něco udělat s tím bílým pramenem vlasů, který ji činil starší.

Inu, ona *byla* mladá, jen trochu přes dva tisíce dvě stě let. A ten bílý pramen vlasů tam byl už od dob, kdy byla holčička, byla to památka na otcovy pěsti. Kromě toho, Saetan by to poznal, kdyby se ho snažila jakkoliv skrývat, a ona se určitě takhle neparádila kvůli *němu*. Chtěla jen, aby ta jeho dcera poznala čarodějnici dobrého kalibru, která souhlasila s tím, že ji bude trénovat.

Poslední nervózní pohled na šaty a Luthvian šla dolů.

~ ~ ~

Byl přesný jako vždycky.

Roxie otevřela dveře už po prvním zaklepání.

Luthvian si nebyla jistá, zda Roxiina horlivost vyplývala z toho, že byla zvědavá na dceru nebo toužila dokázat ostatním děvčatům, že má velké dovednosti, pokud jde o flirtování s princem a válečníkem s temnými drahokamy. Ať to bylo jakkoliv, ušetřilo to Luthvian námahu, kdyby musela jít otevřít dveře sama.

Dcera byla velice uspokojivým překvapením. Neuvědomila si, že Saetan tohoto malého miláčka adoptoval, ale nebyla v ní kapka haylliánské krve − a jeho určitě také ne. Nedospělá a nevzdělaná ve společenských situacích − usoudila Luthvian, když pozorovala krátké pozdravení ve dveřích. Tak co tedy Saetana tolik posedlo, že poskytoval této dívce svou ochranu a péči?

Pak se dívka obrátila na Luthvian a plaše se usmála, ale úsměv nedosáhl až do hlubiny safírových očí. Také v těch očích nebyla žádná nesmělost. Byly plné ostražitosti a potlačené zloby.

„Lady Luthvian," pravil Saetan, když k ní přicházeli, „tohle je moje dcera, Jaenelle Angelline."

„Sestro," řekla Jaenelle a natahovala obě ruce k formálnímu pozdravu.

Luthvian se nelíbilo, jak takhle dává najevo, že si jsou rovné, ale ona to udělala sama od sebe, nehledíc na Saetanovu ochranitelskou přítomnost. Pro tentokrát pozdrav přijala a obrátila se na Saetana. „Udělej si pohodlí, Nejvyšší pane." Bradou ukázala směrem do salonku.

„Možná byste si dal šálek čaje, Nejvyšší pane?" zeptala se Roxie a otřela se o Saetana, když procházela.

Tohle nebyl správný čas a vhodné místo, aby napravovala představy té husy o společnících, zejména pak o *tomto* společníkovi, ale překvapilo ji, když Saetan Roxie poděkoval za nabídku a odebral se do salonku.

„Víš," řekla Roxie, dívala se na Jeanelle a usmívala se až příliš rozjařeně, „nikdo by nikdy neuvěřil tomu, že jsi dcera Nejvyššího pána."

„Roxie, jdi přichystat ten čaj," poručila jí Luthvian.

Dívka odešla chodbou do kuchyně.

Jaenelle zírala do prázdné chodby: „Podívej se pod kůži," zašeptala půlnočním hlasem.

Luthvian se zachvěla. Dokonce i ona mohla přehlédnout tu náhlou změnu v Jaenellině hlase a považovat to za cosi teatrálního, kdyby se Saetan neobjevil ve dveřích salonku, tiše se zeptal a vypadal velice napjatě.

Jaenelle se na něj usmála a pokrčila rameny.

Luthvian odvedla novou žačku do své pracovny, neboť Saetan trval na tom, že hodiny budou soukromé. Možná později, pokud se děvče uchytí, mohla by některé hodiny trávit společně s ostatními děvčaty.

„Chápu to dobře, že máme začít od základů," pravila Luthvian a pevně za sebou zavřela dveře.

„Ano," odpověděla Jaenelle žalostně a pohodila vlasy, které jí sahaly po ramena. Pokrčila nosem a usmála se. „Tatínkovi se podařilo mě naučit několik věcí, ale stále mám problémy se základy magie."

Byla ta dívka tak jednoduchá nebo jí prostě jen chyběly dovednosti?

Luthvian se podívala Jaenelle na krk a snažila se najít známky nedávného léčení nebo sebemenší stín či modřinku. Jestliže pro něj byla jen novým zdrojem čerstvé krve, proč by se měl trápit tím, že ji dává do učení? Ne, nedávalo to smysl, když *on* sám chtěl dát výcvik Jaenelle v magii Přesýpacích hodin. Něco tady chybělo, něco, čemu ještě nerozuměla.

„Začneme s přemisťováním předmětů." Luthvian položila červený dřevěný balonek na prázdný pracovní stůl. „Ukaž prstem na ten míček."

Jaenelle zasténala, ale udělala to.

Luthvian zasténání ignorovala. Jaenelle byla evidentně stejně tupá husa jako ostatní studentky. „Představ si pevné tenké vlákno, které vychází ze špičky tvého prstu a dotýká se míčku." Luthvian chvíli počkala. „Teď si představ, že tvoje síla probíhá tím vláknem, až se dotkne míčku. A teď si představ, že taháš za to vlákno, takže míček se pohne směrem k tobě."

Míček se nepohnul. Pracovní stůl však ano. Stejně tak vestavěné skříně, které stály podél stěn pracovny.

„Stop!" vykřikla Luthvian.

Jaenelle přestala. Vzdychla.

Luthvian zírala. Kdyby to byl jen pracovní stůl, mohla by to považovat za pokus trochu se předvádět, ale vestavěné skříně?

Luthvian přivolala čtyři dřevěné kostky a další dřevěné míčky. Postavila je na pracovní stůl a řekla: „Co kdybys to tak minutku zkoušela sama? Soustřeď se, že vytvoříš *slabé spojení* mezi sebou a tím předmětem, kterým chceš pohnout. Potřebuji dohlédnout na ostatní studentky, pak se vrátím."

Jaenelle poslušně věnovala pozornost kostkám a míčkům.

Luthvian spěšně opustila pracovnu se zaťatými pěstmi a zuby. Chtěla se podívat jen na jedinou osobu a zatraceně doufala, že pro ni bude mít pořádné vysvětlení.

Vycítila chlad v přední části chodby a pak zaslechla chichotání.

„Roxie!" zařvala, když chytila dveře, aby zarazila její další kroky. „Máš ještě dokončit nějaká zaklínadla."

Roxie zlostně zamávala rukou. „Ale už mi zbývá jen jedno nebo dvě."

„Tak je jdi udělat."

Roxie našpulila pusu a hledala oporu u Saetana.

V jeho obličeji nebyl žádný výraz. A co bylo horší, žádný výraz nebyl ani v jeho očích. U ohňů pekelných! Hrozilo, že té huse pomrkávající řasami každou chvílí prořízne hrdlo a ona si to ani neuvědomí!

Luthvian vytáhla Roxie ze salonku a táhla ji chodbou, až ji dostrkala do studovny.

Roxie si dupla nohou. „Se mnou takhle nemůžete zacházet! Můj otec je významný válečník v Dounu a moje matka…"

Luthvian stiskla Roxie paži a zasyčela: „Poslouchej, ty bláznivko. Zahráváš si s někým, komu nemůžeš ani za mák porozumět."

„Líbím se mu."

„Chce tě zabít."

Roxie vypadala chvíli zaraženě. Pak se jí v očích objevil vypočítavý výraz. „Vy žárlíte."

Musela se velice ovládnout, aby té huse nedala facku, po které by se otočila na místě. „Jdi do pracovny a *zůstaň* tam." Počkala, až Roxie práskla dveřmi od pracovny, a pak se vydala do salonku.

Saetan neklidně rázoval po místnosti, nadával sám pro sebe a rukama si projížděl vlasy. Jeho zlost ji nepřekvapila, ale překvapilo ji, jaké úsilí musel vyvinout, aby jeho zloba nebyla patrná i mimo salonek.

„Překvapuje mě, že jsi nedal Roxii ochutnat více ze svého temperamentu," pravila Luthvian a stála u dveří. „Proč jsi to neudělal?"

„Mám pro to své důvody," zavrčel.

„Důvody, Nejvyšší pane? Nebo snad jen jeden?"

Saetan se rázně zastavil a díval se mimo ni. „To už hodina skončila?" zeptal se nepříjemně.

„Trénuje teď sama." Luthvian nesnášela mluvit s ním, když se zlobil, a tak se rozhodla pro upřímnost. „Proč chceš mermomocí, aby se naučila magii Přesýpacích hodin, když není stále ještě vytrénovaná?"

„Nikdy jsem neřekl, že není vytrénovaná," odpověděl Saetan a zase začal rázovat po místnosti. „Řekl jsem, že potřebuje pomoc se základy magie."

„Dokud nemá čarodějnice základy, moc dalšího nedokáže."

„Na to bych nesázel."

Saetan dál chodil po salonku, ale nebylo to ze zloby. Luthvian ho pozorovala a rozhodla se, že se jí nelíbí, když je Nejvyšší pán nervózní. Vůbec se jí to nelíbilo. „Co jsi mi zatajil?"

„Všechno. Chtěl jsem, aby ses na ni napřed podívala sama."

„Je v ní dost syrové síly na někoho, kdo nenosí drahokamy."

„Ona nosí drahokamy. Věř mi, Luthvian, Jaenelle nosí drahokamy."

„Pak tedy…"

Hlasitý výkřik je přiměl, že spěchali do pracovny.

Saetan otevřel dveře a strnul. Luthvian se chtěla protlačit dovnitř kolem něj, ale dopadlo to tak, že stála vedle něj a držela se jeho paže jako opory.

Stůl se pomalu otáčel ve směru hodinových ručiček a také rotoval, jako by byl na rožni. Okolo byl tucet dřevěných krabiček, některé se vznášely nad povrchem stolu, jiné létaly jen tak ve

vzduchu a všechny se pozvolna otáčely. Sedm barevných míčků provádělo komplikovaný tanec kolem dřevěných krabiček. A každý jednotlivý předmět si udržoval určitou konkrétní pozici vzhledem k rotujícímu stolu.

Luthvian s velkým úsilím přemýšlela, jak by mohla mít kontrolu nad něčím tak složitým, ale trvalo by jí to léta, než by získala takový druh dovednosti. Prostě není možné začít s jedním míčkem, který neumí přemístit, a během několika minut skončit tak, jak to teď tady vypadalo.

Saetanovi unikl utrápený smích.

„Myslím, že už tak trochu přicházím na kloub té záležitosti s vláknem napojeným na předmět," řekla Jaenelle, ohlédla se přes rameno a zazubila se na ně. Pak vyjekla, když se všechno začalo hroutit a padat na zem.

Luthvian natáhla ruku a ve stejné chvíli napřáhl i Saetan tu svou. Ona zadržela ve vzduchu menší předměty. On zadržel stůl.

„Do háje se vším!" Jaenelle spadla ze vzduchu jako loutka, které přeřízli vodicí provázky, a mračila se na stůl, krabičky i míčky.

Rozesmátý Saetan narovnal stůl. „To nevadí, Čarodějko. Když se ti to povedlo takhle dokonale na první pokus, už tě nebude moc bavit nějaké procvičování, co?"

„To je pravda," prohlásila Jaenelle s chvástavým nadšením.

Luthvian nechala zmizet krabičky i míčky a snažila se nesmát Saetanovi, který se náhle dost vyděsil. Co si myslel, že ta dívka udělá? Bude se snažit manipulovat se vším nábytkem v místnosti?

Patrně ano, protože pak spolu vedli přátelský rozhovor o tom, kterou místnost by mohla Jaenelle používat pro procvičování magie.

„Rozhodně ne přijímací pokoj," řekl Saetan. Znělo to jako od člověka, který se zoufale snaží uvěřit tomu, že bažina, ve které stojí, je pevná země. „V Sídle je dost prázdných pokojů a na půdě je spousta starého nábytku. Začneš s tím, ano? Prosím."

Saetan říká prosím?

Jaenelle mu věnovala pohled plný nervózního okouzlení. „Tak dobrá. Ale jen tak, abys neměl nepříjemnosti s Bealem a Helenou.“

Saetanovi unikl srdceryvný vzdech.

Jaenelle se zasmála a obrátila se na Luthvian. „Děkuji ti, Luthvian.“

„Není zač,“ pravila Luthvian zesláble. To měly všechny hodiny s ní vypadat jako tahle? Nebyla si jistá, jestli se na to cítí. „Další hodinu budeme mít za dva dny,“ dodala, když opouštěli pracovnu.

Jaenelle kráčela dolů chodbou a prohlížela si obrazy. Zajímalo ji skutečně umění anebo prostě jen pochopila, že dospělí si potřebují v soukromí popovídat poté, co s ní měli něco do činění?

„Přežiješ to?“ zeptal se Saetan rychle.

Luthvian se k němu naklonila: „To je vždycky takové?“

„Ach, ne,“ pravil Saetan suše. „Dneska se chovala výborně. Bývá to zpravidla mnohem horší.“

Luthvian na rtech zahrál úsměv. Byla to legrace, vidět ho takhle vykolejeného. Vypadal tak přístupný, tak…

Úsměv zmizel. Nebyl přístupný. Byl to Nejvyšší pán, princ Temnoty. A neměl žádné srdce.

Roxie vyšla z pracovny studentek. Luthvian si nebyla jista, co si to dívka provedla se šaty, ale měla mnohem hlubší výstřih než prve.

Roxie se podívala na Saetana a olízla si horní ret.

Luthvian se snažila potlačit odpor a narůstající zlost. O chvíli později šly všechny pocity stranou, neboť v chodbě najednou bylo mrazivé chladno, které evidentně nepocházelo od ní.

Ani od něj.

„Nech ho na pokoji,“ prohlásila Jaenelle a oči měla zabodnuté do Roxie.

V tom, jak Jaenelle oslovila Roxie, bylo něco až příliš divokého, příliš predátorského. A ten mrazivý pocit vycházel z hlubin, které si Luthvian nechtěla ani představit.

„Musíme jít," pravil Saetan rychle a chytil Jaenelle za paži, když kolem něj procházela.

Jaenelle vycenila zuby a zavrčela na něj. Nebyl to zvuk, který by mohl vycházet z lidského hrdla.

Saetan strnul.

Luthvian je pozorovala a byla příliš vystrašená, než aby něco řekla nebo se pohnula. Neměla tušení, co se to mezi nimi děje, ale dál doufala, že Saetan je natolik silný, že ovládne Jaenellinu zlobu, avšak s úděsnou jistotou pochopila, že tak silný zase není. Nosil černé drahokamy a nedokázal si poradit s dcerou. Kéž je k němu Temnota milosrdná!

Chlad zmizel stejně náhle, jak se objevil.

Saetan povolil sevření na Jaenellině paži a pozoroval ji, dokud za sebou nezavřela vchodové dveře. Pak se opřel o stěnu.

Jako léčitelka Luthvian věděla, že by mu měla pomoci, ale nemohla pohnout nohama. Tehdy jí konečně problesklo hlavou, že ta dívka nereagovala na chlad nebo nebezpečí, ale na bzukot hlasů, které spekulovaly o dramatu, které se dnes odehrálo, aniž by tomu nějak hlouběji porozuměly.

„Je pěkně rozmazlená," řekla Roxie a předvedla Saetanovi, jak krásně umí našpulit rty.

Pohlédl na ni tak zle, že se rychle stáhla do pracovny a šlápla na nohy dvěma dalším studentkám, které se tlačily u dveří.

„Dokončete zaklínadla," přikázala jim Luthvian. „Za minutku si to přijdu zkontrolovat." Zavřela dveře do jejich pracovny a opřela o ně hlavu.

„Omlouvám se," pravil Saetan. Znělo to od něj vyčerpaně.

„Ty jsi zakryl ta děvčata ochranným štítem, že?"

Saetan jí věnoval unavený úsměv. „Snažil jsem se zakrýt také tebe, ale ona se vznesla až příliš rychle."

„Dobře, že jsi to neudělal." Luthvian se odlepila od dveří a uhladila si šaty. „Ale měl jsi pravdu. Bylo mnohem lepší projít si první lekcí a dozvědět se tak, co to bude obnášet, učit ji, když si člověk uvědomí, co je to zač."

Spatřila změnu v jeho zlatých očích.

„A Luthvian, co si myslíš, že je zač?“ zeptal se až příliš tiše.
Podívej se pod kůži.
Podívala se mu do očí. „Je to tvoje dcera.“

~ ~ ~

Saetan kráčel po straně široké zablácené cesty. Jaenelle šla kousek před ním a zdálo se, že nikam nespěchá, takže necítil naléhavou potřebu, aby s ní srovnal krok. Kromě toho bylo lepší nechat ji trochu vychladnout, než se jí zeptá, na co se jí potřeboval zeptat, a vzhledem k tomu, že byla Královnou, země jí zklidní rychleji, než by to dokázal on.

V tomhle se podobala každé jiné královně, které kdy poznal. Nezáleželo na tom, jaký další talent měly, královny měly vždycky kontakt se zemí. Dokonce i ty, které trávily většinu času ve větších městech, měly zahradu, kde se jejich nohy mohly dotýkat živoucí země a kde mohly tiše naslouchat zemi, co jim našeptává.

Tak zvolna kráčel a užíval si, že má zase po dlouhé době možnost jen tak se procházet po cestě v letním ránu a hledět na sluncem líbanou krajinu. Po pravici měl dounské oplocené pastviny, kde se pásl dobytek vesničanů a pobíhali koně. Po levici těsně za skálou, která ohraničovala trávník a zahrady Luthvian, byla louka plná divokého lučního kvítí. V dálce se rozprostíral borový a smrkový les. Za nimi se tyčily hory, které lemovaly Ebon Rih.

Jaenelle sestoupila z cesty a zastavila se zády ke všemu, co jen trochu připomínalo civilizaci, safírové oči upřené do divočiny. Pomalu došel až k ní a nechtěl rušit její meditaci.

U Luthvian nedošlo k ničemu, co by mohlo vysvětlit intenzitu Jaenelliny zloby. Nic ho nepřipravilo na tuto konfrontaci, když se obrátila proti němu, protože část toho vzteku se týkala i jeho, a on stále ještě nevěděl, co provedl, že se na něj rozhněvala.

Obrátila se k němu, celkově byla klidná, ale stále připravená bojovat.

Když nemáš nic jiného na výběr, bojuj s královnou. Dobrá a správná rada, kterou mu kdysi udělil komorník u prvního dvora, kde sloužil.

„Co si myslíš o Luthvian?“ zeptal se Jaenelle a nabídl jí pravé rámě.

Jaenelle si ho chvíli prohlížela, než rámě přijala. „Rozumí magii.“ Nakrčila nos a usmála se. „Raději ji budu mít ráda, i když dneska byla trochu popudlivá.“

„Čarodějko, Luthvian je vždycky trochu popudlivá,“ pravil Saetan suše.

„Aha. Zejména pokud jde o tebe?“

„Máme něco za sebou.“ Čekal nějaké nevyhnutelné otázky a začalo mu být trochu nepříjemné, když se Jaenelle na nic nevyptávala. Možná ji záležitosti z minulosti nezajímaly. Anebo už znala všechny odpovědi. „Proč ses tak rozzlobila na Roxie?“

„Ty nejsi žádný kurevník,“ odsekla Jaenelle a odtáhla se od něj.

Najednou se zdálo, že se hodně setmělo, ale když se podíval nahoru, obloha byla stále tak modrá jako před chvílí a mráčky byly nadýchané a bělostné. Ne, bouře, která se kolem něj seskupovala, stála několik metrů od něj s rukama v pěst a v bojovém postoji − a z utrápených očí jí tekly slzy.

„Nikdo neřekl, že jsem kurevník,“ řekl Saetan tiše.

Slzy stékaly Jaenelle po tvářích. „Jak jsi mohl nechat tu mrchu, aby se k tobě tak chovala?“ zakřičela na něj.

„Jak se ke mně chovala?“ odsekl a nedařilo se mu držet trpělivost na uzdě.

„Jak jsi mohl dovolit, aby se na tebe tak dívala, jako bys byl… donutila tě…“

„DONUTILA MĚ? Jak tě, u ohňů pekelných, vůbec může napadnout, že to dítě mě mohlo k něčemu donutit?“

„Existují způsoby!“

„Jaké způsoby? Nikdy nikdo nebyl natolik hloupý, aby mě k něčemu nutil, a to i v době, než jsem obětoval Temnotám, natož pak, když jsem začal nosit černý drahokam.“

Jaenelle znejistěla.

„Poslouchej mě, Čarodějko. Roxie je mladá žena, která zažila nedávno svou první sexuální zkušenost. Zrovna teď si myslí, že jí patří celý svět a že každý mužský, co se na ni podívá, se bude chtít stát jejím milencem. Za mladých let jsem dělal společníka na mnoha dvorech. Velice dobře rozumím této hře, jaká se očekává od starších a zkušenějších mužů. *Očekává se* od nás, že se na nás tato děvčata budou procvičovat, protože jinak nemáme žádný zájem o to zahřívat jim postele. Díky našemu souhlasu či nesouhlasu jim pomáháme pochopit, jak muž cítí a přemýšlí." Projel si prsty vlasy. „I když tě mohu ujistit, že Roxie je pěkná děvka."

Jaenelle si otřela slzy z tváře. „Takže tobě to nevadilo?"

Saetan vzdychl: „Pravdu? Zatímco jsem naslouchal jejím chichotavým sprosťárnám, dopřával jsem si obrovské potěšení tím, že jsem si představoval, jaké by to bylo poslouchat, jak jí v těle praskají kosti."

„Ach."

„Pojď sem, Čarodějko." Objal ji, pevně ji svíral v náruči a opřel si bradu o její hlavu. „Kvůli komu ses doopravdy rozzlobila, Jaenelle? Koho ses snažila ochránit?"

„Nevím. Jako bych si vzpomněla na někoho, kdo se musel podřizovat ženám jako Roxie. Ubližovalo mu to a nenáviděl to. Není to ani vzpomínka. Je to spíš pocit, protože si nějak nedokážu vybavit, koho nebo kdy nebo proč bych měla znát někoho takového."

Tím se vysvětlilo, proč se ještě vůbec nezeptala na Daemona. Byl až příliš zapletený do traumatu, které ji stálo dva roky života, traumatu, které uzamkla kdesi v nitru. Všechny její vzpomínky na Daemona byly uzamčené někde daleko.

Saetan se opět sám sebe ptal, zda by jí neměl říct, co se vlastně stalo. Jenže on by jí pověděl jen část celého příběhu. Nemohl by jí říct, kdo ji znásilnil, protože to stále ještě sám nevěděl. A nedokázal by jí povědět, k čemu došlo mezi ní a Daemonem, když byli společně v propasti.

A pravda byla taková, že se jí bál vůbec cokoliv vyprávět.

„Pojďme domů, Čarodějko," zašeptal jí do ucha. „Půjdeme domů a prozkoumáme půdu."

Jaenelle se rozechvěle usmála. „Jak to vysvětlíme Heleně?"

Saetan zaúpěl. „Předpokládám, že já jsem majitelem Sídla, to víš, ne? Kromě toho Sídlo je dost rozsáhlé a má mnoho místností. Když budeme mít štěstí, nějakou chvíli potrvá, než na něco vůbec přijde."

Jaenelle ustoupila o krok. „Závodíme, kdo bude dřív doma," řekla a zmizela.

Saetan zaváhal. Dlouze se zadíval na louku s květinami a na hory v dálce.

Ještě si dá trochu načas, než začne pátrat po Daemonovi Sadi.

2. Kaeleer

Greer se plížil za řadou jalovců, které ohraničovaly jednu stranu trávníku kolem Sídla SaDiablo. Slunce už skoro vyšlo. Jestli se nedostane do jižní věže, než tu začnou pobíhat zahradníci, bude se muset zase schovat v lese. Teď z něj byl sice démon, ale svůj život trávil ve městech. Šustivé ticho a černá tma venkova mu šly na nervy, a přestože nevycítil přítomnost někoho dalšího, nemohl se zbavit dojmu, že ho někdo sleduje. A pak tu bylo to příšerné vytí, které ječelo tak, že by to mohlo probudit samotnou noc.

Nemohl věřit, že někdo jako Nejvyšší pán nemá kolem Sídla umístěná zaklínadla. Jak jinak by mohl ochránit místo takových rozměrů? Avšak kněžka Temnoty ho ujistila, že Saetan byl vždycky až příliš laxní a arogantní, aby o takových věcech vůbec přemýšlel. Kromě toho, jižní věž vždycky patřila Hekatah a byla to její doména. S každou další renovací připojila tajná schodiště a falešné zdi, takže v Sídle se nacházelo dost místností, které měla pod svými zaklínadly a pečlivě je střežila. Jedna z těch místností ho bude chránit.

Pod podmínkou, že se tam vůbec dostane.

Greer zastrčil ruce do kapes, vyšel zpoza jalovců a kráčel přímo k jižní věži. To bylo jedno z pravidel dobrého vraha: chovat se tak, jako by do toho místa patřil. Kdyby ho někdo uviděl, tak by doufal, že ho budou považovat za sluhu nebo − a to by bylo ještě lepší − za hosta.

Když konečně došel ke dveřím jižní věže, kráčel pomalu doleva a levou rukou se dotýkal kamenů, aby našel ten, který mu otevře tajný vchod. Naneštěstí byl tak daleko a Hekatah si nedokázala vzpomenout, jak daleko je přesně vchod od dveří, zejména proto, že se zabezpečila tak, že úpravy v kaeleerském Sídle nebyly stejné jako ty, které provedla v Terreille.

Zrovna když si myslel, že se bude muset vrátit ke dveřím a začít znovu, našel vystouplý kámen, který měl v sobě skrytou západku. O chvíli později už byl ve věži a stoupal po úzkém kamenném schodišti.

Krátce poté zjistil, jak dalece ho kněžka Temnoty zmátla − anebo byla sama popletená.

V jižní věži nebyly žádné luxusně zařízené pokoje, žádné zdobené postele, elegantní gauče, žádné koberečky, žádné závěsy, žádné stoly, žádná křesla. Jedna místnost za druhou − všechny byly prázdné a uklizené.

Greer si levou rukou sáhl na černý hedvábný šátek kolem krku a propadl panice.

Nádherně uklizeno a všude prázdno. Stejně tak jako tajné schodiště, kde by jeden očekával plno prachu a pavučin. Což znamenalo, že to nebylo zase až tak velké tajemství, jak se domnívala Hekatah.

Snažil se namluvit si, že to nevadí, protože už je stejně mrtvý, ale v říši Temnoty byl už dost dlouho, aby se dozvěděl historky o tom, co se stalo démonům, kteří nějak zkřížili cestu Nejvyššímu pánovi, a on za žádnou cenu nechtěl zjistit na vlastní kůži, co je na nich pravdy.

Vrátil se do komnaty, která kdysi patřila Hekatah, a začal systematicky prohledávat tajné prostory.

Byly všechny prázdné a čisté. Buď její zaklínadla časem vyprchala, anebo někdo jiný její zaklínadla zrušil.

Musí tu být nějaké místo, kde by se mohl ukrýt! Slunce už stálo vysoko na obloze, a přestože zkonzumoval dost velké množství čerstvé krve, denní světlo ho oslabovalo a vysušovalo. Jestli našli všechny její místnosti…

Konečně našel jeden ukrytý prostor uvnitř tajné místnosti. Spíš to byl takový kutloch. Greer si nedokázal představit, na co se asi používal, ale bylo tu dost velké šero a samá pavučina, tudíž bezpečno.

Greer si zády zalezl do rohu, objal pažemi kolena a začal vyčkávat.

3. Kaeleer

Andulvar hlasitě zaklepal na dveře studovny a vstoupil, ještě než se mu dostalo jakékoliv odpovědi. Mrštně prošel studovnou až dozadu a zastavil se, když Saetan rychle − a s určitým pocitem viny − schovával knihu, kterou právě četl.

U ohňů pekelných, napadlo Andulvara, když si sedal na židli u stolu, kdy naposledy viděl Saetana v takové pohodě? Tak tady seděl, Nejvyšší pán Pekla, nohy na stole, na nohou domácí pantofle a v černém svetru? Když ho takhle Andulvar spatřil, zalitoval, jak je to už dávno, kdy mohli zajít do nějaké taverny a dohadovat se nad několika korbely piva.

Andulvara okouzlila Saetanova nervozita, tak mu řekl: „Beale mi řekl, že jsi tady − prý vyřizuješ korespondenci, ano, jsem přesvědčen, že takhle mi to pověděl.“

„Ach, ano, ctihodný Beale.“

„Nemnoho domů se může pyšnit tím, že mají za majordoma válečníka s rudými drahokamy.“

„Nemnoho domů by to chtělo,“ zamumlal Saetan a dal nohy zpátky na zem. „Yarbarah?“

„Prosím.“ Andulvar počkal, než mu Saetan nalil a ohřál krvavé víno. „Ježto se nevěnuješ korespondenci, co tedy vlastně děláš? Kromě toho, že přede mnou skrýváš nějaký zastrašující materiál?“

„Čtu si,“ odpověděl Saetan trochu strojeně.

Andulvar byl velice trpělivý lovec, takže vyčkával. A čekal. „A co si čteš?“ zeptal se nakonec. Přimhouřil oči. Že by se Saetan začervenal?

„Jeden román,“ Saetan si odkašlal. „Poměrně… vlastně velice erotický román.“

„Nostalgicky vzpomínáš?“ zeptal se Andulvar mírně.

Saetan zaúpěl. „Snažím se být připravený. Dospívající dívky kladou ty nejstrašnější otázky.“

„Lepší, když se ptá tebe než mě.“

„Zbabělče.“

„Na to nemám žádný argument,“ řekl Andulvar a tuto návnadu nespolkl. Pak se na chvíli odmlčel. „No, a jak se všechno vyvíjí?“

„Proč se ptáš mě?“ Saetan si zase dal nohy přes roh stolu.

„Jsi Nejvyšší pán.“

Saetan si položil ruku na srdce a dramaticky vzdychl: „Ach, někdo, kdo si to pamatuje.“ Upil yarbarahu. „Vlastně, jestli chceš vědět, jak se všechno vyvíjí, měl by ses zeptat Beala nebo Heleny nebo paní Bealeové. To je trojúhelník, který velí Sídlu.“

„Trojúhelník čisté krve má vždycky čtvrtou stranu.“

„Ano, a kdykoliv se objeví něco, co vyžaduje ‚autoritu‘, tak mě připraví, opráší a postaví do velké chodby, abych se tím zabýval.“ Saetanův vřelý úsměv mu rozzářil zlaté oči. „Mezi mé hlavní funkce patří, že jsem právní zástupce naší paní, a Beale by si nikdy nenechal pomuchlat nebo zničit oblečení její hysterií a ani by neposkytl rameno, na kterém je možné se vyplakat, když Jaenelle vyvede z míry své učitele, což se stává průměrně třikrát až čtyřikrát týdně.“

„Takže našemu rozmarnému dítěti se vede dobře.“

Saetanův úsměv zmizel a nahradil ho bezútěšný a ustaraný výraz. „Ne, nevede se jí dobře. Zatraceně, Andulvare, doufal

jsem… Tolik se snaží. Je to pořád Jaenelle. Stále ještě je zvědavá, jemná a laskavá.“ Vzdychl. „Ale nedokáže reagovat na přátelské projevy personálu. Ach, já vím.“ Mávl rukou a odehnal tak nevyslovený protest. „Vztah sloužících k paní domu je takový, jaký je. Ale nejde jen o ně. Od té záležitosti s Menzarem a po třenicích, ke kterým dochází mezi ní a ostatními studentkami u Luthvian, začíná být ostýchavá. Vyhýbá se lidem, jak je to možné. Sylvii se nepodařilo vylákat ji na další pochůzky za účelem nakupování oblečení, a přitom se tak snažila. Byla tady se svým synem Beronem před několika dny. Jaenelle se podařilo mluvit s nimi asi pět minut a pak odešla z místnosti.

Nemá žádné přátele, Andulvare. Nemá nikoho, s kým by se mohla smát, s kým by mohla provádět hloupé holčičí věci. Ještě neobětovala Temnotě a už si velice dobře uvědomuje, jak velký je rozdíl mezi ní a zbytkem lidí čisté krve.“ Saetan se posunul na křesle. „Kdyby tak jen bylo možné znovu dát dohromady její život.“

„Proč nepozveš na návštěvu tu malou ledovou harpyji z Glacie?“ zeptal se Andulvar.

„Myslíš, že by byla natolik statečná, že by přišla do Sídla?“

Andulvar si odfrkl: „Když vezmu v úvahu ten dopis, který ti napsala, tak když někoho takového necháš přejít přes práh tohoto domu, bude tě pravděpodobně neustále urážet.“

Saetan se zlomyslně usmál: „V to doufám, Andulvare. V to doufám.“

Andulvarovi bylo líto, že se ta pohodová atmosféra změnila, dopil sklenici a opatrně ji postavil na stůl. „Je načase, abys mi pověděl, proč jsi chtěl, abych se vrátil do Sídla.“

~ ~ ~

„Tarl je ten, který navrhl, že právě ty bys mohl pomoci,“ řekl Saetan, když s Andulvarem kráčeli k zahradě, která byla obehnaná zdí.

„Jsem lovec a válečník, nikoliv zahradník, SaDiablo,“ odpověděl Andulvar drsně. „Jaká pomoc se ode mne očekává?“

„V teritoriu severního lesa se pravděpodobně usídlil nějaký velký pes. Poprvé jsem ho zaslechl té noci, když mi Sylvia vyprávěla, že se v Halaway děje něco podivného. Zabil už pár mláďat vysoké zvěře, ale mimo to myslivci nedokázali najít žádnou jeho stopu. Před několika dny si v noci chytil několik kuřat.“

„Tví myslivci by si s tím měli umět poradit.“

Saetan otevřel dřevěnou branku, která vedla do zahrady obehnané nízkou zídkou. „Tarl našel dnes ráno něco jiného.“ Kývl na hlavního zahradníka, který stál u zadního záhonu květin. „Tohle.“

Andulvar si dlouho prohlížel zřetelný a hluboký otisk tlapy, pak poklekl a položil vedle stopy ruku. „Je zatraceně velký.“

Saetan poklekl vedle Andulvara. „Přesně to mě také napadlo, ale je to na tvém odborném úsudku. Doopravdy mě trápí to, že se to zdá tak úmyslně umístěné, tak pečlivě otisknuté, jako by to měla být nějaká zpráva nebo signál.“

„A kdo by měl takovou zprávu dostat?“ dumal Andulvar. „Od koho se očekává, že by sem měl přijít a podívat se na to?“

„Od náhlého odchodu lorda Menzara Mefis velice pečlivě prověřil všechny zaměstnance Sídla, jak domácí sloužící, tak poslíčky zvenčí. Neobjevil nic, co by mě mělo nějak znepokojit, že bych jim měl přestat důvěřovat.“

Andulvar hluboce přemýšlel a mračil se na stopu. „Mohl by to být signál milence, kterým vyzývá k tajnému dostaveníčku v zahradě.“

„Věř mi, Andulvare,“ pravil Saetan suše, „existují mnohem jednodušší a účinnější způsoby, jak si domluvit romantické setkání, než je tohle.“ Ukázal na otisk tlapy. „Kromě toho, jak by někdo mohl vyhledat to zvíře, přinést ho sem a přesvědčit ho, aby tady zanechalo jediný otisk přesně na tomto místě?“

„Trochu se tu porozhlédnu,“ oznámil Andulvar příkře.

Zatímco Andulvar zkoumal další místa v obezděné zahradě v slábnoucím denním světle, Saetan si prohlížel tu stopu. Podařilo se mu odložit tuto naléhavou starost do Andulvarova příchodu a

velice doufal, že Érijen se podívá na otisk tlapy a rychle najde nějaké jednoduché vysvětlení. Teď si dělal starosti i Andulvar, a to se Saetanovi vůbec nelíbilo. *Chystal* tady někdo nějaké setkání? Nebo chtěl někdo vylákat někoho ze Sídla?

Saetan tiše zavrčel a pak na otisk stopy nahrnul hlínu, až nebyla vidět. Postavil se, očistil si kalhoty, podíval se znovu na záhon a strnul.

Otisk tlapy byl opět zřetelný a hluboký jako před minutou.

„Andulvare!“ Saetan zaklekl a zase zahrnul stopu zeminou.

Andulvar přispěchal, závan vzduchu z jeho křídel rozkýval mladé květiny, a klekl si vedle Saetana.

Mlčky pozorovali, jak se zemina odklízí z otisku stopy.

Andulvar jedovatě zanadával. „Je v tom nějaké zaklínadlo.“

„Ano,“ řekl Saetan až příliš tiše. Použil ekvivalentní sílu bílého drahokamu, aby znovu odhalil stopu. Když se opět rychle objevila, klesl ke žluté, což byla nižší úroveň. Pak vyzkoušel tygří oko, růžovou a modrou jako letní obloha. Nakonec až při síle nachového drahokamu se dala stopa jen stěží rozeznat.

Se zlostným mávnutím ruky použil Saetan sílu svého rodného rudého drahokamu, aby stopu odklidil.

Už se neobjevila.

„Někdo chtěl mít skutečně jistotu, aby se tahle stopa nedala jen tak prostě zahladit,“ pravil Saetan a utíral si ruku o trávu.

Andulvar si třel pěstí bradu. „Ať se tady to naše dítě moc samo nepotlouká, hlavně v těchto zahradách. S Prothvarem ti moc nepomůžeme za světla, ale pohlídáme to tady v noci.“

„Myslíš si, že je někdo tak bláhový, že chce proniknout do Sídla?“

„Zdá se, že už se to někomu podařilo. To mě ale zase tak netrápí.“ Andulvar ukázal na čerstvě navršenou hlínu nad stopou. „To není pes, SaDiablo. To je vlk. Jen těžko se dá věřit tomu, že by se vlk dobrovolně přiblížil k lidem, ale i kdyby ho někdo ovládal, jaký to má smysl, přivést ho právě sem?“

„Návnada," řekl Saetan a okamžitě vyslal psychické zavolání Jaenelle. Její rozptýlené potvrzení ho ujistilo, že je dostatečně pohroužená do vlastního studia a je uvnitř Sídla.

„Jaká návnada?"

Namísto odpovědi Saetan učinil rychlou prohlídku Sídla a jeho okolí. Vycítil nějaké vibrace v jižní věži − patrně mizející dozvuky ochranných štítů, které Beale a Helena narušili, když uklízeli ve věži a našli tajné místnosti Hekatah. Také vycítil podivné záchvěvy v lese na severu.

Saetan zkoumal ještě chvíli a pak přestal. Dostat se do Sídla nebylo nikdy zvlášť obtížné. Dostat se ven, to byla jiná záležitost.

„Jaká návnada, SaDiablo?" zeptal se znovu Andulvar.

„Pro mladé dívky, které se cítí osaměle a mají rády zvířata."

4. Kaeleer

Greer se krčil v rohu kutlochu a sténal, když se ta temná mysl valila skrz všechny kameny, zkoušela, pátrala.

Snažil se mít mysl úplně prázdnou, když se ta temná síla převalovala přes něj. Nemohl bezpečně utéct před západem slunce, ale kdyby ho tu chytli, jak by vysvětlil svou přítomnost? Když přišel Nejvyšší pán o jednoho malého miláčka, Greer pochyboval, že právě teď by u něj s nějakou výmluvou uspěl.

Když odeznělo psychické pátrání, Greer si natáhl nohy a vzdychl. Stejně tak jako se bál Nejvyššího pána, nelíbilo se mu ani pomyšlení na to, že by se vrátil k Hekatah bez informací. Trvala by na tom, aby to zkusil znovu.

Bude to muset provést dnes v noci. Najde ložnici té dívky, prohlédne si ji a vrátí se do Pekla. Jestli se chce Hekatah dostat blíž a riskovat, že se se Saetanem setká tváří v tvář, může si to udělat sama.

5. Kaeleer

Saetan mířil ke svému apartmá a doufal, že mu trocha odpočinku přinese nějakou inspiraci. Dnes večer se snažil přesvědčit Jaenelle, aby kontaktovala některé přátele. Snažil se marně, až si zoufal, a během debaty se dozvěděl dost o emocionální proměnlivosti dospívající Čarodějky.

Dumal, jestli může zařadit Sylvii jako spojence pro další emocionální bitvy, a stále měl na mysli otisk vlčí tlapy v zahradě, takže ucítil varovná znamená o chvíli později.

Psychická přílivová vlna strachu a zuřivosti narazila na jeho mysl a odhodila ho na stěnu. Sevřel si hlavu v rukách, jak ho bolest bodala jako nožem do spánků, a ucítil krev, jak si zuby nakousl ret.

Sténal kvůli nemilosrdnému bušení bolesti v hlavě; sklouzl na podlahu a instinktivně se pokusil posílit vnitřní ochranné bariéry proti dalšímu útoku, který mu drásal mysl.

Když už žádná psychická vlna nenarážela na vnitřní bariéry, Saetan zvedl hlavu a bedlivě zkoumal. Zíral na dveře na chodbě, u kterých se krčil. „Čarodějko?“

Bolestný výkřik zazněl za Jaenellinými dveřmi.

Saetan vyskočil na nohy, mátožně kráčel po chodbě a vrazil do ložnice, kde se odehrávala ta nejhorší a nejzběsilejší psychická bouře, s jakou se kdy setkal. Kromě silného a vířivého větru, který ohýbal květiny a muchlal závěsy, se jinak fyzické prostředí jevilo nedotčené, ale měl pocit, jako by tu bylo plno pásů nataženého skla, které praskalo, jak se blížil k Jaenelle, a řezalo ho do mysli místo do těla.

S hlavou dolů a s přikrčenými rameny Saetan zaťal zuby a kráčel krůček po krůčku k Jaenellině posteli, kde sebou házela a křičela.

Když se dotkl její paže, odstrkovala ho od sebe.

Saetan ani nedokázal přemýšlet, tak se vrhl na ni a rukama i nohama objal její tělo. Váleli se po posteli, muchlali prostěradla a ona ho škrábala nehty, bránila se a křičela. Když nemohla uvolnit

nohy a ruce, skrčila se v jeho náruči a útočila zuby, což mu bralo dech.

„Jaenelle!“ zařval Saetan přímo jí do ucha. „Jaenelle! To jsem já, Saetan!“

„Neeeeeee!“

Saetan dosáhl ještě jednou na úroveň černých drahokamů, ještě jednou se převalil přes Jaenelle, čímž ji přitiskl mezi postel a sebe. Otevřel vnitřní bariéry a vyslal pro Jaenelle zprávu, že je v bezpečí, že je s ním, a aby si uvědomila, že když ještě jednou zaútočí, že ho zničí.

Jaenelle se otřela o jeho mysl a přestala se kroutit.

Roztřesený Saetan opřel bradu o její hlavu. „Jsem s tebou, Čarodějko,“ zašeptal. „Jsi v bezpečí.“

„Nejsem v bezpečí,“ zasténala Jaenelle. „Nikdy nejsem v bezpečí.“

Saetan zaťal zuby a udělalo se mu zle, když spatřil výjevy, které mu náhle vpluly do mysli. Viděl je všechny tak, jak je právě teď viděla ona. Marjane, jak visí ze stromu. Myrol a Rebecca bez rukou. Dannie a její noha. A Rose.

Slzy mu stékaly po obličeji, když objímal Jaenelle a přijímal od ní její bolestivé vzpomínky. Teď konečně pochopil, co si musela protrpět jako dítě, co jí provedli, proč se nikdy nebála Pekla a jeho usedlíků. Jak vzpomínky vplouvaly z její mysli do jeho, viděl budovu, místnosti, tu zahradu, ten strom.

A vzpomněl si na Chara, jak za ním přišel, a jak si dělal starosti s mostem a zmrzačenými dětmi, které po něm přecházely na ostrov *Malá márnice*. Most, který kdysi Jaenelle vytvořila mezi Peklem a… Šípovem.

Ve chvíli, kdy ho napadlo to jméno, cítil, že Jaenelle otevřela oči.

Najednou tu byla neproniknutelná vířivá mlha. Rázně se rozdělila a on pohlédl dolů do propasti. Každý instinkt mu říkal, ať uteče, ať zmizí před tou chladnou zuřivostí a šílenstvím, které spirálovitě stoupaly z hlubin.

Ale v šílenství a zuřivosti byla zapletena také magie a jemnost. Tak čekal na okraji propasti, ať už se mělo stát cokoliv. On od své Královny neuteče.

Mlha se zase zavřela. Neviděl ji, ale cítil ji, když Jaenelle stoupala vzhůru z propasti. Třásl se, když jeho myslí proběhl její půlnoční a pohřební hlas.

Šípov je pěkně jedovatý. Na Šípov neexistuje žádný lék.

Jaenelle se pod ním zavrtěla. „Saetane?“ Její hlas zněl tak mladě, tak křehce a tak nejistě.

Saetan ji políbil na tvář. „Jsem tady s tebou, Čarodějko,“ pravil zastřeným hlasem, vzal ji jemně do náruče a kolébal ji. Bedlivě prozkoumal celou ložnici a hned si uvědomil, že není možné použít magii, dokud psychická bouře úplně nezmizí.

„Co…?“ řekla Jaenelle ospale.

„Měla jsi nějakou noční můru. Vzpomínáš si na něco?“

Dlouho byla zticha. „Ne. O čem to bylo?“

Saetan váhal… a nic neřekl.

Bota dopadla na balkon venku za otevřenými dveřmi proskleného balkonu. Někdo spěchal dolů po schodech.

Saetan rychle zvedl hlavu. Vzhledem k tomu, že zkoumání identity vetřelce nebylo k ničemu, zuřivě se vymotával z prostěradel, která měl omotaná kolem nohou a skočil ke dveřím balkonu. „PROTHVARE!“ Pokusil se vytvořit kouli čarodějného světla, které by osvětlilo zahradu, ale Jaenellina psychická bouře absorbovala všechnu jeho sílu, takže z něj vyšel jen jeden blesk, který ho na chvilku oslepil.

Na vzdáleném konci zahrady něco zlověstně zavrčelo. Nějaký muž vykřikl. Následoval krátký a zuřivý souboj, odhalila se oslepující síla dvou drahokamů, ozvaly se podivné zvuky kroků, další zavrčení a pak se zavřely dveře.

Pak bylo ticho.

Rozletěly se dveře do ložnice. Saetan se řítil kupředu s obnaženými zuby. Ale to Andulvar skočil do místnosti s érijenským mečem v ruce.

„Zůstaň u ní,“ vykřikl na něj Saetan. Běžel dolů po balkonových schodech, vytvářel zaklínadla, která zapečetí Sídlo a zabrání komukoliv, aby se dostal ven. Pak zanadával. Přílivová vlna roztříštila všechna jeho zaklínadla, což znamenalo, že vetřelec našel cestu ven, ještě než ho mohl chytit. A jakmile se dostal dost daleko od účinků bouře, mohl se chytit větrů a prostě zmizet.

„Ale kde ses skrýval, že jsem nevycítil už dříve tvou přítomnost?“ zavrčel Saetan, zatínal zuby zoufalstvím, když Prothvar přistál vedle něj na zahradě.

Érijenský válečník vytáhl roztržený černý hedvábný šátek. „Tohle jsem našel u jižní věže.“

Saetan hleděl na šátek, který měl na sobě Greer, když přišel poprvé do Sídla. Jeho zlaté oči se zableskly, když se zahleděl směrem k jižní věži. „Byl jsem až příliš shovívavý, pokud jde o Hekatiny hry a Hekatiny oblíbence. Ale tenhle miláček se dopustil jedné obrovské chyby.“

„Hekatah!“ Prothvar zaklel, upustil kapesník a otřel si ruku o kalhoty. Pak se usmál: „Myslím si, že její miláček nezmizel tak docela bez šrámů, jako když sem přišel. U jižní věže jsou také otisky vlčích stop.“

Vlk. Saetan hleděl na jižní věž. Vlk a Greer. Návnada a únosce? Ale to zavrčení, to působení drahokamů.

Zahlédl pohyb nahoře na balkoně.

Jaenelle se na ně dívala dolů. Andulvar ji objímal ramena a přitiskl si ji k levému boku. V pravé ruce stále ještě držel obrovský a zlověstně vyhlížející válečný meč.

„Tati, co se děje?“ zavolala Jaenelle.

Prothvar kývl na Saetana, nechal zmizet kapesník a vklouzl do stínů, aby stál na stráži.

Saetan pomalu přešel zahradu a kráčel po schodech nahoru. Bylo mu zle při pomyšlení, že přetrvávající účinky čarodějné psychické bouře mu znemožnily použít magii, aby zabránil komukoliv jinému dostat se do jejích pokojů.

Andulvar ustoupil, když Jaenelle vklouzla Saetanovi do náruče. Políbil ji na hlavu a všichni tři se vrátili do její ložnice.

„Co se stalo?“ zeptala se Jaenelle a zachvěla se, když pozorovala Andulvara, jak zavírá dveře na balkon a zamyká je.

To, že se musela vyptávat, vypovídalo až příliš o stavu její mysli. Saetan zaváhal. „To nic nebylo, Čarodějko,“ řekl nakonec a pevně ji objímal. „Nějaký nevysvětlitelný hluk.“ Bylo to však něco, co viděla nebo vycítila a nastartovalo to v ní všechny ty vzpomínky?

Andulvar a Saetan si vzájemně vyměnili pohledy. Érijenský válečník a princ se zahleděl na postel a pak na balkonové dveře.

Saetan lehce přikývl. „Čarodějko, tvoje postel je tak trochu… rozházená. Už je pozdě budit komornou, aby ti ji ustlala, takže bys mohla dnešní noc strávit u mě?“

Jaenelle trhla hlavou. V jejích očích byl šok, ostražitost a strach. „Já si můžu ustlat sama.“

„Byl bych raději, kdybys šla ke mně.“

Saetan ji nechal, aby mu prozkoumala mysl a čekal. Jak se volně probírala jeho myšlenkami, uchovával si v hlavě dost dobrý důvod pro její ochranu, ale nechtěl ji zase příliš vystrašit.

Jaenelle se od něj odtáhla a přikývla.

Ulevilo se mu, že je ochotna mu důvěřovat. Saetan ji po chodbách zavedl do svého apartmá a uložil ji do své postele. Andulvar odešel prozkoumat jižní věž, takže Saetan si sedl do blízkého křesla a nalil si a ohřál sklenici yarbarahu. Trvalo ještě dlouho, než se Jaenellin dech zklidnil a byl pravidelný, takže věděl, že už se jí spí dobře.

Vlk, přemýšlel, když ji tak pozoroval. Přítel nebo nepřítel?

Saetan zavřel oči a protřel si spánky. Bolest hlavy už ustupovala, ale uplynulá hodina ho naprosto vyčerpala. Přesto stále v mysli viděl tu stopu v zahradě, zakletou zprávu, kterou si měl někdo vyzvednout.

Ale to zavrčení a *působení drahokamů.*

Saetan se náhle narovnal v křesle a zahleděl se na Jaenelle.

Ne všichni snílci, kteří formovali tuto Čarodějku, byli lidmi.

To sedělo. Pokud to byla pravda, pak by to sedělo.

Vzhledem k tomu, že Jaenelle nechodila navštěvovat své přátele, možná začali oni vyhledávat ji.

6. Peklo

Hekatah křičela na Greera: „Co tím myslíš, že je naživu?“

„Přesně to, co jsem řekl,“ odpověděl Greer a zkoumal svou potrhanou paži. „Ta dívka, která je u něj v Sídle, je ta bledá mrcha, vnučka Alexandry Angelline.“

„Ale tu jsi přece zničil!“

„Očividně to přežila.“

Hekatah rázovala po malé, špinavé a jen trochu zařízené místnosti. To přece nemohla být pravda. Prostě ne. Podívala se na Greera, který seděl na židli. „Říkal jsi, že byla tma, že jsi toho moc neviděl. Až do ložnice jsi nešel. To přece nemohla být ta samá dívka. Řekl ti přece, že se prochází mezi dětmi na *Malé márnici*.“

„Říkal jí Jaenelle,“ pravil Greer a zkoumal chodidlo.

Hekatah se rozšířily oči. „On nám lhal.“ Její obličej byl ohyzdný, plný zuřivosti a nenávisti. „Ten zkurvysyn *nám lhal!*“

Pak si vzpomněla na to, jak byla sama na ostrově *Malá márnice*. Kdyby ta dívka byla skutečně naživu, mohla by se z ní vytvořit loutková královna, jakou by Hekatah potřebovala, aby vládla ve všech říších.

Hekatah přejela prsty po poškrábaném stole. „I když fyzicky přežila, má pro mě jen malou cenu, jestli nemá žádnou moc.“

Greer si prohlížel roztrhanou paži a spolkl tu návnadu: „Má stále dost moci. V ložnici se rozpoutala obrovská čarodějná bouřka. Začala, než vešel Nejvyšší pán. Jen Temnota ví, jak to mohl přežít.“

Hekatah se zamračila: „Co má co dělat u ní v ložnici v takovou hodinu?“

Greer pokrčil rameny: „Připadalo mi, že se tam válejí v posteli a nevypadalo to jen na kamarádské škádlení.“

Hekatah zírala na Greera, ale neviděla ho. Spatřila Saetana, horkokrevného a hladového, jak ukájí své choutky − *všechny* své choutky, s tou mladou čarodějkou temné krve, která by měla patřit jí. Společník byl stále ještě schopný takového druhu potěšení. Společník…, který si cenil cti. Ach, mohl se pokusit ignorovat skandál a zavržení, ale až s ním skončí ona, vytvoří kolem něj takovou ohnivou bouři, že ho budou nenávidět i nejvěrnější služebníci.

Ale tentokrát se to musí provést delikátně, ne jako s tím bláznem Menzarem. Tak, aby Saetan nemohl vystopovat, že to vychází od ní.

Hekatah si bedlivě prohlížela Greera. Potrhaný sval na paži se může schovat do kabátu, ale to chodidlo… I když byl celý kus pryč, dalo by se to nahradit něčím umělým, čím by se vycpala vysoká bota, ale kulhavá chůze bude hodně nápadná − stejně jako ty jeho ruce. Je to škoda, že takový užitečný služebník je tak deformovaný, a tudíž tak nápadný. Ale dokáže provést ještě jeden poslední úkol. V podstatě jeho deformace budou fungovat v její prospěch.

Hekatah se krátce zasmála, než vehnala do obličeje ten nejsmutnější výraz. Klekla vedle Greera na židli. „Nebohý chudáčku,“ zavrkala a prsty ho hladila po tváři. „Dovolila jsem, že plány toho bastarda odvedly mou pozornost od mnohem důležitějších zájmů.“

„Jakých zájmů, kněžko?“ zeptal se Greer obezřetně.

„Proč zrovna ty, miláčku, a ta příšerná zranění, co ti způsobily ty jeho bestie.“ Otřela si oči, jako by v nich měla slzy. „Víš, že neexistuje způsob, jak ta zranění vyléčit, že, miláčku?“

Greer se díval jinam.

Hekatah se natáhla a políbila ho na tvář. „Ale nedělej si starosti. Mám plán, Saetan pěkně za všechno zaplatí.“

~ ~ ~

„Chtěl jsi mě vidět, Nejvyšší pane?“

V Saetanových očích to zajiskřilo. Natáhl se přes stůl z černého dřeva v soukromé studovně v říši Temnoty a usmál se na harpyji Dea al Mon. „Titian, drahoušku,“ zabroukal hlasem, který zněl jako vzdálené hřmění, „mám pro tebe úkol a myslím, že se ti to bude velice líbit.“

Kapitola šestá

1. Kaeleer

Saetan společně s ostatními členy rodiny setrvával dále u stolu po večeři a zdráhal se ukončit jídlo a přátelskou atmosféru.

Alespoň něco dobrého vzešlo z té nepříjemné noci minulý týden. Jaenellina noční můra prořízla napuchlé zranění ze všech potlačených vzpomínek, uvolnila trochu emocionální napětí. Věděl, že rány na její duši nejsou ještě zahojené, ale poprvé od chvíle, co se vrátila z propasti, byla spíše jako to dítě, které kdysi znávali, než utrápená mladá žena, která se z ní stala pak.

„Myslím si, že Beale by chtěl uklidit stůl," pravila Jaenelle tiše a podívala se na majordoma, který stál ve dveřích do jídelny.

„A co si takhle dát kávu v salonku," navrhl Saetan a odsouval židli od stolu.

Když Jaenelle kráčela ke dveřím následovaná Mefisem, Andulvarem a Prothvarem, zůstal ještě chvilku. Bylo tak hezké slyšet její smích, tak dobré…

Jeho pozornost upoutal nějaký pohyb za oknem. Okamžitě začal zkoumat vetřelce a musel ustoupit o krok, když se do jeho mysli opřel neznámý pach a divoké emoce, které ho vyzývaly, dovolily se ho dotknout.

Zloba. Frustrace. Strach. A pak…

Zavytí přerušilo konverzaci uprostřed slova a Andulvar a Prothvar se otočili na místě s vytasenými loveckými noži. Saetan si jich stěží povšiml, protože až příliš pozorně sledoval reakci Jeanelle.

Zavřela oči, zhluboka se nadechla, zaklonila hlavu a začala výt. Nebyla to přesná imitace vlčího vytí. Bylo to strašidelnější, protože se to nějak změnilo v čarodějnou píseň. Divokou píseň.

A on si uvědomil s rozechvělým pocitem údivu, že ona a ten vlk už tuhle píseň spolu zpívali někdy dříve, že věděli, jak mají spojit oba hlasy, aby vytvořili cosi spojeneckého a krásného.

Vlk přestal výt. Jaenelle dokončila píseň a usmála se.

Velký šedý tvor proletěl oknem dovnitř, prošel sklem. V jídelně přistál na podlaze vlk a vrčel na ně.

Jaenelle radostně vykřikla na přivítanou a pospíchala kolem Andulvara a Prothvara. Klekla si a objala pažemi vlka kolem krku.

V tu chvíli Saetan zachytil psychickou vůni, po které pátral. Tenhle vlk byl jedním z legendárních příbuzných. Princ, ale nikoli − díky Temnoto − válečník. Také zachytil pohledem zlatý řetěz a nachový temný drahokam, který se skrýval ve vlčí srsti.

Stále vrčel, ale přitiskl se k Jaenelle a nutil ji jít k oknu, zatímco jeho tělo stálo mezi ní a Érijenci.

Jaenelle ztratila rovnováhu a chytila se vlka pevně kolem krku. „Smokeu, začínáš být neurvalý," řekla tichým pevným hlasem Královny, jaký žádný muž nemohl odmítnout.

Smoke ji rychle olízl a změnil vrčení na hluboké mručení.

„Jaký zlý muž?" Jaenelle si prohlédla všechny ustarané mužské obličeje a zavrtěla hlavou. „Inu, to nebyl žádný z nich. Tohle je moje smečka."

Vrčení zmizelo. V očích vlka se objevila inteligence a nový zájem, když si tak prohlížel zkoumavě každého muže. Pak zavrtěl koncem ocasu na znamení pozdravu.

Další krátká přestávka. Jaenelle se začervenala. „Ne, žádný z nich není můj muž. Ještě nejsem tak stará, abych měla muže," dodala rychle, když se na ně Smoke podíval s výrazem očividného nesouhlasu. „Tohle je Saetan, Nejvyšší pán. Je to můj otec. Můj bratr, princ Mefis, je štěně Nejvyššího pána. A tohle je můj strýček, princ Andulvar, a můj bratranec, lord Prothvar. A tamto je lord Beale. Vy tady všichni, tohle je princ Smoke."

Když se zdravil se svým Bratrem, Saetan dumal, co ostatní udivilo nejvíce: náhle se objevivší příbuzný, konverzace Jeanelle s vlkem či jak je označila za rodinné příslušníky.

Po představení došlo k trapné pauze. Andulvar a Prothvar se podívali na Saetana a pak ukryli lovecké nože. Mefis byl v klidu, ale byl připravený reagovat, a Beale stál ve dveřích a mlčky očekával instrukce. Smoke vypadal, že mu tady není příjemně a v Jaenelliných očích byl nejistý, pošramocený výraz.

Musel něco rychle udělat. Ale co člověk řekne takovému vlkovi? A co bylo důležitější, co by mohl udělat, aby se Jaenellin chlupatý přítel cítil dost příjemně a že je vítán, pokud chce zůstat? Inu, co člověk řekne hostovi?

„Mohu ti nabídnout nějaké občerstvení, princi Smokeu?“ Řečeno nahlas, to jméno společně s titulem lidí čisté krve, zaznělo mu to poněkud hloupě, i když to bylo naprosto výstižné pojmenování zbarvení vlčí srsti. A pak také třeba lidská jména zněla stejně tak hloupě vlkovi. Saetan nazvedl jedno obočí na Beala a dumal, jak bude tento válečník a majordomus reagovat na čtyřnohého hosta.

Bylo zcela očividné, že jakýkoliv přítel Jaenelle, ať už chodil po dvou nebo po čtyřech nohách, bude obsloužen jako čestný host.

Beale udělal krok kupředu, zdvořile se poklonil a adresoval nabídku Jaenelle. „Máme ještě od večeře roastbeef, pokud princ Smoke nemá námitky proti tomu, že je to maso pečené.“

Jaenelle vypadala pobaveně, ale její hlas zněl pevně a důstojně. „Děkuji ti, Beale. To bude přijatelné.“

„Misku se studenou vodou?“

Jaenelle jen přikývla.

„Bude nám všem lépe v salonku,“ pravil Saetan. Pomalu se přiblížil k Jaenelle a nabídl jí ruku, aby mohla dobře vstát.

Ve Smokeovi byla trocha napětí, když se k ní Saetan přiblížil, ale nijak se mu nepostavil, ani před ním necouvl. Tenhle vlk nedůvěřoval lidem, nechtěl, aby byl Saetan tak blízko Jaenelle a

aby se jí dotýkal, ale musel to vydržet, aby si nevysloužil nesouhlas od Paní.

Nijak zvlášť se neodlišuje od nás, přemýšlel Saetan, když doprovázel Jaenelle do rodinného salonku.

Aniž by na to přímo mysleli, muži stáli a čekali, až si nejprve Jaenelle vybere místo, než se sami usadili v křeslech a na gaučích; všichni byli dost daleko od ní, aby to vlka nijak neznervózňovalo, ale dostatečně blízko, aby jim nic neuniklo. Saetan seděl naproti její židli a uvědomoval si, že Smoke mu věnuje více pozornosti než ostatním od chvíle, kdy je Jaenelle všechny představila.

Pocítil jistou vděčnost za rozptýlení, které poskytl Beale o chvíli později, když se objevil se stříbrným tácem, na kterém servíroval kávu pro Jaenelle, yarbarah pro ostatní a misky s masem a vodou pro Smokea. Beale položil misky s masem a vodou před Smokea a tác položil na stolek před Jaenelle, a když nikdo už nic dalšího nepožadoval zdráhavě salonek opustil.

Smoke si přičichl k masu a vodě, ale zůstával sedět u Jaenelliny židle a tiskl se jí ke kolenům. Saetan ještě přivolal vydatnou dávku smetany a cukru, které si Jaenelle tak ráda dávala do kávy, pak nalil a ohřál yarbarah, který podal ostatním; pro sebe si nalil a ohřál sklenici až jako poslední.

„Je princ Smoke sám?“ zeptal se Jaenelle. Vzhledem k tomu, že nevěděl, jak tento příbuzný komunikuje s lidmi, neměl na výběr a musel dotazy směrovat na ni.

Jaenelle sledovala Smokea, jak pozoruje misky, a neodpovídala.

Saetan strnul, když si uvědomil, že vlk dělá přesně to, co by dělal i on sám v neznámém a možná nepřátelském území − použil by magii, aby si ověřil maso i pití, pátral by po něčem, co by tam nemělo být. Pátral by po jedu. A také si uvědomil, kdo toho vlka naučil hledat jedy − což ho přimělo k zamyšlení, proč bylo zapotřebí, aby vlka naučila tuto lekci jako první.

„Takže?“ zeptala se Jaenelle tiše.

Smoke přesunul nohy a vydal zvuk, který vyjadřoval nejistotu.

Jaenelle ho laskavě poplácala. „To jsou bylinky. Lidé je používají, aby pozměnili chuť masa a zeleniny.“ Pak se rozesmála. „Nevím, proč chtějí měnit chuť masa. Prostě to děláme.“

Smoke si vybral kus hovězího.

Jaenelle věnovala Saetanovi okouzlený úsměv, ale v jejích očích byl i smutek a trocha nervozity. „Smokeova smečka je v jejich domácím teritoriu. Přišel sám, protože… protože mě chtěl vidět, chtěl vědět, jestli přijdu navštívit jeho smečku, jak jsem to dělala dřív.“

Stýskalo se mu po tobě, Čarodějko. Všem se po tobě stýská. Saetan zamíchal yarbarah ve sklenici. Chápal její nervozitu. Smoke byl tady místo toho, aby chránil svou družku a mláďata. Že ho Jaenelle naučila rozeznávat jedy, svědčilo o tom, že tito příbuzní vlci čelili nebezpečím ještě větším, než pro ně byla ta přirozená. Vyžádalo by si to určité úpravy, ale kdyby byl Smoke ochoten… „Jak velké teritorium potřebuje jeho smečka?“

Jaenelle pokrčila rameny. „To záleží na mnoha věcech. Docela velké. Proč?“

„Naše rodina vlastní poměrně dost velké pozemky v Dhemlanu, včetně lesů na severu. Rodinám v Halaway jsem udělil lovecká práva na vysokou zvěř. Bylo by to dostatečně velké území pro vlčí smečku?“

Jaenelle na něj hleděla: „Ty chceš mít v severních lesích vlčí smečku?“

„Kdyby se Princovi a jeho rodině líbilo tady žít, tak proč ne?“ Kromě toho, výhody by nebyly jednostranné. On by poskytl teritorium a ochranu pro vlčí smečku a oni by poskytli společnost a ochranu pro Jaenelle.

Ticho, které následovalo, nebylo ve skutečnosti tichem, ale konverzací, kterou ostatní neslyšeli. Jaenellin výraz byl pozorně neutrální. Smoke si pozorně prohlížel všechny v místnosti a nedalo se rozeznat, co si myslí.

Nakonec se Jaenelle podívala na Saetana: „Lidé nemají rádi vlky.“

Saetan spojil špičky prstů a nutil se, aby dýchal pravidelně. Jaenelle se málokdy zmiňovala o svých příbuzných. Věděl, že navštívila pavouky na Arachně, kteří tkají snové pavučiny, a jednou, když se setkali poprvé, se zmínila o jednorožcích. Ale Smokeova přítomnost a prostota, s jakou komunikovali, výmluvně svědčila o dlouhotrvajícím vztahu. Jací další příbuzní mohli znát zvuk jejího hlasu, cítit její temnou psychickou vůni? Kdo další mohl riskovat kontakt s lidmi, jen aby mohl znovu být s ní? Ve srovnání s tím, co se mohlo nacházet tam někde v mlhou zakrytých teritoriích, co byl jeden vlk?

Dívka i vlk čekali na jeho odpověď.

„Já jsem vládcem tohoto území," řekl tiše. „A jak jsem řekl, Sídlo a jeho území jsou osobním vlastnictvím. Pokud lidé nechtějí naše příbuzné Bratry a Sestry za sousedy, pak mohou lidé odejít."

Nebyl si jistý, zda se pokouší dostat do jeho mysli, nebo zda se naopak Smoke nesnaží dostat do jeho myšlenek, ale zachytil kousek nezvyklých a divokých myšlenek. Nebyly to ve skutečnosti myšlenky, spíš emoce filtrované přes různé čočky, ale přesto srozumitelné. Překvapení následované rychlým pochopením a souhlasem. Smoke alespoň věděl naprosto přesně, proč mu byla učiněna taková nabídka.

Naneštěstí Jaenelle je zachytila také, když se natahovala po kávě. „Jaký zlý muž?" zeptala se a mračila se.

Z Jaenellina rozzlobeného výrazu Saetan vydedukoval, že vlk začal odpovídat vyhýbavě. Vzhledem k tomu, že tohle nebylo téma, které by si přál sledovat dále, rozhodl se ukojit vlastní zvědavost, neboť si velice dobře uvědomoval, jaké úsilí musí vyvinout Andulvar, Prothvar a Mefis, aby tady jen tak tiše seděli a nespustili příliv otázek. Příbuzní byli vždy jen těžko postižitelní a báli se kontaktu s lidmi už dávno před tím, než lidé uzavřeli hranice. Teď tu s nimi v salonku seděl jeden vlk, příbuzný a divoký.

„Princ Smoke je tvůj příbuzný?" zeptal se Saetan a v jeho hlase byl spíše potvrzovací tón nežli tázavý.

„Jistěže," odpověděla překvapená Jaenelle.

„A ty s ním komunikuješ?“

„Jistěže.“

Pocítil vlnu frustrace, která přicházela od ostatních, a zaťal zuby. *Uvědom si, s kým tady mluvíš.* „Jak?“

Jaenelle vypadala zmateně. „Stejně jako rozmlouvám s tebou.“ Pohodila vlasy. „Vy ho neslyšíte?“

Saetan a ostatní muži zavrtěli hlavou.

Jaenelle se podívala na Smokea: „Ty je slyšíš?“

Smoke se podíval na muže a tiše štěkl.

Jaenelle se začala pohoršovat: „Co tím myslíš, že jsem je netrénovala dobře? Vůbec jsem je netrénovala!“

Smokeův výraz byl namyšlený a vrátil se k masu.

Jaenelle zamumlala něco nelichotivého o mužských myšlenkových pochodech a pak se zostra zeptala: „Vyhovuje alespoň to hovězí tvému vkusu?“ Na Saetana se rozzářeně usmála. „Smoke říká, že to hovězí je mnohem lepší než ti štěbetaví bílí ptáci.“ Její výraz se z rozzlobeného změnil na zdrcený. „Štěbetaví bílí ptáci? Kuřata? Ty žereš paní Bealové kuřata?“

Smoke omluvně zakňučel.

Saetan se opřel o židli. Ach, bylo to tak uspokojující, vidět ji vykolejenou. „Jsem si jist, že paní Bealová s potěšením nabídla pohoštění hostovi, i když si to vůbec neuvědomovala,“ dodal suše a velice dobře si vzpomněl na reakci jeho kuchařky, když se dozvěděla, že jí zmizely slepice.

Jaenelle spojila ruce v klíně. „Ano. Takže.“ Trochu se kousla do spodního rtu. „Komunikace s příbuznými není obtížná.“

„Skutečně?“ odpověděl Saetan mírně a bavilo ho, jak se rychle vrátila k původnímu tématu konverzace.

„Prostě jen…,“ Jaenelle se odmlčela a nakonec pokrčila rameny. „Shodíte ze sebe lidské pasti a uděláte krok stranou.“

Nebyla to právě nejosvícenější sada instrukcí, jakou kdy slyšel, ale dokázal vidět pod masku lidského těla, takže obrat ‚shodíte ze sebe lidské pasti‘ mu poskytl znepokojující věci, o kterých mohl přemýšlet. Bylo pro ni mnohem pohodlnější a

přirozenější dotknout se mysli jejích příbuzných? Nebo pohlížela na své příbuzné a na lidi jako na rovnocenné hádanky?

Vetřelci a ostatní. Čistá krev a něco víc než čistá krev. Čarodějka.

„Cože?“ zeptal se, když si náhle uvědomil, že ho všichni pozorují.

„Chceš si to vyzkoušet?“ ptala se jemně Jaenelle.

Její utrápené safírové oči, potemnělé pradávným věděním, mu pověděly, že velice přesně věděla, co mu teď dělalo starosti. Nezavrhovala jeho starosti, což bylo dostatečné potvrzení, že má důvod ke starostem. Anebo vůbec žádný důvod.

Saetan se usmál. „Ano, rád bych to zkusil.“

Jaenelle se dotkla myslí všech čtyř mužů na jejich první vnitřní bariéře a ukázala jim, jak se dotknout mysli, která není lidská.

Bylo to ve skutečnosti velice jednoduché. Něco jako když se člověk prochází po úzké pěšince lemované živým plotem, pak překročí díru v živém plotu a zjistí, že tam je ještě jedna další pěšina na opačné straně plotu. Lidské pasti nebyly ničím jiným než jen úzkým úhlem pohledu. On − a Andulvar, Prothvar a Mefis a možná i Smoke − si budou už vždycky uvědomovat existenci takového živého plotu a dokážou jím projít. Pro Jaenelle bylo všechno jednou velkou širokou cestou.

Člověk. Znělo to, jako že Smoke je potěšen.

Saetana to naplnilo úžasem a usmál se. *Vlk.*

Smokeovy myšlenky byly fascinující. Štěstí, protože Jaenelle ho ráda viděla. Úleva, že ho lidé přijali. Nápad, že přivede svou smečku do bezpečného místa − zahalený do temnějších výjevů příbuzných, na které se pořádá hon, a potřeba porozumět těmto lidem, aby mohli chránit sami sebe. Zvědavost, jak si lidé značkují své teritorium, protože v jejich kamenném sídle necítil žádné pachy. A touha označkovat alespoň tři stromy.

„Myslím, že bychom měli jít na procházku,“ řekla Jaenelle a rychle vstala.

„Až skončíte procházku, není důvod, aby se Smoke vracel do lesa dnes v noci," pravil Saetan nenuceně a ignoroval ostrý pohled, který mu Jaenelle uštědřila. „Jestli je ve tvé ložnici horko, mohl by spát na balkoně nebo ve tvé zahradě."

Zařídím, aby se zlý muž nedostal k Jaenelle.

Smoke byl evidentně velice hbitý v přeskakování pomyslných děr v živém plotu. Saetan si také všiml, že vlk vyslal zprávu po mužském vláknu, takže Jaenelle ho nemohla zachytit.

Děkuji ti. Saetan odpověděl. „Už ses připravila na zítřejší vyučování?"

Jaenelle jen pokrčila nos a popřála všem dobrou noc. Smoke vesele poskakoval kolem ní, když mířili k hlavnímu vchodu.

Saetan se podíval na ostatní.

Andulvar jen tiše pískl. „Sladká Temnoto, SaDiablo. Příbuzný."

„Příbuzný," souhlasil Saetan a usmál se.

Andulvar a Mefis se také usmáli.

Prothvar vytáhl lovecký nůž z pochvy a prohlížel si čepel. „Půjdu s ním, aby přivedl smečku domů."

Představy lovců a pastí odehnala všechny úsměvy.

„Ano," řekl Saetan až příliš tiše, „to udělej."

2. Terreille

Dorothea SaDiablo překypovala zlostí, když zjistila, že je teď její odpolední zábava přerušena, takže dala mladému válečníkovi, který byl jejím současným společníkem na hrátky, poslední udýchaný polibek a pak ho propustila. Přimhouřila oči, když pozorovala, jak spěšně si upravuje oblečení a opouští její obývací pokoj. Inu, bude muset na tento kázeňský problém dnes večer nějak dohlédnout.

Ladně se zvedla ze zdobené zlatokrémové pohovky a zahoupala se provokativně v bocích, když kráčela ke stolu a nalila si sklenici vína. Vyprázdnila ji a teprve pak se podívala na syna −

a zjistila, že si tlačí pěst dolů do boku ve snaze ulevit si v chronické bolesti. Odvrátila se od něj, neboť věděla, že se jí ve tváři zračí odpor, který teď cítila pokaždé, když se musela na svého syna podívat.

„Co chceš, Kartane?“

„Přišla jsi na něco?“ zeptal se váhavě.

„Není na co přicházet,“ odpověděla Dorothea zostra a postavila sklenici na stůl, jinak by ji patrně rozdrtila v ruce. „Nic ti není.“ Což byla lež. Ať se na něj podíval kdokoliv, věděl okamžitě, že je to lež.

„Musí být nějaký důvod, proč…“

„*Nic ti není.*“ Nebo, popravdě řečeno, nic, s čím by mohla ona něco udělat. Ale to mu nebylo zapotřebí říkat.

„Něco na to musí existovat,“ trval na svém Kartan. „Nějaké zaklínadlo…“

„Kde?“ zeptala se Dorothea zlostně a obrátila se k němu obličejem. „Ukaž mi, kde. Nic tam není. Říkám ti, *nic*.“

„Matko…“

Dorothea mu dala facku. „Takhle mi neříkej.“

Kartan strnul a už nic neříkal.

Dorothea se zhluboka nadechla a přejela si rukama přes boky, uhlazovala si háv. Pak se na něj podívala a vůbec se nesnažila skrývat odpor. „Budu dál v té věci pátrat. Ale právě teď mám v plánu něco jiného.“

Kartan se poklonil a přijal její propuštění.

Jakmile osaměla, Dorothea sáhla po vínu a zanadávala, když viděla, jak silně se jí třesou ruce.

Kartanova „nemoc“ se stále zhoršovala a neexistovala jediná zatracená věc, co by pro něj mohla udělat. Nejlepší léčitelé v Hayllu nemohli najít tělesnou příčinu jeho zhoršujícího se zdravotního stavu, protože prostě žádná nebyla. Léčitele přivolala už před několika měsíci, kdy ji v noci budily Kartanovy výkřiky a kdy ji obtěžovaly zlé sny.

Všechno se to vždycky vrátilo k té dívce. Greerova smrt, Kartanova nemoc, Daemonovo prolomení prstenu poslušnosti, posedlost Hekatah.

Vždycky se to vracelo k té dívce.

Tak se vydala na tajnou výpravu do Chaillotu a zjistila, že všichni muži, kteří měli něco společného s místem zvaným Šípov, trpěli podobně. Jeden muž křičel minimálně jednou denně, že mu uřízli obě ruce, a přitom on je viděl a mohl s nimi pohybovat. Dva další blábolili cosi o nemocné noze.

Dorazila celá rozzuřená do Šípova, který byl už opuštěný, a pátrala po utkaných pavučinách snů a vizí, protože měla jistotu, že právě tyto pavučiny je všechny zamotaly.

Její úsilí bylo marné. Z šípovského dřeva a kamene vycítila jediné − duchařský a výsměšný smích. Ale nebylo tam jen to. Když tam byla asi hodinu, ve vzduchu se usadil strach − strach a pocit očekávání. Mohla se snažit trochu víc, ještě více zatlačit. Pokud by tak ale učinila, měla jistotu, že by našla vlákno, které by ji zatáhlo to té pavučiny. Jenže měla stejnou jistotu, že by z ní nenašla cestu ven.

Vždycky se to vracelo k té dívce.

Vrátila se domů, propustila léčitele a začala trvat na tom, že Kartanovi vlastně nic není, přestože ji neustále prosil o pomoc.

Trvala dál na svém nejen proto, že mu nedokázala nijak pomoci, ale doufala, že by to mohlo splnit jiný účel. Jakmile Kartan vycítí, že od ní se mu žádné pomoci nedostane, bude hledat jinde. Bude pátrat po jediné osobě, ke které vždycky utíkal jako dítě, kdykoliv potřeboval nějakou pomoc.

A dříve či později jí najde Daemona Sadiho.

3. Kaeleer

Saetan zuřivě pobíhal po chodbách a mířil k místnosti, ze které vedla terasa na zahradu v zadní části Sídla.

Už to byly tři dny, co Jaenelle, Prothvar a Smoke opustili Sídlo, aby sem přivedli Smokeovu smečku. Tři nervy drásající dny plné myšlenek na lovce a jed a na to, jak mladá musela být, když se se svými příbuznými setkala poprvé, kdy je začala poučovat, jak se musí vyhýbat lidským pastím. Musel se vyhýbat myšlenkám, co by se jí mohlo stát, kdyby se sama chytila do některé pasti − nebo do jiného druhu pastí, které muži čisté krve mohli na mladou Čarodějku nastražit.

Avšak ona sama byla chycena v „tom druhu pasti“, není-liž pravda? Před takovou pastí ji nedokázal ochránit.

Teď už byla konečně doma. Vrátila se domů těsně před setměním a *stále* zůstávala v zahradách, které hraničily se severním lesem, *stále* ještě se nedostavila do Sídla, aby mu dala vědět, že je v pořádku.

Saetan rozrazil skleněné dveře, vyšel na terasu a přes zaťaté zuby nasával vzduch pozdního odpoledne. Potácel se na okraji kamenných dlaždic, lapal po dechu a chvěl se.

Vzduch byl plný Jaenelliných pocitů. Sklíčenost, žal, vztek. A náznak propasti.

Saetan ustoupil z okraje terasy a jeho zlost vybledla v porovnání s primární bouří, jež se odehrávala na hranici severního lesa. Něco bylo špatně. Nějak se to vyvinulo špatně.

Strach nahradila nervozita, když se potácel mezi čekáním, až se k němu vrátí, a odhodláním jít za ní a vyhledat ji, když nakonec zachytil další vjem. Ticho. Nebezpečné ticho.

Krok za krokem se vracel k proskleným dveřím.

Byla doma. To bylo nejdůležitější. Andulvar a Mefis se probudí po setmění. Vstane i Prothvar, sejdou se ve studovně a on jim poví, co se vlastně stalo.

Nebyl žádný důvod vtírat se do její nejisté sebekontroly.

Protože nechtěl zjistit, co by se stalo, kdyby to ticho nějak narušil.

~ ~ ~

Prothvar se hýbal, jako by měl za sebou třídenní bičování.

Možná měl, napadlo Saetana, když pozoroval démona a válečníka, jak si ohřívá sklenici yarbarahu.

Prothvar zvedl sklenici, ale nenapil se. „Jsou mrtví."

Mefis ze sebe vydal zvuk značící nesouhlas a protest. Rozhněvaný Andulvar žádal vysvětlení.

Saetan si vzpomněl na nebezpečné ticho, které naplnilo vzduch, a téměř je neslyšel. Kdyby se jí zeptal na tu vlčí stopu dříve, kdyby Smoke nemusel čekat tak dlouho, než se s ní setkal…

„Všichni?" jeho hlas přerušil hovor mezi Andulvarem a Mefisem.

Prothvar unaveně zavrtěl hlavou. „Lady Ash a dvě štěňata to přežily. Ti jsou však jediní, kdo zbyli z velké a silné smečky, když lovci skončili s lovem na vlčí kožešiny."

„Nemohou to být jediní příbuzní vlci, kteří zůstali."

„Ne, Jaenelle říkala, že jsou ještě další. A navíc jsme našli dva mladé vlky z jiné smečky. Dva mladé vyděšené válečníky."

„Matko noci," zašeptal Saetan a klesl na židli.

Andulvar roztáhl křídla a zase je složil. „Proč jsi je nenahnal dohromady a nevyhnal pryč?"

Prothvar se otočil, aby dobře viděl na svého dědečka. „Myslíš, že jsem to nezkusil? Nevíš…" Zavřel oči a otřásl se. „Dva mrtví vlci se změnili v démony. Stáhli z nich kůži a uřízli jim nohy, ale oni stále…"

„Dost!" zařval Saetan.

Ticho. Křehké, křehké ticho. Je dost času, vyslechnout si podrobnosti. Je dost času, připojovat do seznamu další noční můru.

Prothvar se pohyboval, jako by se měl rozpadnout; Saetan ho dovedl k židli.

Nechali ho mluvit, nechali ho zahnat uplynulé tři dny. Saetan masíroval Prothvarovi krk a ramena, poskytoval mu tichou útěchu. Andulvar poklekl vedle židle a vzal vnuka za ruku. Mefis doplnil sklenici yarbarahu. A Prothvar povídal a truchlil, protože

vlčí příbuzní byli tak nevinní, jak žádní příslušníci čisté krve nikdy nebyli.

Někdo jiný potřeboval takový druh útěchy. Někdo jiný potřeboval jejich sílu. Ale ona byla stále ještě v zahradě s příbuznými a stejně jako ti příbuzní ani ona nedokázala ještě přijmout to, co nabízeli.

„To je všechno?“ zeptal se Saetan, když Prothvar přestal vyprávět.

„Ne, Nejvyšší pane,“ polkl Prothvar a zalykal se. „Než jsme odešli, Jaenelle na několik hodin zmizela. Nechtěla mi říct, kde byla nebo proč odešla. Když jsem na ni naléhal, řekla: Jestli chtějí kožešiny, tak ať mají kožešiny.“

Saetan stiskl Prothvarova ramena a nebyl si jistý, zda mu poskytuje útěchu, anebo ji sám potřebuje. „Chápu.“

Andulvar postavil Prothvara na nohy. „Pojď, chlapče. Potřebuješ čerstvý vítr do křídel.“

Když Érijenci odešli, Mefis prohlásil: „Ty chápeš, co tím naše děvče myslelo?“

Saetan zíral do prázdna. „Máš nějaké povinnosti dnes večer?“

„Ne.“

„Tak si nějaké najdi.“

Mefis váhal, pak se poklonil: „Jak si přeješ, Nejvyšší pane.“

Ticho. Křehké, křehké ticho.

Ach, jak moc dobře rozuměl, co tím myslela. Mějte se na pozoru před zlatým pavoukem, který spřádá složitou pavučinu. Pavučina černé vdovy. Pavučina z Arachny. Mějte se na pozoru před plavovlasou Paní, která prokluzuje do propasti v šatech potřísněných krví.

Kdyby se lovci nikdy nevrátili, nic by se nestalo. Ale oni se vrátí. Ať už to byl kdokoliv, ať už byli odkudkoliv, vrátí se a jeden příbuzný vlk zemře a probudí zamotanou pavučinu.

Lovci získají svou kořist, budou zabíjet a řezat a stahovat kůže. Jen jediný, zmatený a vyděšený, se vrátí s kořistí, a jakmile se vrátí na místo, odkud pochází, pak se uvolní pavučina a ukáže mu, že kůže, které stahoval, nepatřily vlčím příbuzným.

4. Kaeleer

Lord Jorval si radostně mnul ruce. Bylo to až příliš dobré na to, aby to byla pravda. Skandál takových rozměrů by mohl skolit kohokoliv, dokonce i někoho tak pevně zakořeněného, jako byl Nejvyšší pán.

Lord Jorval si uvědomil, jaké jsou jeho nové pravomoci, a změnil výraz tak, aby to vypadalo příhodněji pro člena Temné rady.

Bylo to vážné obvinění a cizinec se zmrzačenýma rukama připustil, že nemá žádné jiné důkazy než to, co sám viděl. Po tom, co mu Nejvyšší pán udělal s rukama, než ho propustil ze svých služeb, bylo pochopitelné, proč odmítal postavit se před Temnou radu a svědčit proti Nejvyššímu pánovi osobně. Přesto, s tou dívkou by se mělo něco udělat.

Silná mladá královna, říkal ten cizinec. Královna, která by mohla být při řádném vedení a výchově velkým přínosem pro říši. A všechen ten úžasný potenciál byl mařen perverzemi Nejvyššího pána, který ji nutil, aby se podřídila…

Jorval ihned zavrhl myšlenky, které by mu mohly přinést různé výjevy.

Ta dívka potřebovala někoho, kdo by jí radil a vedl její moc správným směrem. Potřebovala někoho, na koho by se mohla spolehnout. A vzhledem k tomu, že už nebyla tak moc *mladá*, možná potřebovala víc, než čeho se jí dostávalo od jejího právního zástupce. Dokonce možná už očekávala, *chtěla* takový druh chování…

Ale dostat tu dívku od Nejvyššího pána bude vyžadovat delikátní jednání. A cizinec ho varoval, aby ji od něj neodtrhli příliš rychle. Dhemlanská královna by mohla oficiálně protestovat proti tomu, jak Nejvyšší pán s tou dívkou zachází, ale Jorval neznal nikoho osobně, jen jména a jejich reputaci. Ne, Temná rada se musí nějak dovést k tomu, aby povolala Nejvyššího pána k zodpovědnosti.

A oni to přece mohli udělat, nebo ne? Koneckonců, byla to právě Temná rada, která Nejvyššímu pánovi udělila poručnictví, a nikdo nezapomněl, co se stalo, aby toto poručnictví získal. Pro Radu to nebude nijak neobvyklé, když projeví zájem o blaho této dívky.

Pár slůvek tady. Váhavá otázka tamhle. Usilovné protesty, že se jedná jen o hloupé a ničím nepodložené drby. Tou dobou, kdy se všechno donese do Dhemlanu a k Nejvyššímu pánovi, nikdo nebude mít nejmenšího ponětí, kde ty řeči vlastně vznikly. Pak se uvidí, jestli i Saetan dokáže strpět hněv všech královen v Kaeleeru.

A on, lord Jorval z Gothu, hlavního města Malé Terreille, bude připraven vzít na sebe novou a větší zodpovědnost.

5. Kaeleer

Pošťuchování se změnilo ve strkanec. „Probuď se, SaDiablo."

Saetan se pokusil přetáhnout přikrývku přes holá ramena a zatlačil hlavu hlouběji do polštáře. „Jdi pryč."

Úder pěstí do ramene.

Zavrčel a zvedl se na předloktí, když mu Andulvar házel kalhoty a zbytek oblečení na postel.

„Pospěš si," řekl Andulvar, „než zmizí."

Než zmizí co?

Saetan si protíral oči a dumal, zda by si neměl omýt obličej studenou vodou, aby se pořádně probudil, ale měl vzdálený dojem, že pokud se rychle neoblékne, Andulvar ho vytáhne do chodeb a nebude mít na sobě nic víc než vlastní kůži.

„Už vyšlo slunce," mumlal Saetan, když se oblékal, „teď už bys měl spát."

„To ty jsi zdůrazňoval, že Jaenellina přítomnost promění Sídlo tak, že na démony nebude mít denní světlo špatný vliv, pokud se budeme zdržovat uvnitř," pravil Andulvar, když vedl Saetana chodbami.

„To bylo naposledy, co jsem vám něco řekl," zavrčel Saetan.

Když došli do jednoho pokoje ve druhém patře v přední části Sídla, Andulvar opatrně roztáhl závěsy. „Přestaň vrčet a podívej se."

Saetan si ještě jednou protřel oči, opřel se jednou rukou o okenní rám a zíral ven.

Bylo časné ráno. Jasné, slunečné. Příjezdová cesta se štěrkopískem byla jen částečně uhrabaná. Přistávací pavučina byla zametená. Ale práce vypadaly tak nějak nedokončeně, jako by něco donutilo venkovní personál, aby se stáhl dovnitř do sídla. Ale teď už byli zase venku a on zachytil jejich nervozitu, přestože přes sebe hodili ochranné štíty. Bylo to, jako by se snažili téměř beznadějně pohybovat bez povšimnutí.

Saetan se zamračil, podíval se doleva a spatřil bílého hřebce, jak se pase na trávníku před Sídlem, zadkem otočený proti oknům. Nebyl vyloženě bílý, usoudil Saetan. Krémový s mléčně bílou hřívou a ocasem.

„Kde se tu vzal?" Saetan se podíval tázavě na Andulvara.

Andulvar si lehce odfrkl: „Pravděpodobně ze Scevalu."

„Cože?" Saetan se znovu podíval ven a ve stejnou chvíli zvedl hřebec hlavu a obrátil se směrem k Sídlu. „Matko noci," zašeptal a chytil se závěsů. „Matko noci."

Z majestátní hlavy vyčníval ebonitový spirálovitý roh. Na rohu u hlavy se v ranním světle třpytil zlatý prsten. K prstenu byl připevněný opálový drahokam.

Saetan se nevěřícně podíval na přítele. Pravda, Andulvar viděl hřebce jako první, takže už měl čas vstřebat údiv, ale byl skutečně tak otupělý, že by to překvapení a kouzlo zmizelo tak rychle? Na trávníku před Sídlem se pásl *jednorožec!* Příbuzný… válečník a princ.

Saetan se opřel o zeď. „U ohňů pekelných, Matko noci a kéž je Temnota milosrdná."

„Myslíš, že naše rozmarné dítě už o něm ví?" zeptal se Andulvar.

Na otázku přišla ihned odpověď v podobě divokého a radostného zavýsknutí, když Jaenelle utíkala přes štěrkovou cestu a zastavila se půl metru před tím nádherným, ale smrtícím rohem.

Hřebec narovnal krk, zvedl ocas jako bílou hedvábnou vlajku a asi minutu kolem Jaenelle tancoval. Pak sklonil hlavu a lísal se o její dlaně.

Saetan je pozoroval a doufal, že nic nenaruší ten rozkošný obrázek dívky a jednorožce při setkání v jasném letním ránu.

Obraz se narušil, když přes trávník přispěchal Smoke.

Hřebec zahnal Jaenelle na stranu, přitiskl uši k hlavě, sklonil roh a předními nohami začal hrabat v zemi. Smoke se zastavil na místě a obnažil tesáky.

Jaenelle vzala do hrsti kus hřívy jednorožce a druhou rukou mávla ve vzduchu, aby zarazila Smokea. Ať už řekla cokoliv, zvířata zaváhala.

Nakonec Smoke učinil jeden váhavý krok kupředu. Jednorožec udělal totéž. Čenich se dotkl tlamy.

Jaenelle vypadala okouzleně, ale vyčerpaně. Nasedla na jednorožce a pak trochu vrávorala, aby se na něm udržela, když začal pádit tryskem. Okamžitě se zastavil a podíval se na ni.

Jaenelle potřásla vlasy a něco řekla.

Hřebec zavrtěl hlavou.

Probudila se v ní nová energie.

Hřebec zavrtěl hlavou a hrábl jedním kopytem.

Nakonec vypadala trochu nazlobeně a otřeseně, ale zamotala ruce do jeho dlouhé bílé hřívy a pořádně se usadila na jeho hřbetě.

Hřebec odkráčel od Sídla, ale zůstával na trávě vedle štěrkové cesty. Obrátil se zády k Sídlu a přešel v mírný cval. Když začal Sídlo obíhat podruhé, Smoke se k nim připojil.

„Honem," řekl Saetan.

S Andulvarem spěchali do velké haly. Většina domácího personálu tiskla nosy k oknům obývacích pokojů a salonků po obou stranách Sídla a Beale všechno pozoroval štěrbinou ve dveřích hlavního vchodu.

„Beale, otevři dveře."

Beale sebou trhl, když zaslechl Saetanův hlas, a ustoupil od dveří.

Saetan předstíral, že nevidí, jak se Beale ze všech sil snaží zachovat stoický výraz, rozrazil dveře a vyšel ven, zatímco Andulvar zůstával ve stínu dveří.

Vypadala nádherně se zlatými vlasy pocuchanými od větru a obličejem, ze kterého vyzařovalo štěstí. Jako by patřila na hřbet jednorožce a měla vlka za doprovod. Ucítil záchvěv lítosti, že musí cválat po posekaném trávníku namísto mýtiny někde ve volné přírodě. Bylo to, jako by jí tím, že ji přivedl sem, nějak přistřihl křídla − a dumal, zda je to tak doopravdy. Pak ho spatřila a hřebec zamířil ke dveřím.

Saetan si uvědomil, že nosí temnější drahokam, a tak se snažil uvolnit, ale nešlo to. Princ čisté krve, přestože to byl vlk, by prostě přijal jeho vztah k Jaenelle, protože on, princ a válečník, měl na ni nárok. Jiný princ a válečník by mohl tento vztah zpochybňovat, zejména kdyby se to křížilo s jeho vlastním zájmem, a to až do chvíle, než by to potvrdila Paní.

Jak kráčel dolů po schodech, aby se s nimi setkal, Saetan vycítil takovou výzvu, jak vycházela z opačné strany mentálního živého plotu, nárok, který potvrzoval, že hřebci patřila už dříve. Tiše tuto výzvu přijal a otevřel se jen do takové míry, aby jiný princ a válečník vycítil jeho sílu. Ale nepopíral nárok jednorožce na Jaenelle.

Hřebce to zaujalo a zastříhal ušima.

„Tati, tohle je princ Kaetien," pravila Jaenelle a hladila hřebce po krku. „Byl to můj první přítel v Kaeleeru."

Ach, ano. *Velice* přednostní nárok. A nesmí se to brát na lehkou váhu. Ve starém jazyce slovo „kaetien" znamenalo „bílý oheň" a on ani na chvíli nezapochyboval, že to jméno patří čtyřnohému Bratříčkovi oprávněně.

„Kaetiene, tohle je Nejvyšší pán, můj otec."

Kaetien couvl od Saetana a uši měl přitisknuté k hlavě.

„Ne, ne,“ pospíšila si Jaenelle s odpovědí, „to není *tamten.* Tohle je můj *adoptivní* otec. Je to ten přítel, co mě učil magii, a teď s ním tady žiji.“

Hřebec lehce zaržál a uvolnil se.

Saetan je pozoroval a své pocity pečlivě skrýval. Nechtěl je k ničemu nutit − prozatím ještě ne −, ale někdy v brzké době si s Kaetienem bude muset krátce promluvit o Jaenellině otci.

Kaetien hrabal nohou ve štěrku, když se blížili dva mladí podkoní. Starší z nich zvedl ruku na okraj klobouku. „Myslíte, že by princ uvítal něco k žrádlu a trochu hřebelcování?“

Jaenelle zaváhala, pak se usmála a dál hladila Kaetienův krk. Prsty si projela vlasy a zatvářila se: „I já bych potřebovala trochu vyhřebelcovat.“

Kaetien pohodil hlavou, což vypadalo jako souhlas.

Jaenelle sesedla a vyběhla nahoru po schodech. Pak se náhle otočila, založila ruce v bok a měla oheň v očích. „Já jsem nespadla! Jen jsem trochu ztratila rovnováhu.“

Kaetien se na ni podíval a odfrkl si.

„Moje nohy nejsou slabé a s mým posedem není také nic špatného. Budu ti vděčná, když zabořís svůj nos do pytle se žrádlem! *I já musím jíst!*“ Podívala se na Saetana. „Nebo ne?“ Přimhouřila oči. „Nebo ne snad?“

Ticho bylo nejbezpečnější volbou, takže Saetan neodpověděl.

Jaenelle přimhouřila oči ještě víc a zavrčela: „Muži.“

Spokojený Kaetien následoval podkoní ke stájím.

Jaenelle si něco bručela sama pro sebe, prošla kolem Bealeho a Andulvara a zamířila do jídelny na snídani.

Smoke radostně zaštěkl a dál běhal kolem sídla.

„On si ji zcela úmyslně dobíral,“ pravil Andulvar ve dveřích.

„Vypadalo to tak,“ souhlasil Saetan a usmál se. Zamířili do jídelny − pomalu. „Ale docela to potěší, když se dozvídáme, že někteří z našich Bratrů si osvojili báječnou dovednost, jak ji trochu otrávit.“

„Zejména tento Bratříček pravděpodobně moc dobře ví, jak rychle se může hnát tryskem.“

Saetan se usmál: „Představuji si to tak, že to vědí oba dva.“

~ ~ ~

Seděla u stolu a snídala; teď právě lámala toust na kousky.

Saetan si opatrně sedl proti ní, nalil si šálek čaje a byl rád, když vycítil, že se jí chce patrně cupovat na kousky jen ten toust.

„Díky, že jsi mě podpořil,“ řekla stručně.

„Přece bys nechtěla, abych lhal dalšímu válečníkovi a princi, nebo snad ano?“

Jaenelle se na něj zadívala. „Už jsem zapomněla, jak panovačný dokáže Kaetien být.“

„Nemůže si pomoct,“ pravil útěšně, „je to součástí toho, čím je.“

„Ne všichni jednorožci jsou panovační.“

„Měl jsem na mysli válečníky a prince.“

Vypadala překvapeně. Pak se usmála. „To bys měl vědět.“ Sáhla po dalším toustu a lámala ho na kousky. Náhle přešla do zádumčivé nálady. „Tati? Skutečně si myslíš, že sem přijdou?“

Ruce se mu třásly, když nesl šálek čaje k ústům. „Tví lidští přátelé?“ zeptal se chladně.

Přikývla.

Natáhl se přes stůl a zakryl její neklidné ruce svými. „Existuje jediný způsob, jak to můžeme zjistit, Čarodějko. Napiš pozvánky a já dohlédnu, aby byly doručeny.“

Jaenelle si otřela ruce do ubrousku. „Jdu se podívat, jak je na tom Kaetien.“

Saetan chvíli dloubal do stejku, vypil další šálek čaje a nakonec to vzdal. Potřeboval si s někým promluvit, potřeboval se podělit o obavy a zlé předtuchy a nervozitu, které se mu hromadily v žaludku. Mohl by to povědět Cassandře, ale jejich komunikace teď byla vždycky formální a on nechtěl být formální. Chtělo se mu zaječet a vědět, že se pohybuje v kruhu. Sylvia? Měla Jaenelle ráda a přivítala by nové zprávy − jakékoliv novinky − ale bylo příliš brzy, aby k ní jen tak vtrhl.

Takže mu zbývala jediná volba.

Saetan se ušklíbl.

Andulvar bude touhle dobou už spát. Rána do ramene mu udělá jenom dobře.

6. Peklo

Titian si očistila nůž o černý plášť, zatímco ostatní harpyje okrajovaly maso a házely kusy smečce psů, kteří čekali v půlkruhu kolem těla.

Tělo se svíjelo a stále ještě se trochu vzpínalo, ale ten bastard už nemohl volat víc o pomoc a tlumené zvuky, které vydával, ji naplňovaly spokojeností. Démon nemůže cítit bolest takovým způsobem, jak ji cítí živí lidé, ale bolest se násobí, a tenhleten nebyl mrtvý dost dlouho, aby jeho nervy zapomněly na pocity.

Jedna harpyje hodila dlouhý kus flákoty ze stehna smečce. Vůdce smečky ji chytil ve vzduchu, stáhl se do pozadí s kořistí a na ostatní vrčel. Zbytek smečky znovu vytvořil půlkruh a psi čekali, až na ně přijde řada. Feny pozorovaly mláďata, jak okusují palce u rukou a nohou.

Démoni většinou neposkytovali maso pro psy v Pekle. Existovala lepší kořist pro tyto velké lovce s černou srstí a rudýma očima. Byla přirozená pro tuto neustále chladnou a temnou říši stejně jako tito psi. Ale maso tohoto démona bylo plné čerstvé krve − a Titian věděla, že nepocházela z dobrovolného obětování.

Chvíli jim to trvalo, než ho vystopovaly. Nezdržoval se daleko od Hekatah, když jí Nejvyšší pán přednesl svou žádost. Až dnes v noci.

Na území Hekatah nebyly žádné brány a nejbližší dvě byly ostře střežené. Jedna byla poblíž Sídla, což bylo místo, kam si Hekatah už dávno netroufla přijít, a druhá se nacházela v teritoriu harpyjí, které patřilo Titian. Nebylo to místo pro neopatrné lidi, ať už byli sebevíc arogantní. Znamenalo to, že Hekatah a její služebníci museli putovat dlouhou cestu po větrech, aby se dostali k jiné bráně, anebo museli riskovat.

Dnes v noci Greer riskoval a musel za to zaplatit.

Kdyby měl dost času a mohl použít sílu svých drahokamů, mohlo se všechno vyvinout jinak, ale nebránily mu, když přišel k oltáři Temnoty a prošel bránou, takže neměl žádný důvod předpokládat, že by čekaly na jeho návrat. Jakmile však opustil svatyni, útok harpyjí přišel tak znenadání a byl tak brutální, že se jenom pokoušel krýt a utéct. I přesto se několik harpyjí spálilo a zmizelo, aby se z nich stal šepot Temnoty. Titian pro ně netruchlila. Jejich kratičká existence se rozptýlila v divoké radosti.

Nakonec tu zbyla jen jedna vyděšená mysl proti tolika rozzuřeným harpyjím, které zkoušely jeho slabost, zatímco Titian trénovala psy, kteří se neustále vzpínali po těle a nutili Greera, aby použil co nejvíc ze své zásoby síly ve svých drahokamech, aby se před nimi ubránil. Harpyje probořily jeho vnitřní bariéry ve stejné chvíli, kdy šíp z kuše Titian projel jeho tělem a připíchl ho ke stromu.

Když harpyje stahovaly tělo ze stromu a začaly ukrajovat maso, Titian se volně procházela Greerovou myslí s takovým potěšením, jako by vybírala dužinu z rozkřáplého ořechu. Viděla děti, kterým vysával krev. Viděla úzkou postel, krev na prostěradlech, známý mladý obličej, který poškrábaly jeho zmrzačené ruce. Spatřila Surreal a její dýku s parůžky, jak mu probodává srdce a podřezává hrdlo. Viděla ho, jak se na ni usmívá, když jeho vlastní nůž podřezával *její* hrdlo před mnoha staletími. A viděla, kde byl dnes v noci.

Titian schovala nůž a vyzkoušela ostří malé sekyrky, která ležela vedle ní.

Litovala, že ho nechytily ještě dříve, než se dostal do Malé Terreille. Jestli splnil svůj úkol u lorda Jorvala, brzy začnou kolovat řeči.

Strážce nebyl přirozenou bytostí v říši živých. Pořád se někdo bude divit a bude se šeptat − zejména když tím strážcem byl současně Nejvyšší pán Pekla. A dovedla si docela dost dobře představit, jak budou na drby reagovat kaeleerské královny.

Navštíví své příbuzné a poví jim, co od nich chce, pokud se jí naskytne příležitost. To by pomohlo.

Titian vzala do ruky sekerku. Harpyje uhnuly na stranu, aby udělaly místo své královně.

Končetiny byly pryč. Trup byl prázdný. V očích byl stále ještě záblesk inteligence, záblesk jeho existence. Ne moc, ale dost.

Třemi přesnými ranami Titian rozštěpila Greerovu lebku. Použila čepel, aby jednu ránu rozšířila natolik, aby se jí tam vešly prsty. Pak kost odtrhla.

Podívala se Greerovi do očí. Stále tam ještě něco bylo.

Zapískala na vůdce smečky a odstoupila stranou. Usmívala se, když si pes pochutnával na jeho mozku.

7. Kaeleer

Saetan si potřetí kartáčoval vlasy, protože mu to poskytovalo příležitost něco dělat. Stejně tak si ještě jednou přeleštil dlouhé, černě nalakované nehty. Stejně tak si převlékl sako a vrátil se k původnímu.

Zarazil se, když zase sahal po kartáči, uhladil si již uhlazené sako a vzdychl.

Přijdou ty děti?

Nevyžadoval odpověď na pozvání, protože chtěl dát dětem co nejvíce času, aby si dodaly kuráže nebo aby překonaly argumenty svých příbuzných, a protože se obával, co by se mohlo stát Jaenelle, kdyby den po dni přicházela odmítnutí.

Jak slíbil, on i další členové rodiny doručili všechny pozvánky. Některé zanechali přímo v místě bydliště dítěte. Většinu však nechali v kameni pro zprávy, na spoustě kamenů těsně na hranici teritoria, kde poutníci a obchodníci mohli nechat zprávu žádající o setkání. Neměl ani tušení, jak se zprávy zanechané na takových místech dostanou k osobám, kterým byly určené, a pochyboval, že se právě tyto děti tady dnes odpoledne objeví. Nevěděl, co má očekávat od dětí z dostupných teritorií.

Jenom doufal, že Andulvar měl pravdu, a že se ta malá čarodějnice z Glacie objeví a bude mu šlapat na prsty u nohou.

Nadechl se a zase vydechl. Pak opustil apartmá a připojil se ke zbytku rodiny a ke Cassandře ve velké chodbě.

Byli tam všichni kromě Jaenelle a Sylvie. Halawayskou královnu potěšila zpráva o dnešní party a byla tak nadšená, že donutila Jaenelle k dalšímu výletu a k nákupu oblečení pro tuto příležitost. Vrátily se a sice nepřinesly šaty, ale Saetan musel s mručením připustit, že měkké volné safírové kalhoty a dlouhá rozevlátá tunika vypadaly velice žensky, dokonce i velice krátký stříbrozlatý top, který měla pod tunikou… Jako muži se mu top velice líbil, jako otec musel skřípat zuby.

Jakmile ho zahlédla Cassandra, přijala jeho rámě a odvedla ho stranou od ostatních mužů. „Myslíš si, že je moudré, aby tu byli všichni?“ zeptala se potichu. „Nebude to příliš ponižující?“

„A koho bys požádala, aby odešel?“ odpověděl Saetan a přitom věděl až moc dobře, že on sám patřil mezi lidi, kteří by podle jejího názoru nemuseli být přítomni.

Cassandra dorazila, když dostala vyrozumění, a pomáhala s přípravami, ale jednala s takovou vynucenou veselostí, jako by Jaenelle připravovala na okamžik, kdy bude stát úplně sama v přijímacím pokoji. Sylvia, na druhou stranu, se cele vrhla do příprav a dopálila se na každého, kdo vyjádřil sebemenší pochybnost.

Moudrý muž by se zamknul ve studovně a zůstal by uvnitř. Jen blázen by nechal dvě čarodějnice o samotě, když se neustále dohadovaly kroužily kolem sebe a syčely na sebe jako dvě rozzuřené kočky.

Když mu Cassandra neodpověděla na otázku, Saetan zaujal své místo ve velké hale. Andulvar stál krok za ním po jeho levici. Mefis a Prothvar stáli po Andulvarově levici a trochu stranou, aby nepatřili k těm, kteří se musí oficiálně pozdravit. Cassandra stála napravo od Saetana a jeden krok za ním. Po právu by měla stát vedle něj, černá s černým, a jen on si příliš dělal hlavu

s protokolem, proč využila tuto možnost a držela si od něj určitou vzdálenost.

Saetan se obrátil po zvuku nohou běžících dolů ze schodů do neformálního přijímacího pokoje.

Sylvia vletěla do velké haly a vypadala až příliš rozkošně se zářivýma zlatýma očima a zarudlými tvářemi. „Vlčí štěňata schovala Jaenelle boty, tak chvíli trvalo je najít," řekla jim udýchaně. „Už je na cestě dolů, ale já jsem nechtěla přijít pozdě."

Saetan se na ni usmál. „Nepřišla…"

Hodiny udeřily třikrát.

Cassandře unikl tichý a nešťastný vzdech a odstoupila od Saetana.

Poprvé od chvíle, kdy jí oznámil, že se bude pořádat taková party, Sylviiny oči byly plné starostí.

Všichni stáli ve velké hale a tiše čekali. Beale stál zdřevěnělý u hlavního vchodu a služební, kteří měli odebírat svrchníky, zírali před sebe.

Hodiny odtikávaly minuty.

Sylvia si otřela čelo a vzdychla: „Asi bych měla jít nahoru…"

„Už nepotřebujeme *tvou* pomoc," odpověděla chladně Cassandra, když míjela Sylvii. „To ty jsi to způsobila."

Sylvia chytila Cassandru za paži a otočila ji. „Možná jsem byla až příliš optimistická, ale ty jsi dělala všechno možné, abys jí přímo do očí řekla, že nikdy nebude mít žádné přátele až do konce života!"

„Dámy," varoval je Saetan a přistoupil k nim.

„Co můžeš vědět o tom, co to znamená, nosit černé drahokamy?" odsekla Cassandra. „Já jsem *si prožila* tu izolaci…"

„Dámy…"

BUM!

„U ohňů pekelných," zamumlal Andulvar.

BUM!

Beale se natáhl, aby otevřel hlavní dveře, dokud ještě zůstaly vcelku.

Vklouzla do velké haly a zastavila se na místě, kde sluneční světlo přicházející tvrzeným sklem nad dvojitými dveřmi vytvářelo přirozený reflektor. Vysoká a štíhlá, na sobě měla podivně ušité tmavomodré kalhoty, volnou tuniku a vysoké boty s podpatky. Její světlé blond vlasy jí stály v krátkých špičkách nahoře na hlavě jako vytvarovaný led. Tmavé obočí a řasy lemovaly ledově modré oči.

„Sestry," pronesla a na Sylvii a Cassandru jen tak zběžně kývla, aniž se to dalo označit za drzost. Pak si její oči přeměřily Saetana od hlavy až k patě.

Saetan jen zadržel dech. I kdyby se za ní nevplížil lord Morton, vsadil by se, že tohle je Karla, mladá glacianská královna.

„No," řekla Karla, „na mrtvolu nevypadáte špatně."

Než mohl cokoliv odpovědět, ozval se Jaenellin klidný, ale pobavený hlas: „Máš jen poloviční pravdu, drahoušku. On není mrtvola."

Karla se prudce otočila k neformálnímu přijímacímu pokoji, kde se o futra opírala Jaenelle a v prstech držela tuniku, která jí visela volně přes jedno rameno.

Karla zaječela, až Saetanovi vstávaly chloupky na krku.

„Ty máš už prsa!" Karla rozevřela modré sako a odhalila krátký stříbrný top. „Já taky, jestli se dá o téhle roztomilé vyrážce mluvit jako o prsou." Usmála se tím nejzkaženějším úsměvem, jaký kdy Saetan viděl, a obrátila se na něj. „Co si o tom myslíte?"

Nepřestával uvažovat: „Ptáš se mě, jestli je to roztomilé, nebo jestli je to vyrážka?"

Karla zavřela sako, zkřížila ruce na prsou a přimhouřila ty ledově modré oči: „Trochu drzý, nebo ne?"

„No, je to válečník a princ," odpověděla Jaenelle.

Ledově modré oči se setkaly se safírovými. Obě dívky se usmály.

Karla pokrčila rameny. „Ach, tak dobře. Budu zdvořilý host." Postavila se před Saetana a znovu se tak zkaženě usmála: „Pusinku."

Odmítl jí poskytnout to potěšení, aby ho viděla, jak vyděšeně mrká.

Karla se od něj otočila a zamířila k Jaenelle. „Ty mi něco *musíš* vysvětlit. Musela jsem rozluštit všechna ta zaklínadla úplně sama.“ Zatáhla Jaenelle do přijímacího pokoje a zavřela dveře.

Saetan se zahleděl na svou botu. „Zatraceně, ona mi *zase* šlápla na prsty,“ zamumlal, než si uvědomil, že lord Morton přišel dost blízko k němu, že ho asi zaslechl.

„Nej… Nejvyšší pane.“

„Lorde Mortone, mohu vám říct jen jedno.“

„Pane?“ Morton se snažil potlačit zachvění.

Saetan se snažil potlačit žalostný úsměv, ale nepodařilo se mu to: „Máte moje srdečné sympatie.“

Mortonovi se evidentně ulevilo. „Děkuji, pane. To bych mohl někdy využít.“

„Prosím, poslužte si, máme tady občerstvení,“ pravil Saetan a jemným gestem ukázal na zavřené dveře. „A jestli začnou vymýšlet, jak zbořit nějaké zdi, dejte mi vědět.“

BUCH!

Na kratičký panický okamžik si Saetan pomyslel, že upozornění přišlo příliš pozdě. Pak si uvědomil, že někdo další buší na hlavní dveře.

Jestli Karla byla led, tahle byla oheň. Měla temně rusé vlasy, které jí padaly volně na záda, zelené oči jí jiskřily a na sobě měla dlouhé rozvířené šaty, které vypadaly jako podzimní les v pohybu. Zamířila k Saetanovi, ale uhnula, když Jaenelle a Karla vystrčily hlavy z přijímacího pokoje. Ušklíbla se a ukázala jim raneček oblečení. „Nebyla jsem si jistá, zda neskončíme ve stájích nebo na zahradě, tak jsem si přinesla nějaké normální oblečení.“

Saetanovi uniklo zamručení: Cožpak se *žádná* z nich nechce parádit?

Děvčata zmizela v přijímacím pokoji − a zavřela dveře.

Mladík, který přišel s ohnivou čarodějkou, byl vysoký, dobře vyhlížející a byl o něco starší. Měl kudrnaté hnědé vlasy a modré oči. Usmál se a natáhl ruku k neformálnímu pozdravu.

Saetanovi spadl žaludek až do kalhot, ale stiskl nabízenou ruku. Existovalo mnoho způsobů, jak popsat ty modré oči. Všechno to znamenalo problémy.

„Vy jste určitě Nejvyšší pán," řekl mladý válečník s úsměvem. „Jsem Khardeen z ostrova Scelt." Palcem ukázal směrem k přijímacímu pokoji. „To je Morghann."

Dveře přijímacího pokoje se otevřely. Jaenelle k nim váhavě přistoupila. Pak natáhla obě ruce k formálnímu pozdravu. „Ahoj, Khary."

Khary se podíval na obě ruce a otočil se zase na Saetana: „Vyprávěla vám někdy Jaenelle o tom dobrodružství, co měla s kamenem mého strýčka…"

„*Khary*," zalapala Jaenelle po dechu a nervózně pohlédla na Saetana.

„Hmm?" Khary se na ni usmál. „Věděla jsi, že pořádné objetí vyrazí z muže všechny myšlenky? To je dost známý fakt. Překvapuje mě, že jsi o tom ještě neslyšela."

Jaenelle balancovala na špičkách a byla připravena dát se na útěk. Pak dala paty na zem a přimhouřila oči: „Skutečně?"

Saetan je oba pozoroval a rozhodl se, že je to tak delikátní záležitost, že bude nejlepší, když bude jen tiše stát a bude mít pusu zavřenou.

Míjely vteřiny. Když se Jaenelle nepohnula, Khardeen se otočil zády k němu.

„Víš, moje…"

Jaenelle se pohnula.

„Nemusíš ze mě vymáčknout *všechen* vzduch," řekl Khary, když ji opatrně objal.

„Co jsi to chtěl vlastně říct?" zeptala se Jaenelle zlověstně.

„O čem?" Khary odpověděl sladce.

Jaenelle se rozesmála a objala mu rukama krk. „Jsem ráda, že jsi přišel, Khardeene. Stýskalo se mi."

Khary se galantně vymotal z jejího objetí. „Máme spoustu času si to všechno vynahradit. Ale zrovna teď bys měla raději zajít za sestřičkami, nebo mě bude Morghann peskovat po zbytek dne."

„Ve srovnání s Karlou Morghann neumí být ostrá.“

„Tím spíš.“

Jaenelle se opět nervózně podívala na Saetana a vystřelila do přijímacího pokoje. Zrovna k němu došla, když někdo zaklepal na dveře. Znělo to velice zdvořile.

Museli všichni přistát na pavučině zhruba ve stejnou chvíli, protože se objevili u dveří všichni najednou. Saetan věděl, že členové této skupinky nejsou ze stejných teritorií. A vzhledem k tomu, že mu věnovali jen letmý pohled a soustředili se na Jaenelle, byl nucen vydedukovat, kdo je kdo podle jmen na pozvánkách.

Satyrové z Pandaru byli Zylona a Jonah. Malá dívenka s elfím obličejem s tmavými vlasy a průhlednými křídly, která měla složená na Jonahově rameni, byla Katrine z Filanu. Mladík, který měl černé vlasy a šedé oči a tolik Saetanovi připomínal mladé vlky, kteří teď žili v severním lese, byl Aaron z Dhara. Bruneta Sabrina s očima jako lískové oříšky byla také z Dhara. Dva mladíci s temnou kůží a tmavými pruhy byli Grezande a Elan z Tigrelanu.

Poslední ve skupince − drobná dívenka se zakulacenou postavou, měkkýma hnědýma očima a temně tmavými vlasy − objala Jaenelle, došla k Saetanovi a představila se jako Kaluš z Nharkhavy.

Byla tak sladká, že ji chtěl Saetan pochovat. Namísto toho podsunul svoje ruce pod její při formálním pozdravu a řekl: „Je mi ctí, že tě poznávám, Paní Kaluš.“

„Nejvyšší pane.“ Měla zastřený hlas, který by dokázal provádět dost zlé věci libidu mladých mužů. Okamžitě litoval jejího otce.

Beale vypadal lehce omráčeně a chystal se zavřít dveře, když mu je někdo vyrval z ruky.

Saetan posunul Kaluš k Andulvarovi a zbystřil.

Vešli kentaurové.

Mladá čarodějka Astar zamířila hned za děvčaty. Princ a válečník kráčel dál velkou halou, až se zastavil před Saetanem.

„Nejvyšší pane.“ Pozdrav zněl spíše jako výzva.

„Princi Scerone.“

Sceron byl o pár let starší než ostatní, dost starý na to, aby mu už začínala nabíhat silná ramena a mohutný trup. Zbytek jeho těla by mu mohl závidět kdekterý hřebec.

V Sceronových očích byla nevyřčená otázka a zloba, která hrozila přejít v zuřivost.

Jaenelle se postavila do mrazivého ticha, dala ruku v pěst a udeřila Scerona do paže.

„To je za to, že jsi nepozdravil,“ pravila Jaenelle.

Sceron studoval její obličej a nakonec se usmál. „Takže jsi v pořádku?“

„Bylo mi lépe, než jsi mě zmuchlal.“

Sceron se smál a pustil ji na zem.

Někdo zalapal po dechu.

Saetan ucítil, jak mu běží mráz po zádech, a podíval se ke dveřím.

Vzhledem k tomu, že nečekal, že se dostaví, nemyslel na to, jak budou ostatní reagovat na jejich přítomnost. Ale oni přišli. Děti z Lesa. Dea al Mon.

Oba měli štíhlou, až šlachovitou postavu, která byla typická pro jejich rasu, a jemně zašpičatělé uši. Oba měli dlouhé stříbrné vlasy, které jim volně splývaly dolů. Oba měli veliké modré oči, přestože dívčiny oči měly šedavý nádech.

Dívka Gabrielle se zastavila ve dveřích. Chlapec − ach ne, to by bylo bláhové, považovat Chaostiho za chlapce − kráčel kupředu pomalu a tiše.

Saetan bojoval s instinkty, které se dostavily vždycky, když se setkal s neznámým válečníkem a princem. Protože se k němu ani nepřiblížili, Elan a Aaron o tyto instinkty ani nezavadili. Sceronovi se podařilo přejet jen po povrchu. Ale tenhle na něj chladně hleděl těma velkýma očima a nechal vyplout na povrch veškerou agresivitu a smysl pro teritorium, které patřily k válečníkovi a princi.

Saetan sám cítil, že vystoupal až na hranici zabíjení, a věděl, že v Chaostim se vzedmula podobná vlna, ale instinkt ho tvrdě varoval, aby ustoupil.

„Chaosti," řekla Jaenelle svým půlnočním hlasem.

Chaosti se pomalu otočil a podíval se na ni.

„Je to můj otec, Chaosti," pravila Jaenelle. „Já jsem si ho vybrala."

Po dlouhé chvíli přiložil Chaosti ruku k srdci. „Je to tvoje volba, sestřenko," odpověděl tichým tenorovým hlasem.

Jaenelle zavedla dívky do přijímacího pokoje a zavřela dveře.

Muži vypustili úlevné vzdechy.

Chaosti se obrátil na Saetana: „Byla tak dlouho pryč a moc jsme ji postrádali. Titian říkala, že za to nemůžete, ale…"

„Ale jsem Nejvyšší pán," pravil Saetan s nádechem trpkosti.

„Ne," odpověděl Chaosti a chladně se usmíval, „nejste Dea al Mon."

Saetan cítil, jak se mu uvolňuje tělo. „Proč jí říkáš ‚sestřenko'?"

„Gabrielle a já patříme ke stejnému klanu. Babička Teele je matriarcha. Také adoptovala Jaenelle." Chaostiho úsměv byl trochu divočejší. „Takže jste příbuzný mých příbuzných − a jste tudíž příbuzný i s Titian."

Saetan zapískal.

Přišel k nim Khardeen: „Jestli budeme chtít něco k jídlu, mám dojem, že kvůli tomu budeme muset bojovat," řekl Chaostimu.

„Přijmu jakoukoliv výzvu od muže, kterému se bude chtít bojovat," odsekl Chaosti.

„Děvčata jsou mezi námi a jídlem."

Chaosti vzdychl: „Vyzvat na souboj jiného muže by bylo mnohem jednodušší."

„Také bezpečnější."

„Pánové," zasáhl Beale. „Občerstvení se podává také ve formálním přijímacím pokoji."

„Už jsi někdy slyšel, že čarodějnice s rudými vlasy jsou horkokrevné?“ zeptal se Chaostiho, když následovali ostatní muže do formálního přijímacího pokoje.

„Na Dea al Mon nemáme žádné rudovlasé čarodějnice,“ odpověděl Chaosti, „ale ty, co tam jsou, jsou *všechny* horkokrevné.“

„Ach tak, pak tedy dobrá.“

Dveře se za nimi zavřely.

Saetan nadskočil, když mu někdo sevřel rameno.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Andulvar potichu.

„Pořád ještě stojím?“

„Jsi ve vertikální poloze.“

„Díky Temnoto.“ Saetan se rozhlédl. Zůstali s Andulvarem sami ve velké hale. „Pojď se schovat do mé studovny.“

„Platí.“

Vypili dvě sklenice yarbarahu a konečně se trochu uvolnili, když uplynula jedna hodina bez jakéhokoliv ječení, bouchání a rámusu.

„Matko noci,“ Saetan si unaveně svlékl sako a usedl do jednoho z velkých pohodlných křesel.

„Podle mých propočtů,“ prohlásil Andulvar, když znovu plnil sklenice, „včetně našeho rozmarného dítěte, tady máš deset dospívajících čarodějnic v jedné místnosti − všechny to jsou královny a kromě Jaenelle jsou tam dvě přirozené černé vdovy.“

„Karla a Gabrielle. To jsem zjistil.“ Saetan zavřel oči.

„A v druhé místnosti máš sedm mladých mužů, z nichž čtyři jsou válečníci a princové.“

„Toho jsem si také všiml. Vytváří to velice zajímavý První kruh, nemyslíš?“

Andulvar něco zamumlal v érijštině. Saetan se rozhodl, že si to nebude překládat.

„Co si myslíš, kde jsou ostatní?“

„Jestli mají Mefis a Prothvar trochu rozumu, tak se někam schovali. Sylvia nepochybně rozdává ořechové koláče a

chlebíčky. Cassandra?“ Saetan pokrčil rameny. „Myslím, že na tohle nebyla připravená.“

„A ty ano?“

„To je průser!“ Když někdo zaklepal na dveře studovny, Saetana napadlo, že by se měl trochu v křesle narovnat, ale pak se rozhodl, že to neudělá. „Dále.“

Vstoupil usměvavý Khardeen a položil na stůl z černého dřeva šestnáct zapečetěných obálek. „Řekl jsem Jaenelle, že to tady u vás nechám. Jdeme se podívat na vlky a jednorožce.“

„Už jste si užili darů naší kuchyně?“ zeptal se Saetan a vzal do ruky jednu obálku.

„Do večeře určitě.“

„Ještě chvilku, válečníku,“ řekl mu Saetan, když se měl Khardeen rychle k odchodu. Saetan rozlomil formální pečeť, přivolal si brýle a přečetl si zprávu. Pak se podíval na Kharyho. „To je od Paní Duany.“

„Mmm,“ reagoval Khary a houpal se na patách. „Babička Morghann.“

„Královna Sceltu je babičkou Morghann?“

Khary si dal ruce do kapes. „Mmm.“

Saetan položil opatrně brýle na stůl. „Přeskočíme dohady a půjdeme k věci. Oznamují ty dopisy stejnou věc?“

„A jakou, Nejvyšší pane?“ zeptal se Khary nevinně.

„Všechny ty dopisy udělují povolení k delší návštěvě?“

„Asi to tak bude.“

„Definuj mi ‚delší návštěvu‘.“

„Nijak dlouhou. Jen na zbytek léta.“

Saetan nebyl schopen slova. Nebyl si jistý, co by řekl, kdyby mohl promluvit.

„O všechno je dobře postaráno,“ oznamoval Khary útěšně. „Lord Beale a paní Helena právě teď přidělují místnosti, takže není nic, s čím byste si měl dělat starosti.“

„Nic…“ Saetanovi selhal hlas.

„A navíc to *je* rozumný kompromis, Nejvyšší pane. Vy s ní můžete trávit čas a my s ní také můžeme trávit čas. Kromě toho,

Sídlo je jediné místo dost velké pro nás všechny. A, jak podotkl můj strýček, když budeme my všichni na jednom místě, muž se z toho určitě dá na pití, a s ohledem na to by prý byl raději ve vaší kůži.“

Saetan udělal malé gesto, kterým ho propouštěl, a čekal, až byly dveře skutečně zavřené, než vzal hlavu do dlaní. „Matko noci.“

Kapitola sedmá

1. Kaeleer

Saetan k sobě přiložil natažené prsty a hleděl na Sylvii: „Prosím?“

„Musíš si promluvit s Tersou,“ opakovala Sylvia.

K čertu s ní. Proč je tak neústupná?

S obtížemi ovládl svůj temperament. To nebyla chyba Sylvie. Netušila, jaká vazba je mezi ním a Tersou.

„Dala by sis trochu vína?“ zeptal se nakonec a jeho hluboký hlas zrazoval až příliš jeho vlastní srdce.

Sylvia se podívala na karafu na rohu stolu. „Jestli je to brandy, proč si nedáš sklenku a pak mi podej tu karafu.“

Saetan naplnil dvě skleničky brandy a jednu jí poslal.

Sylvia si pořádně zavdala a zalapala po dechu.

„To není zrovna dobrý způsob, jak se má pít dobrá brandy,“ pravil suše, ale také do sebe kopnul většinu sklenky navzdory bolesti hlavy, která se nepochybně dostaví. „Tak dobře. Pověz mi o Terse.“

Sylvia se k němu naklonila. Paže spočívaly na opěradlech a sklenici držela oběma rukama. „Saetane, já nejsem malé dítě. Chápu, že někteří lidé vklouznou do Šíleného království a někteří lidé jsou tam vystrnaděni − a jen skutečně stateční lidé si pečlivě vybírají. A také vím, že většina černých vdov, které se ztratily v Síleném království, nejsou pro ostatní nebezpečné. Svým způsobem jsou mimořádně moudré.“

„Ale?“

Sylvia sevřela rty. „Mikal, můj nejmladší syn, s ní tráví dost času. Myslí si o ní, že je báječná.“ Dopila brandy a podržela sklenici, aby jí zase dolil. „V poslední době ho oslovuje Daemone.“

Její hlas byl tak tichý a zastřený, že musel napínat uši, aby ji vůbec slyšel. Zatrpkle si pomyslel, kéž by ji raději neslyšel.

„Mikal si toho nevšímá,“ pokračovala Sylvia a polkla zase větší dávku brandy. „Říká, že někdo, kdo je plný tolika zajímavých věcí, je snadno zmatený z každodenních věcí, a pravděpodobně znala nějakého chlapce jménem Daemon a vyprávěla mu stejné zajímavé věci.“

Nikdy nemela příležitost. Už byl ztracený pro nás pro oba, a to ještě nebyl v Mikalově věku. „Ale?“

„Když ji byl teď Mikal naposledy několikrát navštívit, pořád mu opakuje, aby byl opatrný.“ Sylvia zavřela oči a tak se soustředila, až se mračila. „Říká, že most je velice nebezpečný a že bude posílat tyče.“ Otevřela oči a nalila si další brandy. „Někdy jen tak Mikala objímá a pláče. Schovává tyčky, které posbírala z každého dvorku ve vesnici, ve velikém koši v kuchyni a panikaří pokaždé, když se k nim někdo přiblíží. Ale neříká nebo nechce říct ani Mikalovi, ani mně, proč jsou ty tyčky tak důležité. Nechala jsem zkontrolovat všechny mosty v Halaway a jsou všechny v pořádku, dokonce i ty nejkratší můstky. Napadlo mě, že tobě by to možná řekla.“

Řekla by mu to? Dovolila by mu porušit jediné téma, o kterém se s ním odmítala bavit? Když k ní přišel na návštěvu na hodinu každý týden, Tersa mluvila o své zahrádce; vyprávěla mu, co měla k večeři; ukázala mu kousek výšivky, na které pracovala; mluvila o Jaenelle. Ale nebude s ním mluvit o jejich synovi.

„Pokusím se,“ řekl potichu.

Sylvia postavila prázdnou skleničku na stůl, vstala a lehce se zakymácela.

Saetan obešel stůl, nabídl jí rámě a vedl ji ke dveřím. „Měla bys jít domů a zdřímnout si.“

„Nikdy si nechodím zdřímnout.“

„Po takové dávce brandy myslím, že nebudeš mít na výběr.“

„Můj metabolismus to dost rychle spálí,“ škytla Sylvia.

„Ale, ale. Uvědomuješ si, že jsi mi řekla Saetane?“

Obrátila se tak rychle, až na něj upadla. Ten dotek mu nebyl nepříjemný. Rozrušilo ho, že se mu líbí její dotek.

„Omlouvám se, Nejvyšší pane. Omlouvám se.“

„Skutečně?“ zeptal se potichu. „Mně to tak nepřijde.“

Sylvia se na něj zahleděla. Váhala. Nic neřekla.

Nechal ji odejít.

~ ~ ~

„Ty jdeš ven?“

Jaenelle se opírala o zeď u něj v ložnici a prst měla založený v knize o magii, aby nezapomněla, kde skončila.

Pobavený Saetan nazvedl jedno obočí. Zpravidla to byl rodič, kdo trval na tom, aby věděl, kde se nachází jeho potomek, nikoliv naopak. „Jdu navštívit Tersu.“

„Proč? Dnes není ten večer, kdy za ní zpravidla docházíš.“

Zachytil trochu ostřejší tón v jejím hlase, slabé varování. „To se dá tak dobře předvídat, co budu dělat?“ zeptal se s úsměvem.

Jaenelle se neusmála.

Před vlastním katastrofickým pádem do propasti, nebo kde vlastně strávila celé ty dva roky, Jaenelle navštívila Šílené království a vedla Tersu k zamlžené hranici, která rozdělovala šílenství od zdravého rozumu. Jen tak daleko byla Tersa ochotná dojít.

Jaenelle jí pomohla, aby se trochu vyznala v reálném světě. Když teď bydleli v sousedství, Jaenelle dál pomáhala Terse doplňovat kousky, které jí dotvářely její materiální svět. Maličkosti. Stromy a květiny. Sevření článku v pevných prstech. Potěšení z misky horké polévky a silného krajíce čerstvě upečeného chleba.

„Dnes odpoledne mě navštívila Sylvia,“ řekl pomalu a snažil se porozumět chladu, který se šířil od Jaenelle. „Má pocit, že Tersu něco znepokojuje, tak na ni chci dohlédnout.“

Jaenelliny safírové oči byly hluboké a klidné jako bezedné jezero. „Necpi se někam, kde nejsi vítaný, Nejvyšší pane," pravila Čarodějka.

Dumal, jestli věděla, kolik toho prozrazovaly její oči. „Myslíš si, že by bylo lepší, abych za ní nechodil?" zeptal se zdvořile.

Její oči se proměnily. „Běž za ní, jestli chceš," odpověděla jeho dcera. „Ale nenarušuj její soukromí."

~ ~ ~

„Není tu víno." Tersa otevírala a zavírala skříňky v kuchyni a vypadala čím dál zmateněji. „Ta žena nekoupila víno. Čtvrtý den vždycky koupí víno, aby tu bylo pro tebe. Nekoupila víno a zítra jsem se chystala nakreslit obrázek mé zahrádky a ukázat ti ho, ale třetí den je pryč a já nevím, kam jsem ho dala."

Saetan seděl u borovicového kuchyňského stolu a jeho tělo bylo plné žalu, až mu přišlo příliš těžké, aby se nějak pohyboval. Žertoval o tom, jak se dá předvídat, co udělá. Neuvědomil si, že pravidelnost jeho návštěv je jedním z Tersiných milníků, způsob, jak od sebe odlišovala jednotlivé dny. Jaenelle to věděla a nechala ho, ať se tuhle lekci naučí sám.

Rukama se opíral o stůl a donutil se vstát ze židle. Každý pohyb mu působil muka, ale došel až k Terse, která stále pátrala ve skříňkách a mumlala si něco pro sebe, posadil ji ke stolu, postavil vodu na oheň, chvíli sám pátral ve skříňkách a pak jim oběma připravil heřmánkový čaj.

Když před ni postavil šálek s čajem, shrnul jí zacuchané černé vlasy z obličeje. Nedokázal si vzpomenout, že by Tersa někdy vypadala jinak; vždycky mu připadala, jako by si umyla vlasy a nechala je jen tak uschnout ve větru, jako by si je pročesávala jedině prsty. Měl podezření, že to nebylo šílenství, ale intenzita, díky které se odlišovala. A dumal, jestli to byl jeden z důvodů, kdy nakonec souhlasil s kontraktem s hayllianskými čarodějkami Přesýpacích hodin, že počne dítě, a vybral si Tersu, která byla už zlomená a už se potácela na hranici šílenství. První noc strávil téměř hodinu tím, že jí pročesával vlasy. Česal jí je každý večer

v týdnu, kdy s ní spával; rád se těch vlasů dotýkal, líbilo se mu, když je měl mezi prsty, měl rád jemné česání kartáčem.

Teď seděl proti ní a rukama objímal hrnek s čajem. Řekl jí: „Terso, přišel jsem brzy. Neztratila jsi třetí den. Dneska je druhý den."

Tersa se zamračila: „Druhý den? Ty nechodíš druhý den."

„Chtěl jsem s tebou mluvit. Nechtěl jsem čekat až na čtvrtý den. Přijdu zase čtvrtý den, abych si prohlédl tvou kresbu."

Jako by trocha zmatku zmizela z jejích zlatých očí. Usrkla si čaje.

Borovicový stůl byl prázdný; stála na něm jen azurově modrá vázička se třemi rudými růžemi.

Tersa se jemně dotkla okvětních plátků. „Ten chlapec je utrhl pro mne."

„Jaký chlapec?" zeptal se Saetan tiše.

„Mikal. Sylviin chlapec. Chodí za mnou na návštěvu. Řekla ti to?"

„Domníval jsem se, že máš na mysli Daemona."

Tersa odfrkla: „Daemon už není žádný chlapec. Kromě toho je hodně daleko." Oči jako by se jí zastřely a hleděly někam do dálky. „Navíc na tom ostrově nejsou kytky."

„Ale říkáš Mikalovi Daemone."

Tersa pokrčila rameny. „Někdy je to hezké předstírat, že mu vyprávím příběhy. Jaenelle říkala, že to je v pořádku, když člověk něco předstírá."

Po zádech mu přejel mráz. „Ty jsi Jaenelle vyprávěla o Daemonovi?"

„Ne, určitě ne," řekla Tersa podrážděně. „Ještě není připravena, aby se o něm dozvěděla. Všechna vlákna nejsou ještě na svém místě."

„Jaká vlákna…"

„Milenec je zrcadlem svého otce. V cestě stojí bratr. Zrcadlo se otáčí, otáčí, otáčí. Krev. Tolik krve. On se drží ostrova *možná*. Z moře bude muset vystoupit most. Vlákna nejsou ještě všechna na svém místě."

„Terso, kde je Daemon?“

Tersa zamrkala a vydala přerušovaný vzdech. Zírala na něj a mračila se. „Ten chlapec se jmenuje Mikal.“

Chtěl na ni zakřičet. *Kde je můj syn? Proč nepřišel do Tvrze nebo neprošel jednou z bran? Na co čeká?* Nebylo by to k ničemu, kdyby na ni křičel. Nedokázala by přeložit lépe to, co viděla, než jak to už udělala. Jedné věci ale nerozuměl. Všechna vlákna ještě nejsou na místě. Dokud nebudou, mohl jenom vyčkávat.

„Na co jsou ty tyčky, Terso?“

„Tyčky?“ Tersa se podívala na košík s tyčkami v koutě kuchyně. „Nemají žádný účel.“ Pokrčila rameny. „Dříví na podpal?“

Odvrátila se od něj, byla vyčerpaná úsilím, jak se jí kameny reality a šílenství odíraly o duši.

„Existuje něco, co bych pro tebe mohl udělat?“ zeptal se a chystal se k odchodu.

Tersa zaváhala: „Rozzlobilo by tě to.“

Zrovna teď nebyl schopen tak silné emoce. „Nerozzlobí mě to. Slibuji.“

„Mohl bys… mohl bys mě tak jednu minutu objímat?“

To ho šokovalo. On, který měl vždycky rád fyzické doteky, nikdy nepomyslel na to, aby jí nabídl objetí.

Objal ji. Objala ho pažemi kolem pasu a položila si hlavu na jeho rameno.

„Neschází mi páření, ale je to příjemné, když mě objímá muž.“

Saetan jemně políbil její zacuchané vlasy. „Proč sis neřekla už dřív? Nevěděl jsem, že chceš, abych tě objal.“

„Tak teď to víš.“

2. Kaeleer

V Temné radě se už o tom šeptalo.

Zpočátku to byly jen kradmé pohledy, ustarané zamračení. Nejvyšší pán toho vykonal za svůj dlouhý život tolik − a podívejme se na to, co provedl s Radou, aby se stal poručníkem té dívky −, ale dalo se jen stěží uvěřit, že by *toho* byl schopný. Vždycky trval na tom, že síla teritoria, síla říše spočívá na síle jeho čarodějnic, a zejména jeho královen. Pomyšlení na to, že by dělal něco takového se zranitelnou dívkou, s temnou mladou Královnou…

Ach, ano, už dříve zjišťovali, jak na tom to děvče je, ale Nejvyšší pán vždycky odpovídal poněkud upjatě. Dívka byla nemocná. Nemohla přijímat žádné návštěvy. Měla soukromou učitelku.

Kde byla ta dívka v uplynulých dvou letech? Co se jí vlastně stalo? Byl si Jorval jistý?

Ne, lord Jorval trval na tom, že si není jistý. Byly to jenom nepodložené klepy, které roznášel jeden propuštěný sluha. Ta dívka možná *byla* nemocná, nějakým způsobem invalidní, možná emocionálně nebo tělesně příliš křehká na to, aby mohla přijímat návštěvy.

Nejvyšší pán se nezmínil o tom, že je ta dívka nemocná, až když ji chtěli členové Rady poprvé navštívit.

Jorval si rukou uhlazoval tmavý plnovous a zavrtěl hlavou. Nebyly žádné důkazy. Jen slovo muže, který nebyl k nalezení.

Mumlání, spekulace, šepot.

3. Šílené království

Držel se ostré trávy na rozpadajícím se ostrůvku *možná* a pozoroval, jak k němu plují tyčky. Byly rovnoměrně uspořádané jako prkna na provazovém mostě rozprostírajícím se nad nekonečným mořem. Ale šlápnout na ně by bylo přinejlepším vratké a nebyly zde žádné provazy, kterých by se mohl přidržet. Kdyby se pokusil je použít, ponořil by se do širého moře krve.

Stejně se asi ponoří. Ostrov se neustále otřásal a rozpadal na kusy. Nakonec nezbude moc pevniny, na které se dokáže udržet.

Byl unavený. Byl připravený, že ho moře pohltí.

Tyčky změnily tvar, zavířily a vytvořily jiný tvar, zavířily a vytvořily zase jiný tvar − stále dokola, vytvářely písmena.

Jsi mým nástrojem.

Slova lžou. Krev nelže.

Řeznický kurevník.

Snažil se vyšplhat nahoru na ostrov, ale z druhé strany se ostrov drolil a drolil. Bylo tam jen tolik místa, aby mohl ležet, a byl naprosto bezmocný.

Něco se pohnulo pod hladinou krvavého moře, rozrazilo tyčky a nekonečná slova. Tyčky zavířily kolem ostrůvku, narazily na drolící se okraj *možná* a nahromadily se jedna na druhou, až vytvořily křehkou ochrannou stěnu.

Natáhl se přes okraj a pozoroval, jak se k němu vznáší obličej, safírové oči hleděly do prázdna, zlaté vlasy byly kolem tváře rozprostřeny jako vějíř.

Rty se pohybovaly. *Daemone.*

Natáhl se dolů a jemně zvedl obličej z moře krve. Ne hlavu, jen obličej, hladký a neživý, jako by to byla jen maska.

Rty se opět pohnuly. To slovo znělo jako vzdychnutí nočního větru, jako pohlazení. *Daemone.*

Obličej se rozpustil, prošel mu mezi prsty.

Vzlykal a snažil se ho udržet, snažil se dát znovu dohromady ten milovaný obličej. Čím víc se snažil, tím rychleji mu unikal skrz prsty, až nakonec nezbylo vůbec nic.

Stíny v krvavém moři. Obličej ženy plný soucitu a porozumění, obklopený hustými černými zacuchanými vlasy.

Počkej, říkala. *Počkej. Všechna vlákna ještě nejsou na místě.*

Zmizela ve vlnkách.

Nakonec mu zbyla jednoduchá věc, kterou mohl udělat, aniž by mu působila bolest, aniž by měl strach.

Udělal si pohodlí a vyčkával.

4. Kaeleer

Saetan dumal, zda je něco v nepořádku s knihovnou za jeho stolem, nebo zda se něco děje s jeho majordomem, protože Beale už téměř minutu zíral na jedno místo za ním.

„Nejvyšší pane," pravil Beale strnule a stále hleděl do knihovny.

„Beale," odpověděl Saetan opatrně.

„Je tu jeden válečník, který chce s vámi mluvit."

Saetan odložil opatrně brýle na hromádku papírů, které zakrývaly stůl, a mnul si ruce, aby se mu netřásly. „Je vyděšený?"

Beale našpulil rty. „Ne, Nejvyšší pane."

Saetan se ponořil do křesla. „Díky, Temnoto. Alespoň tu není kvůli něčemu, co provedla děvčata."

„Nevěřím, že se to týká dam, Nejvyšší pane."

„Pak ho uveď dovnitř."

Válečník, který vešel do studovny, byl o hlavu vyšší než Saetan, dvakrát tak široký a pěkně svalnatý. Měl tak velké ruce, že by se do nich vešla lidská lebka, a tak silné, že by ji rozdrtil. Vypadal jako drsný chlapík, který si vynutí, co potřebuje, ze země nebo od ostatních lidí. Avšak pod tímto masivním tělem a burácivým hlasem se skrývalo srdce plné prosté radosti a duše až příliš citlivá na to, aby snesla drsné zacházení.

Byl to Dujae. Před pěti sty lety to byl nejlepší umělec v Kaeleeru. Teď z něj byl démon.

Saetan věděl, že to je pokrytecké, hněvat se na Dujae, že sem přišel, protože Mephis, Andulvar a Prothvar sídlili v Sídle téměř nepřetržitě od chvíle, kdy se sem s Jaenelle nastěhovali, a byli v kontaktu s dětmi. I tak, udržovat říši Temnoty oddělenou od říší živých byl vždycky tanec na ostří nože a Saetanovi to sice bylo nepříjemné, ale uvědomoval si, že přestože je živý, pohybuje se na tomto tenkém ledě. Když teď trávily všechny děti léto v Sídle a Temná rada na něj tlačila, že si chce promluvit s Jaenelle, nemohl tolerovat, aby za ním chodili démoni do Kaeleeru na audienci.

„Dvakrát měsíčně poskytuji audienci v Pekle pro kohokoliv, kdo si se mnou přeje mluvit," řekl chladně. „Tady pro vás není místo, lorde Dujae."

Dujae hleděl do podlahy a jeho dlouhé a silné prsty svíraly okraj omšelé modré čapky. „Já vím, Nejvyšší pane. Odpusťte mi to. Nebyl bych sem přišel, ale nemohl jsem už čekat."

Saetan mohl a také tak činil.

Dujae zmuchlal čapku v dlaních. Když se na něj konečně podíval, měl v očích čiré zoufalství. „Jsem tak unavený, Nejvyšší pane. Není už místo, kde bych mohl něco namalovat, nikdo, koho bych mohl učit, nemám se s kým podělit o své dílo. Nevidím žádný smysl, žádnou radost. Jen nicota a prázdno. Prosím, Nejvyšší pane."

Saetan zavřel oči a zapomněl na svou zlobu. Někdy se to stávalo. Peklo bylo chladnou, krutou a zatracenou říší, ale bylo do určité míry i laskavé. Bylo to místo, kde se lidé čisté krve mohli v klidu usmířit se svým životem, kde dostali ještě nějaký čas navíc, aby mohli dokončit to, co započali. Někdo s takovým posledním darem nic nedělal a přežíval týdny nebo roky nebo staletí nudy, než konečně splynul s Temnotou. Jiní tento čas přijali vděčně a rozvíjeli vlohy, které ignorovali, když byli naživu, nebo si vybrali něco, co na své cestě dále sledovali. Další, kteří zemřeli dříve, než mohli něco dokončit, pokračovali, jako by byli stále naživu. Dujae zemřel v nejlepších letech, náhle a nečekaně. Když si uvědomil, že může i nadále malovat, přijal fakt, že je démonem, se srdcem plným radosti.

Teď žádal Saetana, aby ho vysvobodil z toho mrtvého těla, aby spotřeboval poslední psychické síly, a nechal ho, aby se stal jen šepotem v Temnotách.

Někdy se to stávalo. Naštěstí ne tak často, ale někdy touha pokračovat byla slabší než psychická síla. Když k tomu došlo, démon mohl přijít za ním a požádat o rychlé propuštění. A protože byl Nejvyšším pánem Pekla, vážil si takových žádostí.

Saetan otevřel oči a několikrát zamrkal, než znovu jasně viděl. „Dujae, jste si jistý?"

„Jsem…“

Do studovny náhle vtrhla Karla. „Ta arogantní vymóděná navoněná kanálová krysa říká, že moje kresba má nedostatky!“ Oči měla plné slz, když házela skicář Saetanovi na stůl.

Nechal zmizet brýle, aby na ně skicář nespadl.

„Je to namyšlený idiot,“ kvílela Karla. „To není moje celoživotní dílo, to není moje cesta. Mělo to být pro zábavu!“

Saetan vyskočil z křesla. Během uplynulých tří týdnů sem přišlo mnoho učitelů, takže si nevzpomínal na jméno tohoto konkrétního osla, ale pokud ten muž dokázal dohnat Karlu k slzám, pravděpodobně už drtí Kaluš a Morghann, nemluvě o Jaenelle.

Dujae sáhl po skicáři.

„Ne!“ Karla se natáhla po skicáři a byla natolik rozrušená, že si neuvědomila, že ho může nechat zmizet, než ho sevřela ruka Dujae.

Její čelo narazilo do paže Dujae. Zapotácela se a zapadla Saetanovi do náruče. Zachytil ji a zaťal zuby; nenáviděl tu zlobu, která z ní prýštila.

Dujae studoval kresbu. Pomalu zavrtěl hlavou: „Tohle je strašné,“ zaburácel a listoval skicářem, aby si prohlédl dřívější kresby. „Obscénní,“ zavrčel. Hodil skicář zpátky Karle. „Ty mu říkáš kanálová krysa? Jsi příliš laskavá, Paní. Je to…“

„Dujae,“ varoval ho Saetan. Jednak nechtěl, aby naučil Karlu nějakému novému obratu, který ještě neznala, a za druhé cítil, že se Karla rozveselila.

Dujae se podíval na Saetana a zhluboka se nadechl. „Není to dobrý učitel,“ dokončil větu nepřesvědčivě.

Karla ohrnula nos: „Ty si také nemyslíš, že moje kresby jsou dobré, že?“

Dujae se podíval na poslední kresbu: „Co to je?“ chtěl vědět a píchal do kresby prstem.

Karla stáhla ramena a přimhouřila oči.

Saetan zahnal zasténání a snažil se udržet v klidu.

„To je váza,“ oznámila mu chladně.

„Váza? Pche!“ Dujae vytrhl kresbu ze skicáře, zmačkal ji a zahodil přes rameno. Ukázal na Karlu. Uvědomoval si, jak blízko měl svůj prst u zubů Karly?

„Ty jsi Královna, ano?“ Dujae dál hromoval. „Tohle děláte jen tak pro zábavu, když máte za sebou obtížné hodiny magie, ano? Děláte to proto, že Paní se toho musí hodně naučit, aby z nich byly dobré královny, ano? Netvoříte kultivované obrázky.“ Stáhl ramena k sobě, svraštil obličej a rukama dělal maličkaté pohyby. „Pche!“ Vytáhl Karlu Saetanovi z náruče, zatočil s ní, vzal její ruce do svých a začal dělat veliké kruhové pohyby. „Vy máte oheň v srdci, ano? Ten oheň potřebuje uhel a velký papír, abyste ho mohly vyjádřit. Když pak chceš nakreslit vázu, tak nakreslíš vázu.“

„A… ale…“ Karla se zakoktala a pozorovala, jak jí mává s rukou.

„Ta váza, kterou se snažíš nakreslit, je cizí váza. Použij ji jako model. Modely jsou dobré. Ale pak nakresli SVOU VÁZU, tu, ve které je oheň, který říká ‚já jsem čarodějnice, já jsem královna, já jsem‘…“ Dujae zaváhal.

„Karla,“ řekla pokorně.

„KARLA!“ zvolal Dujae.

„Co se to tu děje?“ zeptala se od dveří Jaenelle. Gabrielle stála vedle ní.

Saetan se usadil na rohu stolu, zkřížil ruce na prsou a rezignoval na to, co jeho miláčkové vymyslí.

Když Dujae spatřil druhé dvě dívky, ustoupil o krok.

„Máme nějaký uhel?“ zeptala se Karla a utírala si oči.

„Máme, ale lord Fádní říká, že uhel dělá nepořádek a že není vhodný pro dámy,“ pravila ostře Gabrielle.

Saetan hleděl na Gabrielle a dumal, kterého idiota najal jako učitele umění.

Pak ucítil, jak se mu do hlavy vehnala krev. Chytil se stolu a málem omdlel. Ještě nikdy v životě neomdlel. Tohle bude velice náročné.

Když tam přišla ta další děvčata, neuvědomil si ten trojúhelník síly. Karla, Gabrielle, Jaenelle. Tři silné královny, které byly navíc přirozenými černými vdovami.

Kéž je mi Temnota milosrdná, napadlo ho. *Tohle trio by mohlo všechno rozcupovat na kusy − nebo vybudovat, cokoli by si zamanuly.*

„Nejvyšší pane?“

Saetan zamrkal. Zhluboka se nadechl. Jeho plíce stále fungovaly, tak nějak. Když si byl nakonec jistý, že se nezřítí na zem, rozhlédl se. V místnosti zůstal jen Dujae.

Dujae žmoulal čepici. „Neměl jsem v úmyslu se do toho nějak plést.“

„Už je příliš pozdě,“ zamumlal Saetan.

Ve dveřích studovny se objevily tři blonďaté hlavy.

„Hej,“ řekla Karla. „Už máme uhel a velké papíry. Nejdeš s námi?“

Dujae dál žmoulal čepici. „Já nemohu, dámy.“

„Proč ne?“ zeptala se Jaenelle a všechny tři vešly do studovny.

Dujae hleděl prosebně na Saetana, který se odmítal podívat kamkoliv jinam než na špičku své boty.

„Já… jsem Dujae, Paní.“

Jaenelle vypadala potěšeně. „Vy jste namaloval *Sestup do Pekla*.“

Dujaeovi se rozšířily oči.

„Proč byste nám nemohl dávat hodiny kreslení?“ zeptala se Gabrielle.

„Jsem démon.“

Ticho.

Karla hodila bokem a zkřížila ruce na prsou. „No a co, copak jsou nějaká pravidla, že kreslení se musí vyučovat jen ve dne? Kromě toho, slunce je vysoko na obloze a vy jste tady.“

„Protože Peklo přechovává dost temné síly, takže sluneční světlo nevadí démonům, když se zdržují uvnitř v domě,“ vysvětlila Jaenelle.

„Takže to není žádný problém,“ pronesla Karla.

„A jestli tu nechcete být v denních hodinách, světlo ze svíček a čarodějnické světlo ozáří dostatečně pokoj, aby se v něm dalo pracovat," dodala Gabrielle.

Dujae se bezmocně díval na Saetana. Saetan studoval svou druhou botu.

„To jste tak nafoukaný, že je to pod vaši úroveň, učit kreslit několik mladých čarodějnic?" zeptala se zlomyslně Karla.

„Nafoukaný? Ne, ne, Paní, bylo by mi velkou ctí, ale…"

„Ale?" zeptala se Jaenelle půlnočním hlasem.

Dujae se otřásl. Saetan se zachvěl.

„Jsem démon."

Ticho.

Nakonec si Karla odfrkla: „Jestli nás nechcete učit, tak to prostě řekněte, ale přestaňte používat mizernou výmluvu, abyste se z toho vykroutil."

Odešly a zavřely za sebou dveře studovny.

Dujae žmoulal čapku.

Saetan zíral na svou botu. „Dujae," pravil tiše, „vyžaduje to silnou, ale citlivou povahu, když chcete jednat s těmito mladými dámami, o talentu nemluvě. Když se rozhodnete, že se stanete jejich učitelem, mohu vám poskytnout jednak plat, který − to připouštím − není moc k užitku v říši Temnoty, ale také si můžete říct, co všechno potřebujete, abyste mohl splnit takový úkol, a vytvořit seznam potřebných zásob, které pro ně seženu. Avšak pokud se rozhodnete jejich žádost odmítnout," a teď se zadíval Dujaeovi do očí, „vy sám běžte ven za nimi a pokuste se jim to nějak vysvětlit."

V Dujaeových očích se objevila panika. Ze studovny vedly ven jen jedny dveře.

„Ale, Nejvyšší pane, jsem démon."

„To na ně moc dojem neudělalo, nebo snad ano?"

Dujae zplihl: „Ne." Pak pokrčil rameny a usmál se. „Už je to dávno, co jsem dělal portréty, a ony mají velice zajímavé obličeje, že? A je v nich příliš mnoho ohně, aby dělaly nějaké malé obrázky."

Saetan počkal půl hodiny, než se vydal do velké haly. Zůstával v ústraní a sledoval tenhle malý sabat.

Děvčata seděla na zemi v kruhu a soustředěně kreslila vázu, jablko a šperkovnici. Dujae byl přikrčený u Kaluše a vysvětloval jí něco hromujícím mumláním. Pak se obrátil k Morghann, která mířila uhlem na papír.

Jaenelle odložila uhel, utřela si prsty do ručníku, o který se dělila s Karlou, a došla k Saetanovi. Usmívala se − nebylo to nic víc než rozkošný a spokojený úsměv mladé ženy, která má radost z tvořivého úsilí.

Saetan ji objal kolem pasu. „Pravdu, Čarodějko," řekl tiše. „Byl ten druhý opravdu tak špatným učitelem?"

Jaenelle mu přejela prstem po zlatém řetězu, na kterém visel jeho rudý drahokam. „Nebyl pro nás vhodný, ne pro nás a…"

Nechtěl, aby sklonila hlavu, nechtěl, aby před ním skrývala oči, ve kterých se už naučil tak dobře číst a které mu vždycky hodně prozradily. „A?"

„Bál se mě," zašeptala. „A nejen mě," rychle dodala. „Nelíbilo se mu, že je mezi královnami. Dokonce měl strach i z Kaluš. Takže pořád říkal věci jako ‚dámy, udělejte tohle a dámy, tohle nedělejte'. U ohňů pekelných, Saetane, my nechceme být ‚dámy'. My jsme čarodějnice."

Objal ji. „Proč jsi mi nic neřekla?" V poslední době se dost vyptával.

Jaenelle pokrčila rameny. „Ještě jsme se nedostaly k tomu, abychom ti řekly, že jak učitel hudby, tak učitel tance už utekli tenhle týden."

Saetan si povzdychl. „No, vyučování a léto, to je patrně špatná kombinace." Políbil ji do vlasů. „Dujae za mnou přišel, protože chtěl, abych ho propustil."

„Určitě to nemyslel doopravdy. Potřeboval jen nějakou jiskru, která by v něm vzbudila zase zájem."

Saetan pozoroval Dujae, jak se pohyboval kolem kruhu, gestikuloval, dodával jim odvahy, mračil se, když studoval kresbu Karly, pak jí něco řekl a ta se jen rozesmála. V očích Dujae

nebylo teď žádné zoufalství, žádný náznak bolesti, který ho dohnal vyhledat Nejvyššího pána.

„My nejsme vodiči loutek, Čarodějko," zamumlal Saetan. „Máme velkou moc, ale musíme být velice opatrní, když taháme za nitky a nutíme jiné lidi, aby tancovali, jak si to my přejeme."

„Záleží na tom, proč za ty nitky taháme, nemyslíš?" Podívala se na něj starodávnýma safírovýma očima a usmála se. „Kromě toho jsme právě překonali jednu velice hloupou výmluvu. Kdyby přišel skutečně jeho čas, tak by prostě zmizel."

Vrátila se na své místo na podlaze, Karlu měla po pravici a Gabriellu po levici.

Saetan se vrátil do studovny a ohřál si sklenici yarbarahu.

Vodiči loutek. Manipulátoři. Hekatah a její plány. Jaenelle a její citlivé vnímání cizích srdcí. Tak jemná a křehká linie, která mohla mít úplně odlišný účel.

Zvedl poslední dopis od Temné rady. Mezi těmi hutnými slovy bylo něco, co ho znervóznilo, ale bylo to příliš vágní, aby to dokázal definovat. Nemohl je odmítat moc dlouho. Nanejvýš ještě pár týdnů. Ale co pak?

Tak jemná a křehká linie.

Co pak?

5. Kaeleer

Jaenelle zvedla malou nádobku a vysypala tři ametystově zbarvené granulky do velké skleněné nádoby na pracovním stole. „Proč sem chtějí přijít členové Temné rady?"

Saetan sledoval hustou a bublající tekutinu na dně nádoby a upřímně doufal, že to není nějaké nové tonikum. „Vzhledem k tomu, že právní poručnictví mi bylo Radou přiděleno, chtějí se na nás podívat, jak žijeme."

„Jestli jsou členy Rady, pak jsou to také muži čisté krve s drahokamy. Měli by vědět, jak žijeme." Jaenelle zvedla nádobku s rudým práškem a podržela ji proti světlu.

Saetan zkřížil ruce na prsou a opřel se o zeď. Neřekne jí, nemohl jí říct o poslední „žádosti“ Rady. Dalo se lehce číst mezi řádky jejich ostře formulované naléhavosti. Nechtěli se jen podívat na poručníka a jemu svěřené dítě. Přišli, aby ho soudili.

„Nemusím si na sebe vzít šaty, že ne?“ zamručela Jaenelle, když ponořila malíček do nádobky s rudým práškem. Použila nehet jako naběračku a vyklepala trochu prášku do nádoby.

Saetan si to pořádně rozmyslel, než jí odpověděl: „Ne. Řekli, že chtějí vidět normální odpoledne.“

Jaenelle se ohlédla přes rameno. „Měli jsme už někdy normální odpoledne?“

„Ne,“ odpověděl Saetan žalostně. „Máme typická odpoledne, ale myslím si, že by je nikdo neposuzoval jako normální.“

Její stříbřitý sametový smích naplnil místnost. „Chudáčku tatínku. No, vzhledem k tomu, že se nemusím vyšňořit a culit se, pokusím se neranit jejich přecitlivělost.“ Podala mu nádobku s černým práškem. „Dej špetku do té nádoby a rychle odstup.“

Motýli v jeho žaludku měli létací den. „Co se stane pak?“

Jaenelle propletla prsty. „No, jestli jsem smíchala prášky ve správném poměru k zaklínadlu, mělo by to vytvořit velice prazvláštní obraz.“

Saetan s nádobkou v ruce střídavě hleděl na svou nervózně se usmívající dceru a na skleněnou nádobu na stole. „A jestli jsi je nesmíchala ve správném poměru?“

„Stůl vyletí do vzduchu.“

O hodinu později ležel v hluboké horké lázni a uvolňoval bolest ze svalů. Musel jí dát plný počet bodů za její rychlé reflexy a sílu ochranných štítů. Kromě toho, že je exploze oba donutila, aby si lehli na zem, nic v místnosti se nezničilo − kromě skleněné nádoby a stolu. A musel připustit, že obrys, který se vznesl z nádoby byl skutečně prazvláštní.

Za dva dny přijde Temná rada do Sídla. Prokáže jim čest a vydrží jejich přítomnost, protože koneckonců vůbec nezáleželo na tom, co si pomyslí. Nikdo mu ji nevezme. Jestli se chtějí radní něčemu přiučit, nechť se tak stane.

Pochyboval, že k něčemu dojde. Vzpomněl si na nádherný moment mezi okamžikem, kdy se nad nádobou začal vznášet ten obrys, a chvílí, kdy stůl explodoval. Trochu zasténal, ale pak se musel zasmát. Temná rada chce strávit typické odpoledne s Jaenelle?

Ti ubožáci by to nikdy nepřežili.

Kapitola osmá

1. Kaeleer

Všechno začalo špatně už ve chvíli, kdy dva členové Temné rady prošli hlavním vchodem, rozhlédli se a zachvěli se.

Sídlo SaDiablo byla temně šedá budova, která se tyčila v krajině a vrhala dost veliký stín. Postavil ho tak, aby působilo impozantně, ale ve svých plánech nějak nepočítal s tím, že jeho hosty vystraší už majordomus s rudým drahokamem na prahu domu. A pokud šlo o chlad ve vzduchu… Helena mu dala najevo s upjatou škrobeností, co si myslí o radních, kteří se chtějí šťourat v její doméně, a všichni ostatní sluhové trávili den tím, že utíkali od kuchyně a paní Bealové.

Domy, ve kterých sídlili lidé s temnými drahokamy, měly vždycky služebníky čisté krve, ale když se *všechny* čarodějnice v domácnosti rozhodly vyjádřit svůj nesouhlas, obrat „chladné přijetí“ dostával úplně nový význam.

„Dobré odpoledne,“ řekl Saetan, když přišel přivítat dva muže.

Starší z nich se poklonil. „Ceníme si, že jste si udělal čas na naši návštěvu, Nejvyšší pane. Já jsem lord Magstrom. Toto je lord Friall.“

Saetanovi se lord Magstrom zalíbil. Postarší muž měl laskavý obličej lemovaný bílými vlasy. Vypadalo to, že jeho modré oči se většinou usmívají nebo mrkají. Nyní byly jeho oči vážné, ale nebylo v nich opovržení. Alespoň lord Magstrom učiní své rozhodnutí na základě vlastní cti a bezúhonnosti.

Na druhé straně lord Friall byl už rozhodnutý. Vypadal neduživě, přestože měl napomádované vlasy a vyšňořil se, ale rozhlížel se s nechutí a ke rtům si neustále přikládal navoněný, krajkou lemovaný kapesníček.

Saetan je zavedl do formálního přijímacího pokoje napravo od hlavní haly. Byl to veliký pokoj. Nábytek byl uspořádaný tak, aby vysoká malovaná plátna mohla velkou místnost rozdělovat. Štukované zdi měly barvu slonoviny. Všechny obrazy byly poklidné akvarely. Nábytek byl tmavý, ale nebyl masivní a byl pohodlně rozestavěný na kobercích z Dhara. Na stole u oken byla váza plná čerstvých květin. Saetan pozoroval lorda Magstroma, jak si taktně prohlíží pokoj, a bylo vidět, že tento muž byl spokojený s vkusnou výzdobou.

„Tohle je rozkošný pokoj, Nejvyšší pane," pravil lord Magstrom, když se usazoval. „Používáte jej často?"

Saetan zastrčil ruce do kapes svetru. „Ne," řekl po krátkém, ale nápadném zaváhání. „Nepřijímáme formální hosty zase tak často." Obrátil se, když zahlédl pohyb ve dveřích. „Ach, Beale."

Majordomus stál ve dveřích a měl prázdné ruce.

Saetan nazvedl jedno obočí. „Občerstvení pro naše hosty?"

„Bude za okamžik připravené, Nejvyšší pane." Beale se poklonil a odešel. Dveře nechal otevřené.

Saetan byl v pokušení je zavřít, ale pak se rozhodl, že to neudělá. Nemělo smysl, aby se Beale ponižoval a naslouchal klíčovou dírkou.

„Přišli jsme v nevhodnou dobu?" zeptal se lord Friall a prohlížel si sarkasticky Saetanovo normální oblečení, zatímco si dále přikládal ke rtům navoněný kapesníček.

Parfém nespraví to, co vás trápí, lorde Frialle, pomyslel si Saetan chladně. *Moje psychická vůně pronikne každým kamenem Sídla.* Saetan se podíval na bílou bavlněnou košili, kterou neměl zapnutou až nahoru, takže černý drahokam, který měl pověšený kolem krku, nebyl zakrytý; pak měl na sobě černé bavlněné kalhoty, které byly už dost zmačkané, a svetr. „Předpokládám, že jste čekali formálnější přijetí. Jak jsem však pochopil, Rada chtěla

vědět, jak běžně žijeme, takže tyto dvě podmínky se navzájem vylučují.“

„Jistě…“ spustil Friall, ale přerušil ho Beale, který přinášel tác s občerstvením.

Saetan studoval tác. Byl skromný podle běžných měřítek paní Bealové. Byla na něm spousta obložených chlebíčků, ale žádné ořechové sušenky nebo dortíky. „Nepředpokládám, že paní Bealová…“

Beale postavil tác na stůl, až to téměř bouchlo.

„Ne,“ přerušil ho Saetan suše, „to nepředpokládám.“ Nalil kávu a nabídl chlebíčky, zatímco se snažil ignorovat mrkání očí lorda Magstroma. Saetan se uvelebil v rohu na gauči, odkud viděl na dveře, a usmál se na lorda Frialla. Dumal, jestli vydrží mít zaťaté zuby celé odpoledne. „Co jste to říkal?“

„Jistě…“

Bouchly vchodové dveře.

Saetan zachytil psychickou vůni a emocionální proudy, vyslal ostrý příkaz a rezignoval − toto bude pohroma.

O chvíli později se ve dveřích pokoje objevila hlava Karly. „Pusinku,“ řekla a dělala, co bylo v jejích silách, aby vypadala nevinně.

Saetan už zažil několik pokusů tohoto sabatu, kdy se jim určitá zaklínadla prostě nepodařila, a připadalo mu hloupé, když Karla chtěla vypadat nevinně. Ale jestli bude mít trochu štěstí, nikdy se nedozví, co zrovna páchala.

Karla ukázala ke stropu. „Jdu pozdě na hodinu umění.“

Saetan lehce zasténal a promasíroval si spánky. Pokud si dobře vzpomínal, požádal Dujae, aby dnes nechodil. „Prosím, řekni Jaenelle, ať přijde sem dolů. Tito pánové si ji přejí vidět.“

Karliny ledové oči přejely přes Magstroma a Frialla. „Proč?“ Bradou ukázala na lorda Magstroma. „Tenhle dědeček vypadá dost neškodně, ale proč by si ona chtěla povídat s nějakým zaháleče m?“

Friall zaprskal.

Lord Magstrom zvedl šálek, aby zakryl úsměv.

Saetan si byl jistý, že si rozdrtil polovinu zubů. „Teď hned.“

„Ach, tak dobře. Pusinku,“ rozloučila se Karla a byla pryč.

„Paní Karla je kamarádkou vaší svěřenkyně?“ zeptal se lord Magstrom mírně.

„Ano.“ Saetana svědily rty. „Ona a Jaenellini další přátelé tady chtějí s námi zůstat přes léto − jestli to já přežiji.“

Lord Magstrom zamrkal.

„Je to malá mrcha,“ zaprskal lord Friall a osušil si rty kapesníčkem. „Není to zrovna vhodná společnice pro vaši svěřenkyni.“

„Karla je Královna a přirozená černá vdova,“ odpověděl Saetan chladně, „jakož i léčitelka. Je to výbušná, ale obdivuhodná mladá dáma. Stejně tak jako moje dcera.“

Zachytil zaražený pohled lorda Magstroma. Cožpak si Rada neprošla záznamy ve Tvrzi? Ve chvíli, kdy se k nim Jaenelle vrátila, on a Geoffrey dali dohromady její záznam. Souhlasili, že neuvedou teritorium nebo říši, kde se narodila, nebo cokoliv jiného, co by mohlo někoho dovést k jejím chaillotským příbuzným, ale *museli* uvést, že její rodný drahokam je černý. To Rada nevěděla, s kým a s čím tady mají co do činění? Nebo se tribunál rozhodl to těmto mužům neprozradit?

Lord Magstrom přijal další šálek kávy. „Vaše… dcera… je černá vdova a Královna? A také léčitelka?“

„Ano,“ odpověděl Saetan. „Cožpak se vám o tom Rada nezmínila?“

Lord Magstrom vypadal utrápeně. „Ne, nic nám neřekli. Možná…“

Zaslechli ženský výkřik, při kterém všichni tři muži nadskočili. Lord Magstrom utíral rozlitou kávu a mumlal omluvy, když vtom do přijímacího pokoje vletěl mladý vlk. Friall také zaječel a skočil za křeslo. Mladý vlk se lekl toho jekotu a zalezl za gauč, pak ho z druhé strany obešel a nakonec se opřel o Saetanovy nohy a hlavu a jednu packu mu položil do klína. V očích měl omluvný výraz.

Saetan si neustále připomínal, že v porovnání s jinými dny mají dnes klidné odpoledne. Poškrábal mladého vlka po hlavě a vzdychl. „Tak cos to provedl?“

„Já vám povím, co provedl.“ Žena se zarudlými tvářemi zaplnila dveře do pokoje.

Friall zanaříkal.

Vlk zakňučel.

Lord Magstrom zíral.

Matko noci, Matko noci, Matko noci. „Ach, paní Bealová,“ pravil Saetan klidně, zatímco tiskl dlaní vlčí kožich.

Paní Bealová nebyla tlustá. Byla prostě… *rozsochatá.* A nepotřebovala použít žádné zaklínadlo, aby zvedla velký pytel mouky jednou rukou.

Paní Bealová ukázala prstem na vlka. „Tohle chodící neštěstí zrovna spořádalo kuřata, co jsem připravovala dnes k večeři.“

Saetan se podíval dolů na vlka. „Zlý vlku,“ řekl mírně.

Vlk zakňučel, ale konec ocásku se zavrtěl.

Saetan vzdychl a zase věnoval pozornost láteřící ženě. „Jestli není čas na přípravu našich kuřat, možná byste mohla poslat někoho k řezníkovi v Halaway.“

Paní Bealová láteřila ještě víc a pronesla hlasem, který zatřásl okenními tabulemi: „Ta kuřata byla od včerejšího večera v mé speciální marinádě ze švestkového vína.“

„To muselo být velice chutné,“ zamumlal Saetan.

Vlk si olízl tlamu a tiše štěkl.

Paní Bealová zavrčela.

„A co třeba jiné maso?“ řekl Saetan rychle. „Jsem si jistý, že náš mladý přítel by dokázal najít pár králíků.“

„Králíci?“ Paní Bealová mávla rukou a proťala vzduch hned několika směry. „Mám udělat do *králíků* ořechovou a rýžovou nádivku?“

„Ne, jistěže ne. To ode mne bylo pošetilé. Možná by stačilo jen dušené maso? Minulý týden jsem si všiml, že Jaenelle i Karla si ještě přidaly dušené.“

„Všimla jsem si, že servírovací tác se vrátil prázdný,“ zamumlala paní Bealová. Ukázala na vlka a přikázala: „Dva králíky. A ne, aby byli kost a kůže.“ Obrátila se na podpatku a hlučně odkvačila.

Lord Mugstrom pobouřeně vzdychl.

Lord Friall se vrátil do křesla.

Saetan dumal, jestli mu v nohou zůstaly nějaké kosti. Koneckonců, právě se to začínalo vyvíjet v typické odpoledne. Poškrábal vlka za ušima. „Rozuměl jsi?“ Ukázal mu dva prsty. „Dva baculaté králíčky pro paní Bealovou. Tarl říkal, že jich je spousta a ožírají nám zeleninovou zahradu.“ Ještě naposledy vlka podrbal. „Tak už utíkej.“

Vlk vrazil čenich do Saetanovy ruky a odklusal ze dveří.

„Vy necháte takovou ženskou pracovat zde, když jsou v domě děti?“ zaprskal Friall. „A vy si jako domácího mazlíčka chováte vlka?“

„Paní Bealová je vynikající kuchařka,“ Saetan odpověděl mírně. Ještě sám pro sebe dodal. *Kdo by měl tu kuráž jí dát výpověď?* „A ten vlk není domácí mazlíček. Je to příbuzný. Několik jich tady s námi bydlí. Ještě jeden chlebíček, lorde Magstrome?“

Lord Magstrom vypadal poněkud ohromeně, ale vzal si další chlebíček, chvíli si ho prohlížel a pak ho opět položil na talířek.

„Co se to tu děje?“ zeptala se Jaenelle. Usmála se zdvořile na Magstroma i Frialla a posadila se na gauč vedle Saetana.

„K večeři budeme mít místo kuřete dušeného králíka.“

„Aha. To vysvětluje paní Bealovou.“ Našpulila rty. „Domnívám se, že bych měla vlkům vysvětlit, kde je lidské teritorium, abych zabránila dalšímu nedorozumění.“

„Alespoň teritorium paní Bealové,“ odpověděl Saetan a usmíval se na světlovlasou dceru. Uvědomil si, že si sedla příliš blízko k němu, což mohlo vést ke špatným interpretacím.

„Takhle se běžně oblékáte, Paní Angellino?“ zeptal se lord Friall a opět si přitiskl kapesníček ke rtům.

Jaenelle se podívala na volné kalhoty s laclem, které získala od jednoho zahradníka, a na bílou hedvábnou košili, kterou jí Saetan kdysi věnoval do její garderóby. Zvedla jeden z volných copů a studovala pírka, malé zvonečky a mušličky, které navlékla na proužek kůže a zapletla do vlasů. Pak jí oči přejely po Friallovi. „Někdy," odpověděla chladně. „Vy se takhle oblékáte pořád?"

„Jistěže," odpověděl Friall hrdě.

„Proč?"

Friall na ni jen zíral.

Pamatuj na jejich delikátní přecitlivělost, Čarodějko.

Do háje s jejich přehnanou přecitlivělostí.

Saetan sebou trhl. Její nálada se změnila.

Jednou paží ji objal kolem ramen. „Lord Magstrom by ti rád položil několik otázek." Doufal, že starší válečník vycítí emocionální proudění v pokoji a bude se chovat opatrně.

„Než začne ten výslech, mohu se na něco zeptat?"

Lord Magstrom si naplnil šálek. „To není výslech, Paní," reagoval jemně.

„Skutečně?" pravila půlnočním hlasem.

Magstrom se zachvěl. Ruka se mu zatřásla, takže musel položit šálek na stůl.

V naději, že ji trochu rozptýlí, Saetan teatrálně zaúpěl: „Co ses chtěla zeptat?"

Její safírové oči si ho bedlivě prohlížely. Zájem se změnil v rozčílené pobavení. „Není to zase až tak špatné."

„To už jsi říkala minule."

Jaenelle mu věnovala jeden ze svých nejkrásnějších nejistých úsměvů: „Dujae chce vědět, jestli bychom si mohli zabrat nějakou zeď."

Snažil se nepropadnout panice. „Zeď? Dujae chce jednu z mých zdí?"

„Ano."

Saetan si přiložil špičky prstů ke spánkům. Něco se mu hromadilo v hrdle. Nevěděl, jestli je to výkřik anebo smích. „Proč chce Dujae zeď?“

„Chystáme se ji namalovat.“ Chvíli o tom přemýšlela. „No, domnívám se, že když jsem řekla, že ji chceme namalovat, není to tak úplně přesné. Chceme na ni kreslit. Dujae říká, že potřebujeme přemýšlet v širších souvislostech a jediný způsob, jak to provést, je mít k práci skutečně veliké plátno. Jediná skutečně veliká plocha tady je zeď.“

Huuh. „Aha,“ Saetan se rozhlédl po vkusně vymalovaném pokoji a vzdychl: „Je tady spousta prázdných místností. Proč si nevyberete jednu tady v tom křídle a nepoužijete ji jako místnost, kde můžete dělat nepořádek.“

„Nemáme žádnou místnost, ve které bychom mohli dělat nepořádek.“

Saetan ji zatahal za jeden cop. „Tohle bys neřekla, kdyby sis pořádně prohlédla nějakou další místnost kromě té, ve které provádíš… cokoliv.“

Jaenelle mu věnovala úsměv plný pobavené tolerance. „Děkuji ti, tatínku.“ Políbila ho na tvář a vyskočila z gauče.

Saetan ji stihl chytit za kalhoty a zatáhl ji zpátky vedle sebe. „Dujae chvíli počká. Lord Magstrom má několik otázek.“

V jejích očích se opět objevil temný oheň, ale usadila se na gauči, ruce složila do klína a věnovala oběma mužům pohled plný zdvořilé trpělivosti.

Saetan pokynul lordu Magstromovi.

Jeho ruce se zachytily opěradla u křesla a lord Magstom se na Jaenelle usmál: „Studujete ráda umění, Paní Jaenelle Angellino?“ zeptal se zdvořile. „Mám vnučku zhruba vašeho věku, která zbožňuje ‚patlat se v barvičkách‘, alespoň tak tomu říká.“

Když se zmínil o vnučce, Jaenelle se podívala na lorda Magstroma se zájmem. „Velice ráda kreslím, ale mnohem raději mám hudbu,“ pravila bez zaváhání. „Mnohem víc než matematiku.“ Nakrčila nos. „Ale cokoliv je lepší než matematika.“

„Amora smýšlí o matematice úplně stejně," pravil lord Magstrom vážně, ale jeho modré oči zamrkaly.

Jaenelliny rty se našpulily. „Skutečně? Rozumná čarodějnice."

„Které další předměty máte ráda?"

„Ráda se dozvídám nové věci o zahradničení, léčitelství, o zbraních a ráda jezdím na koni… a také cizí jazyky. A tanec. Tanec je báječný, nemyslíte? Pochopitelně se zabývám magií, ale to není vlastně ani vyučovací předmět, že ne?"

„To není vyučování?" lord Magstrom vypadal zaraženě. Zavdal si další šálek kávy. „Když tolik studujete, nemáte moc času stýkat se s přáteli a chodit do společnosti," pravil pomalu.

Jaenelle se zamračila a podívala na Saetana.

„Myslím, že lord Magstrom měl na mysli taneční kursy a jiné veřejné zábavní akce," řekl jí opatrně.

Zamračila se ještě víc. „Proč bychom měli chodit někam ven, když si chceme zatancovat? Máme tady dost lidí, kteří umějí hrát na hudební nástroje, a my si zatančíme, kdykoliv se nám zachce. Kromě toho jsem slíbila Morghann, že u ní strávím pár dní na Sceltu, až budou mít dožínkové tanečky. Rodina Kaluš mě pozvala, abych s nimi šla do divadla, a Gabrielle…"

„Dujae," pravil lord Friall striktně, „Dujae vás učí kreslit?"

Saetan stiskl Jaenellino rameno, ale ona se od něj odsunula.

„Ano, Dujae mě učí kreslit," odpověděla Jaenelle a v jejím hlase byl chlad.

„Dujae je mrtvý."

„Už staletí."

Friall si poklepal na rty. „Vy studujete kreslení s démonem?"

„To, že je démon, neznamená, že není výborný umělec."

„Ale je to *démon.*"

Jaenelle pokrčila přezíravě rameny: „Stejně tak Char, Titian a mnoho dalších mých přátel. Koho si zvolím za přítele, o to se nemusíte zajímat, lorde Frialle."

„Že se nemusím zajímat," zaprskal Friall. „Určitě to *bude* zajímat Radu. Byl to projev důvěry, když Rada dovolila něčemu jako je Nejvyšší pán, starat se o mladou dívku… to především…"

„*Něčemu* jako je Nejvyšší pán?“

„… a podrobit útlocitnost mladé dívky tomu, aby měla za společníky démony…“

„Nikdy mě k ničemu nenutí. *Nikdo* mě nenutí.“

„… a věnovat jí svou vlastní chlípnou pozornost…“

Místnost explodovala.

Nebyl čas přemýšlet, neměl ani čas se sám chránit před spirálovitou zuřivostí, která se vznesla z propasti.

Nasál co největší množství síly z černých drahokamů a vrhl se na Jaenelle, která se už sápala na Frialla. Vycházely z ní divoké a zběsilé zvuky, jak se snažila vysvobodit a dostat se k válečníkovi, který na ni šokovaně hleděl, zatímco se okna tříštila, obrazy padaly na podlahu, štukování praskalo, když psychické blesky zasahovaly stěny a nábytek se rozbíjel na kusy.

Saetan ji nekompromisně dál svíral, nechal místnost na pospas jejímu běsnění, využil všechnu svou sílu, aby oba muže ochránil, a používal sám sebe jako tlumič Jaenelliny zuřivosti. Nepokusila se mu nějak ublížit. Byla v tom strašlivá ironie. Jen se prostě snažila dostat přes bariéry, které postavil mezi ní a Frialla. Rozevřel náruč, neboť měl v úmyslu zatlačit na její vnitřní bariéry a donutit ji, aby pocítila trochu z bolesti, jakou prožíval. Ale nebyly tam žádné bariéry. Byla tam jen hluboká propast a dlouhý, mysl tříštící pád.

*Prosím, Čarodějko. *Prosím!**

Narazila na něj s děsivou rychlostí, zahalila ho do černé mlhy a pak ho zavedla do hlubin rudého drahokamu, než se obrátila a sklouzla zpátky dolů do bezpečné svatyně své propasti.

Ticho.

Klid.

V hlavě mu nemilosrdně bušilo. Bolel ho jazyk. Ústa měl plná krve. Cítil se příliš křehký na to, aby se pohnul. Ale jeho mysl zůstala nedotčena.

Milovala ho. Úmyslně by mu nikdy neublížila. Milovala ho.

Omotal si tuto větu kolem pošramocené mysli a potlučeného těla jako teplý plášť a pak se propadl do bezvědomí.

~ ~ ~

Lord Magstrom se probral po nepříliš zdvořilé facce. Zamrkal, aby zaostřil zrak, a spatřil temná křídla a ostrý obličej.

„Vypijte tohle," vykřikl na něj Érijen a dával Magstromovi do rukou sklenici. Ustoupil a pěsti si otíral o boky. „Váš společník už konečně přichází k sobě. Má štěstí, že je vůbec naživu."

Magstrom vděčně vypil nápoj a rozhlédl se. Kromě křesel, ve kterých s Friallem seděli, byl pokoj úplně prázdný. Malovaná plátna rozdělující přijímací pokoj byla pryč. Nábytek na opačné straně pokoje byl trochu rozházený, ale nebyl zničený. Nebýt černých pruhů na stěnách barvy slonoviny, které vypadaly, jako by tudy projely blesky do země, mohl by si myslet, že je přesunuli do jiné místnosti, že to všechno byla nějaká halucinace.

Už slyšel o Andulvarovi Yaslanovi, démonovi a princi. Věděl, že podle toho může poměřovat svou vlastní hrůzu, když hledal útěchu u démona, který nosil ebonitově tmavošedé drahokamy. „Nejvyšší pán?" zeptal se.

Andulvar se na něj zadíval. „Málem rozdrtil své černé drahokamy ve snaze vás udržet v bezpečí. Je vyčerpaný, ale po několikadenním odpočinku se zotaví." Pak si odfrkl: „Kromě toho to bude skvělá záminka pro naše rozmarné dítě, aby mu připravila nějaké tonikum, které mu pomůže dát se dohromady, a díky Temnoto, nebude tolik přemýšlet, k čemu tady vlastně došlo."

„Co se vlastně stalo?"

Andulvar kývl na Frialla. Beale stále přikládal k jeho nosu vonné soli, ale výraz majordoma silně vypovídal o tom, že by tohoto vetřelce nejraději vyhodil ven na cestu a bylo by tak po všem. „Naštval ji. To nebylo moc moudré."

„Takže ona je labilní? Nebezpečná?"

Andulvar pomalu roztáhl temná křídla. Vypadal, že je hrozně veliký. V jeho zlatých očích nebyl žádný zájem, jen nevyslovená hrozba.

„Lorde Magstrome, je to prosté − všichni jsme čisté krve, takže jsme nebezpeční," tiše odpověděl Andulvar. „Ona patří do rodiny a my patříme jí. Na to nikdy nezapomínejte." Složil křídla

a dřepl si k Magstromovu křeslu. „Ale pravda je taková, že Saetan je jedinou bytostí, která stojí mezi vámi a ní. Na to také nezapomínejte."

O hodinu později už kočár s Magstromem a Friallem sjížděl po dobře udržované příjezdové cestě, ze které vyjeli na silnici, která vedla do Halaway.

Letní pozdní odpoledne přecházelo v soumrak. Luční kvítí krášlilo louky jasnými barvami. Stromy roztahovaly větve vysoko nad cestou a vytvářely chladné tunely. Byla to krásná země, o kterou se pečovalo s láskou, která byla zastíněna tisíce let Sídlem SaDiablo a mužem, který zde vládl.

Zastíněná a chráněná.

Magstrom se chvěl. Byl válečník s drahokamy modrými jako letní obloha. Pracoval jako starosta vesnice, ve které se narodil a v níž strávil spokojeně celý život. Do chvíle, kdy ho povolali, aby sloužil v Temné radě, jeho styky s těmi, kteří nosili temnější drahokamy, byly diplomatické a naštěstí jen občasné. Lidé čisté krve v Gothu, hlavním městě Malé Terreille, se zajímali o dvorské intriky, nikoliv o vesnici, která přes řeku hleděla do lesů Dea al Mon.

Teď se však opona rozevřela − a to jenom trochu − a on spatřil temnou sílu, skutečně temnou sílu.

Saetan je jedinou bytostí, která stojí mezi vámi a jí.

Ta dívka musela zůstat s Nejvyšším pánem, pomyslel si Magstrom, když kočár jel po silnici v Halaway k přistávací pavučině, kde chytí správný vítr, který je zanese domů. Pro spásu všech, ona musí zůstat u něj.

~ ~ ~

Saetan se probudil, když si někdo sedl do nohou jeho postele. Zamručel, opřel se o loket a zapálil svíčku na nočním stolku, aby alespoň matně ozářila ložnici.

Jaenelle seděla se zkříženýma nohama na posteli, oči měla utrápené, obličej bledý a ztrhaný. Podala mu sklenici. „Vypij tohle. Pomůže ti to uklidnit nervy."

Usrkl a pak se napil. Chutnalo to po měsíčním světle, letním horku a studené vodě. „To je báječné, Čarodějko. Měla by sis také dát sklenici.“

„Už jsem měla dvě.“ Pokusila se usmát, ale moc se jí to nedařilo. Pohodila vlasy a trochu se kousla do spodního rtu. „Saetane, mně se nelíbí, co se stalo dneska. Nelíbí se mi, co… se dneska málem stalo.“

Dopil sklenici, postavil ji na noční stolek a natáhl se po její ruce. „Jsem rád. Zabíjení by nemělo být nikdy snadné, Čarodějko. Mělo by ti zanechat jizvu na duši. Někdy je to nezbytné. Někdy není jiná možnost, když se snažíme ochránit, co je nám cenné. Ale pokud existuje alternativa, využij ji.“

„Přišli sem, aby tě zavrhli, aby ti ublížili. Neměli na to žádné právo.“

„Už mě urazilo mnoho jiných hlupáků. Přežil jsem to.“

I v matném světle viděl změnu v jejích očích.

„Jen proto, že používal slova namísto nože, nemůžeš to jen tak nechat, Saetane. Ublížil ti.“

„Jistěže mi ublížil,“ odsekl Saetan. „Být obviněn z toho, že…“ Zavřel oči a stiskl jí ruku. „Pošetilce netoleruji, Jaenelle, ale také je nezabíjím za to, že jsou bláhoví. Prostě je jen vyškrtnu ze svého života.“ Posadil se a vzal si i její druhou ruku. „Já jsem tvůj meč i štít, Paní. Nemusíš nikoho zabíjet.“

Čarodějka ho bedlivě pozorovala starodávnýma utrápenýma safírovýma očima. „Ty přijmeš jizvy na duši, aby moje zůstala netknutá?“

„Všechno má svou cenu,“ pravil jemně. „Takový druh jizev patří k válečníkovi a princi. Ocitla ses na křižovatce, Čarodějko. Svou sílu můžeš používat pro ubližování nebo pro léčení. Je to tvoje volba.“

„Jedno nebo druhé?“

Políbil jí ruku. „Ne vždycky. Jak jsem už řekl, někdy je destrukce nezbytná. Ale osobně se domnívám, že se víc hodíš na léčení. To je cesta, jakou jsem pro tebe vybral.“

Jaenelle pohodila vlasy. „No, já ráda vyrábím léčivé nápoje.“

„Toho jsem si všiml," pravil suše.

Zasmála se, ale její pobavení rychle zmizelo. „Co teď udělá Temná rada?"

Opřel se o polštáře. „Není nic, co by mohli udělat. Nedovolím jim, aby tě vzali od rodiny a tvých přátel."

Políbila ho na tvář. Poslední slova, která řekla, než odešla od něj z ložnice, zněla: „A já jim nedovolím, aby ti přibyly jizvy na duši."

2. Kaeleer

Očekával to, dokonce se na to i připravil, přesto ho to zraňovalo.

Jaenelle stála tiše v kruhu před tribunálem, prsty měla plaše spletené před sebou, oči zabodnuté do pečetě vyřezané uprostřed lavice z černého dřeva, kde zasedal tribunál. Měla na sobě šaty, které jí půjčila kamarádka, a vlasy měla zapletené vzadu do pevného hezkého copu.

Saetan věděl, že budou sledovat každý jeho pohyb, takže seděl, zíral do prázdna a čekal, až tribunál začne své zlověstné hrátky.

Vzhledem k tomu, že předpokládal verdikt Rady, nedovolil nikomu jinému než Andulvarovi, aby šel s nimi. Andulvar se sám o sebe postará. On se postará o Jaenelle. Ve chvíli, kdy tribunál ohlásí verdikt Rady, ve chvíli, kdy bude Jaenelle protestovat a obrátí se k němu o pomoc…

Všechno má svou cenu.

Před padesáti tisíci lety se sám zasadil o to, aby vznikla Temná rada. Teď ji zničí. Jediné její slovo a stane se tak.

Začal mluvit první tribun.

Saetan ho neposlouchal. Spíš si prohlížel obličeje radních. Některé čarodějnice vypadaly spíš ustaraně než nazlobeně. Ale většinou se jim oči leskly jako divokým kluzkým kreaturám, které se tu shromáždily, aby zabily. Některé z nich znal osobně. Jiní tu

byli noví, nahradili ty blázny, kteří se mu snažili postavit minule v této síni. Když je pozoroval, jak ho pozorují, jeho lítost z rozhodnutí zničit je pomalu odplouvala. Neměli vůbec právo odebrat mu jeho dceru.

„… a tudíž po pečlivém zvážení Rada jmenuje nového poručníka, což bude ve váš nejlepší prospěch."

Saetan se napjal a čekal na Jaenelle, až se na něj obrátí. Ponořil se hluboko k černým drahokamům, dříve, než vešli do soudní síně. Někteří radní nosili tmavé drahokamy, které mohou dlouho odolávat útoku, ale až uvolní černou sílu, rozdrtí každou mysl explozí psychické energie. Andulvar byl dost silný na to, aby rozpoutal psychickou bouři. Jaenelle bude v bezpečí, chráněná před okem bouře.

Saetan se zhluboka nadechl.

Jaenelle se podívala na prvního tribuna. „Tak tedy dobře," pravila potichu a zřetelně. „Až znovu vyjde slunce, můžete jmenovat nového poručníka − pokud však znovu nepřezkoumáte své rozhodnutí."

Saetan na ni zíral. Ne. Ne! Byla dcerou jeho duše, jeho Královnou. Nemohla, přece by od něj jen tak neodešla.

Udělala to.

Nepodívala se na něj, když se otočila a kráčela středem síně ke dveřím na vzdáleném konci. Když došla až ke dveřím, ukročila stranou před Andulvarovou nabízenou rukou.

Dveře se zavřely.

Začaly se ozývat hlasy. Barvy vířily. Kolem něj proplouvala těla.

Nemohl se ani pohnout. Myslel si, že je příliš starý na iluze, jeho srdce bylo až příliš zraněné na to, aby doufal, příliš tvrdé na to, aby snil. Zmýlil se. Teď spolkl hořkost naděje a dusil se popelem ze snů.

Ona ho nechtěla.

Chtělo se mu umřít, zoufale toužil po definitivní smrti, která přichází po bolesti a žalu, které ho pohltily.

„Pojďme odtud pryč, SaDiablo."

Andulvar ho odváděl pryč od arogantních obličejů a blýskajících se očí.

Dnes v noci, ještě než vyjde slunce, si najde způsob, jak zemřít.

~ ~ ~

Úplně zapomněl, že na něj budou čekat ostatní děti.

„Kde je Jaenelle?“ zeptala se Karla a hleděla za něj a Andulvara, když vcházeli do obývacího pokoje.

Chtěl uniknout do svého apartmá, kde by si mohl lízat rány v soukromí a rozhodnout se, jak završí svůj konec. Také by je měl poslat pryč. Nemají žádný důvod k návštěvě, žádný důvod s ním mluvit, když je teď Jaenelle pryč.

Do očí se mu draly slzy. Hrdlo mu svíral žal.

„Strýčku Saetane?“ zeptala se Gabrielle a zkoumala jeho obličej.

Saetan se zarazil.

„Co se stalo?“ chtěla vědět Morghann. „Kde je Jaenelle?“

Andulvar jim nakonec odpověděl: „Temná rada se chystá vybrat jí jiného poručníka. Jaenelle se nevrátí.“

„COŽE?“ zeptali se unisono.

Jejich hlasy ho bombardovaly, padaly otázky, chtěli všechno vědět. Všechny ty děti teď ztratí. Všechny se mu vkradly do srdce během několika uplynulých týdnů, bláhově si dovolil je milovat.

Karla zvedla ruku. V pokoji zavládlo ticho. Gabrielle se pohnula kupředu, takže obě dívky teď stály vedle sebe.

„Rada určí nového poručníka?“ řekla Karla, oddělovala jednotlivá slova a přimhouřila oči.

„Ano,“ zašeptal Saetan. Nohy se pod ním podlamovaly. Musí se odtud dostat pryč, než ho úplně zradí.

„Ti snad zešíleli,“ řekla Gabrielle. „Co řekla Jaenelle?“

Saetan se donutil soustředit na Karlu a Gabriellu. To bude naposledy, kdy je uvidí. Ale nedokázal jim odpovědět, nedokázal ze sebe vypravit ta zatracená slova.

Andulvar dovedl Saetana ke gauči a posadil ho. „Řekla, že mohou jmenovat nového poručníka ráno.“

„Takhle přesně zněla její slova?“ zeptala se dost ostře Gabrielle.

„A v čem je rozdíl?“ zavrčel Andulvar. „To ona se rozhodla odejít…“

„K čertu s tvými křídly, ty zkurvysynu,“ zaječela Karla na něj. „*Co přesně řekla?*“

„Přestaňte s tím!“ vykřikl Saetan. Nesnesl se s nimi dohadovat, nechtěl, aby jeho poslední hodina s nimi byla něčím pošpiněna. „Řekla…“ Hlas měl chraplavý. Složil ruce na kolenou, ale ani to mu nezabránilo ve chvění. „Řekla, až příště vyjde slunce, mohou jmenovat nového poručníka, pokud do té doby nepřezkoumají své rozhodnutí.“

Nálada v pokoji se změnila a slabá nervozita se míchala se silným souhlasem a chladným přijetím. Saetan byl zmatený a pozoroval je.

Karla usedla na gauč vedle něj a objala pažemi jeho ruku. „V tom případě tady zůstaneme s tebou a budeme s tebou čekat.“

„Děkuji, ale byl bych raději sám.“ Saetan se pokusil vstát, ale pohled Chaostiho ho tak vynervoval, že necítil vlastní nohy.

„Ne, to nebudeš,“ pravila Gabrielle a protáhla se kolem Andulvara, aby si mohla sednout na druhou stranu vedle Saetana.

„Zrovna teď chci být sám,“ řekl Saetan, snažil se, ale nešlo to, nedokázal do svého hlasu vložit trochu hromování.

Chaosti, Khary a Aaron vytvořili zeď před ním a ostatními mladými muži. Morghann a zbytek čarodějnic obstoupily gauč, takže se ocitl v pasti.

„My ti nedovolíme, abys provedl něco hloupého, strýčku Saetane,“ řekla Karla jemně. Předvedla mu svůj zkažený úsměv. „Alespoň než znovu vyjde slunce. Určitě to nechceš zmeškat.“

Saetan na ni zíral. Ona věděla, co se chystá provést. Poraženecky zavřel oči. Dnes nebo zítra, jaký je v tom rozdíl? Ale ne, když tu budou. To by jim nemohl udělat.

Karla i Gabrielle se k němu spokojeně tiskly, zatímco ostatní děvčata se usadila na dalších gaučích.

Khary si promnul ruce. „Skočím se podívat, jestli je paní Bealová ochotná připravit nám trochu čaje.“

„Hodily by se i chlebíčky,“ řekl nadějně Aaron. „A nějaké dortíky, jestli jsme je ještě nesnědli. Půjdu s tebou.“

Sa Diablo? zeptal se Andulvar po ebonitově tmavošedém vláknu.

Saetan nechával oči zavřené. *Nic hloupého neudělám.*

Andulvar váhal. *Jdu to říct Mefisovi a Prothvarovi.*

Nebyl důvod odpovídat. Nebylo co odpovědět. Kvůli němu úplně všichni přijdou o Jaenelle. Bude její nový poručník vstřícný vůči vlkům a jednorožcům? Přivítá děti z Dea al Monu a Tigre, kentaury a satyry? Nebo si bude muset vždycky vyšetřit tu a tam hodinku, aby se s nimi mohla setkat, jako to dělala, když byla malá holčička?

Hodiny míjely, děti dřímaly v křeslech nebo na podlaze kolem něj, nechal to všechno plavat. Užije si tenhle čas s nimi, užije si, jak Gabrielle a Karla mají hlavy na jeho ramenou. Času dost zabývat se bolestí…, až vyjde slunce.

~ ~ ~

„Probuď se, SaDiablo.“

Saetan vycítil Andulvarovu naléhavost, ale nechtělo se mu reagovat, nechtěl narušit závoj spánku, ve kterém nacházel slabou útěchu.

„Zatraceně, Saetane,“ zasyčel Andulvar, „*probuď se.*“

Saetan váhavě otevřel oči. Zpočátku cítil vděk, že Andulvar stál před ním, takže neměl výhled na okna a zrádné ráno. Pak si uvědomil, že stále ještě hoří svíčky a v očích Érijena že se zračí strach.

Andulvar ustoupil na stranu.

Saetan si protřel oči. Někdy během noci se Karla i Gabrielle svezly z jeho ramenou a teď měly za polštáře jeho stehna.

Konečně se podíval na okna.

Byla tma.

Proč ho Andulvar budil uprostřed noci?

Saetan se podíval na hodiny na krbové římse a strnul. Osm hodin.

„Paní Bealová chce vědět, zda by měla podávat snídani," zeptal se Andulvar napjatým hlasem.

Chlapci se začali zvedat.

„Snídani?" zeptal se Khary a potlačoval zívnutí. Rukama si prohrábl kudrnaté hnědé vlasy. „Snídaně − to zní skvěle."

„Ale," Saetan zakoktal. Ty hodiny šly špatně. Muselo to být špatně. „Vždyť je ale pořád ještě tma."

Chaosti, dítě lesů Dea al Mon, válečník a princ, se na něj rázně a spokojeně usmál: „Ano, to je."

Duet chichotání doprovodil Chaostiho slova, jak se zvedaly Karla a Gabrielle.

Saetanovi bušilo srdce. Pokoj se mu míhal před očima. Myslel si, že oči radních se divoce blýskaly, ale pobledly v porovnání s těmito dětmi, které se na něj usmívaly a čekaly.

„Je černo jako o půlnoci," prohlásila Gabrielle se sladkým jedem v hlase.

„Zastavilo se to přesně na začátku půlnoci," dodala Karla. Položila mu paži na rameno a opřela se o něj. „Co myslíš, jak dlouho to Radě potrvá, než znovu zváží své rozhodnutí, Nejvyšší pane? Den? Možná dva?" Pokrčila rameny a vstala. „Jdeme na snídani."

Andulvar šel v čele a jedno po druhém se za ním trousily děti z obývacího pokoje; brebentily mezi sebou, jako by je nic nezajímalo.

Saetan je pozoroval a vzpomněl si na něco, co mu řekla Titian už před léty: *Oni vědí, co je Jaenelle zač.* Viděl Khardeena, Aarona a Chaostiho, jak si vyměnili dlouhý pohled, a pak Khary a Aaron následovali ostatní. Chaosti zůstával u okna a čekal.

Další silný trojúhelník, napadlo Saetana, když mířil k oknu. Stejně tak silní, že by dokázali usmrtit. Kéž je Temnota milosrdná vůči těm, kteří by jim chtěli zkřížit cestu. „Ty jsi to věděl," pravil

tiše, když hleděl ven z okna na temnou noc bez měsíce a bez hvězd. „Ty jsi to věděl.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Chaosti a usmíval se. „Ty ne?“

„Ne.“

Chaostimu zmizel úsměv z tváře. „Pak ti dlužíme omluvu, Nejvyšší pane. Mysleli jsme, že si děláš starosti, co se stane. Neuvědomili jsme si, že jsi to nepochopil.“

„Jak jste to poznali?“

„Varovala je, když jim určila podmínku. ‚Až znovu vyjde slunce.‘“ Chaosti pokrčil rameny. „Bylo evidentní, že slunce nevyjde.“

Saetan zavřel oči. Byl Nejvyšší pán Pekla s černými drahokamy, princ Temnoty. Nebyl si jistý, zda je vhodným protějškem pro tyto děti. „Ty se jí nebojíš, viď?“

Chaosti vypadal zaraženě: „Bát se Jaenelle? Proč bych se jí měl bát? Je to moje přítelkyně, moje Sestra a sestřenka. A navíc je Královnou.“ Sáhl si prstem na hlavu. „A ty se jí bojíš?“

„Někdy. Někdy se velice obávám toho, co by mohla provést.“

„Obávat se toho, co by mohla provést, není totéž jako bát se Jaenelle.“ Chaosti váhal a pak dodal: „Ona tě miluje, Nejvyšší pane. Ty jsi její otec, ona si tě zvolila. To sis opravdu myslel, že by tě nechala být, pokud by sis to sám nepřál?“

Saetan počkal, až když se Chaosti připojil k ostatním, až pak odpověděl.

Ano. Kéž mu Temnota pomůže, ano. Nechal se unést pocity, které se mu omotaly kolem rozumu. Připravoval se na to, že zničí Radu, aby si ji mohl ponechat. Měl si pamatovat, jak říkala, že nedovolí, aby měl kvůli Radě další jizvy na duši.

Zarazila Radu stejně tak, jako zarazila jeho.

Styděl se, že nepochopil to, co Karla, Gabrielle, Chaosti a všichni ostatní věděli ve chvíli, kdy parafrázoval slova, která použila. Miloval ji tolik, prožíval s ní každý den, jak se z ní postupně stávala Královna; měl to pochopit.

Cítil se mnohem lépe a zamířil do jídelny na snídani.

Byla tu jen jediná věc, která mu dělala starosti, která ho neustále dloubala do místa někde mezi lopatkami.

Jak, ve jménu Pekla, to jen Jaenelle provedla?

3. Peklo

Hekatah hleděla ven z okna na povadlou krajinu. Jako v ostatních říších i v Pekle se střídala roční období, ale dokonce i v létě zde bylo neustále chladno a bylo tu nepřetržité šero.

Zase se to nepovedlo. Nějak se to všechno zhatilo.

Počítala s tím, že Rada dokáže rozdělit Saetana a Jaenelle. Nepředvídala, že se bude to děvče vzpírat tak podivným a strašidelným způsobem.

Ta dívka. Tolik síly, která čeká na vypuštění. Musí existovat způsob, jak se jí dostat pod kůži, musí existovat nějaká návnada, která jí učaruje.

Jakmile tahle myšlenka na sebe začala brát obrysy, Hekatah se začala usmívat.

Láska. Vášeň mladého muže změří síly s otcovskou láskou. Přes všechnu tu sílu, která v ní byla, ta dívka byla idiot s měkkým srdcem. Až bude rozervaná mezi vlastními touhami a potřebami jiných − potřebami, které by mohla bezpečně uspokojit, protože už byla otevřená − pak se všechno naplní. Neudělala by to? Kdyby byl ten muž šikovný a přitažlivý? Po nějaké chvíli a s pomocí návykových afrodiziak bude potřebovat souložit víc než bude potřebovat otce. Bude se od ní čekat poslušnost jen v případě, že by sama odmítala něco, co by chtěl její milovaný. Všechna ta temná, roztomilá temná síla nabídnutá jednomu samci, který by byl pochopitelně ovládaný Hekatah.

Hekatah si okusovala palec.

Tato hra vyžadovala trpělivost. Kdyby měla strach ze sexuálních hrátek a zavrhovala všechny návrhy… Ne, s tím si není třeba dělat starosti. Saetan by to nikdy netoleroval, nikdy by nedovolil, aby se z ní stala frigidní žena. Dost silně věřil

v sexuální potěšení − stejně tak silně, jako věřil ve věrnost. To druhé byl holý nesmysl. To první zaručovalo, že během roku či dvou bude zralá na píchání.

Hekatah se smála a odvrátila se od okna.

Alespoň byl ten zkurvysyn k něčemu dobrý.

4. Kaeleer

Saetan podal lordu Magstromovi skleničku brandy, než se posadil do křesla za stůl z černého dřeva. Právě začalo odpoledne, ale po třech „dnech“ nekonečné noci pochyboval o tom, že si muži uvědomují, kdy do sebe kopli prvního panáka.

Saetan o sebe opřel špičky prstů. Ti chudáci radní alespoň vyslali lorda Magstroma. Nikomu jinému by audienci neposkytl. Ale nelíbil se mu ztrhaný zjev válečníka a doufal, že se postarší pán z napětí posledních tří dnů plně zotaví. Většinu svého dlouhého života strávil mezi východem a západem slunce a i na jeho nervy negativně dopadala tato nepřirozená temnota. „Chtěl jste mě vidět, lorde Magstrome?“

Lordu Magstromovi se třásla ruka, když usrkával brandy. „Rada je velice zneklidněna. Není ochotna nechat se takhle držet jako rukojmí, ale požádala mě, abych vám přednesl návrh.“

„Já nejsem ten, s kým byste měli vyjednávat, válečníku. Jaenelle stanovila podmínky, já ne.“

Lord Magstrom vypadal šokovaně. „Předpokládali jsme…“

„To jste předpokládali špatně. Ani já nemám takovou sílu, abych dokázal tohle.“

Lord Magstrom zavřel oči. Jeho dýchání bylo zrychlené a příliš mělké. „Víte, kde se nachází?“

„Myslím si, že je v Ebon Askavi.“

„Proč by tam chodila?“

„Je to její domov.“

„Matko noci,“ zašeptal Magstrom, „Matko noci.“ Dopil brandy ze sklenky. „Myslíte si, že se nám podaří se s ní sejít?“

„To nevím.“ Nemělo smysl říkat Magstromovi, že se sám snažil Jaenelle vyhledat, ale poprvé v životě mu byl sice zdvořile, ale pevně odmítnut vstup do Tvrze.

„Bude s námi mluvit?“

„Nevím.“

„A promluvil byste si s ní vy?“

Saetan zíral na Magstroma, zpočátku byl v šoku, ale začala ho zaplavovat vlna zuřivosti. „Proč bych měl?“ zeptal se až příliš tiše.

„Pro spásu celé říše.“

„Ty *bastarde!*“ Saetanovy nehty poškrábaly desku na stole. „Snažíte se vzít mi dceru a pak čekáte, že to *já* dám všechno do pořádku? To vás poslední návštěva v ničem nepoučila? Ne. Vy jste se prostě rozhodli, že narušíte život, který si začala znovu budovat, a vůbec jste nepomysleli na to, co by to s ní mohlo udělat. Snažíte se rozervat mi srdce, a když pak zjistíte, že se musí platit pokuty za vaše zlomyslné hrátky, chcete, abych to dal do pořádku. Zneuctili jste mě jako jejího poručníka. Jestli s tím chcete skoncovat, běžte *sám* do Ebon Askavi, a *sám* se postavte čelem k tomu, co tam na vás čeká. A pro případ, že jste si ještě neuvědomili, s kým máte tu čest, povím vám to. Čeká na vás Čarodějka, Magstrome. Čarodějka ve své temné slávě. A Paní není nijak potěšena.“

Magstrom zaúpěl a zabořil se do křesla.

„Zatraceně.“ Saetan se zhluboka nadechl, uvolnil veškerý temperament a nalil do sklenky na dva prsty brandy. Pak přivolal ze své zásoby léčivých prášků jednu nádobku a naklepal jednu dávku do brandy. Podal ji Magstromovi a řekl: „Vypijte tohle. To vám pomůže.“

Když byl Magstrom více při smyslech a už dýchal normálně, Saetan se vrátil do křesla. Držel si hlavu v dlaních a prohlížel si škrábance na stole. „Přednesu jí návrh Rady přesně tak, jak mi bude předložen, a přinesu zpátky její odpověď, jakou mi dá. Víc udělat nemohu.“

„Po tom, co jste mi řekl, proč byste to dělal?“

„Tomu byste nerozuměl,“ odsekl Saetan.

Magstrom byl chvíli zticha. „Myslím, že tomu potřebuji rozumět.“

Saetan si prsty projel své husté černé vlasy a zavřel zlaté oči. Zhluboka se nadechl. Kdyby jejich role byly vyměněné, co by chtěl slyšet jako odpověď? „Stojím u okna a dělám si starosti o všechny vrabce, pěnkavy a všechna další stvoření, která žijí přes den, o všechny ty nevinné, kteří nemohou pochopit, proč se nedostavilo denní světlo. Kolébám v ruce květinu a doufám, že přežije, a cítím, jak země chladne s každou další hodinou. Nezajímá mě rada ani lidé čisté krve. Půjdu a budu prosit kvůli vrabcům a stromům.“ Otevřel oči. „Už mi rozumíte?“

„Ano, Nejvyšší pane, rozumím.“ Lord Magstrom se usmál. „Jaké štěstí, že Rada souhlasila, abych šel vyjednávat já o podmínkách návrhu. Pokud se my dva shodneme, možná to bude přijatelné i pro Paní.“

Saetan se snažil, ale nemohl mu vrátit jeho úsměv. Oni ještě nikdy neviděli, jak se mění Jaenelliny safírové oči, ještě nikdy neviděli, jak se z dítěte stává Královna, ještě nikdy neviděli Čarodějku. „Možná.“

~ ~ ~

Pocítil vděčnost, když mu Draca dovolila vstoupit do Tvrze. Necítil zase až tak velkou vděčnost, když po něm Jaenelle skočila ve chvíli, kdy vstoupil do pracovny.

„Rozumíš tomuhle?“ chtěla vědět, hodila mu učebnici magie a ukázala na jeden odstavec.

Vnitřnosti v něm vřely, ale přivolal si brýle, pečlivě si je nasadil na nos a poslušně si přečetl ten odstavec. „Vypadá to dost jednoduše,“ řekl po chvíli.

Jaenelle vyskočila do vzduchu s nataženýma nohama. „Já to věděla,“ zamumlala a zkřížila ruce na prsou. „Já věděla, že to napsal chlap.“

Saetan nechal zmizet brýle. „Prosím?“

„Je to blábol. Geoffrey tomu rozumí, ale neumí mi to vysvětlit tak, aby to dávalo smysl, a ty tomu taky rozumíš. Takže to určitě napsal muž − je to srozumitelné jen mysli připojené k penisu a koulím.“

„Když zvážím jeho věk, myslím si, že Geoffrey nemá problém s koulemi, Čarodějko,“ pravil suše.

Jaenelle zavrčela.

Zůstaň tady, šeptala jedna jeho část. *Zůstaň s ní tady v tomto místě a přesně takhle. Oni tě nemilují, nikdy o tebe nemají starost, jen když něco potřebují. O nic ji nežádej. Nech to být. Zůstaň tady.*

Saetan zavřel knihu a přitiskl si ji k hrudi. „Jaenelle, musíme si promluvit.“

Jaenelle hodila zlatými vlasy a podívala se na zavřenou knihu.

„Musíme si promluvit,“ trval na svém.

„O čem?“

Docela mu zvedlo náladu, když předstírala, že nic neví. „Začneme u Kaeleeru. Musíš prolomit to zaklínadlo nebo pavučinu nebo cos to tam provedla.“

„To záleží na Radě, kdy to tam skončí.“

Ignoroval varování v jejím hlase. „Rada mě požádala…“

„Ty jsi tady jménem *Rady?*“

Mezi jedním a dalším vdechnutím pozoroval, jak se z nespokojené mladé Čarodějky stává elegantní predátorská Královna. Dokonce si změnila i oblečení, když rychle rázovala po pracovně. Když se pak konečně před ním zastavila, její obličej byl chladnou, krásnou maskou, její oči byly hluboké jako propast, její nehty byly nalakované tak temnou rudou barvou, až vypadaly jako černé, a z jejích vlasů byl zlatý oblak uchycený na stranách stříbrnými hřebínky. Její háv vypadal, jako by byl zhotoven z kouře a pavučin a do výstřihu jí spadal černý drahokam.

Vzala si jeden ze sady černých drahokamů, napadlo ho, když v něm poskočilo srdce. Kdy udělala *tohle?*

Pohlédl do jejích starodávných očí, které ho tiše vyzývaly.

„Jdi do háje, Saetane,“ řekla bez emocí a bez vášně.

„Žiji pro tvoje potěšení, Paní. Udělej se mnou, co chceš. Ale zachraň Kaeleer před tou půlnocí. Nevinní si nezaslouží takhle trpět.“

„A koho máš na mysli, když říkáš nevinní?“ zeptala se půlnočním hlasem.

„Vrabce, stromy, zem,“ odpověděl tiše. „Co ti provedli, aby si zasloužili, že jim vezmeš slunce?“

Spatřil náznak slitování v jejích očích, než mu vytrhla z rukou knihu magie a odvrátila se.

„Nebuď tak hloupý, Saetane. Zemi bych nikdy neublížila.“

Nikdy by neublížila zemi. Nikdy by neublížila zemi. Nikdy, nikdy, nikdy.

Saetan pozoroval proudy vzduchu v pracovně. Byly krásné. Rudé, fialové, indigové. Nezáleželo na tom, že proudy vzduchu jinak barvy neměly. Záleželo na tom, jestli má halucinace? Byly překrásné.

„Je tu někde židle?“ Dumal, jestli ho zaslechla. Dumal, jestli ta slova vůbec řekl nahlas.

Jaenellin hlas způsobil, že se barvy roztančily. „Ty jsi *vůbec* neodpočíval?“

Objalo ho křeslo, které ho hřálo na zádech. Přes ramena měl přehozený teplý šál a deka mu přikrývala nohy. Léčivý nápoj přimíchaný do brandy uvolnil jeho napjaté svaly. Teplé a jemné ruce ho hladily po vlasech a obličeji. A nějaký hlas plný letního vánku a půlnoci šeptal stále dokola jeho jméno.

Nemusel se jí bát. Nebylo čeho se bát. Potřeboval tyhle věci vstřebávat postupně jednu po druhé a nenechat se rozptylovat obrovským množstvím jejích zaklínadel. Koneckonců nosila černé drahokamy od narození a ještě stále si brousila dětské zuby magie. Až bude obětovat Temnotě…

Zanaříkal. Uchlácholila ho.

Vychutnával si to teplo a zase věděl, kam patří. „Pro vrabce a stromy slunce stále vychází, že, Čarodějko?“

„Jistěže,“ odpověděla a usadila se na opěradle křesla.

„V podstatě vychází pro všechny kromě lidí čisté rasy.“

„Ano.“

„Pro všechny lidi čisté rasy?“

Jaenelle pohodila vlasy a zavrčela: „Nedokázala jsem ty rasy nějak rozdělit, tak jsem je hodila všechny na jednu hromadu. Ale příbuzným jsem zaslala zprávu, aby věděli, že je to jenom dočasné,“ dodala spěšně. „Alespoň doufám, že je to dočasné.“

Saetan se vztyčil v křesle. „Ty jsi tohle provedla a nevěděla jsi, jak to máš zase vzít zpátky?“

Jaenelle se na něj zamračila. „Jistěže vím, jak to mám zase vzít zpátky. *Jestli* to vezmu zpátky, to záleží na Radě.“

„Aha.“ Potřeboval by tak týden spát − až uvidí východ slunce. „Rada mě požádala, abych ti vyřídil, že všechno znovu zvážili.“

„Ach,“ Jaenelle si poposedla. Rozevřely se jí šaty a objevila se celá jedna noha.

Měla hezké nohy, jeho plavovlasá dcera. Silné a štíhlé. Zaškrtí prvního kluka, který se jí pokusí dostat pod sukně ve snaze pohladit tohle hedvábné stehno.

„Pomohl bys mi přeložit ten odstavec?“ požádala ho Jaenelle.

„Neměla bys napřed udělat něco jiného?“

„Ne. To se musí udělat ve správnou hodinu, Saetane,“ dodala, když zvedl jedno obočí.

„Pak bychom mohli ten čas nějak naplnit.“

O dvě hodiny později stále ještě bojovali s tím jedním odstavcem. Už byl téměř ochoten připustit, že tam byly určité věci, které se nedaly přeložit mezi oběma pohlavími, ale nadále jí to překládal, protože mu to skýtalo perverzní potěšení.

Navzdory své síle a intuici, tam, díky Temnoto, stále zůstalo pár věcí, které jeho plavovlasá Paní nedokáže udělat.

Třetí část

Kapitola devátá

1. Terreille

Už byl v solných dolech v Pruulu pět let.

Byl čas na to, aby zemřel.

Aby dosáhl naprosté a čisté smrti, jakou sám sobě slíbil, musí se dostat mimo dosah Zuultah, která by ho mohla zastavit prostřednictvím prstenu poslušnosti. Nebylo by to obtížné. Gardisté mu už nevěnovali moc pozornosti, protože si mysleli, že je už dost zastrašený, a Zuultah začala být laxní v používání prstenu. Než si vzpomenou, na co u něj nikdy neměli zapomínat, bude už pozdě.

~ ~ ~

Lucivar vytrhl krumpáč z břicha gardisty a zajel s ním do jeho mozku, přičemž vyslal dost ebonitově tmavošedé síly skrz kov, aby dokončil zabití a rozdrtil mysl a drahokamy gardisty.

Vycenil zuby v divokém úsměvu a uchopil řetězy, které ho uplynulých pět let poutaly. Pak přivolal své ebonitové tmavošedé drahokamy a široký kožený pásek, ve kterém byl jeho nůž a érijenský válečný meč. Za ta staletí se ho mnoho bláhových královen snažilo donutit, aby se zřekl těchto zbraní. Vždycky vydržel trest a bolest a nikdy nepřipustil, že je má neustále na dosah − alespoň do chvíle, než je použije.

Vytáhl érijenský meč z pochvy a běžel ke vchodu do dolu.

První dva gardisté zemřeli, než si uvědomili, že tam je.

Další dva rozdrtil ebonitově tmavošedou silou.

Zbývající obklopil dav šílených otroků, kteří vytvořili válečníkovi a princi volný průchod.

Razil si cestu zamotanými lidskými těly, až doběhl k hlavnímu vchodu do dolů, přeběhl oblast, kde byli ubytováni otroci, a mentálně se připravoval na slepý skok do Temnoty. Doufal, že poletí jako šíp vystřelený z luku přímo a rovně k nejbližšímu větru a svobodě.

Nervy drásající bolest z prstenu poslušnosti rušila jeho soustředění a ve stejnou chvíli mu proťal stehno šíp, takže nemohl tak rychle utíkat. Zuřivě zavyl a uvolnil obrovské množství ebonitově tmavošedé síly, kterou vyslal prstenem mezi pronásledující gardisty. Roztrhala je na kusy. Projela jím další bolest z prstenu poslušnosti. Používal především svou zdravou nohu, soustředil se a vyslal záchvěv síly do domu Zuultah.

Dům explodoval. Kameny padaly na okolní domy.

Bolest z prstenu okamžitě ustala. Lucivar učinil zběžný průzkum a zaklel. Ta mrcha je stále naživu. Ohromená a zraněná, ale stále naživu. Zaváhal, chtěl ji zabít. Slabý proud jeho vnitřních bariér obrátil jeho pozornost k přeživším gardistům. Běželi k němu a snažili se uvolnit svou sílu z drahokamů, aby ho přemohli.

Blázni. Mohl by je rozcupovat na kusy a těšilo by ho, kdyby bolest oplácel bolestí, ale touhle dobou už někdo mohl přivolat posily, a jestli Zuultah přišla natolik k sobě, aby mohla použít prsten poslušnosti…

Touha po boji mu zpívala v žilách a otupovala fyzickou bolest. Možná by bylo lepší zemřít při boji, proměnit poušť Arava v jedno moře krve. Nejbližší vítr byl daleko, chtělo by to dlouhý skok. U ohňů pekelných, když to Jaenelle dokázala v sedmi letech, proč by to nemohl on dokázat teď?

Krev. Tolik krve.

Ovládala ho zatrpklost. Už se rozhodl.

Vyslal ještě jeden proud síly z ebonitově tmavošedých drahokamů, sebral všechny síly a skočil do Temnoty.

~ ~ ~

Lucivar objímal kameny studny naplnil znovu naběračku lahodnou studenou vodou, pomalu pil a vychutnával si každý doušek. Naplnil naběračku ještě jednou, naposledy a odkulhal k blízkým ruinám kamenné zdi. Posadil se, opřel se a udělal si pohodlí.

Ten slepý skok do Temnoty ho stál hodně sil. Zuultah se vzpamatovala natolik, že vyslala další vlnu bolesti prstenem poslušnosti, zrovna když proplouval Temnotou a vyplýtval polovinu síly z ebonitově tmavošedých drahokamů, aby se zoufale chytil nějakého větru.

Napil se vody a tvrdohlavě ignoroval, po čem volalo jeho tělo. Hlad. Bolest. Zoufalá potřeba spánku.

Skupina lovců z Pruulu byla tak tři, čtyři hodiny za ním. Mohl by se jim ztratit, ale to by ho stálo čas, kterého neměl nazbyt. Zpráva vyslaná z jedné mysli do další by mohla dojít k Prythian, nejvyšší kněžce Askavi, rychleji, než mohl právě teď sám putovat. Nechtěl, aby ho lapili érijenští válečníci, než dosáhne dráhy v Khaldharonu.

A pokud to bude možné, byl tu jeden dluh, který chtěl splatit.

Lucivar upevnil naběračku ke studni a vyprázdnil kbelík. Byl spokojený, že našel všechno tak, jak to mělo být, zamířil na jih a vyslal volání po ebonitově tmavošedém vláknu do maximální šíře.

Sadi!

Čekal minutu a pak se obrátil na jihovýchod.

Sadi!

Další neklidná minuta, pak se obrátil na východ.

Sadi!

Záblesk. Velice slabý, nějak odlišný, ale přesto známý.

Lucivar vzdychl jako spokojený milenec. To bylo vhodné místo, kde se mohl Sadista ukrývat − v mnoha ohledech než v jednom. Spousta rozbitých kamenů v těch ruinách. Některé z nich mohly být dost veliké, aby se mohly použít jako provizorní oltář. Ach, ano, velice vhodné místo.

Usmál se, chytil se rudého větru a zamířil na východ.

~ ~ ~

Kromě historek o Andulvarovi Yaslanovi se Lucivar nikdy moc nezajímal o historii. Ale Daemon jednou tvrdil, že Sídlo SaDiablo v Terreille bylo netknuté už tisíc šest set let, že se tam něco stalo − nebyl to útok, ale něco jiného −, co rozdrtilo ochranná zaklínadla, která držela Sídlo pohromadě více než padesát tisíc let, a tak začal úpadek této budovy.

Lucivar brouzdal opatrně v rozbitých ruinách a pomyslel si, že Daemon měl pravdu. Z toho místa čišela hluboká prázdnota, jako by veškerá energie vykrvácela. Kameny byly mrtvé. Ne mrtvé. Vyhladovělé. Pokaždé, když se některého dotkl, jak kráčel doprostřed vnitřního dvora, cítil, jako by se kámen pokoušel z něj vysát jeho sílu.

Sledoval pach páleného dřeva a zbavoval se nervozity. Nepřišel sem, aby hloubal o fantomech. Brzy bude jedním z nich.

Vycenil zuby v divokém úsměvu, vytáhl válečný meč a vstoupil na vnitřní nádvoří. Zůstal stát mimo dosah světla z ohně.

„Nazdar, bastarde."

Daemon pomalu odtáhl pohled od ohně a jen pomalu vnímal zvuk. Když mu to nakonec došlo, jeho úsměv byl jemný a ztrhaný.

„Ahoj, parchante. Přišel jsi mě zabít?" Daemonův hlas zněl chraplavě, jako by dlouhou dobu nepromluvil.

Zájem se přel se zlobou, až z toho byla další vlna zloby. A dělala mu starosti změna Daemonovy psychické vůně. „Ano."

Daemon přikývl, vstal a svlékl si potrhané sako.

Lucivar přimhouřil oči, když si Daemon rozepínal knoflíčky na košili, aby odhalil hruď. Ustoupil od ohně a postavil se na místo, kde bylo pro útočníka nejlepší světlo. Tady bylo něco špatně. Všechno bylo špatně. Daemon toho věděl hodně o základním přežití a životu mimo civilizaci − u ohňů pekelných, to *on* ho to naučil − měl být v lepší kondici, než jak ho viděl teď. Lucivar zkoumal jeho špinavé a potrhané oblečení. Daemonovo vyhladovělé tělo se třáslo ve světle ohně, v poškrábaných a vyčerpaných očích měl chladný, téměř nadějný pohled. Lucivar

zaskřípal zuby. Jedinou další osobou, kterou kdy potkal a která byla v takovém ubohém stavu, byla Tersa.

Možná Dameonův hlas nebyl chraplavý proto, že ho nepoužíval, ale protože po nocích marně křičel.

„Ty jsi uvízl uvnitř, viď?“ zeptal se Lucivar tiše. „Jsi zamotaný v Šíleném království.“

Daemon se zachvěl. „Lucivare, prosím. Slíbil jsi mi, že mě zabiješ.“

Lucivarovi se zablesklo v očích. „Cítíš ji stále pod sebou, Daemone? Cítíš to mladé maso, jak ho škrábeš svými nehty? Cítíš její krev na svých stehnech, když do ni pronikáš a protrháváš ji?“ Přistoupil k němu. „Cítíš to?“

Daemon se vyděsil. „Já jsem nic neudělal…“ Zvedl roztřesenou ruku a zapletl si prsty do hustých a zacuchaných vlasů. „Všude je tolik krve. Vůbec nemizí. Ta slova mě pořád pronásledují. Lucivare, prosím.“

Lucivar počkal, až si získal veškerou Daemonovu pozornost, ustoupil a zastrčil meč do pochvy. „Kdybych tě teď zabil, prokázal bych ti laskavost, jakou si nezasloužíš. Dlužíš jí každou kapku krve, kterou vycedíš až do konce života, Daemone. A já ti přeji velice dlouhý život.“

Daemon si otřel obličej do rukávu a na tváři mu zůstaly špinavé šmouhy. „Možná až se příště setkáme, můžeš…“

„Já umírám,“ odsekl Lucivar. „Nebude žádné příště.“

V Daemonových očích se objevil záblesk porozumění.

Něco sevřelo Lucivarovi hrdlo. Slzy ho pálily v očích. Nebude žádné usmíření, žádné pochopení, žádné odpuštění. Jen zatrpklost, která přežije smrt lidského těla.

Lucivar se odbelhal z nádvoří, jak nejrychleji to dokázal. Použil veškerou magii, aby podepřela jeho zraněnou nohu. Když si razil cestu kolem rozbitých kamenů směrem ke zbytkům přistávací pavučiny, zaslechl strašlivý zmučený nářek, až se kameny otřásaly. Kulhal k pavučině, lapal po dechu a slzy ho oslepovaly. Nechtěl se vrátit, nechtěl odejít.

Než stihl chytit šedivý vítr, který ho zanese do Askavi a k poslednímu letu, prohlédl si ruiny Sídla a zašeptal: „Sbohem, Daemone.“

~ ~ ~

Lucivar stál na okraji kaňonu asi v polovině přistávací dráhy Khaldharon a čekal, až vyjde slunce natolik, aby ozářilo kaňon pod ním.

Teď už ho držela na nohou jen magie, jediná věc, která mu dovolí použít umaštěné a potrhané zbytky toho, co mu zbylo z křídel, které ničila lepkavá plíseň.

Hlídal si východ slunce, ale současně spatřil malé a temné obrysy, které letěly směrem k němu − érijenští válečníci, kteří ho měli v úmyslu zabít.

Pohlédl dolů na dráhu Khaldharon a odhadoval viditelnost a stíny. Nic dobrého. Bylo by bláznivé vrhnout se střemhlav dolů do nebezpečné směsice větrů a temných větrů, když nedokázal odlišit útesy na stěně kaňonu od stínů, nedokázal odhadnout zatáčky, ke kterým ho přinutí náhlý nápor větru, když jeho křídla téměř nefungovala. Přinejlepším to bude sebevražedný skok.

Přesně kvůli tomu se sem dostavil.

Malé a temné tvary letící směrem k němu se zvětšovaly a byly čím dál blíž.

Na jih od něj se sluneční světlo dotklo skalnaté formace nazývané Spící draci. Jeden hleděl na sever, druhý na jih. Tam končila dráha Khaldharon a začínala záhada, neboť nikdo, kdo vkročil do těch rozevřených jeskynních útvarů, se už nikdy nevrátil.

Několik kilometrů na jih od Spících draků slunce políbilo Černou horu, Ebon Askavi, kde by sídlila Čarodějka, jeho mladá vysněná Královna, kdyby se nikdy nesetkala s Daemonem Sadi.

Érijenští válečníci byli dost blízko, aby zaslechl jejich výhrůžky a nadávky.

Usmál se, roztáhl křídla, zvedl pěst a vydal ze sebe érijenský válečný pokřik, který přehlušil všechno ostatní.

Pak skočil směrem k dráze Khaldharon.

Bylo to vzrušující a radostné a přesně tak špatné, jak to předvídal.

Ani s pomocí magie mu jeho křídla neposkytovala rovnováhu, jakou potřeboval. Než to mohl jakkoliv vyrovnat, vítr, který skučel v kaňonu, jím smýkl o jednu stěnu, která mu zlámala žebra a rozdrtila pravé rameno. Navzdory všemu ječel, odkroužil od kamenné stěny, použil veškerou sílu ebonitově tmavošedých drahokamů, kterou vlil do těla, když mířil zpátky do centra divoké směsice sil.

Jakmile ostatní Érijenci klesli ke dráze, Lucivar se zachytil rudého vlákna a začal bezhlavý únik směrem ke Spícím drakům.

Namísto toho, aby se zastavil a vyletěl ze smyčky rozvířených větrů v dosahu svých sil, aby přistál co nejblíže uprostřed kaňonu, držel se rudého vlákna a následoval ho skrz úzké rozsedliny mezi skalami. Křídla držel při těle, aby zabránil dalšímu proděravění membrán, ke kterému už došlo, když míjel skaliska.

Měl rozdrcený kotník a pravé chodidlo viselo dolů v podivném úhlu. Vnější polovina levého křídla bezmocně visela ve vzduchu, kosterní rám jen zapraskal, když jím větrný vír smýkl o skálu. Svaly na zádech byly potrhané, když nutil křídla, aby dělala to, co už provést nedokázala. Hluboká řezná rána v břiše hrozila, že vyvrhne všechny vnitřnosti pod širokým koženým pásem.

Zavrtěl hlavou, snažil se otřít krev z očí a vydal ze sebe triumfální ryk, když odhadoval, kde skončí mezi ostrými kameny, které vypadaly jako zkamenělé zuby.

Poslední nápor větru ho smetl k zemi a smýkl jím do dračího ústí. Jeden „zub“ mu roztrhl levou nohu od boku až ke kolenu.

Ponořil se do rozvířené mlhy a rozhodl se, že dojde na opačnou stranu, než vyčerpá veškerou sílu z drahokamů a síly ho nadobro opustí.

Očima zachytil nějaký pohyb. Vyděšený obličej. Křídla.

„Lucivare!“

Sáhl si až na pokraj sil a uvědomoval si, že ho stále ještě pronásledují.

„LUCIVARE!“

To druhé ústí muselo být… Tam! Ale…

Dva tunely. V levém bylo vidět lehké stmívání. Pravý byl plný jemného rozbřesku.

Ve tmě se schová lépe. Smýkl sebou směrem ke stmívání.

Šustění křídel po jeho levici. Ruka, která ho sevřela.

Kopal, kroutil se a zamířil do pravého tunelu.

„LUU-CI-VAAAREE!“

Kolem zubů a ven, chtěl se dostat výš nad okraj kaňonu směrem k ranní obloze a pumpoval nepoužitelnými křídly své tvrdohlavé pýchy.

A tady byla Askavi a vypadala přesně tak, jak mohla vypadat kdysi dávno v jeho představách. Rozbahněný potůček, přes který létal, se teď stal hlubokou a čistou řekou. Holé skály zdobilo jarní luční kvítí. Za dráhou se sluneční světlo odráželo od jezírek a potůčků.

Bolest zaplavila jeho smysly. Krev smíchaná se slzami.

Askavi. Doma. Konečně doma.

Naposledy zamával křídly, napjal tělo do elegantní křivky, složil křídla a vrhl se dolů do hluboké a čisté vody pod sebou.

2. Šílené království

Vítr se snažil smést ho z ostrůvku, který byl jediným místem, kde mohl spočinout uprostřed nekonečného a neodpouštějícího moře. Omývaly ho vlny, byl nasáklý krví. Tolik krve.

Jsi mým nástrojem.

Slova lžou. Krev nelže.

Ta slova kolem něj kroužila, mentální žraloci, kteří se blížili, aby rozsápali další kus jeho duše.

Lapal po dechu, dusil se krvavou pěnou, která mu zaplnila ústa, když se ze všech sil držel skály, jež se mu začala drolit mezi

prsty. Zaječel, když se skála pod jeho rukama proměnila v kašovité, fialově černé škrábance.

Řeznický zkurvysyn.

Neeeeeee!

Miloval jsem ji! vykřikl. **Miloval* jsem ji. Nikdy jsem jí nechtěl ublížit.*

Jsi mým nástrojem.

Slova lžou. Krev nelže.

Řeznický zkurvysyn.

Ta slova poskakovala hravě po ostrůvku a pokaždé, když ho míjela, se mu zařezávala hlouběji pod kůži.

Bolest, prohlubující se muka, prohlubující se agonie, prohlubující se bolest, až nebyla žádná bolest.

Nebo možná už nezbýval nikdo, kdo by ji cítil.

3. Terreille

Surreal zírala na špinavou, třesoucí se trosku, která kdysi bývala tím nejnebezpečnějším a nejkrásnějším mužem v celé říši. Než se stihl před ní ukrýt, zatáhla ho do bytu, zapečetila dveře veškerou psychickou silou a ještě je zamkla šedivou silou jen tak pro jistotu. Chvíli přemýšlela a pak umístila na všechna okna šedivý štít, aby zamezila krutému a nekontrolovanému skoku z pátého patra.

Pak ho pořádně prohlédla a dumala, jestli by narušená tepna byla tak zlou věcí. Byl šílený, když ho viděla naposledy. Teď vypadal, že je otevřenější a také naprosto vyčerpaný.

Třásl se a nedokázal to ovládat. Jeho vyděšené oči, ve kterých nebylo nic jiného než bolest, byly plné slz. „Je mrtvý.“

Surreal se posadila na gauč a klepala ho tak dlouho na rameno, až si sedl vedle ní. „Kdo je mrtvý?“ Na kom tak hrozně záleželo, že vyvolal takovouhle reakci?

„Lucivar. Lucivar *je mrtvý!*“ Ponořil hlavu do jejího klína a plakal jako usoužené dítě.

Surreal hladila Daemonovy mastné a zacuchané vlasy a nenapadalo ji nic útěšného, co by mu mohla říct. Lucivar byl pro Daemona důležitý. Jeho smrt na Daemona hluboce zapůsobila. Ale i při pomyšlení, že mu vyjádří soustrast, se jí obracel žaludek. Věděla jen to, že Lucivar byl také zodpovědný za některé šrámy na duši, které uvrhly Daemona do šílenství, a teď by smrt toho parchanta mohla mít osudný účinek.

Když vzlykání přešlo v tiché sténání, přivolala kapesník a strčila mu ho do ruky. Udělala by pro Sadiho spoustu věcí, ale nebude za něj smrkat a utírat mu nos.

Když se nakonec vyplakal, seděl vedle ní a nic neříkal. I ona seděla tiše a dívala se na okna.

Tahle ulička u vody byla dost bezpečná. Vrátila se sem několikrát od Daemonovy poslední návštěvy a pokaždé tu zůstávala déle a déle. Připadalo jí to tady pohodlné. Ona a Wyman, válečník a démon, rozvinuli normální přátelství, takže si už nepřipadala tak osamělá. Kdyby byl Daemon tady a někdo na něj dohlížel, možná by se mohl trochu zotavit.

„Daemone? Zůstal bys tady se mnou nějaký čas?“ Pozorovala ho a nedokázala odhadnout, o čem přemýšlí, *jestli* vůbec přemýšlí.

Nakonec řekl: „Jestli chceš.“

Napadlo ji, že spatřila záblesk pochopení. „Slibuješ, že tu zůstaneš?“ tlačila na něj. „Slibuješ, že neodejdeš, jen když mi to řekneš?“

Záblesk zmizel: „Není kam jinam jít.“

4. Kaeleer

Lehká bríza. Sluneční světlo mu ohřívalo hlavu. Zpěv ptáků. Pevná pohodlná postel pod ním. Lehká bavlněná přikrývka na něm.

Lucivar pomalu otevřel oči a hleděl na bílý strop a hladké vyčnívající trámy. Kde…?

Ze zvyku okamžitě hledal únikové cesty z místnosti. Dvě okna zatažená bílými závěsy do kterých se opíralo ranní světlo. Dveře na opačné straně, než byla postel, ve které ležel.

Pak si prohlížel zbytek místnosti. Borovicový noční stolek a skříň. Z kusu naplaveného dřeva byla lampa. Další skříň, na které ležel žesťový nástroj k hudební produkci. Otevřený pracovní košík plný klubíček příze a nití. Velké zelené křeslo a polštářek stejné barvy. Rám na vyšívání plný bílé látky. Přeplněná knihovna. Koberečky zemitých barev. Dvě orámované kresby uhlem − hlava jednorožce a hlava vlka.

Lucivarovy rty se automaticky našpulily, když zachytil ženskou psychickou vůni, která prolínala stěny i dřevo. Pak se zamračil. Z nějakého neznámého důvodu ho tato ženská vůně neodpuzovala.

Znovu se rozhlédl po místnosti a byl zmatený. Tohle bylo Peklo?

V zadní místnosti se otevřely dveře. Zaslechl ženský hlas, jak říká: „Dobrá, běž se podívat, ale neprobuď ho."

Zavřel oči. Dveře se otevřely. O dřevěnou podlahu se dřely drápy. Něco si přičichlo k jeho rameni. Nechával svaly uvolněné, předstíral spánek, zatímco jeho smysly se snažily identifikovat toho tvora.

Kožešina na holé kůži. Studený a vlhký čenich u jeho ucha.

Pak přišlo odfrknutí, které ho přimělo sebou trhnout; následovalo uspokojivé ticho.

Poddal se zvědavosti a potřebě válečníka identifikovat nepřítele. Lucivar otevřel oči a hleděl do napjatého vlčího pohledu. Chvíli to trvalo a pak vlk potěšeně štěkl a vyběhl ze dveří.

Neměl ani čas si dát všechno dohromady, když ta žena otevřela dveře dokořán a opřela se o futra. „Tak ses konečně rozhodl, že se připojíš k živým."

Její hlas zněl pobaveně, ale když ji posuzoval podle ostatních rysů, nakřáplost jejího hlasu způsobilo napětí, únava nebo nadbytečné používání. Byla bolestně štíhlá. Kalhoty a košile na ní

visely, možná až příliš rychle ztratila na váze a na zdraví. Dlouhé a volné copy zlatých vlasů vypadaly matně jako její pleť a pod jejíma nádhernýma starobylýma safírovýma očima byly temné kruhy.

Lucivar zamrkal. Tvrdě polkl. Nakonec si vzpomněl, že musí dýchat. „Kočičko?“ zašeptal. Zvedl ruku v němé prosbě.

Zvedla jedno obočí a došla k němu. „Vím, že jsi řekl, že si mě najdeš, až mi bude sedmnáct, ale neměla jsem tušení, že to provedeš tak dramaticky.“

Ve chvíli, kdy se dotkla jeho ruky, chytil její trup, přitáhl si ji k sobě, objal ji pažemi, smál se, vykřikoval a ignoroval tlumené protesty, jen volal: „Kočičko, Kočičko, Kočičko!“

Jaenelle se vysoukala z postele a mimo jeho dosah a těžce dýchala.

Lucivar se poškrábal na rameni. „Ty jsi mě kousla.“ Nevadilo mu to kousnutí − inu, ano, vadilo −, ale nelíbilo se mu, že se od něj odtáhla.

„*Říkala jsem* ti, že nemůžu dýchat.“

„A potřebujeme to?“ zeptal se a stále si mnul rameno.

Soudě podle pohledu v jejích očích, jestli v ní bylo skutečně něco kočičího, musela by zdvojnásobit svou velikost.

„Já nevím, Lucivare,“ řekla hlasem, který by dokázal spálit poušť. „Vždycky bych mohla odstranit tvoje plíce a pak bychom zjistili okamžitě, jestli je dýchání nutné.“

Drobná pochybnost, že si možná nedělá legraci, stačila na to, aby spolkl prostořekou poznámku, kterou hodlal vyřknout. Kromě toho byl zmatený z tolika věcí, o kterých potřeboval přemýšlet, nemluvě o tom, že musel udělat něco s tou naléhavou a základní potřebou, kterou k němu teď jeho tělo vysílalo. U ohňů pekelných, nikdy by si nepředstavoval, že být mrtvý se bude tolik podobat životu.

Převalil se na bok a dumal, jestli se jeho svaly vždycky cítily tak ochablé − cožpak to nepřinášelo *žádné* výhody, být démonem? − a vytáhl nohy zpod přikrývek.

„Lucivare,“ pravila Jaenelle půlnočním hlasem.

Odměřeně si ji prohlédl a rozhodl se ignorovat nebezpečný lesk v jejích očích. Pokusil se postavit, klín si omotal prostěradlem a slabě zasténal. „Vždycky jsem byl hrdý na svou přesnost a cílevědomost, Kočičko, ale ani já nedokážu z tohoto místa zalít květiny."

Naštěstí nerozuměl ničemu, co vykládala, když mu nejprve érijensky vynadala.

Přehodila si jeho paži přes svá ramena, omotala svou paži kolem jeho pasu a pomohla mu na nohy. „Jen hezky pomalu. Všechnu tvou váhu nesu já."

„To by měli dělat muži, kteří tady slouží, a ne ty," zavrčel Lucivar, když se sunuli ke dveřím, a on si nebyl jistý, zda si připadá trapně, že je před ní nahý, nebo že tolik potřebuje její oporu.

„Tady žádní nejsou. Hej!"

Ztratil rovnováhu a málem oba povalil, ještě než došli ke dveřím, ale potřeboval se pořádně něčeho rukou zachytit. Jeho milovaná Kočička tady byla sama, nehlídaná, nikdo jí tu nedělal společnost než vlk? Pečovala o něho… „Jsi velice mladá," pravil skrz zaťaté zuby.

„Jsem plně kvalifikovaná léčitelka." Vlekla ho za bok. Nebylo to k ničemu. „Mnohem lépe se mi o tebe pečovalo, než ses probudil."

Zavrčel na ni.

„Lucivare," řekla Jaenelle hlasem, který léčitelé používali na vznětlivé pacienty a idioty, „strávil jsi v léčivém spánku uplynulé tři týdny. Když to vezmeš v úvahu, jakož i to, že dalo dost práce, dát tě zase dohromady, myslím, že jsem viděla každý centimetr tvého těla víc než jednou. A teď, počůráš tady podlahu jako nějaké nevycválané štěně, anebo tě dostaneme tam, kam jsi chtěl jít?"

Divoká touha po tom, aby mu bylo natolik dobře, aby se mohl postavit na své vlastní dvě nohy, aby ji mohl uškrtit, ho dostala do koupelny. Pýcha ho přemohla a zavrčel na ni, aby za ním zavřela dveře. Tvrdohlavost ho udržela natolik při vědomí, že udělal, co

považoval za nutné − uvázal si ručník kolem pasu a došel ke dveřím koupelny.

Tou dobou ho opouštěla veškerá energie a užitečné emoce, takže vůbec neprotestoval, když mu Jaenelle pomohla na stoličku u velkého borovicového stolu v obývacím pokoji. Stála za ním a její pevné a jemné ruce zkoumaly jeho záda. Upřel pohled na hlavní vchodové dveře; ještě nebyl připravený zeptat se, jak pokračuje jeho léčení. Pak ucítil, jak mu ty jemné ruce pomalu rozkládají jedno křídlo.

Křídlo se zavřelo. Druhé se napjalo. Když ho obešla a stála před ním, otočil hlavu a zíral na křídlo, které bylo celé a zdravé. Byl ohromený, kousal se do rtu a zaháněl slzy.

Jaenelle pohlédla na jeho obličej a pak věnovala pozornost zase křídlu. „Měl jsi štěstí," pravila tiše. „Ještě jeden týden a nebyl by tam ani kousek živé tkáně, abych je mohla znovu vytvořit."

Znovu vytvořit? Když vzal v úvahu poškození, které mu způsobila slizká plíseň a solné doly, i ti nejlepší érijenští léčitelé by mu to křídlo odřízli. Jak je mohla znovu vytvořit?

Matko noci, byl unavený, ale bylo tu tolik věcí, které neodpovídaly jeho očekáváním. Zoufale potřeboval porozumět a nevěděl, kde začít.

Pak se Jaenelle sehnula a pozorně si prohlížela spodní část křídla a vyklouzly jí klenoty, které nosila na řetízku na krku. Později se jí zeptá, proč nosí safírový drahokam. Právě teď ho zaujal přívěsek Přesýpacích hodin, který visel nad drahokamem.

Přesýpací hodiny byly symbolem černé vdovy − bylo to jak oznámení, tak varování před čarodějnicí, která takový přívěsek nosila. Ty, co se teprve učily, nosily přívěsek, v němž byl zlatý prášek stále ještě zapečetěný v horní části přesýpacích hodin. Tovaryšky nosily přívěsek, kde byl zlatý prášek rovnoměrně rozdělený mezi horní a spodní částí. Dokonale vycvičená černá vdova nosila přesýpací hodiny, ve kterých byl všechen zlatý prášek ve spodní části.

„Kdy ses stala plně vytrénovanou černou vdovou?"

Vzduch kolem něj ochladí. „Vadí ti, že jsem taková?“

Evidentně to některým lidem vadilo. „Ne, jen jsem zvědavý.“

Rychle se na něj omluvně usmála a pokračovala v prohlídce. Vzduch byl už zase teplý. „Vloni.“

„A stala se z tebe kvalifikovaná léčitelka?“

Opatrně složila křídlo a začala prohlížet jeho rameno. „Vloni.“

Lucivar hvízdnul. „Rušný rok.“

Jaenelle se zasmála. „Tatínek říká, že ho dojímá, když to přežil.“

Málem zaslechl čepel meče na brousku, jak jeho divoká nálada stoupla až na hranici, kdy by zabíjel. Měla otce, rodinu, a přesto žila tady bez lidské společnosti, neměla ani sluhu. Žila tu v exilu, protože patřila do sabatu Přesýpacích hodin? Nebo proto, že je Čarodějka? Až bude zase v pořádku, ten její otec bude muset pár věcí přeorganizovat − stejně jako princ a válečník, který jí teď slouží.

„Lucivare,“ Jaenellin hlas se zdál přicházet zdaleka, když mu její ruka tiskla jeho napjaté rameno. „Lucivare, co se děje?“

Čas se pohyboval pomalu, když měl chuť zabíjet, a odměřoval se tlukotem válečného bubnu srdce. Svět se mu zaplnil jednotlivými ostrými detaily. Meč projede svalstvem a narazí na kost. A ústa se naplní živým vínem, jak mu zuby klesnou do hrdla.

„*Lucivare.*“

Lucivar zamrkal. Cítil napětí v Jaenelliných prstech, když mu tiskla rameno. Vrátil se od zabíjení, pomalu po jednom mentálním kroku za druhým, zatímco jeho divokost v něm vyla, aby se vysvobodil a utíkal pryč. Smysly otupené v solných dolech v Pruulu se znovu probíraly Tahle země ho volala, sváděla ho vůněmi a zvuky. Ona ho také sváděla. Ne sexuálně, ale k jinému druhu pouta, které bylo svým způsobem stejně tak silné. Chtěl se o ni otřít, aby její psychická vůně zůstala na jeho pokožce. Chtěl se o ni otřít, *aby jeho* psychická vůně ulpěla na *ní* a varovala ostatní, že jeden mocný muž si na ni přišel dělat nárok, že ho potřebuje. Chtěl…

Otočil hlavu a chytil její prst mezi zuby, přičemž předvedl dost dominantní síly, aniž by jí jakkoliv ublížil. Její ruka se poddajně uvolnila a společně s ním objala divokou temnotu. A protože ji *dokázala* obejmout, ve všem se jí naprosto oddal.

O minutu později už byl zpátky v reálném světě, povšiml si otevřených venkovních dveří, kde stáli na kryté verandě tři vlci a se zájmem si ho prohlíželi.

Jaenelle teď zkoumala jeho klíční kost a svaly na hrudníku; podívala se na vlky a zavrtěla hlavou: „Ne, nemůže jít ven a hrát si.“

Vlci jen nesouhlasně štěkli a odběhli pryč.

Zkoumal zem, kterou viděl skrz otevřené dveře: „Nikdy jsem si nemyslel, že by Peklo vypadalo takhle,“ řekl potichu.

„Peklo takhle nevypadá.“ Pleskla ho po ruce, když jí chtěl zabránit, aby mu vyšetřila bok a stehno.

Musel si připomenout, že by neměl bránit léčitelce, skřípal zuby a snažil se najít nějaké odpovědi. „Nevěděl jsem, že démonské děti vyrostou nebo že je možné démony léčit.“

Věnovala mu pronikavý pohled, než vyšetřila jeho druhou nohu. Z jejích rukou proudila horkost a síla. „Děti na *Malé márnici* nevyrostou a démony nelze léčit. Ale já nejsem z *Malé márnice* a ty nejsi démon, přestože ses zatraceně snažil, aby ses jím stal,“ dodala stroze. Přitáhla si k němu židli a vzala jeho ruce do svých. „Lucivare, ty nejsi mrtvý. Tohle není říše Temnoty.“

Vždyť si byl tak jistý. „Pak tedy… kde to jsme?“

„Jsme v Askavi. V Kaeleeru.“ Bedlivě ho pozorovala.

„V říši Stínů?“ zapískal tiše Lucivar. Dva tunely. V jednom svítalo, v druhém se stmívalo. Říše Stínů a říše Temnoty. Zazubil se na ni: „Vzhledem k tomu, že nejsme mrtví, můžeme se vydat na průzkum?“

Pozoroval ji fascinovaně, jak se snažila úsměv změnit ve vážný a profesionální výraz.

„Až se úplně uzdravíš,“ pravila přísně, ale pak to pokazila stříbřitým sametovým smíchem. „Ach, Lucivare, draci, kteří žijí

na ostrovech Fyreborn tě budou zbožňovat. Nejenže máš křídla, ale jsi natolik veliký, že s nimi můžeš pořádně zamávat.“

„Jak pořádně zamávat?“

Oči se jí rozšířily a zuby sevřela spodní ret. „Umm. To je jedno,“ řekla vesele a vyskočila ze židle.

Chytil ji vzadu za košili. Chvíli se s ní přetahoval, takže se mu jen velice těžce dýchalo, trochu jí zmačkal košili, ale už zase seděla na židli.

„Proč žiješ tady, Kočičko?“

„A co je na tom špatného?“ řekla na svou obranu. „Je to dobré místo.“

Lucivar přimhouřil oči. „Neřekl jsem, že není.“

Předklonila se před něj a prohlížela si jeho obličej. „Ty nejsi z těch mužů, kteří jsou hned ze všeho hysteričtí, viď že ne?“

Předklonil se, pažemi se opřel o stehna a předvedl jí svůj typický líný a arogantní úsměv: „Nejsem nikdy hysterický.“

„Uhhhhu.“

Usmál se, až mu byly vidět zuby: „Proč, Kočičko?“

„Věděl jsi, že vlci jsou skuteční donašeči?“ Podívala se na něj plná naděje. Když nic neřekl, pohodila vlasy a vzdychla. „Víš, přijdou chvíle, kdy se potřebuju před všemi ukrýt a být jen tak v přírodě, tak jsem sem chodila a tábořila tady vždycky tak pár dní, ale během jednoho takového výletu dost pršelo a já jsem musela spát na mokré zemi a byla mi hrozná zima a vlci okamžitě běželi za tatínkem a všechno mu to řekli. On mi pak pověděl, že chápe, že občas potřebuji být jen tak v přírodě, ale že nevidí důvod, proč bych nemohla mít nějaké přístřeší. Tak jsem mu řekla, že něco skromného by byl docela rozumný nápad, a on nechal postavit tuhle chatu.“ Odmlčela se a věnovala mu znepokojivý úsměv. „Tatínek a já máme trochu jiné představy o tom, co je ‚skromné‘.“

Prohlédl si veliký kamenný krb, pevné stěny a strop a pak se podíval na mladou ženu, která před ním seděla a ruce měla zastrčené mezi kolena. Lucivar pomalu uvolňoval sevření zloby,

které cítil vůči jejímu neznámému otci. „Upřímně řečeno, Kočičko, definice tvého otce se mi líbí mnohem víc.“

Zamračila se na něj.

Mohla to být černá vdova a čarodějka, ale byla už téměř dospělá a přitom v ní bylo tolik roztomilé rozpačitosti, která mu připomínala kotě, jež se snaží chytit velkého poskakujícího brouka.

„Takže ty tady nežiješ pořád?“ zeptal se opatrně.

Jaenelle zavrtěla hlavou. „Naše rodina má několik rezidencí v Dhemlanu. Většinou žiji v našem rodinném Sídle.“ Věnovala mu pohled, kterému moc nerozuměl. „Můj otec je válečník a princ Dhemlanu − mimo jiné.“

Pak je to tedy bohatý muž vysokého postavení. Možná to není ten typ, kterému by se zamlouvalo, že se jeho dcera zabývá nějakým bastardem. No, tohle vyřeší, až přijde ta správná chvíle.

„Lucivare.“ Upřela oči na otevřené dveře a kousla se do spodního rtu.

Sympatizoval s ní. Tohle byla někdy nejobtížnější část léčení, říct pacientovi upřímně, co se mohlo − a nemohlo − napravit. „Ta křídla jsou jen dekorativní, viď?“

„Ne!“ Zhluboka se nadechla. „Zranění byla velice vážná. Všechna, nejen křídla. Já jsem tě už vyléčila, ale co se stane teď, to záleží z valné části na tobě. Odhaduji, že to potrvá ještě asi tak tři měsíce, než se ti záda a křídla úplně uzdraví.“ Stiskla rty. „Ale, Lucivare, tady není možné dopustit se nějaké chyby. Musela jsem dát dohromady všechno, co jsi mohl pro tohle léčení podstoupit. Jestli si cokoliv znovu *zraníš*, to poškození už bude trvalé.“

Natáhl se po její ruce a hladil jí palcem prsty. „A když to udělám tak, jak to chceš ty?“ Bedlivě ji pozoroval. V těch safírových očích nebyly žádné plané sliby.

„Když se budeš držet všeho, co ti řeknu, ode dneška za tři měsíce se budeš moct proletět po dráze Khaldharon.“

Hlava mu poklesla. Ne proto, že by se styděl za vlastní slzy, ale protože potřeboval chvíli soukromí, aby si vychutnal tu naději.

Po chvíli už to měl všechno pod kontrolou a usmál se na ni.

Také se usmála, všechno pochopila. „Dal by sis hrnek čaje?“ Když přikývl, vstala ze židle a vydala se doprava od kamenného krbu.

„Je nějaká naděje, že bych přesvědčil svou léčitelku, aby přidala i něco k jídlu?“

Vykoukla Jaenellina hlava ze dveří kuchyňky. „Jak by ti chutnal tlustý krajíc chleba namáčený v silném hovězím vývaru?“

Poživatelné jako noha u stolu. „Mám na výběr?“

„Ne.“

„Pak to zní báječně!“

Vrátila se po několika minutách, pomohla mu přesunout se ze stoličky na židli, kde si mohl pořádně opřít záda, a pak postavila na borovicový stůl velkou misku. „Je to léčivý vývar.“

Znechuceně zkroutil rty. Kdykoliv musel spolykat nějaký léčivý odvar, vždycky to chutnalo jako ostružiny s močí, až nakonec dospěl k názoru, že léčitelé dělají takové odvary za trest, že je člověk zraněný nebo nemocný.

„Nedostaneš nic dalšího, dokud tohle nevypiješ,“ dodala Jaenelle s ohavným nedostatkem soucitu.

Lucivar zvedl misku a pozorně k ní přičichl. Vonělo to… jinak. Usrkl si, chvíli to podržel v ústech, pak zavřel oči a polkl. A dumal, jak se jí podařilo vydestilovat v léčivý nápoj pevnou sílu hor Askavi, stromy a trávu a květiny, které pokrývaly zem, a řeky, které protékaly touto zemí.

„Tohle je báječné,“ zamumlal.

„To mě těší, že ti chutná.“

„Skutečně, to tedy ano,“ trval na svém a reagoval tak na smích v jejím hlase. „Tyhle věci většinou chutnají příšerně, ale tohle chutná moc dobře.“

Její smích se změnil ve zmatek. „Odvary by měly vždycky chutnat dobře, Lucivare. Jinak by je přece nechtěl nikdo pít.“

Na tohle nedokázal najít žádný argument, takže neodpověděl a dál pil vývar. Byl dokonce dostatečně spokojený, že dokázal tolerovat misku chleba nasáklého hovězím vývarem, kterou před

něj Jaenelle postavila, a toleroval ji o to víc, když si povšiml kousků hovězího masa, které byly u chleba.

Pak si všiml, že se chystala jíst to samé.

„Já nejsem jediný, koho jsi donutila k takové léčbě, Kočičko?“ zeptal se tiše a vůbec nedokázal zamaskovat zlobu, která v něm vřela. Jak si mohla dovolit takhle riskovat, když tu nebyl nikdo, kdo by se o ni postaral?

Trochu jí zrudly tváře. Pohrávala si se lžící, ďoubala do chleba a nakonec pokrčila rameny. „Stálo to za to.“

Nabral kus chleba a napadla ho jiná myšlenka. Chvíli ji přemílal v hlavě. Pak ochutnal chleba a hovězí. „Nejenže děláš dobré léčivé odvary, ale jsi dost slušná kuchařka.“

Plácla lžící do misky, až vystříkl malý gejzír vývaru. Utřela to po sobě, pak si pobouřeně odfrkla a poraženecky se na něj podívala: „To uvařila paní Bealová. Já neumím vařit.“

Lucivar spolkl další sousto a pokrčil rameny. „Vaření není až tak obtížné.“ Pak se na ni podíval a přemýšlel, jestli některého dospělého muže někdy porazila lžíce polévky.

„Ty umíš vařit?“ zeptala se zlověstně. Pak zaláteřila: „Jak je to možné, že tolik mužů umí vařit?“

Včas se zarazil; chtěl jí říct, že se jedná o „pud sebezáchovy“. Raději spolykal ještě další lžíce chleba ve vývaru. „Naučím tě vařit − pod jednou podmínkou.“

„Pod jakou podmínkou?“

Chvíli před tím, než jí odpověděl, vycítil v ní zajiskření křehkosti, ale mohl na to reagovat jen jako válečník a princ, jakým byl. „Ta postel je dost veliká pro nás oba,“ řekl tiše a všiml si, jak rychle zbledla. „Pokud ti to nevyhovuje, tak dobrá. Ale jestli někdo bude spát na zemi před krbem, budu to já.“

Povšiml si záblesku temperamentu, který rychle ovládla.

„Ty potřebuješ postel,“ pronesla skrz zaťaté zuby. „Léčení ještě neskončilo.“

„Vzhledem k tomu, že tu není nikdo jiný, kdo by se o tebe postaral, já jako válečník a princ mám povinnost a privilegium pečovat o tebe.“ Dovolával se starých zvyklostí, které už se

v Terreille dlouho ignorovaly, ale podle jejího frustrovaného zabručení poznal, že v Kaeleeru se stále ještě dodržovaly.

„Tak dobrá," odpověděla a schovávala rozechvělé ruce v klíně. „O postel se podělíme."

„A o přikrývky," dodal.

Vzdorující pohled kombinovaný s potlačovaným úsměvem mu prozradil, že si nebyla jistá, co si o něm má myslet. To bylo v pořádku. Ani on si nebyl jistý sám sebou.

„Předpokládám, že chceš také polštář."

Usmál se svým líným a arogantním úsměvem. „Samozřejmě. A slibuji, že do tebe nebudu kopat, jestli budeš chrápat."

Se svou znalostí érijenského jazyka mohla tahle dívka způsobit, že by zrudnul i velitel loveckého tábora.

~ ~ ~

Došlo mu to později, když už pohodlně ležel na břiše v posteli s podepřenými rozevřenými křídly a Jaenelle a vlci venku tančili − hloupé slovo, které mu však přišlo jako nejvhodnější pro přesný popis složitého a chlupatého tance, kteří tři vlci předváděli kolem ní, když šli na odpolední procházku.

Dráhu Khaldharon si vybral pro svou smrt, a nejenže přežil, ale dokonce našel živoucí mýtus, svou vysněnou Královnu.

Přestože se usmíval, začaly mu téct slzy, horké a hořké.

Byl naživu. Jaenelle byla naživu. Ale Daemon…

Nevěděl, co se stalo u Cassandřina oltáře, nebo proč bylo to prostěradlo tak plné Jaenelliny krve, nebo co Daemon udělal, ale začínal rozumět, jakou to mělo cenu.

Tlumil vzlyky do polštáře, ruce měl přitisknuté na oči, které nechával zavřené, aby se mu do nich nehrnuly výjevy ze zmatené mysli, ale viděl Daemona. V Pruulu té noci, vyčerpaného, ale rozhodnutého. V ruinách Sídla SaDiablo v Terreille, vyhořelého nočními můrami šílenství a připraveného zemřít. Znovu zaslechl Daemonovo zděšené a zmučené odmítnutí. Znovu zaslechl ten zmučený výkřik, jak se zvedal mezi polámanými kameny.

Kdyby té noci nebyl tak zatrpklý, kdyby s Daemonem zůstal, našli by cestu branami. Společně by to dokázali. A našli by ji a strávili s ní dlouhá léta, pozorovali by, jak dospívá, účastnili by se zkušeností, které transformují dítě v ženu, v Královnu.

Ještě teď by to udělal. Byl by s ní během posledních let její proměny a poznal by, jaká je to radost, sloužit právě jí.

Ale Daemon…

Lucivar se zakousl do polštáře a tlumil své vlastní zmučené výkřiky.

Ale Daemon…

Kapitola desátá

1. Kaeleer

Lucivar stál na kraji lesa a nebyl ještě připraven překročit linii, která oddělovala zastíněný les od louky zalité sluncem. Den byl natolik teplý, že byl za ten stín rád. Kromě toho, Jaenelle byla na nějakém povinném výletu, tak nebyl důvod spěchat zpátky.

Přiběhl Smoke, vybral si strom, zvedl nohu a s očekáváním se podíval na Lucivara.

„Já už mám tohle teritorium označkované dávno," řekl Lucivar.

Smoke odfrkl, což byla jasná známka toho, co si vlci myslí o lidské schopnosti řádně značkovat území.

Omámený Lucivar počkal, až Smoke odběhne, a pak vystoupil na sluneční světlo a roztáhl křídla, aby se pořádně vysušila. Rybníček, který mu Jaenelle ukázala, nebyl ještě tak docela teplý, ale líbilo by se mu na chvíli se do něj ponořit.

Mával křídly a vychutnával si ten pocit. Byl v polovině léčení. Jestli všechno půjde takhle dobře i nadále, příští týden vyzkouší křídla při letu. Jen těžko dokázal být trpělivý, ale na konci dne, kdy cítil ve svalech dobrou a tichou bolest, věděl, že Jaenelle určila vhodné tempo pro léčení.

Lucivar složil křídla a volně kráčel směrem k chatě.

Ukolébala ho dnešní tělesná aktivita a celodenní teplo, takže mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že se něco děje − podle způsobu, jakým k němu běželi dva mladí vlci. Jaenelle ho naučila komunikovat s těmito příbuznými a polichotilo mu, když mu

řekla, že jsou velice vybíraví, s kterými lidmi jsou ochotni jednat. Ale teď sbíral síly, když k němu vlci běželi, a dumal, jestli jejich mínění o něm záleží na její přítomnosti.

O minutu později byl zamotán v kožichu, snažil se udržet rovnováhu, zatímco jeden vlk si opřel přední tlapy o jeho pas a strkal ho kupředu a ten druhý mu položil tlapy na ramena, olízl mu obličej a kňučel, aby mu Lucivar porozuměl.

Jejich myšlenky se mu otíraly o mysl, ale byli příliš rozrušení, aby to dávalo trochu smysl.

Paní se vrátila. Stane se špatná věc. Měli obavy. Smoke hlídal, čekal na Lucivara, Lucivare, pojď sem hned teď. Byl člověk. Mohl by Paní pomoci.

Lucivar se vymotal natolik, aby byl schopen chůze, a rychle kráčel k chatě. Neříkali, že jí někdo ublížil nebo že by byla zraněná. Ale dělo se něco špatného. Něco, proč měl strach vstoupit do chaty a být s ní.

Vzpomněl si, jak nepříjemné to bylo pro Smokea, když jim Jaenelle řekla, že na pár dní odejde.

Něco špatného. Něco, o co se lépe postará člověk.

Upřímně doufal, že mají pravdu.

~ ~ ~

Otevřel dveře u chaty a pochopil, proč měli vlci strach.

Seděla v houpacím křesle u krbu a zírala do prázdna.

Okamžitě ho bodla psychická bolest v místnosti. Psychický štít kolem ní vysílal jen zoufalou pasivitu a bylo tak snadné ho odstranit jako pavučinu. Za tou pasivitou však spočívalo něco, co když odhalí, ukáže brutální cenu.

Lucivar pevně složil křídla a opatrně kroužil kolem jejího štítu, až se zastavil přímo před ní.

Černý drahokam kolem krku zářil smrtícím ohněm.

Otřásl se a nevěděl, jestli má strach sám ze sebe, anebo z ní. Zavřel oči a učinil rychlé sliby Temnotě, že nedovolí, aby se mu udělalo špatně.

Většinu života strávil v Terreille, takže rozpoznal někoho, koho mučili. Nemyslel si, že by jí někdo tělesně ublížil, ale byly zde drobné známky zneužívání, které byly stejně tak destruktivní. Za uplynulé čtyři dny zaplatilo její tělo příšernou cenu. Váha, kterou nabrala a svaly, které si posílila, když s ním pracovala, byly pryč. Kůži měla napjatou přes obličej a vypadala křehce až k pláči. Její oči…

Nemohl vydržet to, co viděl v těch očích.

Seděla tam a tiše krvácela ze zraněné duše a on nevěděl, jak jí má pomoci, nevěděl, jestli vůbec existuje něco, co by *mohl* udělat, aby jí pomohl.

„Kočičko?“ zavolal na ni tiše. „Kočičko?“

Pocítil jen odpor, když se na něj konečně podívala a on spatřil emocionální víry v utrápených bezedných očích.

Zamrkala. Zuby se kousla do spodního rtu tak silně, že vytekla kapka krve. Znovu zamrkala. „Lucivare.“ Ani otázka, ani prohlášení, jen identifikace, kterou s bolestí vytáhla nahoru z některé hluboké studny ve svém nitru. „Lucivare.“ Oči se jí zaplnily slzami. „Lucivare?“ Žádost o útěchu.

„Zruš ten štít, Kočičko.“ Pozoroval ji, jak bojuje s tím, aby ho pochopila. Sladká Temnoto, byla tak mladá. „Zruš ten štít. Pusť mě k sobě.“

Štít se rozplynul. Stejně tak on. Ale ocitla se v jeho náruči dřív, než mohla ukápnout první slza. Usadili se v houpacím křesle a on ji pevně objímal, mumlal útěšná nicotná slovíčka, snažil se jí vmasírovat trochu tepla do prokřehlých končetin.

Když vzlykání přešlo ve fňukání, otřel svou tvář o její. „Kočičko, myslím, že bych tě měl vzít do domu tvého otce.“

„Ne!“ Strčila do něj a chtěla se vymanit z jeho náruče.

Její nehty ho poškrábaly málem až na kost. Jed z jejího hadího zubu ho mohl zabít dvakrát za sebou. Jeden pohyb černých drahokamů by mohl rozdrtit všechny jeho vnitřní bariéry, až by z něj zbyla jen slintající slupka.

Namísto toho bojoval bezvýsledně s mnohem silnějším tělem. To mu povědělo daleko víc o jejím temperamentu než cokoliv

jiného, co by mohla vykonat − a také to vysvětlovalo, proč k tomu vůbec došlo. Pravděpodobně jí někdy její energie unikla natolik, až ji to k smrti vyděsilo. Teď si nevěřila, aby dala najevo *jakýkoliv* hněv − ani v sebeobraně. Inu, s *tímhle* by *mohl* něco provést.

„Kočičko…“

„Ne.“ Ještě jednou ho odstrčila. Pak zas byla natolik slabá, že se mu zhroutila do náruče.

„Proč?“ Napadl ho jediný důvod, proč se bála jít domů.

Najednou se z ní začala řinout slova. „Vím, že vypadám špatně. Vím to. Proto nemohu jít teď domů. Kdyby mě tatínek uviděl, vyděsilo by ho to. Chtěl by vědět, co se stalo, a já mu to nemohu říct, Lucivare. Nemohu. Tak moc by se zlobil a musel by znovu bojovat s Temnou radou a oni by mu způsobili další nepříjemnosti.“

Podle toho, jak smýšlel Lucivar, by bylo jedině dobře, kdyby její otec vybuchl ve vraždící zuřivost kvůli tomu, co se jí stalo. Naneštěstí Jaenelle nesdílela jeho způsob myšlení. Raději si protrpí, co ji tak děsivě zničilo, než aby vyvolala nějaké problémy mezi svým milovaným otcem a Temnou radou. To mohlo vyhovovat jí a Temné radě a jejímu tatínkovi, ale nevyhovovalo to jemu.

„Takhle to není moc dobré, Kočičko,“ pravil a snažil se mluvit potichu. „Buď mi povíš, co se stalo, nebo tě seberu a hned teď tě vezmu ke tvému otci.“

Jaenelle odfrkla: „Nevíš, kde je.“

„Ach, jsem si jistý, že jestli udělám pořádný zmatek, někdo mi ještě rád poví, kde mám hledat válečníka a prince Dhemlanu.“

Jaenelle studovala jeho obličej. „Jsi cvok, Lucivare.“

Zase ten jeho líný a arogantní úsměv: „To už jsi pochopila při našem prvním setkání.“ Čekal ještě minutu a doufal, že ji nebude muset ponoukat, ale věděl, že nakonec to stejně bude muset udělat. „Tak o co vlastně jde, Kočičko?“

Vykrucovala se. To dokázal pochopit. Kdyby ho někdo zahnal do rohu způsobem, jakým to on provedl jí, také by se vykrucoval. Vycítil, že chce, aby mezi nimi byla nějaká fyzická vzdálenost,

než mu začne cokoliv vysvětlovat, ale on si vypočítal, že uslyší něco víc než pravdu, když ji podrží hezky u sebe na klíně.

Nakonec to vzdala, pohodila vlasy a vzdychla. „Když mi bylo dvanáct, byla jsem velice těžce zraněna…“

Tak takhle jí vysvětlovali, že ji někdo znásilnil? Že byla velice těžce zraněna?

„… a tatínek se stal mým právním poručníkem.“ Zdálo se, že se jí velice těžce dýchá a hlas jí slábl, takže přestože seděla tak blízko, musel napínat uši, aby ji vůbec zaslechl. „Probrala jsem se… vrátila se do svého těla… o dva roky později. Byla jsem… jiná, když jsem se vrátila, ale tatínek mi pomohl kousek po kousku znovu vybudovat svůj vlastní život. Našel mi učitele, dodal odvahy mým starým kamarádům, aby mě přišli navštívit, a prostě mi rozuměl.“ Hlas jí trochu ztrpkl. „Ale Temná rada si nemyslela, že tatínek je vhodným opatrovníkem pro mne, a snažili se mě vzít pryč od něj i zbytku rodiny tak jsem je zarazila a oni mě nechali u tatínka.“

Zarazila je. Lucivar přemílal v hlavě možnosti, jak je mohla zastavit. Zjevně toho neudělala dost.

„Abychom se usmířili s Radou, souhlasila jsem s tím, že každé roční období strávím jeden týden ve společnosti jedné aristokratické rodiny v Malé Terreille.“

„Což nevysvětluje, proč ses vrátila v takovém stavu,“ pravil Lucivar tiše. Třel jí paži, aby ji trochu ohřál. Potil se. Ona se stále chvěla.

„Je to jako zase znovu žít v Terreille,“ zašeptala. V očích se jí usadil ten utrápený pohled. „Ne, je to mnohem horší. Je to jako žít v…“ Odmlčela se a byla zmatená.

„Dokonce i aristokraté v Malé Terreille musí jíst,“ pravil jemně.

Oči se jí zaleskly. Hlas jí zněl dutě. „Nemohu důvěřovat tomu jídlu. Nikdy nevěř jídlu. I když ho ochutnáš, nikdy neodhalíš, že je něco špatně, až když je příliš pozdě. Nemohu spát. Nesmím spát. Ale oni tě donutí ke všemu. Lži jsou pravda a za pravdu se

trestá. Neposlušné děvče. Má nemocnou duši, když si vymýšlí takové lži.“

Mrazivá pěst se dotkla Lucivarova boku a on jen dumal, v jakých nočních můrách své vnitřní krajiny bloudí právě teď.

Vzal její bradu mezi palec a ukazováček, obrátil k sobě její obličej a donutil ji, aby se na něj dívala. „Nejsi neposlušné děvče, nejsi nemocná a nelžeš,“ pravil pevným hlasem.

Zamrkala. V jejích očích se objevil zmatek. „Cože?“

Pochopila by, kdyby jí pověděl, co mu právě vyprávěla? Pochyboval o tom. „Takže jídlo je mizerné a máš problémy se spaním. To stále ještě nevysvětluje, proč ses vrátila v tak špatném stavu. Co ještě ti provedli, Kočičko?“

„Nic,“ zašeptala a zavřela oči. Stahovalo se jí hrdlo. „Jen prostě to, že chlapci čekají, že je budu líbat a…“

„Čekají *co?*“ zavrčel Lucivar.

„Já… jsem fri… frigidní a …“

„Frigidní!“ zahromoval Lucivar a ignoroval její vyplašené vyjeknutí. „Je ti sedmnáct let. Ti machrující zkurvysynové by si na tobě neměli zkoušet vůbec *nic,* co by jen otevíralo problém, zda jsi nebo nejsi ‚frigidní‘. A kde ve jménu Pekla byly všechny gardedámy?“

Zuřivě houpal křeslem, jednou rukou ji hladil po vlasech a druhá paže ji ochranářsky objímala. Zajekla bolestí, když ji náhodou v jedné chvíli stiskl ruku až přespříliš, ale díky tomu se probral z rudého bludiště. Zamumlal něco na omluvu, poposunul si ji na klíně a zvolil volnější tempo houpání. Po několika minutách zavrtěl hlavou.

„Frigidní,“ řekl s nádechem odporu. „No, Kočičko, jestli tě chtějí oslintávat, osahávat a mačkat a tobě se to nelíbí, a oni z toho pak učiní definici frigidity, pak jsem také frigidní. Nemají žádné právo tě takhle využívat a nezáleží na tom, co říkají. Každý muž, který ti něco takového řekne, si zaslouží nůž mezi žebra.“ Pozorně si ji prohlédl a pak zavrtěl hlavou. „Asi je to pro tebe těžké vykuchat chlapa. To je v pořádku. Pro mě ne.“

Jaenelle si ho prohlížela s široce otevřenýma očima.

Zajel jí rukou dozadu na krk a jemně jí ho masíroval. „Poslouchej mě, Kočičko, protože já to řeknu jen jednou. Jsi ta nejjemnější Paní, s jakou jsem se kdy setkal, a nejdražší přítelkyně, jakou mám. Kromě toho tě miluji jako bratr a kterýkoliv bastard, co bude chtít ublížit mé sestřičce, se bude muset zodpovídat mně."

„To nemůžeš," zašeptala. „Ta dohoda…"

„Nejsem součástí té zatracené dohody." Trochu s ní zatřásl a dumal, jak by mohl z jejích očí vyhnat ten vystrašený výraz. Pak se na ni zazubil. Udělá to, co bude muset, s jakýmkoliv kocourem, který se o ni bude chtít jen tak otírat. „Kromě toho, Paní," pravil dvorským hlasem, „jsi porušila jediný slib, co jsi mi kdy dala, a porušení slibu válečníku a princi je vážná urážka."

Z očí jí vyšlehl oheň. Téměř ucítil, jak se jí vzepjala záda a naježily všechny chloupky. Možná nemusel zacházet až tak daleko, aby z ní dostal trochu temperamentu.

„To jsem nikdy neudělala!"

„Ano, udělala. Vzdáleně si vzpomínám, jak jsem tě učil, co máš udělat…"

„Nestáli za mnou!"

Lucivar přimhouřil oči. „Ty nemáš žádného muže za přítele?"

„Jistěže mám!"

„A žádný z nich tě ještě nikdy nevzal za stodolu a neučil tě, co máš udělat s kolenem?"

Začala se až přepečlivě zabývat svými nehty.

„To jsem měl na mysli," pravil Lucivar suše. „Takže ti dávám na výběr. Jestli jeden z těch napomádovaných chlípných aristokratů udělá něco, co se ti nebude líbit, můžeš ho pěkně kolenem kopnout do koulí, anebo já mohu začít u jeho nohou a skončit s jeho krkem a zlomit mu každou kost v těle."

„To bys nemohl."

„To není zase až tak těžké. Už jsem to párkrát udělal."

Počkal minutu a pak jí poklepal po bradě. Zavřela pusu.

Pak se zdálo, jako by se ponořila sama do sebe. „Ale, Lucivare," pravila mdle, „co když je to moje chyba, že se vzruší a potřebuje úlevu?"

Odfrkl si a pobavilo ho to: „Tomu snad nevěříš, že ne?"

Její oči se zúžily jen ve štěrbiny.

„Nevím, jak to chodí v Kaeleeru, ale v Tereille to bývalo tak, že se mladý muž zaregistroval v Rudém měsíci a tam se mu dostalo nejen ‚úlevy', ale také se naučil, jak si za třicet vteřin zapíchat."

Vydala ze sebe zajímavý zvuk, který mohl být i potlačovaným smíchem.

„A i když si nemohli dovolit Rudý měsíc, mohli dosáhnout ‚úlevy' velice snadno."

„Jak?"

Lucivar potlačil úšklebek. Získat její pozornost bylo někdy tak snadné, jako když se před kotětem vypustilo klubíčko příze. „Nejsem si jistý, jestli je starší bratr tím správným člověkem, který by ti to měl vysvětlit," pravil toporně.

Studovala ho: „Ty nemáš rád sex, viď?"

„Soudě dle vlastní zkušenosti, tak ne." Hladil jí prsty a cítil potřebu být upřímný. „Ale vždycky jsem si myslel, že kdybych se mohl starat o nějakou ženu, bylo by to báječné dát jí i takový druh potěšení." Otřásl se a postavil na nohy. „Dost už toho. Potřebuješ se najíst a získat zpátky trochu síly. Máme hovězí polévku a bochník čerstvého chleba."

Jaenelle zbledla: „Neudržím to v žaludku. Je to tak pokaždé, když…"

„Zkus to."

Když se posadili k jídlu, podařilo se jí sníst tři lžíce polévky a jedno sousto chleba a už utíkala do koupelny.

Lucivara také přešla chuť, tak sklidil ze stolu. Naléval polévku zpátky do hrnce, když se do kuchyně vetřel Smoke.

Lucivare?

Lucivar zvedl svou misku s polévkou: „Chceš trochu tohohle?"

Smoke ignoroval nabídku. *Teď přijdou zlé sny. Ubližují Paní. Nemluví s námi, nechce nás vidět, nechce žádné muže. Nejí, nespí, chodí, chodí, chodí, vrčí na nás. Špatné sny teď, Lucivare.*

Přicházejí ty špatné sny vždycky po takové návštěvě? zeptal se Lucivar a zúžil své myšlenky na tenké vlákno.

Smoke vycenil zuby a zavrčel. *Vždycky.*

Lucivarovi se sevřel žaludek. Takže to neskončí tím, že opustí Malou Terreille. *Jak dlouho?*

Příbuzný neměl plynulý pojem o čase, ale alespoň rozlišoval hlavní dělení na den a noc. Smoke pohodil hlavou. *Noc, den, noc, den… možná noc.*

Takže ona stráví dnešní noc a další dva dny ve snaze vymanit se z nočních můr, které se vznáší na okraji jejího vědomí a budou trápit už beztak zmožené tělo. Nemilosrdně ji budou mučit, až zkolabuje, protože nebude jíst, pít a nedostane se jí odpočinku. Jaké druhy snů by mohly dovést mladou ženu k takové masochistické krutosti?

Zjistil to hned první noc.

Změna v jejím dýchání ho probrala z lehkého spánku. Vzepřel se na jedné paži a sáhl jí na rameno.

Nemůže se vzbudit, když přijdou zlé sny. Smoke stál u nohou postele a očima se vpíjel do měsíčního světla.

Proč?

Nevidí nás. Neslyší nás. Jenom sny.

Lucivar zanadával. Jestli každý zvuk a každý dotek prosákl do krajiny snů…

Jaenellino tělo se prohnulo jako pevně natažený luk.

Zkoumal napjaté a sevřené svaly a znovu zanadával. Ráno ji bude bolet celé tělo.

Napětí v jejím těle povolilo. Schoulila se na matraci, škubala sebou, sténala a byla zalitá potem.

Musel ji vzbudit. I kdyby ji měl hodit do studené sprchy nebo se s ní až do rána procházet po louce, chystal se ji probudit.

Natáhl se po ní… a ona začala vyprávět.

Každé slovo byla fyzická rána, jak vyplouvaly vzpomínky na povrch.

Měl skloněnou hlavu a několikrát sebou trhl; poslouchal, když mluvila o Marjaně, Myrol a Rebecce, Dannie a zejména o Rose. Naslouchal hrůzám, které to dítě snášelo v místě zvaném Šípov. Zaslechl jména mužů, kteří jí ubližovali, kteří tam ubližovali všem. A trpěl s ní, když znovu prožívala znásilnění, které ji protrhlo fyzicky a roztříštilo jí mysl, znásilnění, které ji zoufale nutilo udělat silnou čáru mezi tělem a duchem.

Když se znovu nořila do té propasti mimo dosah, jednou se nadechla, přerývaně vydechovala, zamumlala jméno a ztichla.

Několik minut ji ještě pozoroval, až si byl dostatečně jistý, že už zase hluboce spí. Pak odešel do koupelny a tiše se vyzvracel.

Vypláchl si ústa, jako kočka se vplížil do kuchyně a tam si nalil pořádného panáka whisky. Nahý vyšel ven na verandu a nechal noční vzduch, aby mu osušil pot z pokožky, zatímco upíjel nápoj.

Smoke vyšel z chaty a postavil se tak blízko, že jeho kožich lechtal Lucivara na nahé noze. Dva mladí vlci zůstávali schoulení v zadním konci verandy.

Ona si na to nikdy nevzpomene, že ne? zeptal se Lucivar Smokea.

Ne. Temnota je laskavá.

Možná jen nebyla ještě připravená přijmout tyto vzpomínky. On ji do nich rozhodně nutit nebude. Ale měl nepříjemný pocit, že jednou přijde den, kdy někdo nebo něco silou tyto dveře otevře a ona se bude muset s minulostí nějak vypořádat. Do té doby bylo pár věcí, které může provést v naprosté tichosti − a doufal, že mu odpustí.

Slyšel bolest, když vyprávěla o mužích, kteří jí ubližovali.

Ale jen jedinkrát se zmínila o Daemonovi a jeho jméno znělo jako slib, jako pohlazení.

Zaháněl slzy a měl pocit viny. Lucivar dopil whisky a otočil se, aby se vrátil zase dovnitř.

2. Kaeleer

Lucivar se posadil na pařez stromu, který označoval polovinu procházky. Léto bylo pryč. Léčení se podařilo. Před dvěma dny se mu úspěšně podařilo přeletět dráhu Khaldharon. Včera šli s Jaenelle na ostrovy Fyreborn, kde si hráli s dráčky, kteří tam žili. Rád by strávil dnešek šťastným lenošením, ale když se ráno vrátili, Jaenelle hned po návratu něco donutilo vyjít z chaty. Vyhýbala se otázkám, což mu napovědělo, že to má něco společného s ním.

Inu, když se nedá kotě nalákat na klubíčko příze, určitě se podaří Jaenelle vyprovokovat rychlým ponořením do vany se studenou vodou.

„Mohla jsi mě varovat, Kočičko."

Jaenelle se naježila. „*Říkala jsem* ti, aby sis hlídal úhel, když jsi tak padnul do té vlny." Oči jí spočinuly na jeho pravém boku. Skousla si spodní ret. „Lucivare, ta rána vypadá opravdu ošklivě. Jsi si jistý…"

„Nemluvil jsem o té vlně," procedil Lucivar mezi zuby. „Mluvil jsem o tom kyselém ovoci."

„Ach tak." Jaenelle se posadila blízko pařezu. Podívala se na něj kosým pohledem. „No, myslela jsem, že už ten název je dostatečným varováním, aby se člověk prostě jen tak do jedné nezakousl."

„Měl jsem žízeň. Ty jsi mi řekla, že jsou velice šťavnaté."

„To tedy jsou," Jaenelle to zdůraznila tak rozumně, že jí chtěl dát ránu. Objala si pažemi kolena. „Na draky jsi udělal opravdu dojem těmi zvuky, co jsi vydával. Dumali, zda předvádíš teritoriální značkování anebo se chceš s někým pářit."

Lucivar se otřásl, když si připomněl, jak se zakousl do toho kousku, který trefně nazývali ovocem. Šťavnaté, to ano. Když se do toho zakousl, měl plná ústa šťávy, která byla zpočátku krásně sladká, ale po chvilce tak zkysla, až se mu kroutily zuby a svíralo hrdlo. Začal dupat a výt tak nahlas, že teď docela chápal, proč si draci mysleli, že jim předvádí nějaký érijenský rituál. Aby bylo

představení dokonalé, draci začali všichni přežvykovat to ovoce, zatímco Jaenelle to jen jemně ožužlávala a pozorovala jeho doširoka rozevřené oči.

Malá zrádkyně. Seděla dost blízko, aby na ni dosáhl, důvěřivá bláznivka. Žádné zbraně. Použil by jenom ruce. Uškrcení by bylo moc rychlé, až příliš trvalé. Jen tak ji přehnout přes koleno a napráskat jí na zadek, až by mu zrudla ruka…

Přesunula boky, takže byla mimo jeho dosah.

Lucivar obnažil zuby v úsměvu, protože si uvědomil, proč se odtáhla.

Posunula se ještě dál a začala trhat trávu. „Jednou jsem to přinesla paní Bealové," řekla potichu.

Lucivar si prohlížel louku. Za uplynulé tři měsíce si vyslechl spoustu příběhů o kuchařce, která pracovala pro Jaenellinu rodinu. „Řekla jsi jí, co je to zač?"

„Ne." Malý a potěšený úsměv zkroutil Jaenelle rty.

Zaťal zuby. „Co se stalo?"

„No, tatínek se mě vyptával, jestli mám nějaké vysvětlení, proč vycházejí z kuchyně takové zvuky, a já jsem mu odpověděla, že opravdu vím, proč se tak děje, a on řekl ‚Aha', nacpal mě do jednoho z našich soukromých kočárů a požádal Kharyho, aby mě odvezl do domu Morghann, protože Scelt je na opačné straně říše."

Lucivar se snažil udržet poklidný výraz, sevřel si pravou ruku nad levým zápěstím tak silně, až to zabolelo. Pomohlo to.

„Následující ráno paní Bealová zahnala tatínka do rohu jeho studovny a vyprávěla mu, že jsem jí dala vzorek nového druhu ovoce, že o tom přemýšlela a rozhodla se, že by tím ochucovala některá svá běžná jídla a že by uvítala takové ovoce v kuchyni. Pak postavila proutěný košík tatínkovi na stůl a tatínek jí musel říct, že neví, odkud to ovoce pochází, a paní Bealová zdvořile zdůraznila, že já to určitě vím, a tatínek jí zdvořile zdůraznil, že momentálně nejsem doma, a paní Bealová navrhla, že by mě měl on i s tím proutěným košíkem vyhledat a donést domů požadované ovoce. Tak mě našel, a protože ostrovy Fyreborn jsou

dost blízko našeho teritoria, tak jsme jí to přinesli a paní Bealové teď závidí mnoho kuchařů, jak dokáže dodat připravovaným jídlům tak jedinečnou chuť.“

Lucivar se podrbal na hlavě a pak si zase uhladil černé vlasy, které mu padaly na ramena. „Předčí paní Bealová svým postavením tvého otce?“

„To ani náhodou,“ pravila Jaenelle ostře a pak už mírněji dodala: „Je to prostě v tom, že je trochu… *rozsochatá*.“

„Rád bych se s paní Bealovou setkal. Myslím, že jsem zamilovaný.“ Podíval se na vyděšený výraz Jaenelle, seskočil z pařezu a bláznivě se usmál. Zasmál se ještě hlasitěji, když do něj dloubla a pravila ustaraně: „Ty jsi žertoval, že ano, Lucivare? Lucivare?“

S výsknutím ji strhl na sebe a objal ji pažemi dost silně, aby ji udržel, a dost volně, aby nezačala panikařit. „Ty bys měla být Érijenka,“ pravil, když se dostatečně vysmál. „Máš na to tu správnou drzost.“

Pak jí odhrnul vlasy z obličeje. „Co se děje, Kočičko?“ zeptal se tiše. „Co hořkého teď budu muset spolknout, když jsi mě nejdříve tak hezky pobavila?“

Jaenelle zkoumala jeho klíční kost. „Už ses uzdravil.“

Téměř vycítil její odpor. „A co?“

Odvalila se od něj a vyskočila na nohy; byl to pohyb tak elegantní, že žádné zkrocené zvíře by ho nebylo schopno.

Také pomalu vstal, zamával křídly, aby je očistil od prachu a kusů trávy, posadil se znovu na pařez a čekal.

„I po válce mezi Terreille a Kaeleerem lidé přicházeli branami,“ pravila Jaenelle tiše a očima hleděla na horizont. „Většinou ti, kteří se narodili na špatném místě a hledali ‚domov‘. A mezi Terreille a Malou Terreille se vždycky trochu obchodovalo.

Před několika lety Temná rada rozhodla dovolit otevřenější kontakty s Terreille a začali proudit aristokraté čisté krve, aby si prohlédli říši Stínů. Počet níže postavených příslušníků čisté krve, co chtěli emigrovat do Kaeleeru, měl varovat Radu před tím, jak

vypadají dvory v Terreille, ale Malá Terreille vřele rozevřela náruč, aby navázala pouta s blízkými. Nicméně Kaeleer není Terreille. Zákonům čisté krve a protokolu se dá… rozumět odlišně. Příliš mnoho lidí z Terreille odmítlo pochopit, že co jim procházelo v Terreille, se v Kaeleeru netoleruje, a takoví lidé zemřeli. Před rokem v Dharu tři muži z Terreille znásilnili mladou čarodějnici jen tak z legrace. Znásilnili ji tak, že jí úplně zničili mysl, a nenašel se nikdo, kdo by vyléčil její tělo. Byla tak mého věku."

Lucivar se soustředil na své sevřené pěsti a snažil se ze všech sil je rozevřít. „Chytili ty parchanty, co to udělali?"

Jaenelle se pochmurně usmála: „Muži z Dhara ty chlapíky popravili. Pak vykázali zbývající Terreillany z Dhara a poslali je zpátky do Malé Terreille. Během šesti měsíců byla úmrtnost Terreillanů ve většině teritorií přes devadesát procent. Dokonce i v Malé Terreille jich zemřela více než polovina. Vzhledem k tomu, že taková krveprolití napjala dobré vztahy mezi říšemi, Temná rada přijala určitá pravidla pro přistěhovalce. Teď jakýkoliv Terreillan, který se chce přistěhovat, musí sloužit čarodějnici v Kaeleeru k její plné spokojenosti po určitou stanovenou dobu. Příslušníci čisté krve, kteří nemají drahokamy, musí sloužit osmnáct měsíců. Ti se světlými drahokamy musí sloužit tři roky a ti s temnějšími drahokamy musí sloužit pět let. Královny, válečníci a princové všeho druhu spadají do pětiletého období."

Lucivarovi se začínalo dělat špatně. Roztřáslo se mu tělo. Cítil k tomu nestrannou sympatii. K *její plné spokojenosti*. To znamenalo, že ta mrcha mu mohla udělat cokoliv, a on si to musel nechat líbit, pokud chtěl zůstat v Kaeleeru.

Pokusil se zasmát. Čišela z toho panika.

Klekla si vedle něj a nervózně ho hladila. „Lucivare, to nebude tak zlé. Skutečně. Královny… sloužit v Kaeleeru není jako sloužit v Terreille. Znám všechny královny v teritoriích. Pomohu ti najít někoho, kdo se k tobě bude hodit, nějakou, které budeš sloužit s radostí."

„Proč nemohu sloužit tobě?“ Položil jí ruce na ramena, protože ji potřeboval jako kotvu, když se bránil proti bolesti a panice. „Máš mě ráda − alespoň po většinu času. A vycházíme spolu báječně.“

„Ach, Lucivare,“ řekla jemně Jaenelle a vzala jeho obličej do rukou. „Vždycky jsem tě měla ráda. I když jsi byl strašně protivný. Ale měl bys mít zkušenosti se službou na kaeleerském dvoře.“

„Za rok, za dva budeš zakládat svůj vlastní dvůr.“

„Nebudu mít žádný dvůr. Nechci mít takový druh moci nad životem jiných lidí. Kromě toho ty mi nechceš sloužit. Nic o mně nevíš, nerozumíš…“

Ztratil trpělivost. „Cože? Že jsi Čarodějka?“

Vypadala šokovaně.

Třel jí ramena a pronesl suše: „Když ve svém věku nosíš černé drahokamy, je to naprosto jednoznačné, Kočičko. Kromě toho jsem pochopil, kdo jsi a co jsi zač, už v první chvíli, když jsem tě potkal.“ Pokusil se usmát. „Tu noc, co jsme se sešli, žádal jsem Temnotu o silnou Královnu, pro kterou bych s hrdostí sloužil, a najednou jsi tam byla. Samozřejmě, byla jsi o trochu mladší, než jsem si představoval, ale nic jsem si z toho nedělal. Kočičko, prosím tě. Čekal jsem celý život na to, až ti budu moci sloužit. Udělám, cokoli budeš chtít. Prosím, neposílej mě pryč.“

Jaenelle zavřela oči a opřela si hlavu o jeho hrudník. „To není tak snadné, Lucivare. I když dokážeš přijmout, co jsem zač…“

„Já *skutečně* přijímám, co jsi zač.“

„Jsou tu další důvody, proč bys mi nemusel chtít sloužit.“

Něco uvnitř něj se uklidnilo. Pochopil, že je zvykem projít nějakou zkouškou nebo obstát ve výzvě, aby si získal takové privilegium. Ať už si to uvědomovala nebo ne, nabízela mu šanci. „Kolik?“

Podívala se na něj prázdným pohledem.

„Kolik důvodů? Řekni mi počet, hned teď. Když je přijmu, pak si mohu vybrat, že ti budu sloužit. To je spravedlivé.“

Podivně si ho prohlédla. „A budeš upřímný sám k sobě a také ke mně, jestli je dokážeš skutečně přijmout?“

„Ano.“

Odtáhla se od něj, ale seděla na dosah. Po několika minutách napjatého mlčení řekla: „Tři.“

Tři. Ne tucet nebo tak, aby se to dalo nějak okecávat. Prostě tři. Což znamenalo, že to musel brát naprosto vážně. „Tak dobře. Kdy?“

Jaenelle se postavila na nohy. „Teďka. Zabal vak a připrav se na přenocování.“ Zamířila do chaty rychlým tempem.

Lucivar ji následoval, ale nesnažil se s ní držet krok. Tři zkoušky určí pět let jeho dalšího života.

Bude spravedlivá. Ať už se jí výsledek bude líbit nebo ne, bude spravedlivá. A stejně tak on se bude opravdu snažit.

Když došli do chaty, vlci ho přiběhli přivítat a nabídli chlupatou útěchu adoptovanému členu své smečky.

Lucivar zabořil prsty do jejich kožichů. Kdyby musel sloužit někomu jinému, uviděl by je ještě někdy?

Bude čestný. Nezneužije důvěru, kterou do něj vložila.

Ale měl v plánu zvítězit.

3. Kaeleer

Lucivarovi bušilo srdce o hrudník. Ještě nikdy nebyl uvnitř Tvrze, ani na vnějším nádvoří. Zparchantělý míšenec nebyl dost dobrý, aby do takového místa vůbec vstupoval. Kdyby se nenaučil v érijenských loveckých táborech ničemu jinému, tak se poučil, že vůbec nezáleží na tom, jaké drahokamy člověk nosí nebo jak zručný je se zbraněmi, ale jeho původ ho činí nehodným byť jen lízat boty někomu, kdo žije v Ebon Askavi, v Černé hoře.

Tak teď byl tady, kráčel vedle Jaenelle masivními komnatami s klenutými stropy, přes otevřená nádvoří a zahrady, labyrintem širokých chodeb a mravenčení mezi lopatkami na zádech vypovídalo, že je sledován od okamžiku, co vstoupil do Tvrze.

Něco, co probíhalo kamenem, skrývalo se ve stínech, vytvářelo to stíny na místech, kde stíny být nemohly. Nebylo to nenávistné − alespoň zatím ne. Ale příběhy o tom, co střežilo Tvrz, byly povídačkami k táborákům, které děsily chlapce, že pak nemohli spát.

Lucivar trhl rameny a následoval svou Paní.

Ve chvíli, kdy vstoupili do vyšších pater, která vypadala více obydlená, Lucivar začal toužebně pohlížet na lavičky a židle, které lemovaly chodby, a doufal, že se bude moci brzy napít vody z další vestavěné fontánky nebo dekorativního vodopádu, ke kterému přicházeli.

Jaenelle neřekla vůbec nic od chvíle, co vystoupili z přistávací pavučiny na vnějším nádvoří. Její mlčenlivost byla chápající, ale nikoliv útěšná. Bral to tak, že Ebon Askavi je domovem Čarodějky. Pokud jí slouží, musí se přizpůsobit podmínkám tohoto místa, aniž by se o ni opíral.

Došla na křižovatku chodeb, pohlédla doleva a usmála se.

„Zdravím tě, Draco. Tohle je Lucivar Yaslana. Lucivare, tohle je Draca, správkyně Tvrze."

Psychická vůně Dracy byla plná dlouhověkosti a prastaré temné síly, která ho znervózňovala stejně tak jako hadí rysy jejího zevnějšku. Uctivě se jí poklonil, ale byl příliš nervózní na to, aby řádně pozdravil.

Její oči, které nikdy nemrkaly, si ho prohlížely. Zahlédl záchvěv emoce, což ho znervóznilo ještě víc. Z nějakého důvodu ji to pobavilo.

„Takže konečččně jsssi přišššel," pravila Draca. Když Lucivar neodpovídal, obrátila se na Jaenelle. „On ssse ssstydí?"

„To sotva," řekla Jaenelle suše a vypadala, že se baví. „Ale myslím, že je toho na něj moc. Provedla jsem ho celou Tvrzí."

„A on sssstále ssstojí na nohou?" od Dracy to zaznělo, že to velmi dobře chápe.

Lucivar by ocenil její pochopení mnohem víc, kdyby se mu tak strašně netřásly nohy.

„Máme tu hosssty. Učenccce. Budete ssssi přát obědvat v sssoukromí?“

„Ano. Děkuji ti,“ odpověděla Jaenelle.

Draca ustoupila stranou a v jejích pohybech byla obezřetná a starobylá elegance. „Připravím vám věccci na další cessstu.“ Ještě jednou se zadívala na Lucivara. „Vítej, princi Yassslano.“

Jaenelle ho vedla dalším bludištěm chodeb. „Je tu ještě někdo jiný, s kým tě chci seznámit. Pak už bude mít pro tebe Draca nachystaný hostinský pokoj s vířivou koupelí. To ti udělá na dobře na unavené svaly na nohou.“ Bádala v jeho obličeji. „Zastrašila tě?“

Slíbil jí upřímnost: „Ano.“

Jaenelle zavrtěla hlavou a byla bezradná a zmatená: „To říká úplně každý. Já to nechápu. Je to báječná osoba, počkej, až ji poznáš víc.“

Pohlédl na její drahokam, který jí visel ve výstřihu ve tvaru V u jejího přiléhavého černého svetru, a rozhodl se, že jí to nebude nijak vysvětlovat.

Po dalším dlouhém schodišti a dalších zatáčkách se Jaenelle nakonec zastavila před jedněmi dveřmi. Upřímně doufal, že její cíl je za nimi. Dveře se otevřely a za nimi končila další chodba. Z místnosti vycházely hlasy, nadšené a horlivé, ale ne zlostné. To byli patrně ti učenci.

Jaenelle ignorovala hlasy, otevřela dveře a vstoupili do jedné z částí knihovny na Tvrzi. Jednu stranu místnosti vyplňoval obrovský stůl z černého dřeva. Na druhé straně byla pohodlná křesla a mezi nimi stály stolečky. Zadní stěna byla vytvarovaná do oblouků, v nichž byly vyrovnané stohy knih. Pod posledním obloukem byly dveře.

„Zbytek knihovny tvoří všeobecné příručky, magie, folklór a historie,“ vykládala mu Jaenelle. „Jsou tu věci, které si může přijít půjčit kdokoliv. Tato místnost obsahuje starší referenční příručky, které se mohou používat jen s povolením od Geoffreye.“

„Geoffrey?“

„Ano?“ ozval se tichý baryton.

Byl to ten nejbělejší obličej, jaký kdy Lucivar spatřil. Pokožku měl jako leštěný mramor, jinak měl černé oči, černé vlasy, černé oblečení a temně rudé rty, které ho zneklidňovaly a on nevěděl proč. Ale s jeho psychickou vůní bylo něco v nepořádku, byla nevysvětlitelně jiná. Téměř jako by ten muž nebyl…

Strážce.

To slovo udeřilo Lucivara, až mu zamrzl dech v plicích.

Strážce. Jeden z živoucích mrtvých.

Jaenelle je představila. Pak se na Geoffreyho usmál. „Proč se trochu víc neseznámíte? Mám tu něco, co potřebuji vyhledat."

Geoffrey vypadal ztrápeně. „Řekni mi alespoň název toho svazku, než odejdeš. Minule jsem tvému otci nedokázal říct, když jsi ‚potřebovala něco vyhledat', tak mi odříkal několik výmluvných frází, při kterých bych zrudl, kdybych mohl."

Jaenelle poplácala Geoffreyho po rameni a políbila ho na tvář. „Přinesu tu knihu sem a dokonce ti označím stránku."

„To je od tebe opravdu laskavé."

Jaenelle se zasmála a zmizela ve stozích knih.

Geoffrey se obrátil na Lucivara: „Tak. Konečně jsi přišel."

Proč s ním všichni jednali, jako by na něj čekali?

Geoffrey zvedl karafu. „Dal by sis trochu yarbarahu? Nebo nějaké jiné občerstvení?"

S určitými problémy našel Lucivar hlas: „Yarbarah, to by šlo."

„Už jsi někdy pil yarbarah?" zeptal se Geoffrey pobaveně.

„Pije se na některých érijenských oslavách." Bylo samozřejmé, že některá z lahví používaných na takových oslavách, obsahovala krvavé víno. Povšiml si s obavami, jak Geoffrey naplnil a ohřál dvě sklenice.

„Je to jehněčí," pravil Geoffrey, podal jednu sklenici Lucivarovi a usadil se do křesla u stolu. Lucivar se vděčně zabořil do křesla proti němu a usrkl yarbarahu. V té směsi bylo více krve, než byl zvyklý na slavnostech, to víno bylo mnohem krvavější.

„Jak ti to chutná?" V Geoffreyových očích to zajiskřilo.

„Je to…" Lucivar hledal nějaká mírná slova, jak by to popsal.

„Jiné," dokončil Geoffrey. „Má to určitou danou chuť, ale my to tady pijeme z jiných důvodů než ceremoniálních."

Strážce. Byla ta krev smíchaná s vínem ještě také lidská? Lucivar znovu polkl a rozhodl se, že nebude zvědavý a nebude se vyptávat.

„Proč jsi ještě nikdy nezašel do Tvrze, Lucivare?"

Lucivar postavil sklenici na stůl. „Měl jsem takový dojem, že míšenci a bastardi by tu nebyli vítaní."

„Aha," pravil Geoffrey mírně. „S výjimkou těch, kteří se o Tvrz starají, kdo má právo rozhodnout, kdo je tu vítaný a kdo ne?"

Lucivar se přiměl vydržet pohled Geoffreových očí. „To já jsem míšenec a bastard," řekl znova, jako by se tím všechno vysvětlovalo.

„Míšenec." U Geoffeye to znělo, jako když to slovo neustále válí na jazyku. „Když to říkáš takhle, zní to urážlivě. Možná by byl mnohem přesnější obrat k takovému vyjádření dvojí pokrevní linie." Opřel se dozadu a sklenici držel v obou rukách. „Už tě někdy napadlo, že bez té druhé krevní linie by z tebe nebyl takový muž, jakým ses stal? Že bys neměl tak pronikavou inteligenci a sílu, jakou máš?" Kývl sklenicí na Lucivarův ebonitově tmavošedý drahokam. „Že bys nikdy nemohl nosit takový drahokam? Přestože jsi Érijen, Lucivare, jsi také synem svého otce."

Lucivar strnul. „Vy znáte mého otce?" zeptal se sevřeným hlasem.

„Jsme dlouholetí přátelé."

Bylo to tady, přímo před ním. Stačilo se jen zeptat.

Dvakrát se pokusil a potřetí se mu podařilo vydat jediné slovo: „Kdo?"

„Princ Temnoty," pravil Geoffrey mírně, „Nejvyšší pán Pekla. Je to Saetanova krev, co ti víří v žilách."

Lucivar zavřel oči. Není divu, že jeho paternita nebyla nikdy zaregistrovaná. Kdo by kdy uvěřil nějaké ženě, která by tvrdila, že ji oplodnil Nejvyšší pán? A i kdyby jí někdo *věřil*, představte si tu

paniku, jakou by to vyvolalo. Saetan se stále ještě prochází po říších. Matko noci!

Dozvěděl se někdy Daemon, kdo je počal? Ten by *měl* potěšení z této pokrevní linie.

Ta myšlenka jím jenom prosvištěla. Pak ji zastavil.

Alespoň tu byla jedna věc, kterou si mohl být jistý. Možná. Podíval se na Geoffreye a bál se jeho odpovědi. „Přesto jsem bastard."

Geoffrey vzdychl. „Jen s velkou neochotou ti beru kus pevné půdy pod nohama, ale ne, nejsi. Nechal tě formálně zaregistrovat den poté, co ses narodil. Tady, v Tvrzi."

Nebyl bastard. Oni… „Daemon?" Řekl to nahlas?

„Také zaregistrován."

Matko noci. Nebyli bastardi. Dával si všechny souvislosti dohromady, snažil se najít pod nohama tu pevnou zem, která se pod ním měnila v pohyblivé písky. „Nezáleží na tom, když o tom nikdo jiný neví."

„Snažili se tě někdy vyprovokovat, abys jim byl chovným hřebcem, Lucivare?"

Provokovaný, nucený, uvězněný, potrestaný, nadopovaný, zbitý. Dokázali ho zneužívat, ale nikdy nedovolil, aby z něj byl chovný hřebec. Nikdy nevěděl, jestli je to jen fyzický důvod, nebo ho nějak vlastní zuřivost udržovala sterilním. Někdy dumal, proč tolik chtějí právě jeho semeno. Patrně věděli, kdo počal jeho, a s potenciální silou, jakou by mohl mít jeho potomek… Ano, dělali si nadějné vyhlídky, že v určitých sabatech zaseje své sémě, v konkrétních aristokratických rodinách s chabnoucími krevními liniemi.

Napil se yarbarahu. Studený byl dost hustý. Otřásl se a zakašlal a dumal, jestli se mu nezvedne žaludek.

Objevila se sklenice vody a další karafa. „Na, tady máš," pravil Geoffrey, když rychle plnil sklenici vodou a podával ji Lucivarovi do rukou. „Věřím, že pro takový druh šoku je mnohem vhodnější panák whisky."

Whisky mu vyčistila ústa a pálila ho až v žaludku. Natáhl sklenku pro další dávku.

Když dopil čtvrtou sklenku whisky, stále ještě se třásl, ale také se cítil zmatený a otupělý. Ta zmatenost a otupělost se mu líbily.

„Co jsi to provedl Lucivarovi?“ zeptala se Jaenelle a postavila na stůl knihu. „Myslela jsem si, že já jsem jediná, kdo ho přinutí, aby vypadal a choval se takhle.“

„Zmatený a otupělý,“ zamumlal Lucivar a opřel si svou hlavu o její.

„To vidím,“ odpověděla Jaenelle a plácla ho.

Obklopilo ho hebké teplo. To byl také moc hezký pocit.

„Pojď, Lucivare,“ řekla Jaenelle. „Strčíme tě do postele.“

Nechtěl, aby si myslela, že čtyři mizené sklenky whisky ho skolí pod stůl, takže se postavil.

Místnost se mu začala motat před očima v podivných a nepředvídatelných kruzích a on si pak už pamatoval jasně jen Geoffreyův jemný úsměv a porozumění v Jaenelliných očích.

4. Kaeleer

Jaenelle byla dávno pryč, když se dalšího rána probudil s bolestí hlavy a citovým zmatkem. Když zjistil, že ho nechala ve Tvrzi, málem ji za to nenáviděl a tiše ji obviňoval, že je chladná, krutá a bezcitná.

Strávil další dva dny, co byla pryč, zkoumáním Tvrze a hory zvané Ebon Askavi. Vracel se na jídlo, protože se očekávalo, že s ním budou mluvit, jen když si to on bude přát, a každý večer se vracel do svého pokoje. Vlci mu nabídli tichou společnost. Hladil je a pročesával a nakonec položil otázku, která ho trápila.

Ano, pověděl mu Smoke váhavě, Lucivar opravdu plakal. Bolest srdce. Bolest z toho, že se chytil do pasti. Paní ho hladila, hladila a zpívala, zpívala.

Pak to tedy bylo něco víc než sen.

V jednom ze snů, který černá vdova tak pěkně utkala, Jaenelle potkala chlapce, jakým tehdy byl, a vysála mu jed ze zraněné duše. Plakal za toho chlapce, kvůli věcem, které mu nedovolili dělat, kvůli tomu, čím nemohl být. Ale neplakal za toho muže, který se z něj stal. „Ach, Lucivare," řekla mu lítostivě, když se procházeli krajinou snů. „Dokážu vyléčit jizvy na tvém těle, ale nedokážu vyléčit jizvy na tvé duši. Ani tvoje, ani svoje. Musíš se s nimi naučit žít. Zvolil sis, že budeš žít a necháš je za sebou."

Nic dalšího z toho snu si nepamatoval. Možná to tak nebylo zamýšleno. Ale právě proto neplakal za muže, který se z něj stal.

~ ~ ~

Lucivar a Jaenelle stáli na zdi jednoho z vnějších nádvoří Tvrze a dívali se dolů do údolí.

Jaenelle ukázala na vesnici pod nimi. „Riada je největší vesnicí v Eboh Rihu. Agio je na severní straně údolí. Doun je na jižní straně. Je tu také několik vesnic landenů a dost velké množství farmářů, jak čisté krve, tak landenů." Stáhla si z obličeje prameny vlasů, které se jí uvolnily. „V blízkosti Dounu je veliký kamenný dům. Je obklopený kamennou zdí. Nemůžeš ho minout."

Čekal. „Tam se teď vydáme?" zeptal se nakonec.

„Já se vrátím do chaty. A ty půjdeš do toho domu."

„Proč?"

Oči stále upírala do údolí. „Žije tam tvoje matka."

~ ~ ~

Veliký, třípatrový kamenný dům. Nízká zídka oddělující dva akry obhospodařené půdy od trávy a lučního kvítí. Zeleninová zahrádka, bylinková zahrádka, květinová zahrádka, skalka. V jednom rohu stálo několik stromů, které šeptaly „les".

Solidní místo, které by ho mohlo přivítat. Místo, které neskýtalo žádnou útěchu. Rozporuplné emoce, které byly i po tak dlouhé době stále ještě tak známé.

Sladká Temnoto, ať to není ona.

Samozřejmě že to byla ona. A on jen dumal, proč ho opustila, když byl ještě tak malý, že si na to nemohl pamatovat, a pak tolerovala jeho návštěvy, když byl mladý muž, a ani jednou se mu nezmínila, že je jeho matkou.

Otevřel dveře do kuchyně dokořán, ale zůstal venku. Dokud nepřestoupí práh, neuvědomí si, že je tady. Kolikrát jí navrhoval, že by měla rozšířit teritoriální štít ještě pár metrů okolo kamenných stěn, ve kterých žila, aby měla nějaké varování před vetřelci? Jedinkrát, a ona okamžitě jeho návrh zamítla.

Stála zády ke dveřím a zabývala se něčím na kuchyňském stole. Stejně ji poznal podle toho výrazného bílého pruhu v černých vlasech a podle strnulého a nazlobeného způsobu, jak se vždycky pohybovala.

Vstoupil do kuchyně: „Zdravím tě, Luthvian."

Okamžitě se otočila a v ruce držela kuchyňský nůž s dlouhou čepelí. Věděl, že to není osobní. Prostě zachytila psychickou vůni dospělého muže, tak automaticky sáhla po noži.

Zírala na něj, její zlaté oči se jí rozšiřovaly čím dál víc a plnily se slzami. „Lucivare," zašeptala. Udělala krok směrem k němu. Pak ještě jeden. Vyšel z ní vzdech, něco mezi smíchem a vzlyknutím. „Ona to dokázala. Ona to skutečně dokázala." Natáhla se po něm.

Lucivar se podíval po noži a nešel k ní.

Zmatek se rychle změnil ve zlost a ten se zase proměnil. Spatřil ten okamžik, kdy si uvědomila, že na něj míří nožem.

Luthvian zavrtěla hlavou a položila nůž na kuchyňský stůl.

Lucivar vstoupil hlouběji do kuchyně.

Její slzami se lesknoucí se oči si ho prohlížely; ne jako když léčitelka pozoruje dílo své Sestry, ale jako žena, která si skutečně dělá starosti. Přitiskla jednu chvějící se ruku ke rtům a druhou se po něm natáhla.

Plný naděje a s otevřeným srdcem spojil svou ruku s její.

A vtom se změnila. Bylo to jako vždycky, jak to dělávala od první chvíle, kdy ho jako mladíka tolerovala jako podivného mazlíčka, který se objevil na jejím prahu a měl na sobě tradiční

oblek érijenských válečníků. Bolestně mu došlo, že léčitelka a černá vdova, o které smýšlel jako o přítelkyni, nepociťovala totéž k němu od chvíle, kdy ho už nemohla nazývat „chlapcem“, a věřila tomu.

Když se teď k němu obrátila zády, byly její oči plné ostražité nedůvěry, poprvé si uvědomil, jak je vlastně mladá. Věk a dospělost se pro dlouhověké rasy staly poněkud nestálou záležitostí. Byla období rychlého dospívání a následovala období stálosti. Bílý pramen v jejích vlasech, dovednost v magii, její temperament a přístup − to všechno mu pomáhalo uvěřit, že to je dospělá žena, která přijala jeho společnost, žena o staletí starší než on. A ona byla o mnoho staletí starší − a přitom byla zrovna tak mladá, aby počala a úspěšně porodila dítě.

„Proč tolik nenávidíš érijenské muže?“ zeptal se tiše.

„Můj otec byl jedním z nich.“

Smutné bylo, že mu už nic víc nevysvětlila.

Pak ji pozoroval, jak udělala to, co už stokrát před tím − lehce změnila úhel pohledu, jak se její oči soustřeďovaly. Bylo to, jako by si vytvořila štít před pohledem, díky kterému nechala zmizet jeho křídla a on tak zůstal bez onoho jediného atributu, který odlišoval Érijeny od Dhemlanů a Hayllianů.

Spolkl hněv i malý záchvěv strachu, vytáhl kuchyňskou židli a posadil se na ni obkročmo. „I když přijdu o svá křídla, budu stále érijenským válečníkem.“

Luthvian se nervózně pohybovala po kuchyni, zvedla nůž a zasunula ho do přihrádky k ostatním nožům. „Kdybys vyrostl na nějakém místě, kde se muži učí slušnosti, namísto toho, aby se z nich stali surovci…“ Utřela si ruce o boky. „Ale ty jsi vyrůstal v loveckých táborech jako všichni ostatní. Ano, i bez křídel jsi stále érijenský válečník. Je příliš pozdě na to, aby z tebe bylo cokoliv jiného.“

Zaslechl tu zatrpklost a lítost. Zaslechl věci, které zůstaly nevyřčeny. „Když ses cítila tak silná, proč jsi něco nepodnikla?“ Hlas si zachoval neutrální. Srdce bylo tak ztrápené, jako by se mu z něj dělala kaše.

Podívala se na něj a oči prozrazovaly všelijaké emoce. Rezignace. Úzkost. Strach. Vzala židli a posadila se k němu. „Musela jsem, Lucivare," řekla a v jejím hlase byla prosba. „Byla chyba, že jsem tě dala Prythian, ale v té době jsem si myslela, že je to jediný způsob, jak tě ochráním před…"

Ním.

Dotkla se jeho ruky a pak ji odsunula, jako by se spálila. „Chtěla jsem, abys byl v bezpečí. Slíbila mi, že budeš v bezpečí," dodala trpce. Pak se jí hlas trochu rozjařil: „Ale teď jsi tady a můžeme být spolu." Zamávala rukou, utišila ho, než mohl promluvit. „Ach, já vím o pravidle o přistěhovalcích, ale už jsem tu dost dlouho na to, aby mě považovali za kaeleerskou čarodějnici. Práce by nebyla těžká a měl bys spoustu času chodit jen tak ven. Vím, že to máš rád." Usmívala se až příliš radostně. „Ani bys nemusel bydlet tady v domě. Mohli bychom postavit chatku, abys mohl mít soukromí."

Soukromí na co? dumal chladně, když se otevřely vnitřní dveře do kuchyně. Jako by na něj spadly zdi a byl spoután do řetězů.

„Co chceš, Roxie?" zeptala se rázně Luthvian.

Roxie na něj zírala a rty našpulila do úsměvu. „Kdo jsi?" zeptala se a hladově na něj hleděla.

„Do toho ti nic není," odsekla Luthvian. „Vrať se k výuce. *Hned teď*."

Roxie se na něj usmála a palcem si přejela výstřih ve tvaru V na šatech. To mu rozpálilo krev, ale ne tak, jak by si představovala.

Lucivar semkl ruce v pěsti. Za ta staletí vymazal tenhle pohled z mnoha obličejů. V tichém hlase zněl válečný oheň, ale ovládl se: „Ať ta mrcha okamžitě zmizí, než jí zlomím vaz."

Roxie se rozšířily oči šokem.

Luthvian vyskočila ze židle, vystrkala Roxie z kuchyně a bouchla dveřmi.

Jemný třas mu projížděl tělem: „Inu, teď vím, proč potřebuji soukromí. Byl bych něčím extra ve tvé škole, že? Tvé studentky

by mohly využít silného válečníka a prince. Mohla bys ujistit popudlivé rodiče, že jejich dcery by měly bezpečnou panenskou noc. Nedovolil bych si nic jiného, protože čarodějnici, které sloužím, musím sloužit k *její plné spokojenosti.*“

„Tak by to nebylo,“ trvala na svém Luthvian a chytila se za opěradlo židle. „Něco by se z toho dalo také vytěžit. U ohňů pekelných, Lucivare, ty jsi válečník a princ. Potřebuješ pravidelně sexuální úlevu, abys udržel svůj temperament v mezích.“

„Nikdy dřív jsem ji nepotřeboval,“ zavrčel, „a nepotřebuji ji ani teď. Temperament dokážu dost dobře ovládat − když si usmyslím.“

„Pak ho nemusíš ovládat tak často!“

„Ne, to nemusím. Zejména když mě někdo nutí do postele.“

Luthvian mrštila židlí o zeď. Obnažila zuby. „Nutí. Ach, ano, je to tak obtížné poskytnout trochu potěšení, že? Nutí! Říkáš to jako…“

Tvůj otec.

Toleroval její výbuchy dříve, vydržel její záchvaty už dříve. Snažil se mít pochopení. Teď se skutečně snažil ze všech sil. Nemohl pochopit jedinou věc: Proč muž jako Nejvyšší pán kdy chtěl souložit a počít dítě s takovou problematickou mladou ženou?

„Pověz mi něco o mém otci, Luthvian.“

Kuchyň náhle zaplavilo zoufalství a bezuzdný vztek. „To je pryč. S tím jsem skončila. On nepatří do našich životů.“

„Pověz mi.“

„Nechtěl nás. *Nemiloval nás.* Vyhrožoval, že ti prořízne hrdlo v kolébce, když neudělám to, co chtěl.“ Byla mezi nimi délka stolu. Stála tam, třásla se a objímala se pažemi.

Tak mladá, tak problematická. A on jí nedokázal pomoci. Zničili by jeden druhého během týdne, kdyby se pokusil zůstat tady s ní.

Věnovala mu váhavý úsměv. „Můžeme být spolu. Můžeš zůstat…“

„Už sloužím.“ Neměl v úmyslu vyřknout to tak náhle, ale bylo to laskavější, než jí říct, že jí by nikdy nesloužil.

Zranitelnost vykrystalizovala v odmítnutí a odmítnutí zamrzlo v zuřivosti. „Jaenelle,“ řekla Luthvian a její hlas byl nebezpečně prázdný. „Má zvláštní dar omotat si muže kolem malíčku.“ Objala rukama stůl. „Chceš vědět o svém otci? Běž a zeptej se vzácné Jaenelle. Zná ho mnohem lépe, než jsem ho kdy poznala já.“

Lucivar vyskočil na nohy a převrhl židli. „Ne.“

Luthvian se usmála a bylo v tom zlé potěšení: „Buď opatrný na to, jak si zahráváš s hračkami tvého pána, malý princi. Mohl by ti prostě uříznout koule. Ne že by to nějak vadilo.“

Lucivar z ní nespustil ani na chvíli oči, zvedl židli a couval k hlavním dveřím do kuchyně. Léta tréninku ho naučila dávat si pozor, než překročí práh. Ještě jeden krok. Dva.

Dveře se mu zabouchly před očima.

O chvíli později zaslechl, jak se rozbíjí nádobí o podlahu.

Zná ho mnohem lépe, než jsem ho kdy poznala já.

~ ~ ~

Bylo pozdě odpoledne, když dorazil do chaty. Byl špinavý, hladový a roztřesený z tělesné a emocionální únavy.

Přiblížil se tiše, ale nenašel odvahu vkročit na verandu, kde seděla Jaenelle a četla si.

Zavřela knihu a podívala se na něj.

Moudré oči. Starodávné oči. Trápící a utrápené oči.

Donutil se promluvit: „Chci se setkat se svým otcem. Hned.“

Bedlivě si ho prohlížela. Když mu konečně odpověděla, její jemný soucit vzbudil bolest, proti které neměl žádnou obranu: „Jsi si jistý, Lucivare?“

Ne, nebyl si jistý! „Ano, jsem si jistý.“

Jaenelle zůstala sedět. „Pak je tu něco, co musíš pochopit, než se vydáme na cestu.“

Pod jejím jemným a soucitným hlasem zaslechl i slabé varování.

„Lucivare, tvůj otec je také můj adoptivní otec.“

Strnule na ni zíral a konečně pochopil. Mohl je oba přijmout anebo od obou odejít pryč, ale nebude mu dovoleno jí sloužit a bojovat s mužem, který si už nárokuje její lásku.

Měla pravdu, když řekla tři důvody, proč by jí nemohl nebo ani nechtěl sloužit. Tvrz zvládl. Dokázal se přenést i přes Luthvian. Ale Nejvyšší pán?

Existoval jediný způsob, jak to zjistit.

„Tak jdeme," řekl.

5. Kaeleer

Jaenelle vystoupila z přistávací pavučiny. „To je naše rodinné Sídlo."

Lucivar váhavě vykročil z pavučiny. Před několika měsíci se procházel ruinami Sídla SaDiablo v Terreille. Ruiny nepřipravily muže na tuto šedočernou horu, která zde byla Sídlem. U ohňů pekelných, tady na tom místě by mohl žít celý dvůr a lidé by se navzájem ani nemuseli potkávat.

Pak ho konečně zarazil význam toho, proč žila v Sídle, a on se otočil a hleděl na ni, jako by ji nikdy dříve neviděl.

Všechny ty zábavné historky, které mu vyprávěla o milovaném a zaměstnaném tatínkovi − to vždycky mluvila o Saetanovi, princi Temnoty, Nejvyšším pánovi Pekla. To byl ten muž, který pro ni nechal postavit tu chatu, který jí pomohl znovu vybudovat vlastní život. Nedokázal uvést v soulad konfliktní obrazy toho muže o nic lépe, než by dokázal porovnat Sídlo a panství, jaké si představoval.

A nic nedá dohromady, když tady bude jen tak stát.

„Pojď, Kočičko. Zaklepeme na dveře."

Dveře se otevřely, než vystoupali na poslední schod. Ve dveřích stál robustní muž a měl stoický výraz majordoma, který také nosí rudé drahokamy.

„Nazdar, Beale," řekla Jaenelle a proletěla dveřmi dovnitř.

Bealovy rty se trochu usmály. „Paní."

Úsměv zmizel, když vešel Lucivar. „Princi," pravil Beale, poklonil se mu v přesné zdvořilé vzdálenosti.

Líný a arogantní úsměv se objevil téměř automaticky. „Lorde Beale." Jeho hlas byl dost kousavý, aby varoval toho druhého muže, aby si s ním raději nic nezačínal, ale ne zase natolik, aby v tom hlase byla výzva. Nikdy v životě nevyzýval služebníky. Na druhé straně, ještě nikdy se nesetkal s válečníkem s rudým drahokamem, který by pracoval jako majordomus.

Jaenelle ignorovala tuhle jemnou topornou přehlídku dominance, přivolala zavazadla a postavila je na podlahu. „Beale? Požádal bys prosím Helenu, aby připravila apartmá v rodinném křídle pro prince Yaslanu?"

„Bude mi potěšením, Paní."

Jaenelle ukázala na konec velké haly. „Tatínek?"

„Je u sebe ve studovně."

Lucivar následoval Jaenelle k posledním dveřím po pravé straně a neúspěšně se snažil vymyslet nějaké jiné vysvětlení kromě pobavení pro záblesk v Bealových očích.

Jaenelle zaťukala na dveře a vešla dovnitř, než stihl kdokoliv odpovědět. Lucivar jí šel v patách a pak se zarazil, když se muž stojící u velkého stolu z černého dřeva obrátil.

Daemon.

Když na sebe zírali a oba byli zaskočeni natolik, že se nezmohli na nějakou reakci, Lucivar začal vnímat detaily a zahnal reakci žaludku.

Temná psychická vůně byla podobná, přesto trochu odlišná. Muž před ním byl asi o pět centimetrů menší než Daemon a byl hubenější, ale pohyboval se se stejnou kočičí plavností. Husté černé vlasy byly na spáncích stříbrné. Jeho obličej, zvrásněný smíchem, ale také váhou mnoha břemen, patřil staršímu muži. Ale ta tvář. Mužná. Hezká. Vřelejší a tvrdší model pro Daemonovu chladnou a naleštěnou krásu. A poslední věci: dlouhé, černě nalakované nehty a prsten s černým drahokamem.

Saetan zkřížil ruce na prsou, opřel se o stůl a pravil klidným hlasem: „Čarodějko, asi tě zaškrtím."

Lucivar instinktivně vycenil zuby a udělal krok kupředu, aby bránil Královnu.

Jaenellino ukřivděné adolescentní kvílení ho zarazilo.

„To je během dvou týdnů pošesté, co jsem byla doma."

Lucivara zaplavila zloba. Jak si Nejvyšší pán dovoluje ji nějak ohrožovat!

Ale jeho nejmilejší Kočička se evidentně nenechala vůbec zastrašit a Saetan velice usilovně bojoval, aby si zachoval přísný obličej.

„Pošesté?" zeptal se Saetan a jeho hluboký hlas byl stále mírný, ale podbarvený potěšením.

„Dvakrát Prothvar, dvakrát strýček Andulvar…"

Lucivarovi zmizela z hlavy všechna krev. *Strýček Andulvar?*

„…jednou Mefis a teď ty."

Saetanovy rty se zkřivily. „Prothvar tě chce vždycky uškrtit, takže to není žádné překvapení, máš zvláštní nadání vyprovokovat Andulvara, ale co jsi provedla, že jsi rozhněvala Mefise?"

Jaenelle zastrčila ruce do kapes u kalhot. „Nevím," zabručela. „Řekl mi, že o tom nemůže mluvit, když jsem v pokoji."

Saetanův hluboký a vřelý smích naplnil studovnu. Když se jeho smích a Jaenellina nálada zklidnily na stejnou míru, podíval se vědoucím zrakem na Lucivara. „Předpokládám, že Lucivar ti nikdy nevyhrožoval, že tě uškrtí, takže asi nepochopí ten impuls k takové touze, přestože zde není nikdy žádný úmysl tak skutečně učinit."

„Ach, ne," odpověděla Jaenelle. „Jen mi vyhrožuje, že mě zmlátí."

Saetan si odfrkl: „Prosím?" zeptal se tiše a chladně.

Lucivar couvl a zaujal bojový postoj.

Zmatená Jaenelle si je oba prohlížela: „Vy se hodláte hádat o jedno *slovo,* když se tím míní úplně stejná věc?"

„Nemíchej se do toho, Kočičko," zavrčel Lucivar a sledoval protivníka.

Také na něj zavrčela a dala mu ránu dost energickou na to, aby mu zlomila čelist, kdyby se nekryl.

Následoval souboj, který se zrovna měnil v legraci, když Saetan vykřikl: „Dost!“ Hleděl na ně, než se rozdělili, pak si promnul spánky a zavrčel. „Ve jménu Pekla, jak je to možné, že jste vy dva mohli žít dohromady a přežít to?“

Lucivar se podíval na Jaenelle a zazubil se: „Teď už je těžší ji přeprat.“

„Moc to nepředhazuj,“ zamumlala Jaenelle.

Saetan vzdychl: „Mohla jsi mě varovat, Čarodějko.“

Jaenelle si propletla prsty. „No, neexistoval způsob, jak bych měla připravit Lucivara, tak jsem došla k názoru, že když budete oba nepřipravení, budete na tom oba stejně.“

Dívali se na ni.

Věnovala jim ten nejlepší nejistý úsměv.

„Čarodějko, jdi děsit na chvíli někoho jiného.“

Když Jaenelle vyklouzla z místnosti, jeden druhého si bedlivě prohlíželi.

„Vypadáš mnohem lépe, než když jsem tě viděl minule,“ řekl Saetan a prolomil tak ticho, „ale pořád vypadáš, že bys mohl zkolabovat.“ Odstoupil od stolu. „Dal by sis trochu brandy?“

Lucivar se vydal do méně formální části studovny a usadil se v křesle přizpůsobeného pro érijenská křídla. Přijal sklenku brandy. „A kdy jsi mě viděl naposledy?“

Saetan se posadil na gauč a zkřížil nohy. Pohrával si se sklenkou brandy. „Krátce poté, co tě Prothvar dovedl do chaty. Kdyby nedržel službu u Spících draků, kdyby tě nestihl chytit, než…“ Ukazováčkem přejel po okraji sklenky. „Myslím, že ani netušíš, jak těžká zranění to byla. Vnitřní poškození, zlomené kosti… tvoje křídla.“

Lucivar upil brandy. Ne, to si neuvědomoval. Věděl, že to bylo určitě špatné, ale jakmile se jednou ocitl na dráze Khaldharon, přestal si dělat starosti, co se s jeho tělem stane. Jestli byla pravda to, co Saetan říkal…

„Takže ty necháš sedmnáctiletou léčitelku, aby to všechno zvládla sama,“ řekl a snažil se držet na uzdě vlastní narůstající vztek. „Ty ji necháš provádět tolik léčení a přitom víš, co to s ní

udělá, a necháš ji tam bez jediného pomocníka nebo služebníka, který by se staral o *ni*.“

Saetanovy oči se naplnily zlobou. „*Já* jsem tam byl a staral se o ni. Byl jsem tam celou tu dobu, co tě dávala dohromady. Byl jsem tam a přiměl ji, aby jedla, když mohla. Byl jsem tam a hlídal pavučinu ve chvílích odpočinku, aby se mohla trochu prospat. A když ses nakonec začal probouzet z hojivého spánku, držel jsem ji a krmil jsem ji lžícemi čaje s medem, když plakala vyčerpáním a bolestí, protože měla hlasivky tak rozbolavělé od zpívaní léčivé pavučiny. Odešel jsem den před tím, než ses vzbudil, protože jsi toho měl sám dost, s čím ses musel vyrovnat, než aby ses potkal ještě se mnou. Jak se opovažuješ předpokládat…“ Saetan zaťal zuby.

Nebezpečná, otřásající se půda. Pravděpodobně existovalo víc věcí, které by už nikdy neměl raději předpokládat.

Lucivar si dolil skleničku. „Vzhledem k tomu, že zranění byla tak rozsáhlá, nebylo by lepší, kdyby si léčení vzali na starost dva léčitelé?“ Zachovával neutrální hlas. „Luthvian je po většinu času temperamentní mrcha, ale je to dobrá léčitelka.“

Saetan zaváhal. „Nabídla se. Nechtěl jsem ji nechat, protože šlo taky o tvoje křídla.“

„Ona by je odstranila.“ Lucivarovi sevřel strach žaludek.

„Jaenelle byla přesvědčená, že je dokáže zase dát dohromady, ale vyžadovalo to systematické léčení − zpívání léčitelské pavučiny od jednoho léčitele − a muselo se do toho dát všechno. Nesměly být žádné odbočky, žádné váhání, žádné pochybnosti o takovém problému, musela se tomu cele oddat. Kdyby to bylo podle Luthvian, ty dvě by uzdravily všechno kromě křídel. Jaenelle to viděla tak, že buď všechno nebo nic − buď jsi měl z toho všeho vyjít celý, anebo jsi to nemusel přežít.“

Lucivar jako by je viděl − dvě ženy se silnou vůlí, každá stojí na jedné straně postele, na které se válelo jeho poničené tělo. „Ty jsi rozhodl.“

Saetan dopil skleničku a nalil si další: „Já jsem rozhodl.“

„Proč? Vyhrožoval jsi, že mě podřízneš, když jsem byl ještě v kolébce. Proč jsi za mě teď bojoval?“

„Protože jsi můj syn. Ale byl bych tě podříznul.“ Saetanův hlas byl napjatý. „Kéž by mi Temnota pomohla, kdyby ti tehdy ta křídla odřízla, udělal bych to.“

Kdyby ti křídla odřízla. Lucivarovi se udělalo zle. „Proč jsi s ní počal dítě?“

Saetan postavil sklenku a projel si prsty vlasy. „Neměl jsem to v úmyslu. Když jsem souhlasil, že ji provedu panenskou nocí, byl jsem upřímně přesvědčen, že už nejsem plodný, a ona přísahala, že vypila nápoj, který brání otěhotnění, přísahala, že to není její plodné období. A nikdy mi neřekla, že je Érijenka.“ Pohlédl nahoru a oči měl plné bolesti. „Já to nevěděl. Lucivare, přísahám při všem, co jsem, o ničem jsem nevěděl, až do chvíle, když jsem spatřil ta křídla. Ale ty jsi ve své duši Érijen. Předělat tvůj fyzický vzhled by nic nezměnilo.“

Lucivar vypil sklenku a zaváhal, zda může požádat o další. Toto setkání bylo zdrcující pro Saetana stejně tak jako pro něj − pokud to nebylo ještě horší. Ale on sem přišel, aby se vyptal na spoustu věcí, aby se mohl upřímně rozhodnout. „Nemohl jsi být chvílemi s námi? Ani v tajnosti?“

„Jestli máš nějaké námitky proti tomu, že jsem nebyl součástí tvého života, vyřiď si to s matkou. To bylo její rozhodnutí, ne moje.“ Saetan zavřel oči. Prsty silně sevřel sklenku. „Z důvodů, které jsem si nikdy nedokázal racionálně vysvětlit, jsem souhlasil, že počnu dítě s černou vdovou, abych přivedl mezi dlouhověké rasy silnou krevní linii. Nebyla to moje volba, ale rozhodla Dorothea a hayllianský sabat Přesýpacích hodin.“ Zaváhal. „Už ses někdy potkal s Tersou?“

„Ano.“

„Mimořádně nadaná čarodějnice. Dorothea by se nikdy nestala tak silnou osobností, jakou v Terreille je, kdyby Tersa v pořádku přečkala svou panenskou noc. Tersa byla moje volba. A Tersa otěhotněla.“

S Daemonem. Dozvěděl se to vůbec Daemon někdy, nebo se dovtípil?

„O několik týdnů později mě požádala, zda bych se nepostaral o její přítelkyni během její panenské noci, mladou černou vdovou se silným potenciálem, která − pokud bych odmítl − by skončila zlomená a roztříštěná. Byl jsem stále schopen takovou službu prokázat a Terse bych nikdy nic neodmítl, znělo to rozumně. *Každý* byl ochoten vyhovět Terse v každém ohledu. Nikdo nechtěl, aby se natolik trápila, že by nakonec potratila, protože by už možná nebyla další možnost.

Několik týdnů poté jsem provedl Luthvian její panenskou nocí a ona mi pak řekla, že jsme spolu počali dítě. Asi míli od Sídla byl jeden prázdný dům. Trval jsem na tom, aby ona a Tersa bydlely tam místo u Dorothey na dvoře. Tersa nebyla o moc starší než Luthvian, ale rozuměla více věcem, hlavně toho věděla hodně o strážcích. Byla spokojená se společností, kterou jsem jí nabídl. Luthvian byla mnohem víc přecitlivělá a přišla na chuť potěšení v posteli. Zbožňovala sex. Po určitou dobu jsem jí ještě mohl poskytovat tento druh intimity, jakou vyžadovala. V době, kdy už jsem nemohl, ztratila veškerý zájem. Když se ale po porodu dala dohromady, její hlad se opět vrátil. Tehdy jsem ji mohl uspokojit jinak, ale ne tak, jak by si to přála ona.

Hádali jsme se, kde tě budeme vychovávat − ona chtěla v Dhemlanu a já jsem chtěl, abys byl v Askavi, kam jsi podle mého názoru patřil. A když jsem byl sexuálně nevyhovující, náš vztah byl tak napjatý, že když se dozvěděla polopravdy o strážcích, zvolila si je a věřila jim.

Dorothea si to také dobře naplánovala. S pomocí Prythian jsem ztratil vás oba. Během jediného dne jsem přišel o vás oba.“

Ne o Luthvian. O Daemona.

Saetan vzdychl: „Lucivare, pokud to má nějakou cenu, já jsem nikdy nelitoval toho, že existuješ. Litoval jsem bolesti, jakou jsi musel trpět, ale nikdy tebe. A jsem moc rád, že jsi to všechno přežil.“

Lucivara nenapadalo nic, co by měl na to říct, tak jen přikývl.

Saetan zaváhal: „Řekl bys mi něco, jestli chceš?“

Lucivar věděl, co se chce Saetan zeptat. Nebyl si jistý, co si má myslet o muži, který ho počal, ale alespoň v jedné chvíli si dokázal odmyslet všechny ty tituly a jeho sílu a viděl muže, který se ptá na jedno ze svých dětí.

Zavřel oči a řekl: „Je v Šíleném království.“

~ ~ ~

Saetan ležel na gauči u sebe ve studovně a byl zoufale rád, že je sám.

Všechno má svou cenu.

Jen prostě netušil, že ta cena bude tak vysoká.

Projevy lítosti tu byly zbytečné. A pocit viny byl také zbytečný. Nejvýznamnější povinností válečníka a prince je sloužit Královně. Ale Daemon…

Střípky vzpomínek mu projížděly hlavou a bodaly ho do srdce.

Tersa ve vysokém stupni těhotenství, jak si drží ruce na břiše.

Luthvian a její bludný kruh zlosti a sexuálního chtíče.

Daemon, jak mu sedí na klíně, když mu četl pohádku před spaním.

Lucivar poletující po místnosti a radostně se smějící, protože na něj nedosáhl.

Jaenelle, jak zpřeházela jeho studovnu vzhůru nohama, když se poprvé snažil jí ukázat, jak má použít magie, aby si přivolala svoje boty.

Tersino šílenství. Zuřivost Luthvian.

Lucivar ležící v chatě s potrhaným tělem.

Daemon ležící na Cassandřině oltáři a jeho mysl tak strašně křehká.

Jaenelle stoupající zpátky nahoru z propasti po dvou nervy drásajících letech.

Fragmenty. Daemonova mysl.

Což vysvětlovalo, proč během pečlivého hledání v uplynulých dvou letech nedokázal najít syna, který byl jeho zrcadlem. Pátral na špatných místech.

Připlížila se lítost, stejně zbytečná jako všechno ostatní.

Možná by dokázal najít Daemona, ale jedinou bytostí, která by nepochybně uměla přivolat Dameona z Šíleného království, byla Jaenelle. A Jaenelle byla jedinou osobou, která nemohla tušit, co měl v plánu udělat.

Kapitola jedenáctá

1. Kaeleer

Saetanův žaludek se zase zkroutil.

Jaenelle byla doma už celý týden a pomáhala Lucivarovi přizpůsobit se rodině − a pomáhala i rodině zvyknout si na Lucivara −, když přišel ostrý dopis od Temné rady v němž připomínala, že ještě nedokončila návštěvu v Malé Terreille.

Stále nerozuměl Lucivarově kryptické poznámce „Kolena nebo kosti, Kočičko," ale Jaenelle prostě vypochodovala ze Sídla a syčela érijenské nadávky; Lucivar byl sice zachmuřený, ale tohle ho potěšilo.

To bylo před třemi dny.

Dnes odpoledne se narychlo vrátila a zavrčela na Beala: „Pověz Lucivarovi, že jsem použila koleno," a zamkla se u sebe v pokoji.

Znepokojený Beale informoval Saetana o jejím návratu a o poznámce určené pro Lucivara a ještě dodal, že se mu zdá, že Paní není dobře.

Jaenelle nebylo nikdy dobře po návštěvě v Malé Terreille. Nikdy z ní nedokázal vydolovat důvod, proč tomu tak je. Nic z toho, co vyprávěla o aktivitách, kterých se tam zúčastnila, nevysvětlovalo ten napjatý a zmučený pohled v jejích očích, ani to, že zhubla, že pak prožívala mučivé noci a nemohla moc dobře jíst.

Jedinou osobou, která kromě Beala viděla Jaenelle po jejím návratu, byla Karla. A Karla, se slzami v očích a utrápená, si

zvolila k boji jedinou osobu, u níž si mohla být jistá, že se s ní bude hádat − Lucivara.

Lucivar vydržel brutální výtky vůči mužům a pak ji vytáhl ven na trávník, podal jí jednu z érijenských tyčí a nechal ji, ať se pokusí ho praštit. Tlačil na ni a provokoval ji tak dlouho, až to nakonec její svaly i emoce vzdaly. Nikomu nic nevysvětloval a zuřivost v jeho očích varovala všechny ostatní, aby se ho raději na nic nevyptávali.

Dveře u jídelny se otevřely. K Saetanovi se připojili Andulvar, Prothvar a Mefis a v očích měli úzkost, která nepotřebovala žádná slova.

Karla dorazila minutu po nich a pohybovala se ztuhle. Lucivar vešel za ní, objal ji paží kolem ramenou − což k úžasu všech nezpůsobilo žádnou temperamentní explozi − a podržel jí židli, aby mohla usednout.

Objevil se Beale, vypadal stejně tak napjatě, jako se Saetan cítil, a řekl: „Paní říká, že nebude schopná se k vám připojit k večeři."

Lucivar vytáhl židli po Saetanově pravici: „Řekni Paní, ať se k nám při večeři připojí. Může přijít po svých, nebo ji přinesu přehozenou přes rameno. Ať si vybere."

Bealovy oči se rozšířily.

Dlouhé nespokojené vrčení vzešlo nečekaně od Mefise.

V místnosti nebezpečně vzrostlo napětí.

Saetan se chtěl vyhnout nepříjemnostem, které by v rodině mezi muži vznikly, tak jen na Beala kývl, čímž se mlčky zastal Lucivara.

Beale se urychleně vzdálil.

Lucivar se opřel o židli a čekal.

Jaenelle se objevila po několika minutách, měla bezbarvý obličej a pod očima měla temné kruhy.

Lucivar jí věnoval svůj líný a arogantní úsměv, vytáhl židli vedle sebe a čekal.

Jaenelle těžce polkla: „Já… omlouvám se. Nemohu."

Pohybovala se rychle. Lucivar byl ale rychlejší.

V ohromeném tichu ho všichni sledovali, jak ji vleče k jejímu místu u stolu a jak ji usazuje na židli. Okamžitě vstala, ale narazila do pěsti, kterou chladně držel nad její hlavou. Byla omámená a už neprotestovala, když si odtáhl svou židli a posadil se vedle ní.

Saetan se také posadil, protože jeho zájem se násilně rozdělil mezi starost o Jaenelle a Lucivara, se kterým by nejraději zacházel stejně jako on s Jaenelle.

Andulvar, Prothvar a Mefis také usedli a byli celí naježení. Jestli si Lucivar všiml, že jejich hněv je namířen proti němu, ignoroval to.

Arogance, s jakou si Lucivar nevšímal znepokojení mužů se stejnými nebo i temnějšími drahokamy, Saetana znervózňovala, ale držel jazyk za zuby a snažil se zůstat klidný. Přijde vhodná chvíle, kdy tomu bude moct dát volný průchod.

„Ty se teď najíš," pravil Lucivar chladně.

Jaenelle zírala na místo na stole před sebou. „Já nemůžu."

„Kočičko, i kdybychom měli vylít všechnu polévku na podlahu, abys mohla zvracet do polévkové mísy, tak to prostě uděláme. Ale ty se teď najíš."

Jaenelle na něj zavrčela.

Bledý a rozechvělý sluha přinesl polévku.

Lucivar nalil plnou naběračku do její misky a do své si nalil polovinu. Zvedl lžíci a čekal.

Její vrčení bylo stále hlasitější, když zdráhavě vzala do ruky lžíci.

Karla si Lucivara zkoumavě prohlédla přimhouřenýma očima a pak se zeptala na něco z hodiny magie, na čem zrovna pracovala.

Mefis jí odpověděl a nad prvním chodem se rozpředla diskuse.

Jaenelle snědla jednu lžíci polévky.

Andulvar se zavrtěl na židli a zašustil křídly. Saetan na něj vrhl pohled, kterým ho varoval, aby zůstal v klidu. Zachytil vůni ženského hněvu. Také zachytil Lucivarovu pevně soustředěnou

vůli na Jaenelle a její narůstající vztek − Lucivar ji dokázal vyprovokovat velice snadno.

U každého z nabízených chodů Lucivar vybral jídlo pro Jaenelle, pobízel ji a způsoboval, že začínala ztrácet sebekontrolu.

„Játra?“ zeptal se Lucivar.

„Jen pokud jsou tvoje,“ odsekla a v očích jí záhadně blýsklo.

Lucivar se lehce usmál.

Na konci druhého chodu byla Jaenelle připravena vybuchnout, stačila jen malá jiskřička, a Saetan nemohl pochopit, proč ji Lucivar tak dráždí.

Až přišlo na řadu maso.

Lucivar jí dal na talíř kousek kvalitního žebírka a na svůj talíř si naložil dva velké kusy.

Jaenelle hleděla na jemné maso, které mělo narůžovělou barvu, dost dlouho. Pak vzala nůž a vidličku a začala normálně jíst. Když dojedla maso, podívala se napravo do talíře Karly.

Karlin obličej zbledl, až byla bílá jako duch.

Když se Jaenelle obrátila doleva a Saetan se jí mohl podívat do očí, uvědomil si, že Lucivar proměnil její jídlo v intenzivní, brilantně choreograficky zvládnutý tanec, který navrhl tak, aby se v něm vyjádřila predátorská stránka Čarodějky.

Nakonec svou pozornost zaměřila na Lucivarův talíř. Tiše zavrčela, olízla si rty a zvedla vidličku.

Lucivarovy pohyby byly pomalé a běžné; přesunul jedno žebírko ze svého talíře na její.

Propíchla maso vidličkou a vycenila na něj zuby.

Lucivar si k sobě znovu přitáhl svůj talíř, vzal příbor a v klidu spořádal své jídlo, zatímco Jaenelle si užívala maso.

Když přišel na řadu chod se sýry a ovocem, Jaenellina pozornost byla plně upnuta na Lucivarův výběr jídla. Když zvedl poslední hrozen vína, chvíli na něj zírala, pak nakrčila nos a se spokojeným vzdechem se opřela o židli.

A tak se vrátila ta mladá žena, kterou Saetan znal a miloval.

Poprvé od chvíle, kdy večeře začala, se Lucivar rozhlédl po ostatních mužích sedících u stolu a Saetan pocítil prudkou náklonnost k synovi, který měl v očích únavu jako po bitvě.

Když se podávala káva, Lucivar se zhluboka nadechl a obrátil se na Jaenelle. „Mimochodem, dlužíš mi klenot.“

„Jaký klenot?“ zeptala se zmateně Jaenelle.

„Kaeleerský ekvivalent prstenu poslušnosti.“

Zakuckala se, jak pila kávu.

Lucivar ji bušil do zad, než se na něj podívala očima plnýma slz. Usmál se na ni: „Povíš jim to, nebo to mám udělat já?“

Jaenelle se rozhlédla po mužích, kteří tvořili její rodinu. Svěsila ramena a tichým hlasem pronesla: „Abychom splnili imigrační zákony, Lucivar mi bude sloužit následujících pět let.“

Tentokrát se zakuckal Saetan.

„A?“ pobízel ji Lucivar.

„Na něco přijdu,“ řekla Jaenelle podrážděně. „I když proč bys měl chtít nosit jeden z takových prstenů, to je nad moje chápání.“

„Provedl jsem takové drobné pátrání, když jsi tu nebyla. V rámci imigračních zákonů muži nosí ovládací prsten.“

Jaenelle si rozzlobeně odfrkla: „Lucivare, kdo by mohl být takový blázen a chtít po tobě, abys mu dokázal, že něco takového nosíš?“

„Ten prsten je fyzickým důkazem, že ti sloužím, a já ho chci.“

Jaenelle se podívala na Saetana prchavým, žadonícím pohledem, který on ignoroval. „Tak dobrá. Na něco přijdu,“ zavrčela a odsunula židli. „Jdeme teď s Karlou na procházku.“

Karla stihla reagovat rychleji než muži, zasténala, vyskočila na nohy a spěchala za Jaenelle.

Andulvar, Prothvar a Mefis si našli rychlé výmluvy, aby mohli odejít.

Když přinesli na stůl brandy a yarbarah, Saetan propustil služebnictvo a pochmurně se bavil tím, jak všichni sluhové rádi a rychle spěchali do svých prostor v Sídle. Jeho služebnictvo nevynášelo ze Sídla žádné klepy − Beale a Helena na to dohlíželi −, ale jen blázen by si myslel, že si mezi sebou nic neříkají.

Lucivarův příchod byl dost velkým soustem. Lucivar bude sloužit Paní…

Jestli byl dnešní večer příkladem toho, co se dá očekávat, bude to zajímavých − a dlouhých − pět let.

„Hraješ velice zajímavou hru," pravil Saetan tiše, když si ohříval sklenici yarbarahu. „A také nebezpečnou."

Lucivar pokrčil rameny: „Není to tak nebezpečné, pokud se nedostanu pod povrch její výbušnosti."

Saetan pozoroval Lucivarův okázale neutrální výraz. „Ale rozumíš tomu, co a kdo spočívá pod touto povrchní výbušnosti?"

Lucivar se unaveně usmál: „Já vím, co je ona zač." Upil brandy. „Ty nesouhlasíš s tím, abych jí sloužil, viď?"

Saetan kroužil sklenicí v rukách. „Dokázal jsi za tři měsíce zlepšit její fyzické a emocionální zdraví víc, než jsem já dokázal za dva roky. To jednoho tak trochu rozčílí."

„Položil jsi silnější základy, než si vůbec uvědomuješ." Lucivar se zazubil. „Kromě toho, od otce se očekává, že bude silný, že bude oporou a že bude své dítě chránit. Starší bratři jsou na druhé straně už od přírody idioti a mají tendenci být nadměrně ochranářští blbci."

Saetan se usmál: „Ty jsi nadměrně ochranářský blbec?"

„Alespoň tak je mi to často vyčítáno, a to velice energicky."

Saetanův úsměv ochabl: „Buď opatrný, Lucivare. Má nějaké hluboké emocionální jizvy, o kterých nemáš tušení."

„Vím o tom znásilnění − a o Šípově. Když měla hodně špatnou noc, mluvila ze spaní." Lucivar si dolil sklenku a setkal se s chladným Saetanovým pohledem. „Spal jsem s ní. Nesouložil jsem s ní."

Spal s ní. Saetan se musel dost ovládat, když se probíral různými významy takového prohlášení a zvažoval, kolik fyzického kontaktu Jaenelle dovolila Lucivarovi bez toho, aby se od něj odtahovala do své typické chladné emocionální prázdnoty, která tak děsila všechny ostatní. „Ona proti tomu nic nenamítala?" zeptal se opatrně.

Lucivar si odfrkl: „Samozřejmě že namítala. Která žena by to neudělala, když se jí tak hrozně ublížilo? Ale větší námitky měla proti tomu, aby její pacient spal na zemi před krbem, a já jsem byl stejně tak hodně proti tomu, aby léčitelka, která mi zachránila život, spala před krbem. Tak jsme dospěli k dohodě. Nestěžoval jsem si na to, že si shrábla pro sebe všechny polštáře, že zamotávala přikrývky, že si zabírala víc, než byla její polovina postele a že vydávala ty legrační zvuky, kterým se u dívky neříká chrápání, navzdory tomu, jak silně to zní, a nestěžoval jsem si ani na to, že vrčela na každého a na všechno, dokud si nedala ráno první šálek kávy. A ona si nestěžovala na to, že jsem si chtěl vzít všechny polštáře, že jsem zamotával přikrývky, že jsem vydával legrační zvuky, které ji budily a které ustaly tu samou minutu, když byla vzhůru, a ráno jsem byl přehnaně veselý. A oba jsme se dohodli, že ani jeden z nás nechce toho druhého pro sex.“

Což by u Jaenelle hodně znamenalo.

„Věnuješ dost pozornosti lidem, kteří se stěhují do Kaeleeru?“ zeptal se Lucivar najednou.

„Moc ne,“ odpověděl Saetan opatrně.

Lucivar si prohlížel brandy. „Ty bys věděl, kdyby Hayllian jménem Greer vstoupil do tohoto teritoria, ano?“

Ta otázka ho zamrazila. „Greer je mrtvý.“

Lucivar upřel pohled na stěnu jídelny. „Ale když jsi Nejvyšší pán Pekla, mohl bys zařídit schůzku, nebo ne?“

Proč se Lucivar tak strašně moc snažil vyrovnaně dýchat?

„Greer je *mrtvý*, není už člen říše Temnoty.“

Lucivarovi se sevřely čelisti. „Zatraceně.“

Saetan zaťal zuby. Sladká Temnoto, jak se Lucivar zapletl s Greerem? „Proč se o něj tak zajímáš?“

Lucivar sevřel ruce v pěsti. „To byl ten parchant, co znásilnil Jaenelle.“

Saetan doslova explodoval. Okenní tabulky v jídelně se rozklepaly. Na stropě se objevily zubaté trhliny. Rozzuřeně nadával a přesouval ničivou sílu na venkovní cestu, kde drtil štěrk na prach.

Greer. Další spojení mezi Hekatah a Dorotheou.

Saetan zaťal nehty do stolu a vyrýval rýhy stále dokola, což bylo jen neuspokojivé cvičení, protože on chtěl mít za svými nehty *maso.*

Trénink v něm byl až příliš zakořeněný. Do háje s Temnotou, bylo to v něm až příliš hluboko. Nedokázal chladnokrevně zabít čarodějnici. A kdyby chtěl porušit pravidla cti, kterými se řídil celý život, měl to udělat před více než pěti lety, kdy by to hrálo nějakou roli a mohlo by to zachránit Jaenelle. Ne až teď, když už má všechny ty jizvy. Ne teď, kdy by to nic nezměnilo.

Ruce se sevřely v pěsti. Ještě více se sevřely. Ještě více.

„Nejvyšší pane."

Měl roztrhnout toho bastarda hned poprvé, když se Greer ptal na Jaenelle. Měl mu rozdrtit mozek. Co se to s ním tehdy *dělo?* To byl už tak přespříliš zkrotlý, tolik poddajný? Co to vlastně dělal, když se snažil uklidnit ty blázny v Temné radě, když dělali něco, co ubližovalo jeho dceři, jeho Královně?

„Nejvyšší pane."

A kdo byl tenhle blázen, který si dovolil dotknout se prince Temnoty, Nejvyššího pána Pekla? Už nikdy víc. *Už nikdy víc.*

„*Otče.*"

Saetan lapal po dechu, bojoval, aby si pročistil hlavu. Lucivar. To Lucivar drží jeho ruce na stole.

Někdo zabušil na dveře. „Saetane! Lucivare!"

Jaenelle. Sladká Temnoto, Jaenelle ne. Teď ji nemohl vidět.

„SAETANE!"

„Prosím," zašeptal. „Nedovol jí…"

Dveře zarachotily.

„Vypadni, Kočičko," křikl na ni Lucivar.

„Cože…"

„VEN!"

Andulvarův hlas. „Jdi nahoru, dítě. My se o tohle postaráme."

Hádající se hlasy, které pomalu utichaly.

„Yarbarah?" zeptal se Lucivar po dlouhém a napjatém tichu.

Saetan se otřásl a zavrtěl hlavou. Dokud se neuklidní, kdyby ochutnal krev, chtěl by ji přímo z nějaké žíly. „Brandy.“

Lucivar mu vtiskl skleničku do ruky.

Saetan do sebe kopl brandy. „Měl jsi odsud vypadnout.“

Lucivar zvedl svou sklenku ve chvějící se ruce a nejistě se na něj usmál. „Mám nějaké zkušenosti, jak to chodí s černými drahokamy. Koneckonců, nejsi až tak zlý. Daemon mě vždycky vyděsil k smrti, když se rozzuřil.“ Vypil brandy a nalil znovu do obou sklenic. „Doufám, že jste tady nedávno nevymalovali. Možná to budeš muset udělat znovu, ale nezdá se, že by se na nás zřítily všechny zdi jídelny.“

„Děvčatům se stejně nelíbily tapety.“ Deset dobrých důvodů, aby udržel svou výbušnost na uzdě. Deset dobrých důvodů, proč ji uvolnit. A stále dokola, neboť muži čisté krve ho měli rádi, udržoval přesně tu křehkou hranici rovnováhy mezi dvěma protichůdnými instinkty. „Harpyje popravily Greera,“ řekl příkře. „Jsou důsledné, když přijde na takový druh popravy.“

Lucivar přikývl.

Klid. Potřeboval by být klidný ve dnech, které ho čekají. „Lucivare, zkus přesvědčit Jaenelle, aby ti ukázala Sceval. Měl by ses setkat s Kaetienem a dalšími jednorožci.“

Lucivar si ho bedlivě prohlížel. „Proč?“

„Mám nějaké záležitosti, na které musím dohlédnout. Budu potřebovat přebývat v Tvrzi v Terreille alespoň pár dní a byl bych raději, kdyby tu Jaenelle nebyla a nevyptávala se nebo nedumala, kde tak asi mohu být.“

Lucivar o tom asi minutu přemýšlel. „Myslíš si, že to dokážeš?“

Saetan ztrhaně vzdychl: „Nedozvím se to, dokud to nezkusím.“

2. Terreille

Saetan pečlivě usadil svůj prsten s černým drahokamem přímo doprostřed veliké zamotané pavučiny. Trvalo mu dva dny pátrání v Geoffreových archivech Přesýpacích hodin, než nalezl odpověď. Další dva dny mu trvalo, než vytvořil tuto pavučinu. Dopřál si ještě další dva dny, kdy jen odpočíval a nabíral síly.

Draca nic neřekla, když požádal o hostinský pokoj a pracovnu na Tvrzi v Terreille, ale do pracovny musel být umístěn dost veliký dřevěný rám, který by udržel pavučinu. Geoffrey neříkal nic o knihách, které si vyžádal, ale připojil ještě další svazky, na které si Saetan ani nevzpomněl.

Saetan se zhluboka nadechl. Už bylo načase.

Normálně černá vdova potřebovala fyzický kontakt, aby někoho vyvedla z Šíleného království. Ale někdy krevní pouta mohla překročit takové hranice, které by jinak byly nepřekročitelné, a nikdo neměl silnější pouto k Daemonovi než on. Pouto otce k synovi; mnohem víc, pouto oné noci u oltáře Cassandry.

A čistá krev zazpívá čisté krvi.

Saetan se píchl do prstu a ukápl krev na čtyři kotvící vlákna, která držela pavučinu ve dřevěném rámu. Krev stékala po horních vláknech a vracela se zase po spodních vláknech. Jakmile kapky krve došly k prstenu, Saetan se lehce dotknul černého drahokamu a potřel ho krví.

Pavučina se rozzářila. Saetan zazpíval zaklínadlo, které otevíralo snovou krajinu, jež ho dovede k tomu, po kterém pátral.

Zmučená snová krajina plná krve a střepů z roztříštěných pohárů.

Saetan se znovu zhluboka nadechl, soustředil pohled na černý drahokam a začal vnitřní cestu do šílenství.

~ ~ ~

Daemone.

Zvedl hlavu.

Slova kroužila a čekala na něj. Okraje ostrůvku se lehce otřásly.

Daemone.

Ten hlas znal. *Ty jsi mým nástrojem.*

Daemone!

Pohlédl vzhůru. Narovnal se na měkkém povrchu.

Vznášela se nad ním ruka, která na něj chtěla dosáhnout. Snědá ruka s dlouhými, černě nalakovanými nehty. Objevilo se i zápěstí. Kousek paže. Snažil se na něj dosáhnout.

Ten hlas znal. Znal tu ruku. Nenáviděl je.

Daemone, chyť se mě. Mohu ti ukázat cestu zpátky.

Slova lžou. Krev nelže.

Ruka se roztřásla úsilím na něj dosáhnout.

Daemone, dovol mi, ať ti pomohu. Prosím.

Dělilo je několik centimetrů. Stačilo jen zvednout ruku a mohl by opustit tento ostrůvek.

Prsty mu proběhlo mravenčení.

Daemone, věř mi. Mohu ti pomoci.

Krev. Tolik krve. Moře krve. On se v něm utopí. Protože jednou tomu hlasu uvěřil a on pak udělal něco… udělal…

LHÁŘI! vykřikl. *Nikdy ti nebudu věřit!*

Daemone. Zoufalá prosba.

Ruka začínala mizet.

Obklopil ho strach. Nechtěl tu být sám v tomhle moři krve, kde vířila slova, která čekala, jak ho neustále napadat. Chtěl se té ruky chytnout a pevně přidržet, chtěl jakékoliv lži, které by mu alespoň na nějaký čas utišily tu bolest.

Ale on tuhle bolest někomu dlužil, protože udělal něco…

Řeznický zkurvysyn.

Ten hlas, ta ruka ho přiměla někomu ublížit. Ale, sladká Temnoto, jak moc se mu chtělo uvěřit, jak moc se chtěl chytit.

Daemone. Šepot.

Ruka se ztrácela, až zmizela úplně.

Čekal.

Slova pořád kroužila kolem něj. Ostrůvek se znovu zachvěl.

Čekal. Ruka se nevracela.

Přitiskl se na měkkou zem a plakal úlevou.

~ ~ ~

Saetan klesl na kolena. Vlákna zamotané pavučiny zčernala a začala se rozpadat. Zachytil prsten, když padal ze středu pavučiny, a navlékl si ho na prst.

Tak blízko. Nanejvýš na ruku daleko. Moment důvěry. To všechno se bude muset udělat, aby se začala cesta ven z té bolesti a šílenství.

To všechno se bude muset udělat.

Saetan se natáhl na chladné kamenné podlaze. Položil si hlavu na složené paže a vzlykal.

3. Kaeleer

Saetan se podíval na Lucivara a zavrtěl hlavou.

„Inu," odpověděl Lucivar staženým hlasem, „alespoň jsi to zkusil." Po minutě dodal: „Máš přijít do kuchyně."

„Do kuchyně? Proč?" ptal se ho Saetan, když ho Lucivar tlačil směrem k výsostnému území paní Bealové.

Lucivar se usmál a položil přátelsky ruku Saetanovi na rameno.

Tohle gesto ho naplnilo zlou předtuchou. „Jaký byl váš výlet?"

„Cestování s Kočičkou je zážitek."

„Myslíš, že o tom chci skutečně něco vědět?"

„Ne," řekl vesele Lucivar, „ale stejně se to dozvíš."

Jaenelle seděla se zkříženýma nohama na podlaze v kuchyni. Hnědobílé štěně ze Sceltie se batolilo před ní. Měla klín plný velkého bílého… kotěte?

„Ahoj, tatínku," pozdravila ho Jaenelle pokorně.

Tatínku, Nejvyšší pane, řeklo štěně. Když Saetan neodpovídal, štěně se podívalo na Jaenelle. *Tatínek Nejvyšší pán?*

„Příbuzní.“ Saetan si odkašlal. Hlas se mu vrátil do jeho hlubokého barytonu. „Sceltiané jsou příbuzní?“

„Ne všichni,“ odpověděla na svou obranu Jaenelle.

„Asi ve stejném poměru jako lidé čisté krve a landeni a další druhy,“ pravil Lucivar a šklebil se. „Bereš to mnohem lépe než Khardeen. Sedl si uprostřed silnice a začal být hysterický. Museli jsme ho odtáhnout na kraj, aby ho nepřejel nějaký vůz.“

Přidušený smích se ozval od pracovního stolu, kde paní Bealová spěšně krájela nějaké maso.

„A s tímto menším výkladem si lidé náhle uvědomili, proč někteří jedinci ve Sceltii dospívají tak pozdě a mají tak dlouhý život,“ dodal Lucivar s provokativní veselostí. „A když Ladvarian dal pěkně najevo, že Kočička patří jemu…“

Moje! řeklo štěně.

Kotě zvedlo velkou bílou chlupatou packu a sáhlo po štěněti.

Naše! řeklo štěně a vyhrabávalo se zpod packy.

„…připravili jsme silné sedativum pro válečníka, který právě přišel na to, že jeho fena je také kněžkou.“

„Matko noci,“ Saetan přepnul na rudé vlákno. *Proč mají samci na Sceltii jméno s érijenskou ženskou koncovkou?*

To on řekl, že se tak jmenuje. Proč bych se hádal? „Poté,“ pokračoval Lucivar, „nás Khary zatáhl do Tuathalu za Paní Duanou, která nám vytkla, proč se jí ještě nedoneslo, že v jejím teritoriu žijí takoví příbuzní.“

Ano, tím si byl jist, že královna Sceltu jim určitě něco vytkla − ale existovalo ještě pár dalších věcí, které by měla povědět *jemu.*

Jaenelle skryla obličej v kožichu kotěte.

Lucivar, k čertu s jeho duší, se očividně bavil, když to teď mohl hodit na krk někomu jinému.

Jaenelle do tohoto líčení vůbec nezasahovala, a tak Lucivar pokračoval. „Následovala osvěžující diskuze, při které vyšlo najevo, že existují dvě plemena koní, kteří jsou také příbuzní.“

Saetan se zapotácel. Lucivar ho podržel.

Scelti byli proslulí svými koňmi a jezdectvím. Zejména rodiny Kharyho a Morghann byli vášnivými jezdci a měli koně velmi rádi.

„Představ si, jak byli lidé překvapeni, když objevili, že jejich koně s nimi mohou rozmlouvat," pravil Lucivar.

Saetan poklekl vedle Jaenelle. Když teď omdlí, nespadne z takové výšky. „A co náš kočičí bratříček?"

Jaenelliny prsty se zabořily do kočičí srsti. V jejích očích byl temný a nebezpečný pohled. „Kaelas je Arcerián. Je sirotek. Matku mu zabili lovci."

Kaelas. Ve starém jazyce toto slovo znamenalo „bílá smrt". Zpravidla se jím označoval ten druh sněhové bouře, která přicházela jen s malým varováním − rychlá, brutální, smrtící.

Saetan znovu přepnul na rudé vlákno. *Předpokládám, že ani toho kocoura nikdo nepojmenoval.*

Ne. Lucivar odpověděl.

Saetanovi se nelíbila střízlivá opatrnost v Lucivarově tónu hlasu. Natáhl se, aby pohladil to kotě.

Kaelas po něm seknul tlapkou.

„Hej!" řekla Jaenelle ostře. „Nesápej se po Nejvyšším pánovi."

Kaelas zavrčel a předvedl ukázkovou řadu mléčných zubů. Ani tlapky nebyly tak nebezpečné, aby se jich člověk bál.

„Tak tady to máte, zlatíčka," zavrkala paní Bealová a pokládala na podlahu dvě misky. „Trochu masa a ohřáté mléko."

Saetan si prohlédl kuchařku. Byla to stejná žena, která ho vždycky zahnala do úzkých, kdykoli vlčí štěňata honila králíky v zahradě? Pak se podíval na misku nakrájeného masa a zamračil se. „Není tohle studený rostbíf, který jste nám chtěla dát k obědu?"

Paní Bealová na něj jen hleděla. Lucivar se raději postavil za Saetana.

Saetan zanechal kuchyň paní Bealové a jejím novým povinnostem a zamířil do svého apartmá. Lucivar šel s ním.

„To štěně je roztomilé," řekl Saetan. Tohle bylo to nejlepší, co mohl udělat, zcela určitě potřeboval odpočinek.

„Nenech se zmást štěněcí roztomilostí," řekl Lucivar potichu. „Je to válečník a v té malé chlupaté hlavičce je bystrá inteligence. Představ si velkého válečníka a prince a objevíš partnerství, které je třeba přijímat velice pečlivě."

Saetan se zastavil před dveřmi apartmá. „Lucivare, do jaké velikosti vyrůstají arceriánské kočky?"

Lucivar se zašklíbl. „Řekněme, že bys měl začít chránit nábytek posilujícími zaklínadly."

„Matko noci," zamumlal Saetan a dopotácel se do postele. Papírování na stole musí zatím počkat. Neměl zapotřebí vyhledávat nějaké problémy.

Právě začal dřímat, když vycítil, že si ho prohlížejí oči. Saetan se převrátil a zamrkal na Ladvariana a Kaelase. Někdo − Saetan zasupěl − už naučil Ladvariana chodit vzduchem. Pravda, štěně se ještě dost potácelo, ale bylo to koneckonců ještě štěně.

Saetan zasténal, obrátil se a doufal, že oba odejdou.

Na posteli přistála dvě těla.

Inu, nemusel si dělat starosti, že ta mláďata ze Sceltie zalehne. S Kaelasem, který se přitiskl k jeho zádům, se nebude moci vůbec převalovat − snad jen na podlahu.

A kde byla Jaenelle?

Bylo mu řečeno, že Paní si dává koupel. Všichni tři si chtěli zdřímnout. A když si tatínek Nejvyšší pán chtěl zdřímnout, zůstanou u něj.

Se zasmušilým odhodláním zavřel Saetan oči.

Neměl zapotřebí vyhledávat problémy. Sypaly se na něj samy.

Kapitola dvanáctá

1. Kaeleer

Tersa nesla skleněný glóbus a malou skleněnou nádobu − oboje bylo kobaltově modré − a došla několik metrů do zahrady, její bosé nohy se bořily po kotníky ve sněhu. Úplněk si hrál na schovávanou s mraky, bylo to hodně podobné tomu, jak jí unikalo vidění během dne. Žila ve vidinách už tolik staletí, ale pochopila, že tahle vidina musí dostat fyzický tvar, než se odhalí.

Dovolila, aby se její tělo stalo nástrojem ve snové krajině. Použila magii, aby mohla putovat na glóbu, a nádobu měla, aby se mohla pohybovat ve vzduchu. Když došla doprostřed trávníku, položila oba předměty do sněhu.

Udělala krok směrem k nim a pak se podívala dolů. Její noční košile se dotýkala sněhu a shrnovala ho. Takhle by to nešlo. Stáhla ji ze sebe a hodila k zadním dveřím chalupy. Vykročila ke glóbu a nádobě. Zastavila se. Ano. To bylo správné místo, kde začít.

Udělala jeden dlouhatánský krok, aby zůstal sníh netknutý její stopou. Další stopy už povedou vidinu. Kladla pečlivě nohu před nohu, patu ke špičce, a čekala. Bylo to ještě něco jiného a bylo toho víc.

Použila magii, nabrousila si nehet a do každého chodidla ho zaryla tak hluboko, až začala volně vytékat krev. Pak kráčela podle vzoru vidiny. Když ji zavedla zpátky k první stopě, skočila, aby dosáhla na sníh nenarušený stopami.

Když se obrátila, aby sledovala vzorec, sloužící černá vdova, která tu s ní teď několik týdnů byla, na ni zavolala: „Terso? Co děláš venku v tuto noční hodinu?“

Tersa zavrčela a podívala se do obličeje mladé čarodějnice.

Ta chvíli studovala její tvář. Přinesla starý župan, natrhala ho na pásy a zabalila do nich Tersiny nohy.

Naléhavost hnala Tersu nahoru po schodech do její ložnice. Roztáhla závěsy a podívala se dolů do zahrady na linie, které vykreslila ve sněhu vlastní krví.

Dvě strany trojúhelníku, silné a spojené. Otec a bratr. Třetí strana, otcovo zrcadlo, byla od těch dvou oddělena a prostředek byl rozmazaný. Kdyby se úplně rozbil, tato strana by nikdy nebyla natolik silná, aby doplnila trojúhelník.

Úplněk a stíny naplňovaly zahradu. Kobaltový glóbus a nádoba, které spočívaly uprostřed trojúhelníku, se změnily v safírové oči.

„Ano,“ zašeptala Tersa. „Vlákna jsou teď na místě. Je čas.“

~ ~ ~

Saetan dostal od Jaenelle tiché svolení, takže vstoupil do jejího obývacího pokoje. Pohlédl do potemnělé ložnice, kde Kaelas a Ladvarian byli už vzhůru a dychtiví. Což znamenalo, že se brzy objeví Lucivar. Během pěti měsíců, co jí začal sloužit, stal se Lucivar mimořádně citlivý na Jaenelliny změny nálad.

Saetan se posadil na polštářek před křeslem, ve kterém se choulila Jaenelle. „Zlý sen?“ zeptal se. V uplynulých několika týdnech měla neklidné noci a zlé sny.

„Sen,“ souhlasila. Chvíli váhala. „Stála jsem před zamlženými křišťálovými dveřmi. Neviděla jsem, co je za nimi, nebyla jsem si jistá, zda to *chci* vědět. Ale někdo se mi pořád snažil dát do ruky zlatý klíč a já jsem věděla, že když si ho vezmu, dveře se otevřou a pak budu *muset* vidět, co se za nimi skrývá.“

„Vzala sis ten klíč?“ Jeho hlas byl tichý a chlácholivý, zatímco srdce mu v hrudi bušilo.

„Vzbudila jsem se, než jsem se ho dotkla.“ Unaveně se usmála.

To bylo poprvé, kdy si po probuzení pamatovala jeden z těch snů. Saetan měl dost dobrou představu, jaké vzpomínky se skrývají za těmi křišťálovými dveřmi. Což znamenalo, že bude zapotřebí, aby si už brzy promluvili o její minulosti. Ale ne dnes večer. „Chtěla bys nějaký nápoj, který by ti pomohl dobře spát?“

„Ne, děkuji. Budu v pořádku.“

Políbil ji na čelo a opustil pokoj.

Lucivar na něj čekal na chodbě. „Problém?“ zeptal se.

„Možná,“ Saetan se zhluboka nadechl a nechal volně vzduch vyplout z plic. „Pojďme dolů do studovny. Máme něco, o čem je třeba si promluvit.“

2. Kaeleer

„Kočičko!“ Lucivar spěchal do velké haly. Nevěděl, co ji tak nastartovalo, ale poté, co si včera večer se Saetanem promluvili, nemohl dovolit, aby se kamkoliv vydala bez něj.

Naštěstí Beale byl stejně váhavý, než aby pustil Paní ven, aniž by někomu řekla, kam má vlastně namířeno.

Jaenelle byla v pasti mezi oběma a vybuchla s takovou silou, že se zachvěly okenní tabulky. „Zatraceně, vy dva. Musím *jít*.“

„Fajn.“ Lucivar k ní pomalu došel s rukama ve smířlivém gestu. „Jdu s tebou. Kam jdeme?“

Jaenelle si prsty prohrábla vlasy. „Halaway. Sylvia mi zrovna poslala zprávu. S Tersou je něco v nepořádku.“

Lucivar si vyměnil pohled s Bealem. Majordomus přikývl. Saetan a Mefis se každou chvíli vrátí ze setkání s Paní Zharou, královnou Amdarhu, dhemlanského hlavního města − a Beale zůstane ve velké hale až do jejich příchodu.

„Nech mě jít,“ zakvílela Jaenelle.

Díky Temnoto, nenapadlo ji použít proti nim svou sílu. Mohla velice snadno zrušit to, co tu stálo proti ní jako tichý vzdor.

„Během minutky," řekl Lucivar a těžce polkl, když v jejích očích spatřil vichřici. „Nemůžeš jít ven jen tak v ponožkách. Na zemi leží sníh."

Jaenelle zanadávala. Lucivar přivolal její vysoké zimní boty a podal jí je, zatímco jiný sluha jí přinesl kabát a zimní pelerínu s páskem a otvory pro křídla pro Lucivara.

O minutu později už letěli k Tersině chalupě.

Sloužící černá vdova, která byla s Tersou, rozevřela dveře dokořán, zrovna když přistávali. „V ložnici," řekla ustaraným hlasem. „Je u ní Paní Sylvia."

Jaenelle spěchala do ložnice s Lucivarem v patách.

Když je Sylvia spatřila, opřela se o skříň a v obličeji se jí objevila úleva, přestože ji zastiňovala neúprosná starostlivost. Lucivar ji objal kolem ramen a nebylo mu vůbec příjemné, jak se k němu přitiskla.

Jaenelle zakroužila kolem postele, aby mohla pohledět do obličeje Terse, která si zběsile balila malý kufr. Mezi poházeným oblečením ležely na posteli ještě knihy, svíčky a pár věcí, o kterých Lucivar věděl, že to jsou nástroje určené výhradně pro černé vdovy.

„Terso," řekla Jaenelle tichým rozkazovačným hlasem.

Tersa zavrtěla hlavou. „Musím ho najít. Je načase."

„Koho musíš najít?"

„Toho chlapce. Mého syna. Daemona."

Lucivarovi se zadrhlo v krku, když viděl, jak Jaenelle zbledla.

„Daemona," otřásla se Jaenelle. „Zlatý klíč."

„Musím ho najít." V hlase Tersy zvonila frustrace a strach. „Jestli ta bolest brzy neskončí, úplně ho zničí."

Jaenelle nedávala najevo, jestli slyší vyřčená slova nebo jim rozumí. „Daemon," zašeptala. „Jak jsem mohla zapomenout na Daemona?"

„Musím zpátky do Terreille. Musím ho najít."

„Ne," řekla Jaenelle svým půlnočním hlasem. „*Já* ho najdu."

Tersa zastavila neklidné pohyby. „Ano," pravila pomalu, jako by si chtěla na něco vzpomenout. „Tobě bude důvěřovat. Tebe bude následovat z Šíleného království."

Jaenelle zavřela oči.

Lucivar stále ještě držel Sylvii, ale musel se opřít o zeď. U ohňů pekelných, proč se ten pokoj tak pomalu otáčí?

Když Jaenelle otevřela oči, Lucivar do nich jen zíral a nebyl schopen se dívat někam jinam. Ještě nikdy neviděl v jejích očích takový výraz. A doufal, že už ho také znovu nikdy neuvidí. Jaenelle vyklouzla z místnosti.

Lucivar nechal Sylvii, aby se o sebe postarala sama, a letěl za Jaenelle, která mířila k přistávací pavučině na kraji vesnice.

„Kočičko, Sídlo je jiným směrem."

Když mu neodpovídala, snažil se ji chytit za paži. Ochranný krunýř kolem ní byl tak mrazivý, až si spálil ruku.

Minula přistávací pavučinu a kráčela dál. Držel s ní krok, ale nebyl si jistý, co má říct − neměl jistotu, co si může *dovolit* říct.

„Tvrdohlavý, zmatený muž," mumlala, zatímco se jí oči plnily slzami. „*Říkala* jsem ti, že pohár potřebuje nějaký čas, než se spraví. *Říkala* jsem ti, abys šel na nějaké bezpečné místo. Proč jsi mě neposlechl? Nemohl jsi poslechnout alespoň *jednou?*" Zastavila se.

Lucivar pozoroval, jak se její žal pomalu mění v zuřivost, když se obracela směrem k Sídlu.

„Saetane," pravila zlověstným šepotem. „Ty jsi tam tu noc také byl. Ty…"

Lucivar se nesnažil držet s ní krok, když letěla zpátky do Sídla. Místo toho vyslal varování Bealovi po červeném vláknu. Beale ho naopak informoval, že Nejvyšší pán právě dorazil.

Lucivar jen doufal, že jeho otec je připravený na tento boj.

3. Kaeleer

Saetan ji cítil, jak přichází.

Byl příliš nervózní na to, aby seděl, tak se opřel o desku stolu z černého dřeva a rukama ji pevně svíral.

Měl dva roky, aby se na tohle připravil, strávil nesčetné hodiny ve snaze najít ta správná slova, která by jí vysvětlila brutalitu, jež ji málem zabila. Ale nějak nikdy nenašel ten správný okamžik, aby jí to řekl. Ani po včerejší noci, kdy si uvědomil, že vzpomínky vyplouvají na povrch, stále odkládal chvíli, kdy si s ní promluví.

Teď ta chvíle přišla. A on stále ještě nebyl připraven.

Dorazil domů a našel Beala ve velké hale, jak na něj čeká, aby mu předal Lucivarovo varování: „Vzpomíná si na Daemona − a je rozzuřená."

Cítil, jak vstoupila do Sídla, a doufal, že teď dokáže najít způsob, jak jí pomoci čelit těm vzpomínkám za denního světla místo toho, aby ji strašily ve snech.

Dveře studovny vypadly z pantů a roztříštily se, když narazily na protilehlou zeď. Místností projela temná síla, rozbila stolečky a potrhala gauč a křesla.

Začal do něj bušit strach. Ale také si všiml, že neublížila nenahraditelným malbám a sochám.

Pak vstoupila do místnosti a nic ho nedokázalo připravit na chladnou zuřivost, která byla namířena přímo na něj.

„Proklínám tě." Její půlnoční hlas zněl mrazivě. Zněl smrtelně.

Myslela to vážně. Pokud nenávist a odpor v jejích očích měly naznačit hloubku její zuřivosti, pak byl skutečně prokletý.

„Jsi bastard bez srdce."

Jeho mysl zběsile přemílala všechno možné. Nedokázal ze sebe vydat ani hlásku. Zoufale doufal, že její city k němu srovnají tu zuřivost − a věděl, že se tak nestane; ne když se k tomu připojí Daemon.

Přikročila k němu, ohnula prsty a upoutala trochu jeho pozornosti na nehty ostré jako dýka, kterých se teď mohl obávat.

„Ty jsi ho využil. Byl přítel a *ty jsi ho využil*."

Saetan zaťal zuby. „Nebyla jiná možnost."

„*Byla* jiná možnost.“ Roztříštila židli před stolem. „BYLA JINÁ MOŽNOST!“

Jeho vzrůstající hněv odsunul strach. „Přijít o tebe,“ pravil tvrdě. „Jen tak tam stát, nechat tvé tělo zemřít a přijít o *tebe*. To jsem nepovažoval za dobrou možnost, Paní. Ani Daemon.“

„Nepřišli byste o mě, kdyby moje tělo zemřelo. Nakonec bych složila křišťálový pohár a…“

„Jsi Čarodějka a Čarodějky nechodí na ostrov *Malá márnice*. *Ztratili bychom tě*. Každou tvou část. On to věděl.“

To ji na chvíli zarazilo.

„Dal jsem mu všechnu sílu, co jsem měl. Zašel až příliš hluboko do propasti ve snaze na tebe dosáhnout. Když jsem se snažil ho vytáhnout zpátky bránil se a spojení mezi námi se přerušilo.“

„On roztříštil svůj vlastní křišťálový pohár,“ pravila Jaenelle prázdným hlasem. „On roztříštil svou mysl. Já jsem ji složila zase dohromady, ale byla tak příšerně křehká. Když se vynořil z propasti, mohlo mu ublížit cokoliv. V takové chvíli by stačilo i křivé slovo.“

„Já vím,“ pravil Saetan opatrně. „Cítil jsem ho.“

V jejích očích se zase objevila ta chladná zuřivost. „Ale ty jsi ho tam nechal, že, Saetane?“ řekla až příliš potichu. „Strýčkové ze Šípova dorazili k oltáři a ty jsi tam nechal muže, který se nemohl bránit, aby se jim postavil.“

„Čekalo se od něj, že projde bránou,“ odpověděl Saetan rozhořčeně. „Nevím, proč to neudělal.“

„Jistěže víš.“ Její hlas měl pohřební tón. „Oba to moc dobře víme. Když na svíce nebylo uvrženo zaklínadlo, aby zhasly a aby se zavřela brána, pak někdo musel zůstat na místě a bránu zavřít. Přirozeně to byl princ a válečník, od koho se to očekávalo.“

„Možná měl jiný důvod, aby zůstal,“ řekl Saetan opatrně.

„Možná,“ odpověděla se stejnou opatrností. „Ale to nevysvětluje, proč je v Šíleném království, že, Nejvyšší pane?“ Udělala ještě jeden krok k němu. „To nevysvětluje, proč jsi ho tam nechal.“

„Nevěděl jsem, že je v Šíleném království, dokud…“ Saetan zaťal zuby, aby nemusel vyřknout ta slova.

„Dokud do Kaeleeru nepřišel Lucivar,“ Jaenelle za něj tu větu dokončila. Zamávala rukou, aby nemohl mluvit. „Lucivar byl v solných dolech v Pruulu. Vím, že neexistovalo nic, co by mohl udělat. Ale ty ano.“

Saetan pomalu odříkával jedno slovo po druhém: „Nejdůležitější ze všeho bylo dostat tě zpátky. Všechnu sílu jsem vyčerpal na tento úkol. Daemon by to pochopil, dokonce by to i vyžadoval.“

„Vrátila jsem se po dvou letech a teď ti nic tvou sílu neodčerpává.“ Bolest a zrada naplnily její oči. „Ale ty ses ani nepokusil na něj dosáhnout, že ne?“

„Ano, zkusil jsem to! ZATRACENĚ, ZKUSIL JSEM TO!“ Usedl na stůl. „Přestaň se chovat jako malicherná malá mrcha. Možná je to tvůj přítel, ale je to také můj *syn*. To sis skutečně myslela, že bych se mu nesnažil nějak pomoci?“ Nezdařený pokus mu byl trpkou vzpomínkou. „Byl jsem tak blízko, Čarodějko. Tak blízko. Ale byl mimo dosah. A nedůvěřoval mi. Kdyby se jen trochu pokusil, měl bych ho a pomohl bych mu z Šíleného království. Ale on mi nevěřil.“

Rozprostřelo se ticho.

„Já ho dostanu zpátky,“ pravila tiše Jaenelle.

Saetan se narovnal: „Ty se nemůžeš vrátit do Terreille.“

„Neříkej mi, co můžu nebo nemůžu udělat,“ zavrčela Jaenelle.

„Vyslechni mě, Jaenelle,“ pronesl naléhavě. „Ty se nemůžeš vrátit do Terreille. Jakmile si Dorothea uvědomí, že jsi tam, udělá všechno, co je v jejích silách, aby tě zkrotila nebo zničila. A stále ještě nejsi plnoletá. Tvoji chaillotští příbuzní by se mohli pokusit znovu získat opatrovnictví.“

„To všechno beru. Nedovolím, aby déle trpěl.“ Obrátila se a měla se k odchodu.

Saetan se zhluboka nadechl a pomalu vydechoval. „Vzhledem k tomu, že jsem jeho otec, mohu na něj dosáhnout bez fyzického kontaktu.“

„Ale on ti nevěří.“

„Mohu ti pomoct, Jaenelle.“

Ohlédla se, podívala se na něj a on viděl úplně cizí ženu.

„Nechci tvou pomoc, Nejvyšší pane,“ řekla potichu.

Pak od něj odešla a on věděl, že toho vykonala mnohem víc, než že jen opustila místnost.

Všechno má svou cenu.

~ ~ ~

Po několika hodinách ji Lucivar našel v zahradách. Seděla na kamenné lavičce, ruce měla zatlačené mezi koleny tak silně, že si mohla způsobit modřiny. Posadil se obkročmo na lavičku co nejblíže k ní, ale tak, aby se jí nedotýkal. „Kočičko?“ pravil tiše a bál se, že i to jediné slůvko by ji mohlo rozcupovat na kousky. „Mluv se mnou. Prosím.“

„Já…“ Otřásla se.

„Ty si vzpomínáš.“

„Vzpomínám si.“ Zběsile se zasmála, až to prořízlo vzduch. „Vzpomínám si na to všechno. Marjane, Dannie, Rose. Šípov. Greer. Všechno si pamatuji.“ Podívala se na něj. „Ty jsi věděl o Šípově. A o Greerovi.“

Lucivar si odhrnul vlasy z obličeje. Možná by si je měl ostříhat tak, jak to nosí Érijenci. „Když jsi někdy měla zlé sny, tak jsi mluvila ze spaní.“

„Takže jste to oba věděli. A ani jeden jste mi nic neřekli.“

„Co jsme ti tak mohli říct, Kočičko?“ zeptal se Lucivar pomalu. „Kdybychom donutili někoho jiného, aby si vzpomněl na něco takového, co způsobilo emocionální jizvy, patrně bys dostala záchvat a také bys roztříštila nějaký nábytek.“

Jaenelliny rty se zvlnily v drobný úsměv. „To je pravda.“ Úsměv ochabl. „Víš, co je na té věci nejhorší? Zapomněla jsem na něj. Daemon byl můj přítel a já na něj úplně zapomněla. Na svátek Winsol, ještě než jsem…, tak mi dal stříbrný náramek. Nevím, co se s ním stalo. Měla jsem jeho obrázek. Také nevím, co se s ním stalo. On mi dával všechno, aby mi pomohl, a když pak

bylo po všem, každý ho nechal být, jako by na něm vůbec nezáleželo.“

„Když ses poprvé vrátila… kdyby sis pamatovala to znásilnění…, zůstala bys? Nebo bys zase své tělo opustila?“

„Nevím.“

„Pak to, že jsi zapomněla na Daemona, byla cena, kterou jsi musela zaplatit, abys udržela všechny ty vzpomínky dál od těla, dokud nebudeš tak silná, abys jim mohla čelit… Řekl by, že to je slušná cena.“

„Je velice jednoduché pronášet soudy, co by Daemon řekl, když tady není, aby to popřel, že ano?“ Slzy jí zaplnily oči.

„Na něco zapomínáš, malá Čarodějko,“ pravil ostře Lucivar. „Je to můj bratr a je to válečník a princ. Znám ho mnohem déle a mnohem lépe než ty.“

Jaenelle se na lavičce posunula. „Já ti nedávám za vinu, co se mu stalo. Nejvyšší pán…“

„Jestli chceš házet na bedra Nejvyššího pána všechnu vinu za to, že je Daemon v Šíleném království, pak musíš trochu té viny hodit také na mě.“

Obrátila se, aby na něj viděla, a v jejích očích byl chlad.

Lucivar se zhluboka nadechl: „Přišel za mnou, aby mě dostal z Pruulu. Chtěl, abych šel s ním. A já jsem odmítl, protože jsem si myslel, že tě zabil, že to byl on, kdo tě znásilnil.“

„*Daemon?*“

Lucivar zle zanadával. „Někdy dokážeš být neuvěřitelně naivní. Nemáš představu, čeho je Daemon schopen, když ochladne.“

„A ty jsi tomu skutečně uvěřil?“

Chytil se za hlavu. „Bylo tam tolik krve, tolik bolesti. Nedokázal jsem se přenést přes ten žal, abych myslel dostatečně jasně a zapochyboval o tom, co mi bylo řečeno. A když jsem ho obvinil, nic nepopíral.“

Jaenelle vypadala zamyšleně. „On mě svedl. No, spíš svedl Čarodějku. Když jsme byli v propasti.“

„On co?“ zeptal se Lucivar se smrtící záští.

„Nebuď blázen," odsekla Jaenelle. „Byl to trik, abych uzdravila svoje tělo. Ve skutečnosti mě nechtěl. Chtěl ji. On mě ne…" Hlas jí vypověděl službu. Počkala další minutu a pokračovala. „Řekl mi, že celý život čekal na Čarodějku. Že se zrodil proto, aby se stal jejím milencem. Ale pak nechtěl být jejím milencem."

„U ohňů pekelných, Jaenelle," vybuchl Lucivar. „Bylo ti dvanáct a právě tě znásilnili. Co jsi čekala, že udělá?"

„V propasti mi nebylo dvanáct."

Lucivar přimhouřil oči a dumal, co tím vlastně myslela.

„Lhal mi," řekla tenkým hláskem.

„Ne, nelhal. Měl na mysli přesně to, co řekl. Kdyby ti bylo osmnáct a nabídlas mu prsten společníka, zjistila bys to velice rychle." Lucivar se zahleděl do zamlžené zahrady. Odkašlal si. „Saetan tě miluje, Kočičko. A ty miluješ jeho. Udělal to, co musel, aby zachránil Královnu. Udělal to, co by učinil kterýkoliv válečník a princ. Jestli mu nemůžeš odpustit, jak vůbec někdy dokážeš odpustit mně?"

„Ach, Lucivare." Vzlykající Jaenelle ho objala pažemi.

Lucivar ji objímal, hladil ji, přijímal bolestnou útěchu z toho, jak pevně se ho držela. Jeho tiché slzy dopadaly na její vlasy. Plakal za ni, protože zranění její duše se otevřela. Plakal i kvůli sobě, protože mohl ztratit něco tak vzácného ve chvíli, kdy to sotva našel. Plakal pro Saetana, který mohl ztratit mnohem víc. Plakal pro Daemona. Nejvíc ze všeho plakal kvůli Daemonovi.

Už se skoro zešeřilo, když se Jaenelle od něj jemně odvrátila. „Musím si teď s někým promluvit. Vrátím se později."

Lucivar si dělal starosti a zkoumal její svěšená ramena a bledý obličej. „Kam…?" Ostražitost bojovala s instinktem. Nevěděl, jak dál.

Jaenelliny rty se lehce usmály, protože mu rozuměla. „Nejdu nikam, kde je to nebezpečné. Budu pořád v Kaeleeru. A ne, princi Yaslano, není to riskantní. Jdu jen navštívit jednoho přítele."

Nechal ji odejít, protože nedokázal udělat cokoliv jiného.

~ ~ ~

Saetan hleděl do prázdna, držel bolest na uzdě, zadržoval vzpomínky. Kdyby dal všemu volný průchod a nechal se tím vším zavalit… nebyl si jistý, zda by to přežil, nebyl si jistý, zda by se vůbec pokusil.

„Saetane?“ Jaenelle stála u otevřených dveří studovny.

„Paní.“ Protokol. Zdvořilostní projevy projevované, když válečník a princ oslovuje Královnu se stejnými či temnějšími drahokamy. Ztratil privilegium oslovovat ji jinak nebo být něčím jiným.

Když vstoupila do místnosti, obešel stůl. Nemohl si sednout, protože ona stála, a nemohl jí nabídnout místo k sezení, protože zbytek nábytku v jeho studovně byl zničený a on ještě nedovolil Bealovi, aby ten nepořádek uklidil.

Jaenelle se k němu blížila váhavě, spodní ret držela mezi zuby a nervózně si pohrávala s rukama. Nedívala se na něj.

„Mluvila jsem s Lornem.“ Hlas se jí chvěl. Rychle zamrkala. „Stejně jako ty je proti tomu, že bych měla jít do Terreille − s výjimkou Tvrze. Rozhodli jsme se, že vytvořím svůj vlastní stín, který může jednat s lidmi, takže mohu pátrat po Daemonovi, zatímco moje tělo bude v bezpečí ve Tvrzi. Budu moci pátrat vždy jen tři dny v měsíci kvůli fyzické zátěži, kterou na mě můj stín bude vyvíjet, ale znám někoho, o kom si myslím, že mi pomůže ho hledat.“

„Musíš udělat to, co považuješ za nejlepší,“ řekl opatrně.

Podívala se na něj; její překrásné, starobylé, utrápené oči plné slz. „Saetane?“

Stále ještě tak mladá na všechnu svou sílu a moudrost.

Rozevřel svou náruč a otevřel srdce.

Přitiskla se k němu a neovladatelně se třásla.

Byla tím nejbolestnějším a nejslavnějším tancem v jeho životě.

„Saetane, já…“

Přitiskl prst na její rty. „Ne, Čarodějko,“ pravil s jemnou lítostí. „Odpouštění takhle nefunguje. Možná mi chceš odpustit, ale ještě to nedokážeš. Prominout někomu něco může trvat týdny,

měsíce, roky. Někdy to trvá celý život. Dokud nebude Daemon zase při sobě, můžeme se jedině chovat k sobě navzájem laskavě a s porozuměním a brát každý den, jak přijde.“ Pevně ji objímal a vychutnával si ten pocit a nevěděl, kdy nebo jestli ji ještě někdy bude moci znova takhle obejmout. „Tak pojď, Čarodějko. Vždyť už skoro svítá. Teď potřebuješ odpočívat.“

Zavedl ji k její ložnici, ale nevstoupil. Když se dostal do své ložnice, už pocítil, jak na něj doléhá osamělost. Schoulil se na posteli a nedokázal zastavit slzy, které zadržoval celou dlouhou strašlivou noc. To chce čas. Týdny, měsíce, možná roky. Věděl, že to chce čas.

Ale prosím, sladká Temnoto, prosím, ať to netrvá věčně.

4. Terreille

Surreal kráčela zanedbanou uličkou směrem na náměstí s tržištěm a doufala, že její mrazivý výraz vyrovná její zranitelný fyzický stav. Neměla pít ten čarodějnický nápoj, který zabránil měsíčkům minulý měsíc, ale hayllianští gardisté, které za ní vyslal Kartan SaDiablo, jí tehdy dýchali na krk a ona se necítila dostatečně v bezpečí, aby riskovala, že bude úplně bez ochrany během dní, kdy její tělo nedokáže tolerovat využití její magie s výjimkou základů.

Ať se všichni muži čisté krve smaží v Pekle. Když je tělo čarodějnice zranitelné na několik dnů, stává se každý muž čisté krve potenciálním nepřítelem. A právě teď měla dost nepřátel, aby si dělala starosti.

Na tržišti si vybere jen pár maličkostí a pak se zavře ve svém bytě s několika tlustými romány a tak to přečká.

Z uličky před ní se ozývaly tlumené vyděšené výkřiky.

Surreal si přivolala nůž s dlouhou čepelí, vklouzla do uličky a podívala se za roh.

Čtyři velcí, podsaditÍ Haylliané. A jedna dívka, skoro ještě dítě. Dva muži stáli poblíž a všechno pozorovali, jeden z kamarádů držel dívku a další ruce svlékaly její oblečení.

Zatraceně, zatraceně, zatraceně. Byla to past. Nebyl tu žádný jiný důvod, proč by se Haylliané zdržovali v této části říše, zvláště pak v této části zmírajícího města. Měla prostě vycouvat a schovat se v bytě. Kdyby byla opatrná, nikdy by ji nenašli. Našli by se jiní Haylliané, kteří by postávali v místech, kde by si mohla kupovat lístek na pavučinový kočár, takže by to nevyšlo. A putovat po větrech bez ochrany kočáru by nemuselo být zrovna teď přímo sebevražedné, ale bylo by to velice podobné.

Ale byla tam ta dívka. Když nezasáhne, tak to dítě skončí pod čtyřmi násilníky. I kdyby ji někdo „zachránil“ po tom všem, šla by z jedné mužské náruče do druhé, až by ji neustálá brutalita, které by byla vystavována, jednoho dne zabila.

Surreal se zhluboka nadechla a vletěla do uličky.

Zespodu vedená rána nožem prořízla jednoho muže od podpaží až ke klíční kosti. Mávla rukou, jen tak tak minula dívčí obličej a podařilo se jí lehce říznout dalšího muže do hrudi, zatímco se snažila dostat dívku mimo jejich dosah.

Pak se do boje vložili další dva muži.

Surreal se sklonila před pěstí, která by jí urazila půlku hlavy. Pak se kutálela po zemi, vyskočila, udělala dva kroky dozadu, a protože se ani jeden z nich nesnažil zarazit její ústup hlouběji do uličky, otočila se.

Slepá ulička za ní a Haylliané, kteří jí blokovali jedinou možnou ústupovou cestu, před ní.

Surreal se podívala na dívku a chtěla vyjádřit svou lítost.

Děvče se hladově usmálo na jednoho z nezraněných mužů, který jí do rukou vhodil sáček s mincemi, sebralo oblečení a pospíchalo pryč z uličky.

Najatá malá mrcha.

Surreal se snažila vzpomenout si na ta ostatní děvčata, kterým pomohla v uplynulých pěti letech, ale vzpomínka na ně nezmenšila převažující pocit zrady. Inu, teď zakončí celý ten

bludný kruh. Vzešla také z živoření v páchnoucích uličkách. A teď v jedné takové zemře, protože nenechala Kartana SaDiablo, aby ji spoutal a předal ji jako dárek nejvyšší kněžce v Hayllu.

Muži přistoupili blíž a zle se usmívali.

„Nechte ji být.“

Za zády se jí ozval tichý, záhadný, půlnoční hlas.

Surreal sledovala muže, viděla u nich překvapení, nervozitu a strach − a to všechno ztvrdlo v pohled, který vždycky znamenal pro ženu bolest.

„Nechte ji být,“ opakoval ten hlas.

„Jdi do háje,“ řekl nejvyšší Hayllian a udělal krok kupředu.

Za muži se vznesla mlha a vytvořila stěnu přes celou uličku.

„Jen podřízni tu mrchu a je to,“ pravil muž, co měl zraněné rameno.

„Nemůžeme si nic užít s míšenkou, tak budeme muset tu druhou trochu naučit způsobům,“ pravil největší muž.

Najednou uličku zahalila hustá mlha. Objevily se oči zářící jako červené drahokamy a bylo slyšet zavrčení.

Surreal zaječela a lapala po dechu, když ji ruka sevřela levou paži.

„Pojď se mnou,“ řekl ten strašidelně známý půlnoční hlas.

Mlha se vířila a byla příliš hustá, než aby viděla tu osobu, která ji vedla mlhou tak snadno, jako by to byla čistá voda.

Další vrčení. Pak vysoké zoufalé výkřiky.

„Co… co je…“ koktala Surreal.

„Psi z Pekla.“

Po její pravici něco upadlo na zem.

Surreal se snažila polknout a snažila se nedýchat.

Další krok je už vyvedl z mlhy a objevil se známý obraz zanedbané uličky.

„Tady někde bydlíš?“ zeptal se ten hlas.

Surreal se konečně podívala na svou společnici, ucítila bodnutí zklamání, který okamžitě vystřídal pocit úlevy. Ta žena byla stejně vysoká, měla na sobě přiléhavou teplákovou soupravu, a přestože byla štíhlá, v žádném případě to nebylo to dítě, které si

pamatovala. Dlouhé vlasy měla zlaté a oči skrývala za černými brýlemi.

Surreal se snažila odtrhnout: „Jsem ti vděčná, že jsi mi zachránila zadek v té uličce, ale moje matka mi říkala, abych nikdy neříkala cizím lidem, kde bydlím.“

„My nejsme cizí a jsem si jistá, že to není všechno, co ti Titian řekla.“

Surreal se znovu pokusila vytrhnout té ruce. Ta ji však sevřela ještě víc. Nakonec si Surreal uvědomila, že v druhé ruce má stále ještě ten nůž, a tak jím máchla a projela zápěstím té ženy.

Nůž projel rukou, jako by tam nic nebylo, a pak zmizel.

„Co jsi zač?“ zalapala Surreal po dechu.

„Iluze, které se říká stín.“

„Kdo jsi?“

„Šípov je dobrý jed. Na Šípov neexistuje žádný lék.“ Žena se chladně usmála. „Je to odpověď na tvou otázku?“

Surreal si prohlížela mladou ženu a snažila se najít nějakou stopu po tom dítěti, které si pamatovala. Po minutě řekla: „Ty jsi skutečně Jaenelle, viď? Nebo nějaká její část.“

Jaenelle se usmála, ale nebyl v tom žádný humor. „To skutečně jsem.“ Odmlka. A pak: „Potřebujeme si promluvit, Surreal. V soukromí.“

Ach ano, potřebovaly si promluvit. „Musím napřed zajít na tržiště.“

Ruka s ostrými, černě nalakovanými nehty ji ještě chvíli svírala, ale pak ji uvolnila. „Tak dobrá.“

Surreal váhala. Z mlhy za nimi se ozývalo vrčení a křupavé zvuky. „Nemusíš dokončit to zabití?“

„Myslím si, že to nebude problém,“ pravila Jaenelle suše. „Hromady psích hoven nepředstavují pro nikoho žádnou hrozbu.“

Surreal zbledla.

Jaenelle stiskla rty. „Omlouvám se,“ řekla po minutě. „Všichni máme jisté stránky osobnosti. Tohle ve mně probudilo tu horší stránku. Nikdo do té uličky nevstoupí a nic tam nezbude. Za chvíli dorazí harpyje a o všechno se postarají.“

Surreal kráčela k náměstí a na tržiště, kde koupila u jednoho stánku housky s kuřecím masem a zeleninou, od jiného stánkaře pak hovězí placičky a u třetího stánku čerstvé ovoce.

„Přichystám ti léčivý nápoj," řekla Jaenelle, když došly do bytu Surreal.

Surreal stále přemýšlela, proč ji vlastně Jaenelle vyhledala. Zašla do koupelny, aby se umyla. Když se vrátila, na kuchyňském stolku byl přikrytý talíř a hrnek čarodějného odvaru, ze kterého stoupala pára.

Surreal se usadila na židli, upíjela odvar a cítila, jak jí bolest v podbřišku pomalu ustupuje. „Jak jsi mě našla?" zeptala se.

Poprvé se objevilo v Jaenellině úsměvu pobavení. „No, zlatíčko, vzhledem k tomu, že jsi jediná v celé říši Terreille, která má šedé drahokamy, dáš se najít poměrně snadno."

„Nevěděla jsem, že se dá někdo vypátrat tímto způsobem."

„Tuhle metodu nemůže využít každý, kdo po tobě jde. Musel by nosit také šedý drahokam nebo temnější."

„Proč jsi mě vyhledala?" zeptala se tiše Surreal.

„Potřebuji tvou pomoc. Chci najít Daemona."

Surreal se zadívala na hrnek: „Cokoliv provedl u oltáře Cassandry, bylo to proto, aby ti pomohl. Cožpak už netrpěl dost?"

„Až příliš moc."

V Jaenellině hlase zněl žal a lítost. Oči by pověděly mnohem víc. „Musíš nosit ty zatracené tmavé brýle?" zeptala se ostře Surreal.

Jaenelle váhala: „Možná by tě mé oči znervózňovaly."

„Mohu to vyzkoušet."

Jaenelle si stáhla brýle.

Ty oči patřily někomu, kdo prožil ty nejhorší noční můry duše a přežil.

Surreal těžce polkla. „Už vidím, co máš na mysli."

Jaenelle si brýle zase nasadila. „Mohu ho vyvést z Šíleného království, ale potřebuji kontakt s jeho tělem."

Kéž by Jaenelle přišla před několika měsíci.

„Nevím, kde teď je," řekla Surreal.

„Ale můžeš po něm pátrat. Já mohu zůstat v této formě jen tři dny v měsíci. Utíká mu čas, Surreal. Jestli brzy nenajde cestu zpátky, už z něj nic nezbude.“

Surreal zavřela oči. *Sakra.*

Jaenelle nalila Surreal zbytek horkého nápoje. „Ani čarodějnice s šedými drahokamy by neměla mít při měsíčkách takové bolesti.“

Surreal si poposedla. Trhla sebou. „Minulý měsíc jsem vynechala.“ Objala rukama hrnek. „Daemon se mnou chvíli bydlel. Je to pár měsíců.“

„Co se stalo před pár měsíci?“

„Objevil se Kartan SaDiablo,“ pravila Surreal jedovatě. Pak se usmála. „Tvoje zaklínadlo nebo pavučina nebo cokoli jsi nastražila na strýčky v Šípově, byla to dobrá práce. Toho bastarda bys teď vůbec nepoznala.“ Odmlčela se. „Robert Benedikt je mrtvý, jen tak mimochodem.“

„Jaké neštěstí,“ zamumlala Jaenelle a z jejího hlasu kapal jed. „A náš drahý doktor Carvay?“

„Víceméně naživu. Ale podle toho, co jsem slyšela, už má smrt na jazyku.“

„Pověz mi o Kartanovi… a Daemonovi.“

„Loni na jaře se Daemon objevil v bytě, kde jsem dřív bydlela. Naše cesty se několikrát zkřížily od té chvíle…“ Surreal zmlkla.

„Od té noci u oltáře Cassandry.“

„Ano. Je, jako bývávala Tersa. Objeví se, pár dní zůstane a pak zase zmizí. Tentokrát zůstal. Pak se ale ukázal Kartan.“ Surreal dopila odvar. „Jednoznačně hledal Daemona už nějakou dobu, ale na rozdíl od Dorothey se zdá, že má lepší nápady, kde ho má hledat. Chtěl po Daemonovi, aby mu pomohl zbavit se toho strašlivého zaklínadla, které na něj někdo uvalil. Jako by neprovedl nic, čím by si to zasloužil. Když vyšlo najevo, že Daemon je ztracený v Šíleném království, a tudíž je pro Kartana neužitečný, Kartan se podíval na mě − a všiml si tvaru mých uší. Okamžitě mu došlo, že jsem dítě Titian − a jeho. Daemon vybuchl a vyhodil ho ven.“

„Řekla bych, že si spočítal, že kdyby Dorothee přivedl Sadiho, moc by mu to nepomohlo, ale kdyby daroval Dorothee jediného potomka, který by pokračoval v pokrevní linii, byl by to dobrý obchod. A navíc dívčího potomka, který by poskytl silnou pokrevní linii − přestože by to byla míšenka.“

„Daemon trval na tom, abychom okamžitě zmizeli, protože Kartan se mohl vrátit po setmění s gardisty. Což také provedl.

Než jsme si s Daemonem chytili vítr a vypluli pryč, dohodli jsme se na jednom městě v jiném teritoriu. Byl přímo za mnou a letěl dost blízko. Ale pak už tam najednou nebyl. Od té doby jsem ho neviděla.“

„A ty jsi od té doby stále na útěku.“

„Jo.“ Připadala si tak unavená. Chtěla se ztratit v knize, ve spánku. Jenže to teď bylo tak riskantní. Ostatní hayllianští gardisté se začnou zajímat, co se stalo s jejich čtyřmi muži, a začnou znova pátrat.

„Sněz to jídlo, Surreal.“

Surreal si kousla housky a najednou začala dumat, proč nevyzkoušela ten odvar − dumala, jak je možné, že si vůbec nedělala starosti.

Jaenelle prozkoumala ložnici a pak si prohlédla omšelý gauč v obývacím pokoji. „Chceš se zavrtat do postele, anebo se schoulíš tady?“

„Nemůžu,“ zamumlala Surreal a zlobila se, protože jí bylo do pláče.

„Ano, můžeš.“ Jaenelle přinesla polštářky a deky z ložnice a vytvořila na gauči vyzývavé hnízdečko. „Můžu s tebou zůstat ještě dva dny. Nikdo tě nebude rušit, dokud jsem tady.“

„Pomohu ti s tím hledáním,“ řekla Surreal a zavrtala se do přikrývek na gauči.

„Já vím,“ usmála se Jaenelle suše. „Jsi dcera Titian. Neudělala bys nic jiného.“

„Nevím, jestli se mi to líbí, že mě máš takhle přečtenou,“ zavrčela Surreal.

Jaenelle uvařila další hrnek léčivého odvaru, dala Surreal vybrat ze dvou nových románů a usadila se v křesle.

Surreal se napila odvaru, přečetla dvakrát první stránku a pak to vzdala. Podívala se na Jaenelle a v hlavě jí začaly bzučet otázky.

Nechtěla slyšet odpověď ani na jedinou z nich.

Prozatím toho bylo až dost; jakmile najdou Daemona, Jaenelle ho vyvede z Šíleného království.

Prozatím jí stačilo, že se cítila v bezpečí.

Čtvrtá část

Kapitola třináctá

1. Kaeleer

„Jaro je romantické roční období,“ pravila Hekatah a pozorovala svého společníka. „A jí je teď osmnáct. Dost stará na to, aby se těšila lásce manžela.“

„Pravda.“ Lord Jorval sledoval malé kroužky na poškrábaném stole. „Ale vybrat *správného* manžela je dost důležité.“

„Je zapotřebí jenom to, aby byl mladý, hezký a mužný − a aby dokázal poslouchat příkazy,“ odsekla Hekatah. „Ten manžel bude jen sexuální návnadou, která ji odláká pryč od toho monstra. Nebo chcete žít pod palcem Nejvyššího pána, jakmile jeho ‚dcera‘ založí svůj vlastní dvůr a začne vládnout?“

Jorval působil tvrdohlavě: „Manžel by mohl být mnohem víc než jen sexuální návnadou. Dospělý muž by mohl vládnout se svou manželkou-královnou, pomáhal by jí učinit ta správná rozhodnutí, chránil by ji před nezdravými vlivy.“

Hekatah byla znechucená, až se jí chtělo hlasitě ječet. Posadila se a složila ruce kolem dřevěných opěradel, aby na něj přes stůl nemohla dosáhnout a rozsápat mu polovinu obličeje.

U ohňů pekelných, jak postrádala Greera! Ten chápal všechny ty jemnosti. Rozuměl citlivé prozíravosti, když využíval prostředníků, kdykoliv to bylo možné, aby zabránil tomu, že se ocitne v přímé palebné linii. Jorval coby člen Temné rady byl velice užitečný v tom, že udržoval v Radě nechuť a nedůvěru vůči Saetanovi. Jorval dychtil po Jaenelle Angelline a vymýšlel si fantastické představy o nočních bouřích mistrovského sexu, ve

kterých byla ta bledá mrcha poddajná a oddaná každému nápadu, ať už v posteli, nebo mimo ni. Což bylo v pořádku, ale tenhle blázen nedokázal pohlédnout hlouběji a dále za zpocená prostěradla, aby pochopil, co na něj možná čekalo, kdyby si s ním chtěl Saetan na chvíli promluvit.

Byla si velice jistá, že bude skřípat zuby a těžko snášet mladého muže, do kterého se jeho královna zblázní. Byl velice dobře vytrénovaný a až příliš oddaný starým způsobům čisté krve, než aby se choval jinak. Ale ten érijenský míšenec… *Ten* nebude moc přemýšlet a vytrhne své Paní z náruče jejího milence − anebo odtrhne tomu milenci paže − a bude ji držet v izolaci, dokud nebude mít zase čistou hlavu.

A pochybovala, že se některý z těch dvou dá přesvědčit, že Jaenelle touží a sténá po někom, kdo vypadá jako lord Jorval.

„Musí být mladý," trvala na svém Hekatah. „Pohledný mladík s mnoha zkušenostmi v posteli, musí být přesvědčivý a dostatečně okouzlující, aby si celá rodina myslela, třebaže s pochybnostmi, že se Jaenelle bláznivě zamilovala."

Jorvalovi to bylo nepříjemné.

Hekatah zůstávala nadále plná energie, ale změnila trochu svůj hlas, aby to znělo váhavě: „Existují tu důvody pro opatrnost, Jorvale. Možná si vzpomínáte na mého kolegu." Zkroutila prsty na rukou, až vypadaly jako pařáty.

Jorvala to zaujalo. „Vzpomínám si na něj. Byl velice nápomocný. Doufal jsem, že se vrátí." Když Hekatah nic neodpověděla, nadechl se: „Co se s ním vlastně stalo?"

„Stalo se mu to, že se střetl s Nejvyšším pánem," odpověděla Hekatah. „Dopustil se té chyby, že na sebe upoutal jeho pozornost. Nikdo ho od té doby neviděl."

„Chápu."

Ano, konečně *začíná* chápat.

Hekatah se naklonila a pohladila Jorvalovu ruku. „Někdy povinnosti a zodpovědnost mocných vyžadují oběti, lorde Jorvale." Když neprotestoval, triumfálně se na něj usmála. „Takže, kdybyste teď zinscenoval svatbu Jaenelle Angelline a

syna některého muže, se kterým se vám dobře pracuje − pohledného a ovladatelného syna…“

„Jak by to pomohlo mně?“ chtěl vědět Jorval.

Hekatah potlačila svou podrážděnost. „Otec bude radit synovi ohledně politiky a změn, které by se měly v Kaeleeru provést − a tyto změny budou na Jaenellinu žádost provedeny. K mnoha rozhodnutím dochází při řečech v posteli; jsem si jistá, že tohle znáte.“

„A jak by to pomohlo mně?“ zeptal se Jorval ještě jednou.

„Stejně tak, jak by syn naslouchal radám svého otce, tak by otec přijímal rady od svého přítele, který se náhodou stane jediným zdrojem tonika, které bude udržovat u Paní hlad po pozornosti mladého syna, takže pak nakonec odsouhlasí cokoliv.“

„Aha,“ Jorval se poškrábal na bradě. „Aaaah.“

„A kdyby z nějakého důvodu Nejvyšší pán nebo některý jiný člen rodiny“ − záblesk strachu v Jorvalových očích jí napověděl, že už má za sebou nějakou zkušenost s temperamentem Lucivara Yaslany − „reagovali nevlídně, inu, pak nezbývá než najít jiného nadšeného a pohledného mládence, což by nemuselo být tak obtížné. Ale najít silné a inteligentní muže, kteří by vládli říši…“ Hekatah roztáhla ruce a pokrčila rameny.

Jorval několik minut přemýšlel o jejích slovech. Hekatah trpělivě čekala. Jakkoli silně mohl bažit po žhavých sexuálních fantaziích, Jorval chtěl především moc − nebo iluzi moci − mnohem silněji.

„Paní Angelline přijde do Malé Terreille za dva týdny. A já mám… přítele…, který má vhodného potomka. Avšak donutit Paní Angellinu, aby souhlasila se sňatkem…“

Hekatah přivolala malou lahvinku a postavila ji na stůl. „Paní Angelline je proslulá svým soucitem a léčitelskými schopnostmi. Kdyby došlo nějakou příšernou shodou okolností ke zranění dítěte, jsem si jistá, že bude velice ochotná se ujmout léčení. Když ta zranění budou ohrožovat život dítěte, síla, kterou bude muset vydat na léčení, ji zanechá fyzicky i psychicky naprosto vyčerpanou. Když jí pak někdo, komu důvěřuje, nabídne

uklidňující sklenici vína, bude pravděpodobně dost unavená na to, aby ho nejprve vyzkoušela. Svatba by pak byla malou a tichou událostí a odehrála by se ihned poté. Vlivem únavy a tohoto lektvaru smíchaného s vínem bude natolik poddajná, že řekne všechno, co se po ní bude chtít, a podepíše, co se jí dá pod ruku.

Mladý pár zůstane chvíli na svatební oslavě, než se odebere do svého pokoje, kde by naplnil své manželství."

Jorvalovi se rozšířily nozdry. „Chápu."

Hekatah přivolala druhou lahvičku. „Správná dávka tohoto afrodiziaka, která se jí dá do vína při svatebním přípitku, v ní vyvolá hlad a touhu po novém manželovi."

Jorval si olízl rty.

„Druhý den ráno se jí musí dát druhá dávka. To je velice důležité, protože její hlad musí být natolik silný, aby předčil touhu Nejvyššího pána promluvit si s jejím manželem. Ve chvíli, kdy bude ochotná uvolnit svého miláčka od jeho manželských povinností, Nejvyšší pán nebude moci popřít takové uspořádání nebo mít prot němu námitky. Jinak by vypadal jako tyran nebo jako žárlivý blázen." Hekatah se odmlčela a nelíbilo se jí, jak si Jorval prohlíží obě lahvičky. „A moudrý muž, který celou tuto záležitost zinscenuje, nebude nikdy v podezření − pokud na sebe nějak neupoutá pozornost."

Bylo vidět, jak Jorval na chvíli odložil své fantazie. Opatrně nechal zmizet lahvičky. „Budu s vámi v kontaktu."

„Není třeba," pravila Hekatah až příliš rychle. „Stačí vědět, že bych mohla pomoci. Dám vám vědět, kde a kdy si vyzvednete další dávku afrodiziak."

Jorval se poklonil a odešel.

Hekatah se posadila a byla naprosto vyčerpaná. Jorval byl ignorant, nebo se rozhodl, že bude ignorovat běžné zdvořilosti. Nepřinesl jí žádné občerstvení a sám jí nic nenabídl. Pravděpodobně si myslel, že je až příliš důležitý. Což také byl, zatraceně. Právě teď byl až příliš důležitý pro splnění jejích plánů, než aby trvala na slušném chování. Jakmile však bude ta malá

mrcha odtržena od Saetana, bude Hekatah mít možnost eliminovat Jorvala.

Dva týdny. To je dostatečná doba, aby dokončila zbytek svého plánu a nastražila past, díky které se při troše štěstí zbaví toho míšence, érijenského válečníka a prince.

2. Kaeleer

Něco tady bylo špatně.

Lucivar složil plnou náruč dříví do bedny u kuchyňského sporáku.

Velice špatně.

Narovnal se a provedl rychlý psychický průzkum této oblasti, přičemž použil dům Luthvian jako střed.

Nic. Ale toho pocitu se nezbavil.

Něco tady mu bylo nepříjemné, takže se ani nepohnul, když do kuchyně vstoupila Roxie. Vůbec si nevšiml světla v jejích očích ani způsobu, jak se k němu přibližovala.

Uplynulé dva dny strávil tím, že u Luthvian prováděl hrubé domácí práce a odrážel milostné návrhy Roxie. Dva dny byly tak akorát na to, aby Lucivar a Luthvian spolu vycházeli dobře, a dařilo se to především díky tomu, že měla po většinu dne hodně práce se studentkami a po večeři Lucivar odcházel strávit noc na horské mýtině.

„Jsi tak silný," pravila Roxie a přejela mu rukou po hrudníku.

Už ne. Už ne.

Normálně by nikdy nedovolil, aby se ho nějaká žena takhle dotýkala. Normálně by považoval tento tón hlasu za výzvu k intimním záležitostem a jeho ruce by se semkly v pěsti.

Tak čeho se bál? Proč mu hučely všechny nervy v těle?

Tentokrát to znič. Přeruš to pouto jednou provždy. Ne. Nejde to. Nedokáže na něj dosáhnout, když…

Roxie objala pažemi Lucivara kolem krku. Prsy se mu otírala o hrudník. „Ještě jsem neměla válečníka a prince."

Odkud ten strach přicházel?

Ty nemůžeš mít tohle tělo. Tohle tělo je mu přislíbeno.

Roxie na něj tlačila. Hravě ho kousla do krku. Dal jí ruce na boky a držel je tam, zatímco se soustředil na nalezeni zdroje toho podivného bzučení.

Ne. Už ne.

Přicházelo to z prstenu cti, který mu dala Jaenelle. Bzučení, obavy a chladná zuřivost − to všechno bylo za tím strachem. To nebyly jeho pocity, které ho zaplavovaly, ale její.

U ohňů pekelných, Matko noci a kéž je Temnota milosrdná. Její pocity.

„Vidím, že jsi změnil názor," pravila Luthvian ostře, když vstoupila do kuchyně.

Chladná zuřivost. Jestli jí neučiní ihned přítrž…

„Musím už jít," pravil Lucivar duchem nepřítomný. Cítil její paže na svém krku a automaticky to tělo od sebe odstrčil.

Luthvian začala nadávat.

Ignoroval ji, zamířil ke dveřím a chvíli dumal, proč Roxie leží na kuchyňské podlaze.

„Musíš mi sloužit!" zakřičela Roxie a pomalu si sedala. „Ty jsi mě vzrušil. Musíš mi posloužit."

Lucivar se rychle otočil, urval nohu od kuchyňské židle a hodil jí Roxie do klína. „Použij tohle." Zamířil ke dveřím.

Tohle nedovolím. Tomu se nepodřídím.

„Lucivare!"

Zavrčel a snažil se setřást ruku Luthvian. „Musím jít. Kočička má problémy."

Luthvianina ruka ho ještě víc stiskla. „Jsi si jistý, že? Ty ji vycítíš tak dobře, že máš jistotu."

„Ano!" Nechtěl ji udeřit. Nechtěl jí ublížit. Ale jestli ho nenechá odejít…

Ruka na jeho paži se začala třást. „Dáš mi vědět? Dáš mi vědět, jestli… jestli potřebuje pomoc?"

Lucivar pohlédl na Luthvian tvrdě a pevně. Mohla žárlit na to, jak muži v rodině byli připoutáni k Jaenelle, ale ona si dělala starosti. Zběžně ji políbil na tvář. „Dám ti vědět."

Luthvian ustoupila o krok. „Strávil jsi dlouhá léta tím, že ses vycvičil na válečníka, tak běž a buď užitečný."

Ne.

Lucivar vypálil po ebonitově tmavošedém vláknu a vyvinul obrovskou rychlost, ale věděl, že už je pozdě.

Nedovolím ti to.

Ať už se s ní stalo cokoliv, postará se o ni potom. Sladká Temnoto, ať je nějaké potom. Ještě více přitvrdil.

Žádné pocity z prstenu. Žádné bzučení. Nic kromě…

Neeeeee!

… zuřivost. Matko noci, ta zuřivost!

~ ~ ~

Lucivar si razil cestu davem, který se tvářil znechuceně, a mířil do místa, kde byla uvolněná Jaenellina koncentrovaná síla. Na jedné straně haly stál válečník středního věku a něco vykládal ponuře vyhlížejícímu Mefisovi. Pachuť po síle vířila zpoza dveří na opačné straně.

Lucivar vyrazil ke dveřím.

„Lucivare, ne!"

Lucivar ignoroval Mefisův příkaz a odemkl šedivý zámek, který umístil jeho démonský bratr na dveře.

„Lucivare, nechoď tam!"

Lucivar otevřel dveře, vkročil dovnitř a strnul.

Před ním ležel na koberci prst a zlatý prsten na něm byl částečně roztavený v mase, které drahokamy roztříštily v lehký prášek.

Byl to největší − a jediný identifikovatelný kousek − něčeho, co musel být dospělý muž. Zbytek byl všude po chodbě.

Bzukot v jeho hlavě ho varoval, aby normálně dýchal, než půjde dál. Kdyby měl začít normálně dýchat v této místnosti, musel by tady nejdříve tak týden zvracet.

Ale tady v té místnosti bylo něco špatného a on ji nehodlal opustit, než zjistí, co se to tu děje.

Když to zjistil, jeho vznětlivost dosáhla bodu, kdy by zabíjel.

Jedno mužské tělo. Zničená postel. Ostatní nábytek, přestože poškrábaný od kostí a zacákaný od krve, byl netknutý.

Lucivar vycouval z místnosti a obrátil se na muže, který žvanil s Mefisem. „Co jste jí to udělali?“ zeptal se chladně.

„Co jsme udělali *jí*?“ Válečník ukázal roztřeseným prstem směrem k té místnosti. „Jen se podívej, co ta mrcha udělala mému synovi. Je šílená. Šílená. Je to…“

Lucivar ze sebe vydal érijenský válečný pokřik a přitiskl válečníka ke zdi: „CO JSTE JÍ TO UDĚLALI?“

Válečník zaječel. Nikdo se mu nesnažil pomoci.

„Lucivare.“ Mefis zvedl hrst papírů. „Zdá se, že dnes odpoledne se Jaenelle provdala za lorda …“

Lucivar zavrčel. „Nevdala by se z vlastní svobodné vůle a bez přítomnosti své rodiny.“ Vycenil na válečníka zuby. „Nebo ano?“

„Byli do se… sebe za… zamilovaní,“ vykoktal válečník. „Láska na první pohled. Nechtěla vám to dát vědět, dokud nebude po všem.“

„Někdo nechtěl, abychom to věděli,“ souhlasil Lucivar. Usmál se, přivolal si érijenský válečný meč a podržel ho tak, aby ho válečník dobře viděl. „Chcete svůj obličej?“ zeptal se mírně.

„Lucivare,“ varoval ho Mefis.

„Mefisi, drž se stranou,“ odsekl Lucivar a jeho obtížně potlačovaná zuřivost zmrazila všechny v hale.

Přemýšlej. Bála se. Byla to malá vyděšená Jaenelle. Bála se, ale současně se moc hněvala a zvažovala, že přeruší spojení mezi duchem a tělem, byla rozhodnutá opustit vnější slupku než se podvolit. Přemýšlej. Kdyby tohle bylo v Terreille…

„Co jste jí dali?“ Když válečník neodpovídal, Lucivar mu přitiskl meč ke tváři. Kůže se prořízla velice snadno. Začala téct krev.

„Slabý odvar. Aby se uklidnila. Měla strach. Strach ze všech. Zejména z vás.“

Pěkně hloupé, říkat takové věci muži, který drží zbraň dost velikou a ostrou, aby mu rozsekala kosti.

Podali jí nějaké drogy. Něco dost silného, že jí to pomátlo smysly, ale byla schopná podepsat manželskou smlouvu. To ale stále nevysvětluje ten pokoj.

„A co potom?“ zeptal se tiše Lucivar. „Co jste jí dali, abyste ji připravili do manželského lože?“ Když na něj válečník jen tak hleděl, posunul meč a tentokrát zajel trochu hlouběji do masa. „Kde jsou ty lahve?“

Válečník lapal po dechu a zamával rukou směrem k blízkým dveřím.

Mefis zašel dovnitř a pak se vrátil se dvěma lahvičkami.

Lucivar nechal zmizet válečnický meč, vzal jednu lahvičku a odšrouboval uzávěr. Prozkoumal kapky na dně. Kdyby mu někdo nabídl pití, ve kterém by bylo tohle, ani by se toho nedotkl. Za normálních okolností by to Jaenelle také neudělala.

Nechal zmizet lahvičku a vzal si tu druhou, která byla ještě do poloviny plná tmavého prášku a zuřivě zanadával. Věděl − ach, jak dobře věděl − co velká dávka *saframatu* dokáže udělat někomu jeho postavy a váhy. Dokázal si představit agonii, jakou způsobila Jaenelle.

Podržel lahvičku ve vzduchu. „Vy jste jí dali tohle? Pak nesete zodpovědnost za to, co se stalo v té místnosti.“

Válečník vehementně zavrtěl hlavou: „Je to neškodné. Neškodné! Když se to přidá do sklenice vína, je to jen obměna nápoje Ohnivé noci. Vždycky se používá nápoj Ohnivá noc na první svatební noc.“

Lucivar vycenil zuby v úsměvu. „Vzhledem k tomu, že je to neškodné, jistě vám nebude vadit, když si vypijete druhou dávku. Mefisi, dej mu sklenici s vínem.“

Na čele válečníka začal vyrážet pot.

Mefis na minutu zmizel a vrátil se s vínem.

Lucivar vysypal skoro všechen temný prášek do vína, lahvičku podal Mefisovi a vzal si od něj sklenici s vínem. Druhou rukou

chytil válečníka pod krkem. „Tak a teď buď tohle vypiješ, anebo tě podříznu. Je to jen na tobě.“

„Chci… žádám slyšení před Temnou radou,“ zakoktal válečník.

„To bezesporu patří mezi vaše práva,“ souhlasil Mefis potichu. Podíval se na Lucivara. „Podřízneš ho ty, nebo to mám udělat sám?“

Lucivar se zlomyslně usmál. „To mu neudělá moc dobře, až půjde před Radu, že?“ Prsty zajel do válečníkova hrdla.

„Pij.“

„Věděl jsem, že budeš rozumný,“ zabroukal Lucivar. Uvolnil trochu sevření, aby mohl válečník polykat víno.

„Tak.“ Dovedl válečníka do místnosti, kde Mefis našel ty lahvičky. „Aby Temná rada získala přesnou představu, myslím, že byste si měli užít stejný zážitek, který jste zamýšleli pro Paní Angelline.“ Zapečetil místnost ebonitově tmavošedým drahokamem a připojil časové zaklínadlo. Obrátil se k muži, který postával opodál. „Ochranný štít zmizí za čtyřiadvacet hodin.“

Tentokrát si nemusel razit cestu davem. Tiskli se ke stěnám, jen aby mohl projít.

Mefis s ním držel krok, než vyšli ven. Prozkoumal ještě okolí a vešel do nejbližší prázdné místnosti − byla to pravděpodobně něčí studovna. Připadala mu ponuře uklizená, jako by patřila Saetanovi.

Mefis zamkl dveře. „To byla dost dobrá šou, co jsi tam předvedl.“

„Šou teprve začíná.“ Lucivar se plížil místností. „Nevšiml jsem si, že by ses mě pokusil zarazit.“

„Nemůžeme si dovolit, aby mezi námi byly na veřejnosti rozpory. Kromě toho by ses evidentně nenechal zarazit. Předčíš mě a pochybuji, že by ti bratrské pocity v něčem zabránily.“

„Tak to vidíš správně.“

Mefis zanadával. „Uvědomuješ si, jaké problémy budeme mít kvůli tomu s Temnou radou? Nestojíme nad zákonem, Lucivare.“

Lucivar se zastavil před Mefisem: „Ty hraješ podle svých pravidel a já hraji podle mých.“

„Podepsala svatební smlouvu.“

„Ne ze svobodné vůle.“

„To nevíš. A dvacet svědků tvrdí opak.“

„Já nosím prsten. Já to *cítím*, Mefisi.“ Lucivarovi se chvěl hlas. „Byla připravená prolomit vazbu těla a ducha, než aby se poddala a souložila s tím chlapem.“

Mefis nic neřekl, až po minutě prohlásil: „Jaenelle má problémy s tělesnou intimitou. To víš.“

Lucivar udeřil pěstí do dveří. „Zatraceně! To jsi tak slepý, nebo jsi ztratil už všechnu kuráž, že se spíš všemu podvolíš, než že necháš někoho žvanit o rodině SaDiablo a zneužívat jejich sílu? No, já nejsem slepý a s mojí kuráží je všechno v pořádku. Je to moje Královna − moje! − a pravidla nebo ne, zákony nebo ne, Temná rada nebo ne, jestli jí někdo ubližuje, tak já mu oplatím stejně.“

Hleděli na sebe, Lucivar těžce dýchal a Mefis se ani nehnul.

Nakonec se Mefis opřel o dveře. „Lucivare, my tímhle nemůžeme projít znova. Nemůžeme znova prožívat ten strach, že o ni přijdeme.“

„Kde je?“

„Otec ji vzal do Tvrze − se striktními příkazy, aby se zbytek rodiny do ničeho nevměšoval.“

Lucivar odsunul Mefise. „Inu, my všichni víme, jak rád dodržuji příkazy, že?“

3. Kaeleer

Saetan vypadal jako muž, který jen náhodou přežil bitvu.

Což nebylo až tak daleko od pravdy pomyslel si Lucivar, když tiše zavíral dveře Jaenellina obývacího pokoje ve Tvrzi.

„Moje instrukce byly jednoznačné, Lucivare.“

V tom hlase nebyla žádná síla. Obličej byl zašedlý a napjatý.

Lucivar ukázal zběžně na rudé drahokamy, které nosil Saetan od narození. „Nedokážeš mě vyhodit, když nosíš tyhle."

Saetan nepřivolal černé.

Lucivar správně odhadl, že dostat Jaenelle do Tvrze v jejím současném fyzickém a emocionálním stavu vyčerpalo všechnu sílu z jeho černých drahokamů.

Saetan se zabořil do křesla a tiše nadával. Snažil se zvednout karafu s yarbarahem ze stolečku. Ruka se mu zběsile třásla.

Lucivar přešel pokoj, vzal karafu, naplnil sklenici a ohřál krvavé víno. „Potřebuješ čerstvou krev?" zeptal se tiše.

Saetan na něj hleděl chladně.

I po tolika staletích byla obvinění Luthvian stále ještě hlubokými ranami, přes které se těžko přenášel. Strážci potřebovali čas od času čerstvou krev, aby si uchovali sílu. Zpočátku se Lucivar snažil pochopit Saetanovu zlobu, když mu nabídl krev z žíly, a snažil se nepociťovat to jako urážku, když Nejvyšší pán přijal tento dar od někoho jiného než od něj. Teď cítil zlobu, že mezi nimi stále stojí něčí slova. Už nebyl žádné malé dítě. Když syn ochotně nabídne dar, proč by ho otec neměl s vděčností přijmout?

Saetan se podíval stranou. „Děkuji ti, ale ne."

Lucivar vtiskl vinnou sklenku do Saetanovy ruky: „Vypij tohle."

„Chci, abys odsud odešel, Lucivare."

Lucivar si pro sebe nalil velkou sklenici brandy, přitáhl k Saetanovu křeslu opěrku pod nohy a posadil se na ni. „Jestli mám odsud odejít, tak ji beru s sebou."

„To nemůžeš," odsekl Saetan. „Je…" Projel si prsty vlasy. „Myslím si, že zešílela."

„To není nic překvapivého, když ji předávkovali *saframatem*."

Saetan se na něj zadíval: „Nebuď pitomec. *Saframat* tohle s člověkem neudělá."

„Jak to můžeš vědět? Tebe nikdy nikdo nepředávkoval." Lucivar se snažil vyloučit ze svého hlasu veškerou zatrpklost. Teď nebyl čas dělat si starosti se starými ranami.

„Já jsem používal *saframat.*“

Lucivar přimhouřil oči a studoval obličej otce: „To mi vysvětli.“

Saetan vyprázdnil sklenici. „*Saframat* je sexuální stimulant, který se používá, aby se prodloužila výdrž, aby se prodloužila schopnost poskytovat potěšení. Semínka jsou veliká asi jako semena hledíku. Přidáš jedno nebo dvě rozdrcená semena do sklenice vína.“

„Jedno nebo dvě semena,“ odfrkl Lucivar. „Nejvyšší pane, v Terreille drtí ta semena na prášek a dávkují ho v polévkových lžících.“

„To je šílenství! Když dáš někomu takové množství…“ Saetan se zahleděl na zavřené dveře, které vedly do ložnice Jaenelle.

„Přesně tak,“ řekl Lucivar tiše. „Potěšení se velice rychle změní v bolest. Tělo je tak stimulované a tak přecitlivělé, že jakýkoliv kontakt s čímkoliv nesmírně bolí. Sexuální chtíč předčí všechno ostatní, ale tak velká dávka *saframatu* také blokuje schopnost dosáhnout orgasmu, takže nepřijde žádná úleva, je tu jen zoufalá potřeba a přecitlivělost, která se neustále zvyšuje díky stimulaci.“

„Matko noci,“ zašeptal Saetan a ještě víc se vmáčkl do křesla.

„Když se však z jakéhokoliv důvodu člověk nepoužije do doby, než droga vyprchá… pak se účinky promění v násilí.“

Saetan potlačoval slzy. „Tebe takhle zneužívali, je to tak?“

„Ano. Ale ne často. Většina čarodějnic si myslela, že to za to nestojí, mít mě v posteli s tak silnou náruživostí. A většina z těch, které to zkusily, odešly s nějakým zraněním, pokud vůbec odešly. Měl jsem svou vlastní definici silné vášně.“

„A Daemon?“

„Ten měl svůj vlastní způsob, jak se s tím vyrovnat.“ Lucivar se otřásl. „Neříkali mu Sadista pro nic za nic.“

Saetan se natáhl pro yarbarah. Ruka se mu stále ještě třásla, ale už ne tak hrozně. „Co navrhuješ, abychom pro Jaenelle udělali?“

„Nezaslouží si tohle prožívat o samotě a nikdy nebude svolná k sexu, byť by jí to přineslo třeba jen malé potěšení a úlevu. Tím se vypouští násilí.“ Lucivar dopil brandy. „Vezmu ji do Askavi. Budeme se zdržovat mimo vesnice. Tak nikomu neublíží, kdyby se něco stalo nebo kdyby nastala nějaká prudká reakce.“

Saetan položil sklenici. „A co ty?“

„Slíbil jsem sám sobě, že se o ni postarám. Přesně to hodlám udělat.“

Lucivar se nerozmýšlel, postavil sklenici na stolek a přešel pokoj. Zarazil se u dveří, neboť si nebyl jistý, jak má postupovat s Čarodějkou tak silnou, že by mu mohla jedinou myšlenkou roztříštit mysl. Pak pokrčil rameny a otevřel dveře; důvěřoval vlastnímu instinktu.

V ložnici byl těžký vzduch, jak se vzněcovala psychická bouře. Vstoupil a sebral všechny síly.

Jaenelle rázovala zuřivě po ložnici a objímala se pažemi tak silně, až se málem sama poškrábala. Podívala se na něj a vycenila zuby. V jejích očích byl odpor a žádné porozumění. „Vypadni.“

Projela jím úleva. S každou další vteřinou, kdy se bránila touze napadnout jakéhokoliv muže, se zvyšovala jeho šance na přežití na několik dalších dnů.

„Zabal si vak,“ řekl Lucivar. „Normální oblečení. Teplou bundu na večery. Boty na chození.“

„Nikam nejdu,“ zavrčela Jaenelle.

„Jdeme na lov.“

„Ne. Vypadni.“

Lucivar si dal ruce v bok. „Můžeš si sbalit vak nebo nemusíš, ale jdeme na lov. Teď hned.“

„Nechci s tebou nikam jít.“

Zaslechl v jejím hlase zoufalství a strach. Zoufalství proto, že nechtěla opustit bezpečí vlastní ložnice. Strach proto, že na ni tlačil, a kdyby se ocitla v rohu, mohla by na něj zaútočit a ublížit mu.

To mu dávalo naději.

„Můžeš z tohoto pokoje odejít po svých vlastních dvou nohách, anebo tě vynesu na zádech. Je to jen na tobě, Kočičko.“

Chňapla po polštáři a zmuchlala ho, zlověstně nadávala několika jazyky. Když jeho jedinou reakcí bylo, že k ní přistoupil o krok blíž, ustoupila, aby mezi nimi stála postel.

Dumal, jestli v tom viděla celou tu ironii.

„Utíká ti čas, Kočičko,“ řekl tiše.

Chytila další polštář a hodila ho po něm: „Bastarde!“

„Hajzle,“ opravil ji. Vydal se na druhou stranu postele.

Utekla ke dveřím do šatny.

Dostal se tam dřív než ona, roztáhl křídla a byl obrovský.

Ustoupila od něj.

Do ložnice vstoupil Saetan. „Běž s ním, Čarodějko.“

Ocitla se v pasti mezi otcem a bratrem; stála tam a třásla se.

„Vypadneme od všeho,“ lákal ji Lucivar. „Jen my dva. Hodně čerstvého vzduchu a otevřená krajina.“

Myšlenky jí probíhaly očima a přes obličej. Otevřená krajina. Prostor pro manévrování. Prostor pro útěk. Otevřená krajina, kde se neocitne v pasti plné mužnosti, která ji dusila.

„Nedotkneš se mě.“ Nebyla to otázka nebo příkaz. Žádost.

„Nedotknu se tě,“ slíbil Lucivar.

Jaenelle svěsila ramena. „Tak dobře, jdu si sbalit.“

Složil křídla a ustoupil na stranu, aby mohla vklouznout do šatny. Porážka v jejím hlase ho málem přiměla k pláči.

Saetan se k němu připojil. „Buď opatrný, Lucivare,“ pravil tiše.

Lucivar přikývl. Už teď se cítil unavený. „Bude mi lépe ve volné přírodě, v otevřené krajině.“

„Zkušenost?“

„Jo. Napřed se zastavíme na chatě, kde si vyzvedneme spacáky a další vybavení. Požádej Smokea, aby se k nám připojil. Myslím, že jeho bude tolerovat. A když něco půjde špatně, pošlu po něm vzkaz.“

Saetan se nemusel ptát, co by mohlo jít špatně. Oba moc dobře věděli, co dokáže provést muži černá vdova a Královna s černými drahokamy.

Saetan přejel rukama synovi po ramenou. Políbil ho na tvář. „Kéž tě Temnota obejme," pravil zastřeným hlasem a odvrátil se. Lucivar si přitáhl Saetana k sobě a žďuchnul do něj.

„Buď opatrný, Ludvare. Nechci, aby se ti něco stalo, když jsi konečně tady. A *nechci,* abys byl se mnou v Pekle."

Lucivar se protáhl a věnoval mu svůj líný a arogantní úsměv. „Slibuji, že se vyhnu všem problémům, otče."

Saetan si odfrkl: „Myslíš to asi stejně tak vážně, jako když jsi byl malý kluk," pravil suše.

„Možná ještě méně."

Lucivar zůstal v obývacím pokoji sám. Čekal, než si Jaenelle zabalí, a přemýšlel, jestli dělá správnou věc. Už teď se trápil kvůli vysoké zvěři, kterou uloví, kvůli zvířatům, která zahynou tak brutálně. Když jí krvavý lov na čtyřnohé tvory nebude stačit, obrátí se proti němu. Očekával to od ní. Kdyby to udělala, Saetan by nenašel svého syna, jak na něj čeká v říši Stínů. Nezbylo by z něj nic, co by mohlo čekat.

4. Kaeleer

„Temná rada je celou záležitostí značně znepokojena." Lord Magstrom se nervózně posunul na židli.

Saetan držel svou výbušnost na uzdě jen díky pevné vůli. Muž, který seděl na opačné straně jeho stolu z černého dřeva neprovedl nic, aby si zasloužil zažít jeho zuřivost. „Rada není jediná, kdo je tady znepokojen."

„Ano, samozřejmě. Ale Paní Angellina…" Magstromovi došla slova.

„Mezi příslušníky čisté krve se znásilnění trestá popravou. Alespoň tak to chodí ve zbytku Kaeleeru," pravil Saetan až příliš tiše.

„Trest exekuce platí i v Malé Terreille," odpověděl tiše Magstrom.

„Pak ten malý bastard dostal, co si zasloužil."

„Ale… byli zrovna oddáni," protestoval Magstrom.

„I kdyby tohle byla pravda, o čemž pochybuji navzdory těm zatraceným podpisům, manželství neomlouvá znásilnění. Nadrogovat ženu tak, že není schopná odmítnout, neznamená, že se vším souhlasí. Řekl bych, že Jaenelle vyjádřila svůj nesouhlas poměrně jasně, co myslíte?" Saetan spojil konečky prstů a opřel se v křesle. „Analyzoval jsem obě ‚neškodné' substance, které jste Jaenelle podali. Vzhledem k tomu, že jsem černý vdovec, mám trénink v tom, že je dokáži znovu zhotovit. Pokud nadále trváte na tom, že nemají nic společného s Jaenelliným chováním, co kdybych vyrobil další dávku? Můžeme ji otestovat na vaší vnučce. Je zhruba stejně tak stará jako Jaenelle."

Lord Magstrom jen pevněji sevřel opěradla a neřekl nic.

Saetan obešel stůl a nalil dvě sklenky brandy. Jednu podal lordu Magstromovi a bokem se opřel o stůl. „Uvolněte se. Já bych to tomu dítěti neudělal. Kromě toho," dodal tiše, „možná přijdu o vlastní dvě děti během několika dalších dnů. Žádnému muži bych to nepřál."

„Dvě?"

Saetan se nedíval na projev zájmu a účasti v Magstromových očích. „První lektvar, který podali Jaenelle, tlumí projevy vůle. Mohla říct cokoliv, k čemu byla vyzvána, aby řekla, mohla udělat cokoliv, co jí bylo přikázáno udělat. Naneštěstí právě tento druh lektvaru má ještě vedlejší účinek, že zvyšuje emocionální napětí. Velká dávka *saframatu* a vynucený pohlavní styk byly právě tím druhem podnětů, které ji dovedly až k hranici zabíjení. A touha zabíjet v ní zůstane tak dlouho, dokud se drogy úplně nevyloučí z těla."

Magstrom upil brandy. „Zotaví se?"

„Nevím. Pokud bude Temnota milosrdná, zotaví se." Saetan zaťal zuby. „Lucivar ji vzal do Askavi, kde stráví nějaký čas v přírodě, daleko od lidí."

„Ví o jejích násilnických sklonech?“

„Ví.“

Magstrom váhal: „Vy se domníváte, že se nevrátí, že?“

„Ne. On to také tak vidí. A nevím, co to udělá s ní.“

„Líbí se mi,“ řekl Magstrom. „Má drsný druh šarmu.“

„Ano, to tedy má.“ Saetan vyprázdnil sklenku a bojoval sám se sebou, aby nepodlehl žalu ještě dříve, než toho bude zapotřebí. Neztrácel sebekontrolu. „Ať už to dopadne jakkoliv, Jaenelle už nebude navštěvovat Malou Terreille bez řádného doprovodu, který si já vyberu.“

Magstrom vstal ze židle a opatrně postavil sklenku na stůl. „Myslím, že tak to bude nejlepší. Doufám, že princ Yaslana bude mezi nimi.“

Saetan se držel, než lord Magstrom opustil Sídlo. Pak roztříštil sklenky od brandy o zeď. Stejně se necítil lépe. Rozbité sklo mu až moc připomnělo roztříštěné křišťálové poháry a oba syny, kteří tolik trpěli za to, že on byl jejich otcem.

Klesl na kolena. Jednoho syna už oplakal. Nebude truchlit za druhého. Ještě ne. Nebude truchlit kvůli tomu bláznivému, arogantnímu, érijenskému hajzlíkovi, kvůli tomu šarmantnímu a temperamentnímu oslovi.

Ach, Lucivare.

5. Kaeleer

„Zatraceně, Kočičko, řekl jsem ti, abys počkala,“ Lucivar přehodil ebonitově tmavošedý ochranný štít přes stezku, kudy chodila vysoká zvěř, a lehce sebou trhnul, neboť předvídal, že do něj Jaenelle ihned vrazí přímo obličejem.

Zastavila se pár centimetrů od štítu a chodila kolem dokola. Lesknoucí se oči pátraly po místě v hustém podrostu, kudy by mohla projít.

„Drž se ode mne,“ lapala po dechu.

Lucivar vytáhl láhev s vodou. „Poškrábala sis paži o trny. Nech mě, ať ti to trochu vyčistím.“

Pohlédla na nahou paži a vypadala překvapeně, když viděla, jak jí volně vytéká krev asi z šesti hlubokých škrábanců.

Lucivar zaťal zuby a čekal. Svlékla se jen do tílka, takže její kůže nebyla dostatečně chráněná v divoké přírodě, ale právě teď ji nebolela ani tak ta zranění, jako stálé tření látky na přecitlivělé pokožce.

„No tak, Kočičko,“ přemlouval ji. „Jen prostě natáhni ruku, abych na ni mohl nalít trochu vody.“

Opatrně natáhla paži, ale odvrátila se od něj tělem. Přistoupil k ní na nezbytně krátkou vzdálenost, polil škrábance vodou, která umyla krev a − alespoň doufal − vyčistila rány.

„Napij se trochu vody,“ řekl a nabízel ji láhev. Kdyby ji přiměl, aby se napila, možná by dokázala postát v klidu alespoň pět minut − což neprovedla od chvíle, co ji zavedl do této části Ebon Rihu.

„Drž se ode mne.“ Její hlas byl tichý a nakřáplý. Zoufalý.

Trochu se vzdálil, ale stále jí nabízel láhev s vodou.

„*Drž se ode mne.*“ Obrátila se a prošla ebonitově tmavošedým ochranným štítem, jako by tam žádný nebyl.

Dlouze se napil a vzdychl. Nějak to s ní protrpí. Ale po uplynulých dvou dnech nepřetržitého pohybu si nebyl jistý, jak dlouho to oba takhle vydrží.

~ ~ ~

Lucivar se opřel o strom a nacházel drobné potěšení v rytmickém *buch, buch, buch,* které přicházelo z mýtiny. Jaenelle ničila kladivem opuštěnou chatrč, což jí poskytovalo odlehčení od sexuální zuřivosti a spalující energie. Ještě důležitější bylo, že ji tenhle výpad udrží na jednom místě trochu delší chvilku.

U ohňů pekelných, jak moc byl unavený. Ani mistři v érijenských loveckých táborech by nedokázali udržet krok s Jaenelliným vyčerpávajícím tempem. Dokonce i Smoke měl co dělat, aby vydržel neúnavný běh. Samozřejmě, že na rozdíl od

zdrogované Čarodějky, vlci měli rádi věci jako něco k snědku a spánek, což byly dvě položky, které se teď také ocitly vysoko na seznamu Lucivarových vytoužených přání.

Přivolal si spacák, rozložil ho a použil magie, aby ho nechal ležet volně ve vzduchu, aby se mu křídla neodírala o zem. Horní část spacáku přitlačil ke kmeni stromu, posadil se a zasténal, přestože to chtěl potlačit.

Lucivare?

Lucivar se rozhlédl, až si všiml Smokea, jak na něj hledí dole od stromu. „To je v pořádku. Paní ničí jednu chatrč."

Smoke zakňučel a schoval se za strom.

Lucivar dumal o vlčí nervozitě a pak rychle vyslal mentální obraz zničené stavby.

Chata postavená hloupými lidmi. Smoke kýchl.

Lucivar se přidušeně usmál. Nemohl argumentovat proti Smokeovu závěru. Vlk považoval za „řádné lidské doupě" Sídlo, chalupy v Halaway, další venkovské domy, které patřily rodině, a Jaenellinu chatu. Takže dávalo smysl, když Smoke spatřoval v chatrči doupě, které vytvořili nešikovní lidé.

Když se rozšířila povědomost o příbuzných zvířatech, lidé čisté krve se rozdělili do dvou táborů a dohadovali se o inteligenci a schopnosti magie u nehumánních příslušníků čisté krve. Několik lidí, kteří měli příležitost pracovat s divokými příbuznými, bylo okouzleno a zmateno, když zjistili, že zvířata mají podobné předsudky o lidech. Rozdělovali si lidi na dvě skupiny: jejich lidé a ostatní lidé. Mezi jejich lidi patřili lidé kolem Paní − inteligentní, dobře trénovaní a ochotní naučit se nové způsoby ostatních jedinců, aniž by trvali na tom, že jejich způsob je ten nejlepší. Ostatní lidé byli nebezpeční, hloupí a krutí a − podle mínění kočkovitých členů čisté krve − byli obětí. Arceriánské kočky a příbuzní tygři měli pro člověka výraz, který se dal zhruba přeložit jako „hloupé maso".

Jednou Lucivar tvrdil, že lidé jsou nebezpeční a mohou lovit jak se zbraněmi, tak za použití magie, takže je nelze považovat za

hloupé. Smoke zdůraznil, že divoká prasata se svými tesáky jsou také nebezpečná. Přesto byla stále hloupá.

Paní neútočila na nic, co mělo čtyři nohy. Smoke si to uvědomil, na chvíli zmizel a vrátil se s mrtvým králíkem. *Jez.*

„Ty už jsi jedl?“ Když Smoke neodpovídal, Lucivar přivolal vak s jídlem a velkou lahví, který jim dala Draca, když společně s Jaenelle opouštěli Tvrz. Málem už to jídlo odmítl, protože si myslel, že bude spousta čerstvého masa, že bude čas připravit si táborák a maso si upravit. „Nech si toho králíka,“ řekl a zalovil ve vaku. „Nemám rád syrové maso.“

Smoke natočil hlavu. *Oheň?*

Lucivar zavrtěl hlavou a odmítal přemýšlet o táborácích a spánku. Vytáhl si z vaku hovězí sendvič a držel ho v ruce.

Lucivare, jez. Smoke se pustil do svého králíka.

Lucivar si upil z láhve whisky a pomalu snědl sendvič, přičemž částečně věnoval pozornost zvuku tříštěného dřeva.

Tenhle výlet se neodehrával tak, jak očekával. Přivedl sem Jaenelle proto, aby mohla uvolnit divokou a drogami podnícenou touhu tím, že by lovila zvířata. Přišel sem s ní proto, aby jí poskytl terče, na kterých se vyřádí a uspokojí svou krvežíznivost, kterou cítil hlavně vůči mužům. Ale ona odmítala lovit, odmítala trochu úlevy na úkor života nějakého jiného živého tvora včetně Lucivara.

Neměla ale žádné slitování k vlastnímu tělu. Zacházela s ním jako s nepřítelem, který si nezaslouží nic jiného než opovržení, s nepřítelem, který ji zradil a zanechal zranitelnou vůči sadistickým hrátkám někoho jiného.

Lucivare?

Lucivar trhnul hlavou a automaticky zkoumal zdroj Smokeovy nervozity. Štěbetání ptáků. Veverka hopkající ve větvích stromů. Obvyklé zvuky v lese. *Jenom* obvyklé zvuky.

Srdce mu bušilo, když se Smokem běžel na mýtinu.

Z chatrče zbyla hromádka roztříštěného dřeva. O pár metrů vedle seděla na zemi Jaenelle s nataženýma nohama, v rukou stále ještě svírala kladivo a hlavu si opírala o nohu.

Lucivar k ní opatrně došel a přidřepl k ní: „Kočičko?“

Po obličeji jí stékaly slzy. Z brady jí kapala krev, jak se kousla do spodního rtu. Lapala po dechu a celá se třásla. „Lucivare, jsem tak strašně unavená. Ale něco mě prostě popadlo a…“

Svaly měla napjaté a tělo se jí třáslo z takového přepětí. Záda měla prohnutá. Šlachy na krku měla vystouplé. Vdechovala vzduch skrz zaťaté zuby. Násada kladiva v jejích rukách praskla.

Lucivar čekal, nedovolil se jí dotknout, dokud byly její svaly dost silné, aby na něj zaútočila. Netrvalo to déle než pár minut. Jemu to připadalo jako celé hodiny. Když to konečně pominulo, její tělo se schoulilo a tak moc se rozplakala, že Lucivar myslel, že mu pukne srdce.

Nebránila se mu, když ji objal, držel ji v náruči, kolébal ji a nechal ji, aby se ze všeho vyplakala. Vycítil, jak roste sexuální napětí, ve chvíli, kdy přestala plakat, ale držel ji dál. Pokud dokázal tu intenzitu odhadnout správně, to nejhorší už měla za sebou.

Po několika minutách se uvolnila natolik, že mu položila hlavu na rameno.

„Lucivare?“

„Mmm?“

„Mám hlad.“

Poskočilo v něm srdce. „Pak tě nakrmím.“

Oheň?

Jaenelle trhla hlavou. Hleděla na vlka, jak stál na okraji mýtiny. „Proč chce, abychom si rozdělali oheň?“

„Zatraceně, kéž bych to sám věděl. Když si ho ale rozděláme, mohl bych uvařit kávu s whisky.“

Jaenelle o tom chvíli uvažovala: „Děláš moc dobrou kávu s whisky.“

Lucivar to považoval za „ano“ a zavedl Jaenelle na opačnou stranu mýtiny, kde už Smoke začal přinášet kusy dřeva dost veliké na to, aby dobře hořely.

Lucivar přivolal vak s jídlem, láhev a spacák, který nechal u potoka. Jaenelle chodila sem a tam po mýtině a uždibovala ze

sendviče, který jí dal. Sledoval ji, když rozdělával oheň, přivolal jejich ostatní výbavu a vytvořil tábořiště. Vypadala neklidně, ale měla to pod kontrolou, což bylo dobré, neboť už se šeřilo a denní teplo už vychládalo.

Když byla káva s whisky hotová, Jaenelle byla zalezlá ve spacáku, třásla se a dychtivě se natahovala po hrnku, který jí podal. Nenavrhl jí, aby si oblékla ještě jednu vrstvu oblečení. Pokud bude jediným zdrojem tepla jejich ohniště, nebude se jí chtít někde se toulat až do rána.

Hrabal se ve vaku s jídlem a hledal, co by jí tak ještě mohl nabídnout k jídlu, když zaslechl jemné pochrupávání. Po více než dvou dnech neutuchajícího pohybu Jaenelle usnula.

Lucivar zavřel zip na jejím spacáku a připojil zahřívací zaklínadlo, aby byla v pohodlí, i když v noci klesne teplota. Stáhl kávu z ohně a přiloží ještě trochu dříví. Pak si sundal boty a uvelebil se ve spacáku.

Měl by nad tábořištěm vytvořit nějaký ochranný štít. Pochyboval, že by nějaký čtyřnohý predátor chtěl něco z toho, co jim zbylo ve vaku s jídlem, když se k té vůni budou mísit lidské a vlčí pachy, ale nacházeli se na severní hranici Ebon Rihu a nebezpečně blízko teritoriu Jhinka. Poslední věc, kterou by teď Jaenelle potřebovala, by bylo nepříjemné probuzení nenadálým útokem lovců z Jhinky.

Lucivar tvrdě spal, než dokončil myšlenku.

6. Peklo

Saetan rezignoval na to, že ho někdo vyrušil; usadil se v jednom křesle u ohně a nalil dvě sklenice yarbarahu.

Rozhodl se, že stráví nějaký čas v soukromé studovně pod Sídlem, protože se nechtěl zaobírat dalšími vyděšenými a povykujícími lidmi − určitě ne po uplynulých čtyřiadvaceti hodinách. Ale přestože byl válečník a princ s černými drahokamy a Nejvyšší pán Pekla, jako muž si nemohl dovolit odmítnout

královnu Dea al Mon, když požádala o audienci − zejména když to byla rovněž démonská harpyje.

„Co pro tebe mohu udělat, Titian?“ zeptal se zdvořile a podal jí sklenici zahřátého yarbarahu.

Titian přijala sklenici, delikátně upila a nespouštěla své velké modré oči z jeho zlatých. „Velice znervózňuješ obyvatele Pekla. To je za celá dlouhá staletí poprvé, kdy jsi jako Nejvyšší pán provedl čistku v říši Temnoty.“

„Já Peklu vládnu. Mohu si tu dělat, co se mi zlíbí,“ odpověděl Saetan klidně. Ale i blázen by zaslechl varování v jeho mírném tónu.

Titian si zasunula dlouhý hebký stříbrný pramen vlasů za zašpičatělé ucho a rozhodla se to varování ignorovat. „Děláš, co se ti zlíbí, anebo děláš, co musíš? Pozorovatelům neuniklo, že tato čistka se týkala především stoupenců kněžky Temnoty.“

„Skutečně?“ Znělo to jako zdvořilý zájem. Popravdě se mu ulevilo, že ta souvislost vyšla najevo. Nejen, že si zbytek démonů oddychne, jakmile si uvědomí, že jeho volba těch, kteří byli posláni na rychlou smrt, byla založena na konkrétním spojenectví, ale také si kdokoli, kdo se dostane blízko k Hekatah, dobře rozmyslí, jakou cenu má takové spojenectví. „Vzhledem k tomu, že v tom není tvůj osobní zájem, proč jsi tady?“

„Na několik z nich jsi zapomněl. Myslela jsem si, že bys to měl vědět.“

Saetan rychle zamaskoval úlek a odpor. Titian vždycky viděla příliš mnoho. „Dáš mi jména.“ Nebyla to otázka.

Titian se usmála. „Není třeba. Harpyje se o ně postaraly za tebe.“ Na chvíli zaváhala. „A co kněžka Temnoty?“

Saetan zaťal zuby a hleděl do ohně. „Nemohl jsem ji najít. Hekatah je velice dobrá ve hře na schovávanou.“

„Kdybys ji našel, pospíšil by sis, aby se vrátila do Temnoty? Poslal bys ji na konečnou smrt?“

Saetan hodil sklenici do ohně a okamžitě toho zalitoval, protože oheň zaprskal a místnost se zaplnila pachem horké krve.

Tuto otázku si kladl od chvíle, kdy se rozhodl, že se zbaví všech démonů, kteří Hekatah nějak podporovali. Kdyby ji našel, vysál by chladnokrevně její sílu, až by se vypařila do Temnoty? Nebo by váhal, jak se stalo už mnohokrát v minulosti, protože staletí averze a nedůvěry nemohla vymazat prostý fakt, že mu dala dva syny. Tři, kdyby počítal…, ale to nedělal, nemohl počítat to dítě, stejně jako si nikdy nedovolil přemýšlet, kdo držel v ruce nůž.

Trhl sebou, když Titian přejela rukou po té jeho.

„Tady," podávala mu jinou sklenici ohřátého yarbarahu. Posadila se zase do křesla a prstem přejížděla po okraji sklenice. „Ty nerad zabíjíš ženy, je to tak?"

Saetan se napil krvavého vína. „Ne, nerad."

„To jsem si myslela. Pracoval jsi s nimi mnohem čistěji a laskavěji než s muži."

„Možná jsou to tvoje měřítka." Podle svých měřítek byl víc než brutální. Pokrčil rameny: „Jsme syny našich matek."

„Rozumný úsudek." Její hlas zněl vážně. Vypadala pobaveně.

Saetan zakroutil rameny a nedokázal setřást pocit, že mu zrovna navlékla přes hlavu smyčku. „Mám takovou malou teorii, proč nejsou žádné mužské ekvivalenty ke královnám."

„Protože muži jsou syny svých matek?"

„Protože kdysi dávno byly pouze ženy čisté krve."

Titian se posunula v křesle: „Jak překvapivé."

Saetan si ji bedlivě prohlédl. Titian měla stejný pohled jako Jaenelle, když se jí podařilo ho úspěšně zahnat do rohu a byla ochotna čekat jakkoliv dlouho, než se přestal vykrucovat a pověděl jí, co chtěla vědět.

„Je to něco, o čem jsme se s Andulvarem často přeli za dlouhých zimních večerů," zabrumlal a doplnil oběma sklenice.

„Nemusí být zima, ale v Pekle jsou noci vždycky dlouhé."

„Znáš ten příběh o dracích, kteří vládli říším jako první?"

Titian pokrčila rameny, jako by chtěla naznačit, že je to jedno, jestli to zná nebo ne. Uvelebila se, aby si ten příběh vyslechla.

Saetan pozvedl sklenici na zdraví a zdráhavě se usmál. Muži s drahokamy mohli být vytrénováni jako ochránci svého teritoria, ale žádný muž nedokázal porazit královnu, když přišlo na taktickou strategii.

„Kdysi dávno," spustil, „když byly říše ještě mladé, žili tady draci. Byli mocní, brilantní a magičtí a vládli všem zemím a všem stvořením, která v nich žila. Ale asi po stovce generací přišel den, kdy si uvědomili, že jejich rasa už dále nebude existovat, a než aby jejich znalosti a nadání zemřely s nimi, rozhodli se předat je jiným stvořením, aby mohla pokračovat v magii a v péči o říše.

Jeden po druhém draci vyhledali svá doupata a zvolili si nekonečnou noc, stali se součástí Temnoty. Když už zůstala jen Královna a její princ Lorn, Královna popřála svému společníkovi sbohem. Když prolétala říšemi, její šupiny padaly dolů, a z kterékoliv stvoření, kterého se dotkly, ať už chodilo po dvou či po čtyřech nohách nebo tančilo ve vzduchu na křídlech, se stala krev její krve − stáli se součástí rasy, ze které vzešli, ale také jiné, předurčené k tomu, aby se starala o zem a vládla. Když z ní upadla poslední šupina, zmizela. Některé příběhy říkají, že její tělo se transformovalo do nějakého jiného tvaru a nechalo si nadále dračí duši. Jiné praví, že její tělo zmizelo a vrátilo se do Temnoty."

Saetan zakroužil yarbarahem ve sklenici. „Už jsem přečetl všechny staré příběhy − některé z nich byly i původními texty. Co mě vždycky mátlo, a nezáleželo na tom, odkud ten příběh přišel, bylo, že ta královna nemá nikdy žádné jméno. Ve všech příbězích je Lorn označen jménem, a to opakovaně, ale ona nikde. Vynechání se zdá záměrné. Vždycky jsem dumal, proč tomu tak je."

„A co princ draků?" zeptala se Titian. „Co se stalo s ním?"

„Podle legend Lorn stále existuje a je v něm shromážděno veškeré vědění čisté krve."

Titian vypadala zamyšleně. „Když bylo Jaenelle patnáct a Draca řekla, že Lorn rozhodl, že Jaenelle bude žít s tebou v Sídle,

myslela jsem si, že to řekla jen proto, aby zasáhla proti námitkám Cassandry.“

„Ne, myslela to vážně. Lorn a Jaenelle jsou přáteli už mnoho let. To on jí věnoval všechny ty drahokamy.“

Titian otevřela pusu, ale nevydala ani hlásku.

Její ohromený výraz ho potěšil.

„Ty jsi ho někdy viděl?“

„Ne,“ odpověděl Saetan rozmrzele, „*mně* nebyla udělena audience.“

„Ach, pane,“ řekla Titian bez jakékoliv účasti. „Co má ta legenda co dělat s tím, že původně byly čisté krve jenom ženy, a proč to tak nedodržujeme i nadále?“

„To by se ti líbilo, viď?“

Usmála se.

„Dobrá, mám následující teorii. Vzhledem k tomu, že Královniny šupiny darovaly magii ostatním rasám a vzhledem k tomu, že příbuzní si hledají příbuzné, připadá mi dost rozumné, že jen ženy byly schopné vstřebat tu magii. Připoutaly se k určité zemi a jejich vlastní tělesné rytmy přílivu a odlivu odpovídaly přírodě kolem nich. Staly se čistou krví.“

„Což ovšem mohlo trvat jen jednu generaci,“ zdůraznila Titian.

„Ne všichni muži jsou hloupí.“ Když se na něj podívala pochybovačně, Saetan vydal podrážděný vzdech. Hádat se s harpyjemi a vnucovat jim nějaký názor o hodnotě mužů bylo jako učit skálu zpívat. Měl by mnohem více štěstí se skálou. „Pro spásu té teorie, řekněme, že hovoříme o Dea al Monu.“

„Ach,“ uklidnila se spokojená Titian, „*naši* muži *jsou* inteligentní.“

„Jsem si jistý, že je to pro ně jistá úleva, že na ně máte takový názor,“ odpověděl Saetan suše. „Takže když vyšlo najevo, že některé ženy v teritoriu mají najednou magickou sílu a různé dovednosti…“

„… nejlepší mladí válečníci se jim nabídli jako ochránci a partneři,“ dopověděla rychle Titian.

Saetan nazvedl jedno obočí. Vzhledem k tomu, že landeni a další, kteří nebyli příslušníky čisté krve, se stali velice opatrnými před čistou krví a její magií, tak to nebylo asi zrovna takhle, jak si to vždycky představoval, ale přišlo mu zajímavé, že s takovým tvrzením přichází Dea al Monka. Na určité věci se bude muset zeptat Chaostiho a Gabrielle. „A z těchto spojení se zrodily děti. Dívky, protože jen tenhle rod byl obdařen tímto nadáním."

„Ale chlapci byli míšenci, kteří ovládali magii jen velice málo anebo vůbec ne." Titian zvedla sklenici. Saetan ji naplnil.

„Čarodějnice nerodí moc dětí," pokračoval Saetan, když si doplnil vlastní sklenici. „V závislosti na poměru synů k dcerám to muselo trvat několik generací, než se narodili chlapci čisté krve. A za celou tu dobu se moc dědila po přeslici a každá další generace žen se učila od předchozí, takže se stávaly stále silnějšími. První královny se objevily pravděpodobně mnohem dříve než první válečník, nemluvě o prvním muži, který by byl silnější. Ale tomu odpovídá myšlenka, že muži sloužili ženám a chránili je. Nakonec tu máme společnost lidí čisté krve, kde válečníci mají stejný status jako čarodějnice, princové jsou si rovní s kněžkami a léčitelkami a černé vdovy se musejí podřizovat válečníkům a princům a královnám. A válečníci a princové mají své vlastní zákony a pravidla a stojí o krůček výš než ostatní kasty a o krok − o dost dlouhý krok − pod královnami."

„Když jednotlivec zapadá do určité kasty zařadí se do určité společenské roviny a pokud se ještě vezmou v úvahu jeho drahokamy, vzniká z toho dost zajímavý vzorek." Titian postavila sklenici na stolek. „Zajímavá teorie, Nejvyšší pane."

„Zajímavé rozptýlení, Paní Titian. Proč jsi to udělala? Proč jsi mi nabídla společnost na dnešní večer?"

Titian si uhladila zelenou tuniku. „Patříme do stejné rodiny. Připadalo mi… příhodné… nabídnout ti nějakou útěchu dnes večer, protože Jaenelle nemůže. Dobrou noc, Nejvyšší pane."

Dlouho poté, co odešla, Saetan tiše seděl a pozoroval, jak polena v krbu prohořívají a rozpadají se. Dopřál si ještě jednu

poslední sklenici yarbarahu a byl spokojený, že je sám a že je všude ticho.

Neodmítal její teorii, jak došlo k tomu, že muži začali sloužit, ale nebyla to jeho teorie. Nebyla to jen magie, která muže přitahovala. Bylo to i vnitřní vyzařování, které sídlilo v tělech těchto žen, jasná záře, ve které nacházeli muži zalíbení stejně tak, jako by obdivovali rozzářené okno, kdyby stáli venku v zimě. Byli okouzleni tímto světlem stejně, jako byli okouzleni tím, že se mohli schovat ve sladké temnotě ženského těla, což je patrně okouzlilo nejvíce.

Muži se stali čistou krví, protože je přitahovalo obojí.

A věděl velice dobře, že je tomu tak stále.

7. Kaeleer

Lucivar ležel na zádech v mladé trávě, ruce měl složené pod hlavou, křídla rozprostřená, aby se vysušila, neboť se nakrátko smočil v tůňce. Jaenelle se stále ještě ráchala ve chladné vodě a vymývala si pot a nečistotu z dlouhých vlasů.

Zavřel oči a jemně a spokojeně vrněl, jak mu slunce pomalu zahřívalo a uvolňovalo ztuhlé svaly.

Včera se vzbudil těsně před svítáním a spatřil Jaenelle, jak se zuřivě přehrabuje ve vaku s jídlem. Rychle se najedli a následovalo fyzické napětí, které v Jaenelle stále ještě vyvolávaly drogy a nutilo ji být v pohybu.

Nebylo to vysilující pádění předchozích dnů, a jak se den chýlil ke konci, fyzické napětí povolilo, ale zase se schylovalo k emocionálním bouřím. Zlobu vystřídal pláč. Lucivar jí dával prostor, když zuřila a nadávala. Objímal ji v náruči, když plakala. Když bouře pominula, na chvíli byla v pořádku. Pak kráčeli volným tempem, zastavovali se, aby si natrhali maliny nebo ostružiny, nebo si odpočinuli u potůčku. Pak celý cyklus začal znova a pomalu ubýval na intenzitě.

Dnes ráno přinesl se Smokem mladého srnce. Ponechali si dostatek masa, které zaplnilo krabici, na které bylo zaklínadlo, aby věci v ní přechovávané byly v chladu, a zbytek masa poslal po Smokeovi zpátky do Tvrze. Pokud Saetan nebude v Tvrzi, Smoke doběhne do Sídla, aby dal Nejvyššímu pánovi vědět, že nejhorší už pominulo a že stráví ještě několik dní v Askavi, než se vrátí domů.

Domů. Teď už žil v Kaeleeru téměř rok a způsob, jakým čarodějnice zacházely s muži v říši Stínů, ho stále ještě vyváděl z míry.

Jednoho dne se zúčastnil debaty, kterou vedli Chaosu, Aaron a Khardeen o prstenu cti, který nosili muži v prvním kruhu kolem Královny, a o tom, jak silně se to liší od omezujícího prstenu, který musí nosit muži v Terreille tak dlouho, dokud se neprokáže jejich naprostá důvěryhodnost. Pověděl jim o prstenu poslušnosti, který se používá v Terreille.

Nevěřili mu. Ovšem, rozuměli, co jim řekl, ale nebyli s to pochopit všeobjímající každodenní strach, v jakém žili terreillští muži, takže mu *nedokázali* porozumět.

Dumal, jestli chlapci prostě byli ještě příliš mladí, aby si vůbec uvědomili, jakým způsobem čarodějnice ovládaly muže. Zeptal se Sylvie, halawayské královny, jak královna kontroluje muže, kteří nechtějí sloužit u ní na dvoře.

Chvíli na něj jen zírala a pak se jen zeptala: „Proč by nechtěli?“

Před několika měsíci ho Nejvyšší pán poslal v jisté záležitosti do Nharkhavy, kde ho pozvaly tři postarší Paní na čaj. Chválily jeho fyzický stav s tak dobrosrdečným potěšením, že se vůbec necítil poníženě či uraženě. Cítil se s nimi v pohodě, tak se jich zeptal, jestli se doslechly něco o válečníkovi a princovi, který nedávno zabil jednu královnu.

Zdráhavě připustily, že je ta historka pravdivá. Královna, která najde zalíbení v krutostech, není schopná vybudovat dvůr, protože nedokáže přesvědčit dvanáct mužů, aby jí ochotně sloužili. Takže se rozhodla *donutit* muže ke službě tím, že použije prsten

poslušnosti. Nashromáždila jedenáct válečníků se světlými drahokamy a hledala dvanáctého muže, když ji konfrontoval tento válečník a princ. *On* hledal mladšího bratrance, který zmizel před měsícem. Když se pokusila donutit ho, aby se jí podřídil, zabil ji.

Co se stalo tomu válečníkovi a princi?

Chvíli jim trvalo, než pochopily otázku.

Nic se mu nestalo. Koneckonců udělal přesně to, co se od něj očekávalo. Ovšem, že si všichni přáli, aby nějak zarazil tu příšernou ženu a předal ji královně v Nharkhavě, aby ji potrestala, nikdo však nemohl tušit, co se stane, když je válečník a princ vyprovokován natolik, že je schopen zabíjet.

Lucivar strávil zbytek dne v jedné taverně a nebyl si jistý, zda ho postoj těchto Paní pobavil nebo vyděsil. Vzpomínal na výprasky, bičování, na chvíle, kdy křičel v agonii, když k němu Zuultah vyslala impulz prstenem poslušnosti. Přemýšlel, co vlastně provedl, že si zasloužil takovou bolest. Seděl v té taverně a smál se tak dlouho, až se rozplakal, když si konečně uvědomil, že nikdy nedokáže vyrovnat rozdíly mezi Terreille a Kaeleerem.

V Kaeleeru byla služba zajímavým a složitým tancem a obě pohlaví si navzájem vyhovovala. Čarodějnice vyživovaly a chránily mužskou sílu a hrdost. Muži naopak chránili a respektovali jemnější, ale někdy hlubší ženskou sílu.

Muži nebyli otroky nebo hračkami nebo nástroji, využívanými bez ohledu na jejich city. Byli hodnotnými a váženými partnery.

Toho dne si Lucivar uvědomil, že takhle ovládaly královny v Kaeleeru muže − byla to kontrola tak jemná a sladká, že muž neměl důvod se proti ní bránit a naopak měl mnoho důvodů, aby to snášel a chránil.

Loajalita na obou stranách. Respekt na obou stranách. Čest na obou stranách. Hrdost na obou stranách.

To bylo místo, které teď mohl hrdě nazývat domovem.

~ ~ ~

„Lucivare.“

Lucivar vyskočil na nohy a tiše nadával. Když zvážil, jaké napětí z ní vyzařovalo, měl štěstí, že se nevydala někam pryč bez něj.

„Děje se něco špatného.“

Prozkoumal danou oblast. „Kde? Já nic necítím.“

„Ne přímo tady. Víc na východ.“

Na východ se rozprostírala jedině landenská vesnice pod ochranou Agia, vesnice lidí čisté krve na severním konci Ebon Rihu.

„Děje se tam něco špatného, ale je to jen těžko postižitelné,“ pravila Jaenelle a měla přimhouřené oči, jak hleděla na východ. „A cítím to nějak *zvráceně,* jako by tam byla past s jedovatou návnadou. Ale vždycky mi to vyklouzne, když se na to snažím soustředit.“ Zavrčela a byla znechucená. „Možná mi ty drogy nějak ovlivňují schopnost vycítit věci.“

Pomyslel na královnu, která si zotročila jedenáct mladých mužů, než byla zabita. „Nebo jsi možná špatné pohlaví pro tu návnadu.“ Opatrně si chránil vnitřní ochranný štít a vyslal delikátní psychickou zkoušku na východ. O minutu později už vehementně nadával, přerušil spojení a připojil se k Jaenelle. Nechal ji, aby její čistá temná síla odstranila nečistotu, o kterou se otřel.

Přitiskl své čelo k jejímu: „Je to zlé, Kočičko. Spousta zoufalství a bolesti soustředěné kolem…“ Pátral, jak by jí měl vysvětlit, co vycítil.

Zdechlina.

Otřásl se a dumal, proč mu přišlo na mysl právě toto slovo.

Mohl přeletět přes vesnici a rychle si to prohlédnout. Jestli landeni bojují proti útočníkům z Jhinky, byl dost silný na to, aby jim poskytl jakoukoliv pomoc, kterou potřebovali. Jestli tohle byla jedna z těch jarních horeček, které občas napadnou vesnici, bylo by lepší to vědět dopředu, než by se poslala zpráva do Agia, neboť by tam byli zapotřebí léčitelé.

Nejvíc ho zajímalo, jak najít bezpečné…

„Vůbec o tom neuvažuj, Lucivare," varovala ho jemně Jaenelle. „Jdu s tebou."

Lucivar si ji prohlédl a snažil se odhadnout, jak moc na ni může tlačit tentokrát. „Víš, prsten cti, který jsi pro mne nechala zhotovit, mě nezastaví takovým způsobem, jako by to dokázal prsten poslušnosti."

Zamumlala érijenské nadávky, které byly naprosto jasné.

Zarputile se usmál. Tohle bylo dostatečnou odpovědí na otázku, jak moc na ni může tlačit. Pohlédl směrem na východ. „Tak dobře, jdeš se mnou. Ale uděláme to podle mě, Kočičko."

Jaenelle přikývla. „Ty máš bojové zkušenosti. Ale…" Přitiskla pravou dlaň na ebonitově tmavošedý drahokam, který mu visel na hrudníku. „Roztáhni křídla."

Když plně roztáhl křídla, pocítil horké a mrazivé mravenčení v prstenu cti.

Ustoupila o krok a vypadala spokojeně. „Tento ochranný štít je teď vetkán do ochranného štítu, který už máš v prstenu. Můžeš využít sílu z drahokamů do poslední kapky a ochranný štít bude stále kolem tebe. Je v okruhu asi půl metru od tebe a je spojený s mým, takže můžeme zůstat při sobě a nijak si neublížíme. Ale dej si pozor, ať se vyhneš všemu ostatnímu, co nechceš zničit."

Lucivar pravidelně navštěvoval všechny vesnice v Ebon Rihu, takže tuhle landenskou vesnici a její okolí znal velice dobře. Spousta nízkých kopců a les v dobré vzdálenosti od vesnice − dokonalé úkryty pro útočníky z Jhinky.

Jhinkové byli divocí lidé s křídly, kteří žili v patriarchálních klanech, jež byly volně spojeny tuctem kmenových náčelníků. Stejně jako Érijenci pocházeli původně z Askavi, ale byli menší a měli poměrně krátký život ve srovnání s dlouhověkými Érijenci. Tyto dvě rasy se nenáviděly tak dlouho, kam až paměť sahala.

Zatímco Érijenci měli výhodu v tom, že ovládali magii, Jhinkové měli převahu. Jakmile érijenský válečník vyčerpal všechnu psychickou sílu a rezervy z drahokamu, byl stejně zranitelný jako kterýkoliv jiný muž, když bojuje proti přesile.

Když tedy Jhinkové rozpoutali jatka, aby porazili nepřítele, vždycky se jim zamlouvalo setkat se v bitvě s Érijencem.

Se dvěma výjimkami. Jeden byl démonem, druhý patřil mezi živé. Oba nosili ebonitově tmavošedé drahokamy.

„Tak dobrá," řekl Lucivar. „Pojedeme po tomhle bílém radiálním vláknu, až budeme za vesnicí, pak seskočíme z větru a přijdeme do vesnice z druhé strany. Jestli je to útok Jhinků, tak to zvládnu. Jestli je to něco jiného…"

Jen se na něj podívala.

Odkašlal si: „Tak jdeme na to, Kočičko. Ať už naše údolí chce zničit kdokoliv, poskytneme mu důvod, aby toho litoval."

8. Kaeleer

Lucivar a Jaenelle seskočili z bílého větru a byli asi půldruhého kilometru od vesnice.

Říkal jsi, že dovnitř vtrhneme rychle, pravila Jaenelle po psychickém vláknu.

Také jsem řekl, že to uděláme podle mě, odpověděl ostře Lucivar.

Tam dole je cítit bolest, Lucivare.

Byl tam také ten zápach, který mu teď unikal. Byl tam stále. Musel tam být. Že ho už dále necítil, že by ho byl neucítil, kdyby chtěl jen prostě zkontrolovat vesnici, ho znepokojovalo. Mohl by tak vlézt do jakékoliv pasti, která by tam dole byla nastražena.

Cítil, jak se v Jaenelle probudil predátorský smysl ve stejné chvíli, kdy začala klusat plnou rychlostí k vesnici. Zanadával, složil křídla a uháněl za ní. Najednou se jakoby odnikud vynořily stovky Jhinků, vykřikovali svůj bojový pokřik, snažili se ho obklíčit a zabít.

Lucivar použil magii, aby zvýšil rychlost, projel mezi Jhinky a radoval se z výkřiků, když narazili na jeho ochranný štít. Zařval érijenský bojový pokřik a uvolňoval sílu z ebonitově tmavošedých drahokamů v krátkých a přesně mířených výstřelech.

Těla Jhinků explodovala v krvavou mlhu plnou urvaných končetin.

Doletěl až k zemi, projel davem, vznesl se na délku křídla od země. *Kočičko!*

Běž po hlavní ulici, ale pospíchej. Ochranný tunel nevydrží dlouho. Nevšímej si postranních ulic. Je tam… smrad. Na opačném konci vesnice je jeden dům s ochranným štítem.

Lucivar letěl nízko nad zemí a mířil nad hlavní ulici, překročil hranici vesnice nejvyšší rychlostí a vykřikoval všechny nadávky, které znal, neboť jeho štít se odrážel od psychické čarodějnické vichřice, která zasahovala zdánlivě pokojně vyhlížející vesnici. Štít se rozpadal, jako když dopadají kapičky studené vody na rozpálenou pánev. Všechna psychická vlákna plála, jako by byla vytvořena z blesku.

Dost se snažil, aby ještě stihl proletět stahujícím se tunelem, který vytvořila Jaenelle, když procházela čarodějnickou psychickou bouří, a nakonec ji dostihl asi blok od budovy, která měla ochranný štít. Rychlý psychický průzkum mu ukázal parametry vysokého oválného štítu, který chránil dvoupatrovou kamennou budovu a kus zahrady okolo.

K okraji štítu přiběhli čtyři muži, mávali pažemi a křičeli: „Běžte zpátky! Běžte pryč odsud!“

Za těmi muži se náhle vznesly tisíce Jhinků z nízkých kopců za vesnicí a zaplnily celou oblohu, až zakryly slunce.

Jaenelle prošla štítem tak lehce, jako by byl z vody. Lucivara rozptylovali ti muži a blížící se Jhinkové, takže když procházel štítem, cítil, jako by prostupoval teplým karamelem.

Když byli uvnitř ochranného štítu kolem budovy, Lucivar přistál vedle čtyř mužů. Jaenelle vytvořila kolem Lucivara ochranný štít silný jako další vrstva kůže a on vycítil slabé mravenčení v prstenu cti, které ale po chvíli zmizelo.

„Kolik zraněných?“ zeptala se zostra Jaenelle.

Lord Randahl, válečník z Agia, který byl velitelem gardistů Paní Eriky, odpověděl váhavě: „Když jsme je naposledy počítali, bylo jich tři sta, Paní.“

„Kolik máte léčitelů?“

„Ve vesnici byli dva doktoři a jedna vědma, která se vyznala v bylinkách. Všichni jsou ale mrtví.“

Lucivar věděl své a nesnažil se Jaenelle rozmlouvat, když se soustředila na léčení. Lucivar počkal, až vběhla do budovy, a pak se zeptal: „Kdo drží ten štít?“

„Adler,“ odpověděl Randhal a palcem ukázal na mladého válečníka se ztrhaným obličejem.

Lucivar pohlédl k nízkým kopcům. Jhinkové se snesou na vesnici každou chvíli. „Můžeš posunout tvůj štít asi o pět centimetrů dál?“ zeptal se Adlera. „Já za ním vytvořím ebonitový štít. Pak můžeš svůj štít pustit a trochu si odpočinout.“

Mladý válečník unaveně přikývl a zavřel oči.

V několika vteřinách umístil Lucivar svůj štít a Jhinkové začali útočit. Naráželi na neviditelnou bariéru, jejich těla se vrstvila až po pěti, jak se drápy zachycovali štítu. Někteří Jhinkové byli umačkáni nebo rozdrceni masou nalétávajících těl. Mrtvé oči plné nenávisti zíraly na pět mužů za štítem.

„U ohňů pekelných,“ zamumlal Randahl, „ani při nejhorších útocích nepřilétali jako *teď*.“

Lucivar chvíli bedlivě zkoumal válečníka ve středních letech a pak se zase soustředil na Jhinky. *Možná ještě nechytili do pasti to, co chtěli.*

Velice dobře cítil tlak všech těch těl, která se lepila na štít, cítil, jak mu pomalu uniká rezervní síla z ebonitově tmavošedých drahokamů. Všechny drahokamy byly zásobárnou psychické síly a čím tmavší byly, tím hlubší byla zásobárna. Jako druhý nejtmavší poskytoval ebonitově tmavošedý drahokam dost hluboké zásoby síly. Jestli nebude tuto sílu potřebovat na nic jiného než na udržení štítu proti fyzickým útokům, mohl by Jhinky udržet dál asi týden, než by pocítil nějaké napětí. Někdo by jim musel do té doby přijít na pomoc. Jemu teď zbývalo jediné: čekat.

Ale musel vzít v úvahu čarodějnickou bouři. Byl si jistý, že někdo nastražil tuto past speciálně na něj. Bude to muset ještě

probrat s Randahlem, ale měl podezření, že první útok Jhinků jim neposkytl dost času, aby dovnitř sehnali dostatek zásob. A Jaenelle potřebovala další léčitele, kteří by jí pomáhali se zraněnými. Temnota věděla, že měla psychické rezervy na to, aby provedla všechno léčení sama, ale její tělo nevydrží takový nápor, zvláště po těch drogách a fyzickém vysílení z posledních dnů.

Ale byla tu ještě jedna věc: Nikdo mu nemohl vytknout, že by byl příliš pasivní.

Lucivar schoval ebonitově tmavošedý prsten a přivolal si svůj rodný rudý. Ebonitově tmavošedý podrží štít. A rudý…

„Řekněte svým mužům, aby se přitiskli k budově," řekl Lucivar tiše Randahlovi. „Je načase jim to oplatit."

Líně a arogantně se usmál, zvedl pravou rukou a přivolal zaklínadlo, které za dlouhá léta zdokonalil. Sedm tenkých psychických „drátků" vystřelilo z rudého drahokamu v jeho prstenu. Držel paži nataženou a jemně a opatrně s ní pohyboval dozadu a dopředu, ale tak, aby nezasáhly příliš blízko k budově. Dopředu a dozadu. Nahoru a dolů.

Krev Jhinků stékala dolů po štítu. Těla Jhinků se tříštila a padala k zemi; ti, kteří nebezpečí viděli, se snažili odlétnout dále, ale síla drahokamu je přitáhla zpátky.

Lucivar pomalu kráčel kolem budovy a byl spokojený se zpanikařeným davem za štítem. Jeho ruka stále mířila na štít.

A Jhinkové umírali.

Začínal třetí kolo, když Jhinkové, kteří stále ještě doráželi na štít, konečně zpanikařili natolik, že se snažili dostat pryč. Ječeli, odlepovali se od štítu a mířili pryč k nízkým kopcům.

Lucivar stáhl psychické „drátky" zpátky do prstenu, uzavřel zaklínadlo a pomalu připažil.

Randahl, Adler a dva válečníci, které ještě Lucivarovi nikdo nepředstavil, zírali zhnusenými pohledy na krev stékající po štítu, na kusy těl, které sklouzly k zemi.

„Matko noci," šeptal Randahl, „Matko noci."

Ani se na něj nepodívali. Nebo to spíš bylo tak, že když jejich pohledy zabrousily k němu, spatřil ustarané spekulace, jako by

mohl mít v sobě skryto něco ještě nebezpečnějšího a zkázonosnějšího, než byl nepřítel, který čekal venku.

Což byla pravda.

„Jdu se podívat, jak se vede Paní," řekl rychle Lucivar.

Když už jednou byl velitelem gardistů, Randahl by se mohl pokusit chovat normálně, po několika minutách na uklidnění. Když nic jiného, tak by ten muž měl jednat podle protokolu, když se setká s válečníkem a princem. Ale ti ostatní…

Všechno má svou cenu.

Lucivar došel k hlavnímu vchodu do budovy a sám si dal malou chvilku na uklidnění a na urovnání vlastních pocitů. Když jiný příslušník čisté krve nedokázal jednat s válečníkem a princem, který zabíjel, zranění landeni toho také nebudou schopni. Tak tedy dobrá, pro tuto chvíli by to stačilo, protože hysterie by mohla nastartovat divokou touhu po krveprolití. Muž, který zrovna zabíjel, potřeboval někoho − nejlépe ženu −, která by mu pomohla se stabilizovat. To bylo jedno z mnoha tenkých vláken, která k sobě pojila příslušníky čisté krve. Čarodějnice potřebovaly v době, kdy byly zranitelné, agresivní mužnou sílu a muži někdy zoufale potřebovali azyl a pohodlí, které obvykle nacházeli u žen a jejich jemné síly.

Potřeboval Jaenelle.

Lucivar se zatrpkle usmál, když vstoupil do budovy. Právě teď Jaenelle potřeboval úplně každý. Doufal − sladká Temnoto, jak doufal! −, že mu postačí být jí nablízku.

Sídlo komunity obsahovalo několik různě velikých místností, kde se vesničané mohli scházet na tancovačky nebo schůze. Alespoň Lucivara napadlo, že k tomu byla budova určená. S landeny se zase až tak nestýkal. Když očima přejížděl největší místnost a bolestně toužil spatřit Jaenelle, cítil bolest a strach zraněných landenů, kteří seděli u zdí nebo leželi na podlaze. Bolest ještě dokázal snést. Ale strach, který z nich čišel, když ho spatřili, podlamoval jeho otřesenou sebedůvěru.

Lucivar se začal otáčet, když si všiml mladého muže ležícího na úzké matraci u dveří. Za normálních okolností by

předpokládal, že ten muž je jeden z mnoha landenů, ale v podobných situacích viděl až příliš mnoho mužů, u kterých se dala rozeznat lehká psychická vůně.

Lucivar si klekl na jedno koleno a opatrně zvedl prostěradlo, které přikrývalo mladíka od krku až k nohám. Jeho oči těkaly ze zranění ke klidnému obličeji, ve kterém se zračila bolest, a zase ke zranění. Tiše zaklel. Zranění břicha byla vážná. Muži umírali na mnohem lehčí zranění. Tato zranění nebyla mimo rámec léčitelských schopností Jaenelle, jen dumal, jestli dokáže vytvořit části, které už tam nebyly.

Položil prostěradlo a opustil místnost. Nadával stále hlasitěji a divočeji a potřeboval najít nějaké prázdné místo, kde by si mohl pořádně ulevit, zkrotit výbušnost, která se začala vymykat jeho kontrole.

Randahl neřekl, jestli byli zranění nějací jeho muži. A proč toho chlapce − ne, muže; nikdo s takovým zraněním z bitvy si nezaslouží, aby byl považován za chlapce − proč ho drželi stranou od ostatních, u zdi, kde si ho nikdo nemusel všimnout?

Lucivar zachytil teplo ženské psychické vůně, otevřel dveře a vstoupil do kuchyně, když si uvědomil − příliš pozdě −, že žena, která se snažila jednou rukou napumpovat vodu, nebyla Jaenelle.

Rychle se obrátila, když dveře udeřily o zeď, a zvedla levou ruku, jako kdyby chtěla zarazit útočníka.

Lucivar ji nenáviděl. Nenáviděl ji, protože nebyla Jaenelle. Nenáviděl ji kvůli tomu strachu v jejích očích, které v něm vyvolávaly slepou zuřivost. Nenáviděl ji, protože byla mladá a hezká. A ze všeho nejvíc ji nenáviděl proto, že věděl, že každou vteřinou uskočí a on po ní půjde, zaútočí na ni, ublíží jí, možná ji i zabije, než dokáže sám sebe zarazit.

Pak těžce polkla a řekla tichým rozechvělým hlasem: „Zkouším tady uvařit vodu, abych mohla udělat čaj pro zraněné, ale ta pumpa jde dost ztěžka a já to jednou rukou nedokážu. Pomohl byste mi?“

Napětí v jeho nitru trochu polevilo. Alespoň tady byla landenská žena, která věděla, jak se má chovat k muži čisté krve.

Žádost o pomoc byl vždy nejjednodušší způsob, jak takového muže přesměrovat ke službě.

Když se k ní Lucivar přiblížil, ustoupila na stranu a třásla se. Jeho výbušnost začínala zase nabírat na obrátkách až do chvíle, kdy si všiml ovázané pravé ruky, kterou držela nad žaludkem a měla ji zavěšenou mezi šaty a zástěrou.

Tak tedy ne strach, ale únava a ztráta krve.

Postavil židli dost blízko, aby ho mohla kontrolovat, ale dost daleko, aby se o ni nemusel otírat. „Posaď se."

Když už seděla, napumpoval vodu a postavil plné hrnce na sporák, ve kterém se topilo dřívím. Všiml si sáčku s bylinkami, který ležel na dřevěném stole vedle dvojitého dřezu, a podíval se tázavě na ženu. „Lord Randahl mi řekl, že vědma zemřela společně s oběma doktory."

Oči se jí zalily slzami, když přikyvovala: „Moje babička. Říkala, že na to mám talent a učila mě."

Lucivar se opřel o stůl a byl zaražený. Landenské mysli byly příliš slabé na to, aby vydávaly nějakou psychickou vůni, ale tahle žena ji měla. „Kde ses naučila, jak zacházet s muži čisté krve?"

Oči se jí rozšířily nervozitou: „Já jsem se nesnažila vás ovládat!"

„Řekl jsem zacházet a ne ovládat. V tom je rozdíl."

„Já… jen jsem dělala to, co mi Paní řekla, abych udělala."

Vnitřní napětí zase trochu povolilo. „Jak se jmenuješ?"

„Mari." Váhala. „Vy jste princ Yaslana, že?"

„Vadí ti to?" Lucivar se zeptal bezbarvým hlasem. K jeho překvapení se Mari plaše usmála.

„Ach, ne. Paní říkala, že vám můžeme důvěřovat."

Ta slova ho zahřála jako pohlazení od milenky. Zachytil však lehký důraz v tónu jejího hlasu, takže začal dumat, komu landeni z vesnice nemohli důvěřovat. Přimhouřil zlaté oči a zkoumavě si ji prohlížel: „Máš v sobě po předcích nějakou čistou krev, že?"

Mari pobledla a nedívala se na něj. „Moje prababička byla napůl z čisté krve. Něk… někteří lidé říkají, že jsem po ní."

„Z mého úhlu pohledu to není nic špatného.“ Její obnažená úleva na něj byla až moc, tak začal zkoumat sáčky s bylinkami. Velice rychle pochopila, že je příčinou jeho zlosti, takže se prohraboval sáčky, než se jeho výbušnost opět uklidnila.

Z vlastní zkušenosti věděl, že děti poloviční čisté krve byly zřídkakdy vítanými v obou společenstvích. Lidé čisté krve je nechtěli, protože neměly dostatečné množství síly, kterou by uplatnily na základní věci, jak to dělali lidé čisté krve s magií. Takoví pololidé nemohli být nikdy ničím víc než obyčejnými sluhy. Landeni je zase nechtěli proto, že měli příliš mnoho síly a tento druh schopnosti, který nebyl nijak trénovaný a byl osvobozený od morálních zásad, vytvářel malé tyrany, kteří používali magii a strach, aby mohli ovládat vesnici, která by je jinak nepřijala.

Voda se začala vařit.

„Seď,“ křiknul na Mari Lucivar, když se začala zvedat ze židle. „Můžeš mi říct, co chceš s čím smíchat. Kromě toho,“ dodal s úsměvem, který zmírnil strach z křiku, „už jsem sám vytvořil řadu smíchaných odvarů pro tvrdší zadavatelky úkolů, než jsi ty.“

Mari se na něj dívala se sympatiemi a mumlala argumenty, že Paní by asi nebyla moc ráda, kdyby Lucivar vytvořil své odvary. Pak mu označila bylinky, které hodlala použít, a pověděla mu, co má s čím smíchat tak, jak to chtěla ona.

„Vídáš se často s Paní?“ zeptal se Lucivar, když stahoval dva velké hrnce ze sporáku a pokládal je na kamenné podstavce připravené na jedné straně stolu. Navzdory tomu, že Jaenelle neustále odmítala vytvořit si formální dvůr, její názory byly známé téměř po celém Kaeleeru.

„Jednou za několik týdnů sem odpoledne přijde. Ona a Gran a já probíráme léčitelskou magii, zatímco její přátelé učí Khevina.“

„Kdo je…“ potlačil tu otázku. Myslel si, že psychická vůně toho mladíka byla tak slabá kvůli vážným zraněním. Ale byla dost silná na polovičního člověka čisté krve. „Kteří přátelé ho učí?“

„Lord Khardeen a princ Aaron.“

Khary a Aaron byli dobrou volbou, když Jaenelle chtěla naučit základy magie mladíka s poloviční čistou krví. Což ji neomlouvalo, že nepožádala *jeho*, aby se toho také účastnil. Lucivar opatrně vložil gázové sáčky s bylinkami do hrnců s vodou. „Oba dva mají dost dobré základy magie.“ Pak si dovolil trochu škodolibosti a dodal: „Na rozdíl od Paní, která si stále ještě nedokáže přivolat své vlastní boty.“

Překvapilo ho, když Mari upjatě protestovala: „Nevím, proč s tím všichni tolik naděláte. Kdybych měla přítelkyni, která dokáže všechny ty báječné magické věci, *já* bych se jí nevysmívala kvůli botám.“

Lucivar se rozzlobil, něco si sám pro sebe mumlal, prohlížel skříňky a hledal hrnečky. Tahleta zatracená ženská *skutečně je* po své prababičce. Kdyby nic jiného, měla velké předpoklady pro to, aby z ní byla čarodějnice.

Sklaplo mu, když si všiml, jak byla Mari úplně bledá. Trochu se zastyděl, naběračkou nalil hrnek jednoho z léčivých odvarů a stál u ní, když ho pila.

„Viděl jsem Khevina, když jsem vešel dovnitř,“ řekl Lucivar tiše. „Viděl jsem jeho zranění. Proč ho Khary a Aaron nenaučili, jak má vytvořit ochranný štít?“

Mari na něj překvapeně pohlédla: „Ale oni ho to naučili. To Khevin byl ten, kdo vytvořil ochranný štít tady nad tím domem, když začaly útoky Jhinků.“

„Myslím si, že tohle bys mi měla vysvětlit,“ vybídl ji Lucivar pomalu a cítil se, jako by z něj právě vyrazila všechen vzduch. Silný poloviční příslušník čisté krve by mohl mít dost síly, aby vytvořil ochranný štít sám pro sebe na několik minut, ale neměl by být schopný vytvořit a udržet ochranný štít tak veliký, aby chránil celou budovu. Samozřejmě, Jaenelle měla neomylné instinkty, když přišlo na rozeznávání síly, která byla nějakým způsobem zablokovaná.

Mari vypadala zmateně a jen mu to potvrdila: „Khevin se setkal s Paní jednoho dne, když přišel navštívit babičku a mě. Celou dlouhou minutu si ho prohlížela a pak řekla, že je natolik

silný, že je zapotřebí ho řádně vycvičit v magii. Když pak znovu přišla, přivedla lorda Khardeena a prince Aarona. První věc, kterou ho naučili, bylo, jak vytvořit ochranný štít.“

Ruka Mari se začala třást. Z hrnku se vylilo trochu čaje.

Lucivar použil magii, aby zklidnil třas a pevně usadil hrnek, aby ji horká tekutina neopařila.

„Byli to první přátelé, které kdy Khevin měl.“ Její oči ho prosily, aby to pochopil. Pak se začervenala a podívala se na podlahu. „Měla jsem na mysli mužské přátele. Nevysmívali se mu a nedávali mu přezdívky, jak to dělají někteří válečníci z Agia.“

„A co starší válečníci?“ zeptal se Lucivar a dával si pozor, aby v jeho hlase nezazněla zloba.

Mari pokrčila rameny. „Zdálo se, že jsou vyvedeni z míry, když přišli zkontrolovat vesnici. Nechtěli vědět, že existuje. Nechtěli, abych se kolem nich potloukala i já,“ dodala zatrpkle. „Ale s lordem Khardeenem a princem Aaronem… Když skončilo vyučování, ještě s námi chvíli zůstali, dali si sklenici piva a jen tak jsme si povídali. Pověděli Khevinovi o zákonu cti čisté krve a o pravidlech, která musí muži čisté krve dodržovat. Někdy jsem přemýšlela, jestli muži čisté krve v Agiu vůbec někdy slyšeli o těchto pravidlech.“

Jestli neslyšeli, tak se je brzy dozvědí. „Ten štít,“ naléhal na ni.

„Najednou bylo nebe plné Jhinků, kteří ječeli, jak oni umí. Khevin mi řekl, ať jdu sem do domu. My… Paní říká, že někdy se vytvoří spojení, když jsou lidé jako my… blízko.“

Lucivar pohlédl na její levou ruku. Žádný manželský prsten. Tak tedy milenci. Alespoň Khevin poznal a dal takové potěšení.

„Byla jsem v této části vesnice a roznášela jsem některé babiččiny bylinky. Dospělí mě nechtěli poslouchat, tak jsem prostě popadla jednu holčičku, která si hrála venku, a zavolala na ostatní děti, aby šly se mnou. Já… myslím si, že jsem některé *donutila*, aby šli se mnou.

Když jsme se dostali sem do budovy, Khevin kolem ní vytvořil štít. Hrozně se potil. Vypadalo to, jako by mu to ubližovalo.“

Lucivar si byl jistý, že tomu tak bylo.

„Řekl, že se pokusil vyslat zprávu do Agia po psychickém vláknu, ale nebyl si jistý, zda ho někdo slyšel. Pak mi řekl, že někdo musí zůstat uvnitř štítu, aby mohl dovnitř přivádět další lidi. Provedl mě štítem, zrovna když jeden Jhinka na nás nalétal. Narazil do štítu tak tvrdě, že ho to srazilo k zemi. Khevin měl u sebe sekeru − zrovna štípal dříví, když začal útok. Prošel štítem a toho Jhinku zabil. Tou dobou už byli všichni muži z vesnice venku a bojovali. Khevin zůstal venku, aby chránil děti, které jsem prováděla štítem dovnitř.

Pak už byli všude kolem nás Jhinkové. Spousta žen, které se chtěly dostat do budovy, to nestihla nebo byla těžce zraněna, než jsem je dostala dovnitř. Babička… babička byla skoro na dosah štítu, když jeden z Jhinků sletěl dolů přímo na ni a… Smál se. Díval se na mě a smál se, když ji zabíjel.“

Lucivar jí dolil hrnek a rozhodil zahřívací zaklínadlo nad hrnce, zatímco Mari sahala do zástěry pro kapesník.

Upíjela bylinkový čaj a asi minutu byla zticha. „Khevin nemohl současně bojovat a držet štít. Toho jsem si všimla i já. V nohách měl zaseknuté šípy. Nemohl se moc rychle pohybovat. Dostali ho, než se přiblížil ke štítu, a tak hrozně ho zranili. Pak přišel lord Randahl a ostatní a začali bojovat.

Dva válečníci rozprostřeli ochranný štít nad zraněnými, uváděli je dovnitř, zatímco druzí dva zabíjeli a zabíjeli.

Khevinův štít se začal rozpadat. Bála jsem se, že válečníci postaví nový ochranný štít a že skrz něj neprojdu a Khevin zůstane venku. Když jsem se natáhla ven a táhla Khevina dovnitř, jeden Jhinka mě spatřil a rozseknul mi ruku. Stihla jsem Khevina zatáhnout dovnitř těsně před tím, než válečníci vstoupili dovnitř a vytvořili nový štít.“

Mari upíjela čaj. „Lord Adler začal nadávat, protože nedokázal proniknout čarodějnickou bouří, která se rozpoutala nad vesnicí, a

tudíž nemohl poslat zprávu do Agia. Ale lord Randahl neustále hleděl na Khevina.

Pak on a lord Adler zvedli Khevina, jako by konečně pochopili, že za něco stojí. Vzali matraci a prostěradla z domovníkovy postele a udělali, co bylo v jejich silách, aby se cítil alespoň trochu pohodlně.“ Mari hleděla do hrnku a slzy jí stékaly po tvářích. „To je všechno.“

Lucivar si od ní vzal prázdný hrnek a chtěl ji nějak utěšit, ale nebyl si jistý, zda by to přijala od válečníka a prince. Možná od někoho, jako byl Aaron, který byl stejně starý, ale od něj?

„Mari?“

Přejela přes něj vlna úlevy, když do kuchyně vešla Jaenelle.

„Podíváme se na tvou ruku,“ řekla Jaenelle a jemně odstraňovala obvaz a ignorovala Mariino žadonění, aby se postarala o Khevina. „Napřed tvoje ruka. Potřebuji, abys byla v pořádku, abys mi mohla pomáhat s ostatními. Potřebujeme nějaké teplé… ach, vy už jste uvařili čaj.“

Zatímco Jaenelle zahojila Mariinu hlubokou sečnou ránu od nože, která se táhla od lokte až po zápěstí, Lucivar rozléval čaj do hrnků a každý hrnek obalil do zahřívacího zaklínadla. Ještě chvíli pátral ve skříňkách, až našel dva velké kovové servírovací tácy. Zaplněné tácy by byly pro Mari moc těžké − zvlášť když ji Jaenelle varovala, že takový rychlý druh léčby, který musela provést, nevydrží dlouho, pokud si ruku nebude šetřit − ale mladí válečníci zvenčí by mohli roznášet těžké tácy, když teď ochranný štít držel Lucivar.

Jaenelle vyřešila problém tak, že nad oběma tácy rozprostřela plovoucí zaklínadlo, takže tácy se teď vznášely zhruba ve výšce pasu. Mari je nemusela nosit, jen usměrňovat, kam mají plout.

Lucivar a Mari si vzali na starost tácy a všichni tři vstoupili do velkého sálu. Jaenelle ignorovala rozruch, který začal ve chvíli, kdy ji vesničané spatřili, a šla k zastíněné zdi, kde ležel Khevin.

Mari váhala, kousala se do rtu a byla evidentně rozpolcená, zda má vyhovět své touze a jít za svým milým, nebo plnit své povinnosti jako pomocnice léčitelky. Lucivar jí sevřel rameno,

aby ji trochu povzbudil, a připojil se k Jaenelle. Nevěděl, jakou pomoc by jí mohl nabídnout, ale udělá, co bude v jeho silách.

Když Jaenelle zvedala prostěradlo, Khevin otevřel oči. S vypětím sil ji chytil za ruku.

Hleděla na mladého muže a oči měla prázdné. Bylo to, jako by zašla příliš hluboko do svého nitra, takže okna do její duše neodhalovala osobu, která v ní žila.

„Bojíš se mě?“ zeptala se půlnočním hlasem.

„Ne, Paní.“ Khevin si olízl suché rty. „Ale to je válečníkovo privilegium, chránit svůj lid. Nejprve se postarejte o ně.“

Lucivar se snažil na ni dosáhnout psychickým vláknem, ale Jaenelle ho odřízla. *Prosím, Kočičko. Nech mu jeho hrdost.*

Sáhla pod prostěradla. Khevin zasténal ve bezeslovném protestu.

„Udělám to, oč mě žádáš, protože mě o to žádáš,“ řekla, „ale pak svážu nějaká vlákna z léčící pavučiny, kterou jsem utkala právě *teď*, takže zůstaneš se mnou.“ Uhladila prostěradlo a spočinula jedním prstem s dlouhým nehtem na jeho krku. „A já tě varuji, Khevine, měl bys raději zůstat se mnou.“

Khevin se na ni usmál a zavřel oči.

Lucivar vzal Jaenelle za loket a vedl ji do velké haly. „Vzhledem k tomu, že jich nebude zapotřebí k ochraně štítu, pošlu ty mladé válečníky dovnitř, aby ti pomáhali s přenášením.“

„Adlera ano. Ty další dva ne.“

Mráz v jejím hlase ho zarazil. Ještě nikdy neslyšel žádnou královnu, aby zavrhla muže tak jednoznačně.

„Tak dobře,“ řekl s respektem. „Já mohu…“

„Yaslano, postarej se hlavně o to, aby toto místo bylo v bezpečí.“

Ucítil záchvěv, který z něj vyšel, ale pak všechny své emoce potlačil. U ohňů pekelných, i kdyby ty drogy už byly pryč z jejího těla natolik, aby mohla provádět léčitelství, její emoce nebyly pevné. A ona to moc dobře věděla.

„Kočičko…“

„Já to vydržím. Nemusíš si kvůli tomu pořád hlídat zadek.“

Ušklíbl se na ni: „Vlastně, když přijde na hlídání mého zadku, jsi pro mne nejužitečnější, když syčíš a prskáš kolem sebe.“

Její safírové oči se trochu proteplily. „Tohle ti připomenu.“

Lucivar zamířil k hlavnímu vchodu. Bude muset na ni dohlédnout, aby měl jistotu, že dost pije a tu a tam si něco sní. Bude muset na to upozornit i Mari. Bylo vždycky jednodušší přimět Jaenelle k jídlu, když jedl ještě někdo další.

Když se obrátil, vycítil tlak těl na štít a zaslechl varovné výkřiky od válečníků venku.

S Mari si promluví později. Jhinkové se vrátili.

9. Kaeleer

Lucivar se opřel o zakrytou studnu a vděčně přijal hrnek s kávou, který mu podával Randahl. Chutnala nepříjemně jako bláto. Bylo mu to jedno. V danou chvíli by vypil i moč, jen kdyby byla horká.

Jhinkové útočili celou noc − někdy přiletěly jen menší skupinky, zaútočily na štít a pak odletěly, jindy jich přiletělo několik set, bušili na štít a on je rozsekával na kusy. Nemohl vůbec spát, neměl chvíli odpočinku. Jen neustále rostoucí únava a psychické vyčerpání z vysílání síly uložené v drahokamech − čerpání síly bylo mnohem rychlejší, než předpokládal. Randahl a ostatní válečníci už vyčerpali svoje rezervy ve chvíli, kdy sem s Jaenelle včera dorazili, takže on byl teď jejich jedinou ochranou a měl největší schopnost boje.

Protože štít byl jen několik centimetrů pod zemí, zjistil − skoro už bylo pozdě −, že Jhinkové využívají hromady mrtvých těl jako barikádu. Začali kopat pod štítem. Takže rozšířil štít tak, že byl metr a půl pod zemí, pak se zvlnil a pokračoval až k základům budovy.

Zatímco bojovali, někteří Jhinkové se dostali dovnitř pod jižní stranou štítu. Lucivar reagoval instinktivně a pádil k severní straně budovy. Doběhl na roh budovy zrovna ve chvíli, kdy jeden

z Jhinků běžel směrem ke studni. Nesl v rukách kameninovou nádobu, která obsahovala dost koncentrovaný jed, který by zničil jejich jediný zdroj pitné vody. Takže kolem studny byl teď zvláštní ochranný štít.

Jakmile skončil boj u studny a Lucivar nad ní rozprostřel ochranný štít, nad budovou se znovu rozpoutala čarodějnická bouře. Nerozšířila se tak, aby se rozprostřela nad celou vesnicí a schovala veškerou destrukci. Spíš vypadala jako pevný svazek zamotaných psychických vláken, neviditelný stín plný psychických blesků, které zasyčely pokaždé, když dopadly na štít.

Další štít a neustálé posilování stávajícího štítu proti magii Jaenelle provedlo to, co nedokázali Jhinkové − vyčerpávalo ho to až na doraz. Bude to trvat ještě tak den, možná dva. Pak se ve štítu objeví slabiny − místa, kudy by čarodějnická bouře mohla proniknout a zmást již beztak vyčerpané duše, místa, kudy se Jhinkové budou moci dostat dovnitř a zaútočit na beztak vetchá těla.

Chvíli si pohrával s myšlenkou, že by trval na tom, aby se Jaenelle vrátila do Tvrze pro pomoc. Rychle se však toho nápadu vzdal. Dokud tady všechny nevyléčí, nic a nikdo by ji nepřesvědčili, aby odsud odešla. Kdyby připustil, že se jeho štít mohl rozpadnout, bylo víc než pravděpodobné, že by přes budovu přehodila černý štít a vyčerpala by tak tělo, které už si vybralo svou daň z toho, že vytvořila velikou léčivou pavučinu, aby posílila všechny zraněné, než se dostane ke každému zvlášť. Byla naprosto pohlcena léčením a ani na chvíli by nezaváhala, kdyby měla své tělo vyčerpat až za zdravou mez. Lucivar už také věděl, co by řekla, kdyby se s ní hádal o poškození, které páchá na sobě samé: Všechno má svou cenu.

Takže držel jazyk za zuby, ovládal svůj temperament a byl pevně rozhodnutý vydržet, dokud někdo z Agia nebo Tvrze nepřijde na pomoc.

Teď za brzkého svítání nenašel dost energie, aby si zahřál tělo, tak objal rukama horký hrnek.

Randahl upíjel kávu mlčky a stál zády k vesnici. Byl to Rihlander se světlou pletí, modrýma očima a řídnoucími vlasy barvy vanilky. Ve svých středních letech byl trošku při těle, ale svaly měl stále ještě pevné a měl daleko větší výdrž než zbývající tři válečníci dohromady.

„Ženy, které mohou, pomáhají v kuchyni," pravil Randahl po několika minutách. „Byly potěšeny, když dostaly srnčí maso a další zásoby, co jste s sebou přinesli. Většinu masa používají k tomu, že dělají silné vývary pro vážně zraněné, ale říkaly, že ze zbytku udělají dušené maso. Měli byste vidět jejich kyselé obličeje, když Mari trvala na tom, abychom dostali vývar jako první. U ohňů pekelných, dělaly mrzutosti, už když nám chystaly tuhle břečku na pití, a tvářily se všelijak, když jsem tam stál." Znechuceně zavrtěl hlavou. „Zatracení landenové. Dospělo to tak daleko, že malé děti před námi utíkají a křičí, kdykoliv vejdeme do vesnice. Dospělí lidé obcházejí vesnici a kreslí znamení proti zlu za našimi zády, ale ječí dost hlasitě, když potřebují naši pomoc."

Lucivar vypil rychle chladnoucí kávu. „Když takhle smýšlíte o landenech, proč jste jim přišli na pomoc, když Jhinkové zaútočili?"

„Kvůli *nim* ne. Chráníme zem. Nechceme ty špinavé Jhinky v Eboh Rihu. Přišli jsme bránit zem − a dostat ty dva mimo nebezpečí." Randahlovi poklesla ramena. „U ohňů pekelných, Yaslano. Kdo by tušil, že ten chlapec dokáže vytvořil takový ochranný štít?"

„V Agiu nikdo, to je zřejmé." Než mu mohl Randahl skočit do řeči, pokračoval dost drsným hlasem: „Když vám záleží na Mari a Khevinovi, proč je nenecháte žít v Agiu, a ne tady, kde se jim posmívají a opovrhují jimi?"

Lucivar nevěděl, jestli je dovedl k nějakému rozhodnutí, protože si už dávno přestal dělat starosti, co o něm lidé vědí, a protože si nebyl jistý, zda on a Randahl přežijí. „Vyrůstal jsem v Terreille, ne v Kaeleeru. Byl jsem ještě moc malý, abych si pamatoval na otce, když mě od něj vzali pryč, takže jsem vyrůstal

a všichni mi říkali, že jsem míšenec a bastard, nechtěný a nežádaný. Neumíte si představit, jaké to je, být bastardem v érijenském loveckém táboře. Že se mi vysmívali?“ Lucivar se zatrpkle usmál. „Oblíbené rčení bylo ‚tvůj otec byl Jhinka‘. Máte vůbec nějaké ponětí, co tohle znamená pro Érijence? Že jste byli počati mužem z nenáviděné rasy a že vaše matka musela přijmout ochotně takové početí, nosila vás pod srdcem a porodila? Ach, myslím, že vím, jak se někdy Khevin cítí.“

Randahl si odkašlal. „Trochu se stydím, když to říkám, ale nebylo to pro něj lehké ani v Agiu. Paní Erika se pokoušela pro něj vytvořit místo u svého dvoru. Cítila, že mu to dluží, protože toho chlapce počal její bývalý společník. Ale on tam nebyl šťastný a Mari a její babička byly tady. Tak se sem vrátil.“

A snášel ostrakismus od landenů a posměšky od mladých mužů čisté krve, což vysvětlovalo, proč teď dva válečníci použili magii, aby odstranili těla Jhinků od štítu. Dělali to, aby byli co nejdál od Jaenelle.

Lucivar nakonec odpověděl na otázku v Randahlových očích. „Dva přátelé Paní Angelline trénovali Khevina.“

Randahl si promasíroval krk. „Mělo mě to napadnout a mohli jsme se jí zeptat sami. Je v ní něco mimořádného.“

Lucivar se unaveně usmál. „To tedy je.“ A možná Jaenelle něco napadne, jak by mohla tenhle mladý pár přemístit. Pokud přežijí.

Na chvíli si dovolil uvěřit tomu, že oba přežijí.

Pak se zase vrátili Jhinkové.

10. Kaeleer

Randahl si zaclonil oči proti odpolednímu slunci a pátral v nízkých kopcích, kde se to černalo čekajícími Jhinky. „Museli povolat všechny klany ze všech kmenů,“ pravil zastřeným hlasem. Pak se znaveně opřel o zadní zeď budovy. „Matko noci, Yaslano, musí jich tam být tak pět tisíc.“

„Spíš šest.“ Lucivar dal nohy víc od sebe, aby stál pevněji. Byl to jediný možný způsob, jak ho jeho unavené a roztřesené nohy udržely vestoje.

Dalších šest tisíc po stovkách, které už zabil během několika uplynulých dnů, a ta čarodějnická vichřice, která kolem nich neustále zuřila a čerpala sílu z ochranného štítu, aby si udržela svou vlastní sílu, což ho nesmírně vyčerpávalo. Ještě dalších šest tisíc a žádná možnost chytit se nějakého větru, protože vichřice znemožňovala vypátrat psychické cesty.

Mohli se chránit štítem a mohli bojovat, ale nemohli vyslat volání o pomoc a nemohli uniknout. Včera jim došlo jídlo. Dnes ráno došla voda ve studni. A navíc tam venku čekalo dalších šest tisíc Jhinků, až zapadne slunce, než znovu zaútočí.

„Tohle asi nezvládneme, co?“ řekl Randahl.

„Ne,“ odpověděl Lucivar tiše. „Tohle už nezvládneme.“

V uplynulých třech dnech vyčerpal všechnu sílu ze svých ebonitově tmavošedých drahokamů a stejně tak i z prstenu s rudým drahokamem. Rudý drahokam, který mu visel kolem krku, byl jedinou zásobárnou síly, kterou měli, jenže ta nevydrží víc než první útok. Randahl a další tři válečníci už vyčerpali sílu ze svých drahokamů, ještě než sem s Jaenelle dorazili. Nebylo dost jídla a nemohli si vůbec odpočinout, aby získali nazpět trochu síly.

Ne, muži tohle nezvládnou. Ale Jaenelle musela. Byla příliš vzácnou Královnou, než aby se chytila do pasti, která − jak byl sám přesvědčen − byla nastražena na něj, aby ho zničili.

Byl spokojený, že dodržel všechna pravidla protokolu, aby mohl pronést svou žádost, a tak řekl Randahlovi: „Požádejte Paní, aby se ke mně připojila.“

Randahl nebyl žádný hlupák, takže pochopil, proč tuto žádost pronesl právě teď.

Lucivar na chvíli osaměl, zakroutil krkem a protáhl si ramena, aby uvolnil napjaté a unavené svaly.

Je jednodušší zabíjet než léčit. Je jednodušší ničit než uchovávat. Je jednodušší něco zbořit než něco postavit. Ti, kteří

čerpají z destruktivních emocí a ambicí a popírají zodpovědnost, která je cenou za získanou sílu, mohou zničit všechno, o co se staráte a co chráníte. Vždycky stůjte na stráži.

Saetanova slova. Saetanovo varování pro mladé válečníky a prince, kteří navštěvovali Sídlo.

Ale Saetan se nikdy ani slůvkem nezmínil o poslední části takového varování: někdy bylo laskavější zničit.

Nebyl dostatečně silný, aby poskytl Jaenelle rychlou a čistou smrt. Ale i kdyby byli při plné síle, Randahl a další válečníci nosili drahokamy světlejších barev a landeni neměli žádnou vnitřní ochranu proti lidem čisté krve. Jakmile Jaenelle a Mari budou odsud pryč, jakmile Jhinkové zahájí svůj poslední útok, Lucivar tomu udělá krátký konec. Vytáhne ze sebe všechnu zbývající sílu, která mu ještě zbývá, a uvolní ji. Landeni zemřou okamžitě, neboť spálí jejich mysl. Randahl a jeho druzi budou žít o několik vteřin déle, ale ne tak dlouho, aby se k nim dostali Jhinkové.

A Jhinkové… ti také budou umírat. Někteří z nich. Zemře jich hodně. Ale ne všichni. Pak zbude sám a ti, co přežijí, ho rozcupují na cucky. Tím si byl naprosto jist. Už bojoval proti Jhinkům v Terreille. Viděl, co prováděli zajatcům. Když přišlo na krutosti, byly to geniální bytosti. Ale na druhou stranu, stejně tak krutí dokázali být lidé čisté krve.

Lucivar se otočil, když zachytil očima nějaký pohyb.

Jaenelle stála tak metr od něj a oči měla upřené na Jhinky.

Neměla na sobě nic jen černý drahokam kolem krku.

Dokázal pochopit, proč tomu tak bylo. Vadilo jí i spodní prádlo. Všechny svaly a ženské tvary, které získala v uplynulém roce, byly pryč. Když neměla žádný další zdroj síly, její vlastní tělo stravovalo samo sebe a bojovalo, aby přijalo sílu z jejího nitra. Kosti vyčnívaly na bledé, vlhké pokožce, která byla od krve. Mohl spočítat její žebra, viděl její kyčelní kosti, když se pohybovala. Její zlaté vlasy byly tmavé a ztuhlé od krve, kterou musela mít na rukou, když se její prsty probíraly zraněními.

Navzdory tomu, nebo spíš právě kvůli tomu byl její obličej podivně podmanivý a neodolatelný. Její mládí vyprchalo v zápalu léčitelství a zůstala jí jen nadčasová, neurčitá krása, u které se nedal určit věk a která přesvědčivě odpovídala jejím starodávným utrápeným safírovým očím. Vypadala jako dokonalá maska, které se už nikdy nedotknou záležitosti prostého života.

Pak se ta maska roztříštila. Lucivarem projely její žal a zuřivost, které ho vyhnaly směrem k budově. Zadržel se o roh budovy a zoufale tam visel; zoufalství rychle vystřídal všechno přehlušující strach.

Svět se v obrovské rychlosti zavířil, otáčel se ve stále menších spirálách, cítil to ve své mysli, hrozilo, že mu ji to roztrhne, když nebude mít nějaké rozumné zakotvení. Rychleji a rychleji. Hlouběji a hlouběji.

Spirály. Saetan mu říkal cosi o spirálách, ale on teď neviděl, nemohl dýchat, nedokázal myslet.

Jeho štít se rozbil a energie z něj se snesla dolů ve spirále. Čarodějnická vichřice se rozběsnila naplno a její psychická vlákna byla ukotvena kolem budovy.

Rychleji a rychleji, hlouběji a hlouběji. A pak povstala temná síla hluboko z propasti, burácela kolem Lucivara rychlostí, při které ho mrazilo v zádech.

Lucivar se pustil budovy a klopýtal k Jaenelle. Dolů. Musel ji dostat k zemi, musel…

Pop.

Pop, pop.

Pop, pop, pop, pop, pop.

„Matko noci!“ vykřikl Adler a ukazoval směrem ke kopcům.

Lucivar s bolestí v krku otočil hlavu a zaměřil se na zvuky, jak explodovala těla Jhinků.

Další nával temné síly projel tím, co zbylo z psychických vláken čarodějnické bouře. Rozzářila se, pak zčernala a zmizela.

Napadlo ho, že zaslechl nepatrný výkřik.

Pop, pop, pop.

Pop, pop.

Pop.

Trvalo jí přesně třicet vteřin, než zlikvidovala šest tisíc Jhinků.

Na nikoho se nepodívala. Jen se otočila a vydala se pomalu a ztuhle směrem k opačnému konci vesnice.

Lucivar se snažil jí říct, aby na něj počkala, ale jeho hlas mu vypověděl službu. Snažil se postavit na nohy, nakonec skončil jen na kolenou, protože jeho nohy byly jako z želatiny.

Konečně si vzpomněl, co mu Saetan říkal o spirálách.

Neměl z ní strach, ale u ohňů pekelných, chtěl vědět, co ji tak rozzuřilo, aby dostal nějaký nápad, jak s ní má zacházet.

Něčí ruce ho chytily za paže.

Randahl měl našedlou pleť a vypadal, že je mu hodně zle, ale pomohl Lucivarovi na nohy.

Oba lapali po dechu v úsilí dostat se do budovy a opřít se o nějakou zeď.

Randahl si promnul oči. Ústa se mu třásla. „Ten chlapec zemřel," řekl ponuře. „Právě uzdravila posledního landena. U ohňů pekelných, Yaslano, ona vyléčila tři stovky landenů. Tři stovky za tři dny. Jen s obtížemi se udržela na nohou. Mari jí říkala, aby se posadila, že si musí odpočinout. Zavrtěla hlavou a potácela se k místu, kde ležel Khevin a… on se na ni jen usmál a zemřel. Je pryč. Prostě zmizel. Nezůstal po něm ani šepot."

Lucivar zavřel oči. O mrtvých bude přemýšlet později. Pořád tu bylo dost věcí, které bylo zapotřebí učinit pro ty, co přežili. „Jste dost silný, abyste vyslal zprávu do Agia?"

Randahl zavrtěl hlavou. „Nikdo z nás teď není dostatečně silný, aby putoval po větrech, ale už jsme se zdrželi o den déle, takže někdo by měl už být na cestě a pátrat po nás."

„Až dorazí vaši lidé, chci Mari doprovodit do Sídla."

„My se o ni postaráme," odpověděl ostře Randahl.

Ale chtěla by Mari, aby se o ni starali lidé čisté krve v Agiu?

„Doprovodíte ji do Sídla," pravil Lucivar. „Potřebuje čas na truchlení a potřebuje místo, kde se její srdce může začít zotavovat. V Sídle je pár jedinců, kteří jí s tím pomohou."

Randahl vypadal nešťastně. „Vy si myslíte, že dhemlanští čisté krve k ní budou laskavější než my tady?“

Lucivar pokrčil rameny. „Neměl jsem na mysli dhemlanské lidi čisté krve. Napadli mě příbuzní.“

Lucivar získal Randahlův souhlas a pak vešel dovnitř velké místnosti, která byla dost dlouhá na to, aby spatřil Mari a oznámil jí, že se odebere do Sídla. Pověsila se na něj a zoufale plakala.

Objal ji a poskytl jí tolik útěchy, kolik byl schopen dát.

Dvě landenské ženy na ně drze hleděly a pak se rozhlédly po ostatních a nabídly, že se o Mari postarají. Nechal ji mezi nimi a doufal, že už nebude mít nikdy co do činění s landeny.

Našel Jaenelle několik kroků za hranicí vesnice schoulenou do klubíčka. Vydávala slabé zoufalé zvuky.

Klekl na kolena a vzal ji do náruče.

„Nechtěla jsem zabíjet,“ zakvílela. „K tomu není magie. K tomu není *moje* magie.“

„To moc dobře vím, Kočičko,“ zamumlal Lucivar. „Já vím.“

„Mohla jsem přes ně přehodit ochranný štít a počkat, než by přišla pomoc z Agia. Tak jsem to měla v úmyslu, ale vzplála ve mně taková zuřivost, když Khevin… Cítila jsem jejich myšlenky, cítila jsem, jak chtějí ubližovat. Nedokázala jsem zastavit tu zlobu. Nedokázala jsem to *zastavit.*“

„To jsou ty drogy, Kočičko. Ty zatracené věci dokáží pomíchat tvé emoce na dlouhou dobu, zvláště v takových situacích, jako byla tato.“

„Nesnáším zabíjení. Raději bych byla sama zraněna než zranit někoho jiného.“

Nedohadoval se s ní. Byl příliš vyčerpaný a její emoce byly příliš obnažené. Také jí nezdůraznil, že prostě reagovala na bolest a smrt přítele. Co nemohla nebo nedokázala udělat sama pro sebe, udělala pro druhé, o které měla velkou starost.

„Lucivare?“ řekla Jaenelle plačtivě. „Chci se vykoupat.“

To byla jen jedna z věcí, kterou si také přál. „Pojďme domů, Kočičko.“

11. Terreille

Dorothea SaDiablo klesla do křesla a zírala na nečekanou návštěvnici. „Tady? Ty chceš zůstat *tady?*“ Podívala se ta mrcha teď někdy do zrcadla? Jak měla Dorothea vysvětlovat, že se tady pohybuje rozkládající se chodící mrtvola, která vypadá, jako by se právě vyhrabala ze starého hrobu?

„Ne tady na tvém vzácném dvoře,“ odpověděla Hekatah a její bezmasé rty se zkroutily. „A nežádám o tvé svolení. Jen ti *oznamuji*, že budu přebývat v Hayllu a žádám po tobě nějaké ubytování.“

Oznamuje. Vždycky jenom oznamuje. Vždycky jí připomíná, že by se nikdy nestala nejvyšší kněžkou Hayllu bez vedení a opory Hekatah. To Hekatah ji upozornila na soupeřky, které měly dost velký potenciál a mohly by ohrozit její sen stát se nejvyšší kněžkou, která by byla tak silná, že by se jí poddaly i královny.

Inu, Dorothea *byla* nejvyšší kněžkou Hayllu a po staletích, kdy přetvářela a ničila muže, kteří naopak přispěli svým dílem ke zkáze, v Terreille nezbyla žádná královna s tmavými drahokamy. Nebyly zde žádné královny, černé vdovy nebo další kněžky, které by se rovnaly jejímu rudému drahokamu. V některých menších a tvrdohlavějších teritoriích nebyly vůbec žádné příslušnice čisté krve s drahokamy. Během dalších pěti let postoupí tam, kam se to Hekatah nepodařilo − stane se Nejvyšší kněžkou Terreille, které se bude obávat a které se bude klanět celá říše.

A až tento den přijde, bude mít nachystáno něco speciálního pro svou učitelku a rádkyni.

Dorothea se usadila pohodlně v křesle a potlačila úsměv. Tenhle pytel kostí se přece jen k něčemu může hodit. Sadi byl pořád někde na svobodě a hrál svou prchavou dráždivou hru. Přestože nevycítila jeho přítomnost už poměrně dlouhou dobu, pokaždé, když otevřela dveře, čekala, že ho najde na druhé straně, že na ni bude čekat. Ale když bude černá vdova a nejvyšší kněžka s rudými drahokamy přebývat ve vesnické chalupě, kterou si vyhrazovala pro temperamentní a fantastické večery, a když si

náhodou všimne, že tam v naprosté tichosti žije čarodějnice… inu, její psychická vůně už pronikla tím místem a on by si pravděpodobně nedal tu práci, aby rozlišoval mezi vůní toho místa a psychickou vůní obyvatelky. Byla by to škoda, přijít o ten domek, ale skutečně byla přesvědčená, že by tam sotva něco zbylo po tom, co by se s tím vším vypořádal.

A samozřejmě by nezbylo nic z Hekatah.

Dorothea si obtočila volný pramen černých vlasů kolem hlavy. „Uvědomuji si, že jsi mě nikdy nepožádala o svolení, sestro," zapředla. „Kdy jsi mě vlastně o něco *požádala?*"

„Uvědom si, s kým mluvíš," zasyčela Hekatah.

„Na to nikdy nezapomínám," odpověděla Dorothea sladce. „Mám jednu chalupu na vesnici, je to asi hodina cesty kočárem z Dragey. Využívám ji pro soukromou zábavu. Jsi tam vítaná a můžeš tam zůstat, jak dlouho budeš chtít. Sluhové jsou velice dobře vycvičení, takže tě prosím, aby sis z nich nedělala jídlo. Zásobím tě mnoha čerstvými lahůdkami." Zamračila se na svůj nehet, přivolala si pilník a ohladila jeho okraj, prohlédla si výsledek a ještě jednou ho opilovala. Pak už byla spokojená, nechala pilník zmizet a usmála se na Hekatah. „Je jasné, že když ta chalupa nebude podle tvých představ a nebude se ti zamlouvat, můžeš se vždycky vrátit do Pekla."

~ ~ ~

Hrabivá nevděčná mrcha.

Hekatah zničila další zrcadlo tak, že se v něm nic neodráželo. Dokonce i tak malý kousek magie byl na ni až moc.

Neplánovala si svůj návrat do Hayllu takto − schovaná mimo dosah lidí jako nějaká vetchá uslintaná příbuzná, kterou odsunou někam do chaty mimo dosah, kde má za společnost jen sluhy s přísnými obličeji.

Samozřejmě, až se jí vrátí síla…

Hekatah zavrtěla hlavou. Zábava bude muset přijít později.

Přemýšlela, že zazvoní na sluhu, aby přišel a přiložil na oheň v krbu další poleno, ale pak tento nápad zavrhla a hodila dříví na

oheň sama. Schoulila se ve starém vycpaném křesle a hleděla, jak plameny olizují dřevo a pak ho spálí.

Stejně tak se spálily všechny její plány.

Nejprve fiasko s tou dívkou. Jestli bylo tohle to nejlepší, co Jorval mohl udělat, bude se muset znova zamyslet nad jeho užitečností.

Pak se Érijenci podařilo uniknout z pasti a zničil všechny ty roztomilé Jhinky, o které se tak pečlivě starala. A prudká síla, která jí projela při čarodějnické bouři, z ní udělala *tohle.*

A v neposlední řadě tu byla ta čistka, kterou si dovolil ten zkurvysyn provést v říši Temnoty. V Pekle teď pro ni nebylo bezpečné žádné místo a nebyl tam nikdo, *nikdo,* kdo by jí sloužil.

Takže prozatím musela přijmout Dorotheinu jízlivou pohostinnost, musela přijmout tento dar pro chudáky namísto projevů úcty, které jí náležely.

To je jedno. Na rozdíl od Dorothey, která byla až příliš zaměstnaná, aby shrábla moc a ovládla teritoria, Hekatah si dobře prohlédla obě říše živých.

Ať si Dorothea nechá rozpadající se ruiny Terreille.

Ona si přivlastní Kaeleer.

Kapitola čtrnáctá

1. Kaeleer

Saetan se opřel rukou o kamennou zeď, která se chvílemi chvěla dvojitým výbuchem zloby, jež otřásala Tvrzí.

„Matko noci," zamumlal. „*Co* je teď předmětem jejich hádky?" Mentálně se napojil na Lucivara a setkal se s psychickou stěnou zuřivosti.

Utíkal.

Když se blížil k chodbě, která vedla k Jaenellinu apartmá, zpomalil chůzi, tiskl si jednu ruku k boku a tiše nadával, protože neměl dost dechu, aby řval. Stejně by to bylo jedno, pomyslel si kysele. Cokoliv vyprovokovalo vznětlivost jeho dětí, určitě to neovlivňovalo jejich plíce.

„Jdi mi z cesty, Lucivare!"

„Až bude v Pekle svítit slunce!"

„Jdi do háje se svými křídly, nemáš žádné právo zasahovat."

„Sloužím ti. To mi dává právo vyzvat na souboj cokoliv a kohokoliv, když to ohrožuje tvoje blaho. A to zahrnuje i tebe samotnou!"

„Jestli mi sloužíš, tak mě poslouchej. JDI MI Z CESTY!"

„Prvním zákonem není poslušnost…"

„Neopovažuj se mi tu citovat zákony čisté krve."

„… a i kdyby to byl první zákon, prostě bych tu jen tak nestál a nedovolil ti tohle provést. Je to sebevražda!"

Saetan zašel za roh, vystoupal rychle po schodech a zůstal stát na posledním schodě.

V matně osvětlené chodbě vypadal Lucivar jako nějaká bájná postava z příběhů, které večer landeni vyprávěli svým dětem. Roztažená křídla splývala s temnotou, vyceněné zuby, zlaté oči, které plály jako v žáru bitvy. Dokonce i krev, která mu kapala z mělké řezné rány po noži na levé paži nahoře, vytvářela dojem, že je něčím jiným než živým mužem.

Na rozdíl od něj Jaenelle vypadala až bolestně realisticky. Krátká černá noční košile odhalovala až příliš z těla, z něhož obětovala téměř všechnu sílu, která v ní plála, na léčení ve vesnici landenů před týdnem. Kdyby na sebe trochu víc dbala, její tělo by takhle netrpělo, ani když se stalo nástrojem pro černé drahokamy.

Když viděl výsledky jejího lhostejného postoje vůči vlastnímu tělu, když viděl ruku, která svírala érijenský lovecký nůž a třásla se, protože byla příliš slabá, aby udržela těžký nůž, se kterým si běžně pohrávala před měsícem, poddal se zlobě, která v něm narůstala. „Paní," oslovil ji pronikavě.

Jaenelle se otočila, aby mu viděla do obličeje, a lehce se zakymácela, jak se snažila stát pevně na nohou. Její oči také plály ohněm z bitvy.

„Už se našel Daemon."

Saetan zkřížil paže na prsou, opřel se o zeď a ignoroval výzvu v jejím hlase. „Takže ty máš v úmyslu odvést sílu z beztak oslabeného těla, vytvořit stín, který používáš, když ho hledáš v Terreille, vyslat ten stín tam, kde se nachází jeho tělo, putovat Šíleným královstvím, dokud ho nenajdeš a pak ho přivést zpátky."

„Ano," řekla až příliš tiše. „Přesně to mám v úmyslu udělat."

Lucivar udeřil pěstí do zdi. „Tak tohle je už přespříliš. Ještě ses nezačala zotavovat z léčení, které jsi provedla. Ať ho ta tvoje přítelkyně na pár týdnů u sebe zdrží."

„Nemůžeš ‚zdržovat' někoho, kdo se ztratil v Šíleném království," odsekla Jaenelle. „Oni nevidí konkrétní svět, nežijí v něm jako všichni ostatní. Jestli ho něco vyděsí, vyklouzne od ní a mohlo by trvat týdny nebo dokonce měsíce, než ho znovu najde. A pak už může být skutečně pozdě. *Už mu nezbývá moc času.*"

„Tak ji nechme, ať ho dovede do Tvrze v Terreille," argumentoval Lucivar. „Můžeme ho tam zadržet, než budeš natolik silná, abys mohla provést léčení."

„Je šílený, ale není zlomený. Stále ještě nosí černý drahokam. Kdyby se tě snažil někdo ‚zadržet', jaké druhy vzpomínek by to v tobě probudilo?"

„Má pravdu, Lucivare," pravil Saetan chladně. „Když si pomyslí, že ho tahle přítelkyně vede do nějaké pasti − a nezáleží na jejích skutečných úmyslech − i ta sebemenší důvěra, kterou k ní chová, se rozptýlí, a to bude naposledy, kdy ho najde. Pokud je tedy alespoň něco, co stojí za to najít."

Lucivar bušil pěstí do zdi. Bušil do zdi a nadával − dlouho a důrazně. Nakonec si mnul hranu ruky o druhou dlaň. „Pak se vrátím do Terreille já a přivedu ho."

„Proč by ti měl důvěřovat?" řekla Jaenelle zatrpkle.

V Lucivarových očích vzplála bolest.

Saetan vycítil, jak se v Jaenelliných vnitřních bariérách vytvořila škvíra. Nepřestával přemýšlet. Ve chvíli, když byla na Lucivara současně rozzlobená a byla kvůli němu zoufalá, Saetan se vplížil do té štěrbiny a ochutnával emocionální spodní proudy.

Takže jejich malá Čarodějka si myslela, že je může přinutit, aby byli svolní. Myslela si, že má emocionální zbraň, se kterou se oni nemohou srovnávat.

Měla pravdu. Bylo to tak.

Ale teď ji měl i on.

„Nech ji jít, Lucivare," zabroukal Saetan, jeho hlas zněl jako předení kočky, tichý hrom. I nadále se opíral o zeď s rukama zkříženýma na prsou a jemně se horní částí těla poklonil. „Paní má větší kuráž než my a moc dobře to ví."

Pocítil trpké potěšení, když spatřil v Jaenelliných očích ostražitost.

Rychle si je oba prohlédla. „Vy se mě nepokoušíte zarazit?"

„Ne, my tě nebudeme zadržovat." Saetan se škodolibě usmál. „Pokud však samozřejmě budeš souhlasit s tím, že zaplatíš cenu

za naši podřízenost. Pokud odmítneš, jediný způsob, jak odsud budeš moct odejít, je, že nás oba zničíš.“

Taková malá past. Taková sladká návnada.

Zmátl ji, konečně se mu podařilo ji pořádně znervóznit. Snažila se zjistit, jak jemně ji dokáže Saetan zamotat do pavučiny.

„Jaká je ta cena?“ zeptala se Jaenelle zdráhavě.

Jeden zběžný pohled obsáhl všechno od její hlavy až po paty. „Tvoje tělo.“

Upustila nůž.

Pravděpodobně by jí uřízl několik prstů na nohou, kdyby ho Lucivar nenechal zmizet už ve vzduchu.

„Tvoje tělo, má Paní,“ broukal Saetan. „To tělo, s nímž zacházíš s takovým odporem. Vzhledem k tomu, že ho evidentně nechceš, vezmu si ho a budu o něj pečovat kvůli někomu, kdo už na ně má právo.“

Jaenelle na něj zírala, oči měla dokořán a prázdné. „Ty chceš, abych opustila tohle tělo? Jako… jako jsem to udělala posledně?“

„Opustila?“ Jeho hlas zněl hedvábně a nebezpečně. „Ne, nemusíš ho opouštět. Jsem si jistý, že ten, co si na tvé tělo dělá nárok, ti ho velice ochotně půjčí. Bude to ale půjčka, chápeš, a bude se od tebe očekávat, že tomu tělu dáš stejný druh péče, jaký bys poskytla jakémukoliv jinému předmětu, který by ti přítel zapůjčil.“

Dlouhou dobu ho pozorovala. „A když se o něj nebudu starat? Co uděláš?“

Saetan se odlepil od zdi.

Jaenelle sebou trhla, ale nespouštěla z něj oči.

„Nic,“ řekl až příliš tiše. „Já s tebou bojovat nebudu. Nebudu používat fyzickou sílu a ani magii, abych tě k něčemu nutil. Neudělám nic, jen povedu záznam o porušení slibu. Nikdy po tobě nebudu vyžadovat žádné vysvětlení a ani já ti nic vysvětlovat nebudu. *Ty* se pak můžeš pokusit vysvětlit to týrání Daemonovi, který za tvou záchranu draze zaplatil.“

Jaenellin obličej zbělel. Saetan ji zachytil, když se zapotácela, a přidržel ji na své hrudi.

„Bastarde bez srdce,“ zašeptala.

„Možná,“ odpověděl. „Takže jaká je tvoje odpověď, Paní?“

Jaenelle! Slíbila jsi to!

Jaenelle vyskočila z jeho objetí a ustoupila o pár kroků; jen těžko držela rovnováhu a skončila tak, že zády vrazila do zdi.

Saetan zkoumal Jaenellin provinilý výraz a pocítil zlomyslnou radost. Všiml si, že Lucivar k ní přistupuje ze strany, kam ona nevidí, a Saetan se soustředil na rozzlobené sceltienské štěně a tiché, ale stejně rozzlobené arceriánské kotě, které už teď vážilo jako Lucivar a mělo stále ještě pět dalších let, aby narostlo do plné velikosti.

„Co Paní slíbila?“ zeptal se Ladvariana.

Slíbila jsi, že budeš jíst a spát a číst knihy a chodit na krátké procházky, dokud se neuzdravíš, řekl Ladvarian vyčítavě a hleděl na Jaenelle.

„Jsem už v pořádku,“ zajíkla se Jaenelle. „Tak jsem to dělala.“

Hrála sis s Lucivarem.

Lucivar odstoupil od zdi, aby viděli jeho levou paži. „Hrála si dost drsně.“

Ladvarian i Kaelas na Jaenelle zavrčeli.

„Tohle je něco jiného,“ řekla úsečně Jaenelle. „Tohle je důležité. A s Lucivarem jsem si nehrála. S Lucivarem jsem se prala.“

„Ano,“ doznal žalostně Lucivar. „A to všechno jenom proto, že jsem si myslel, že by měla odpočívat, místo aby se pouštěla do nějakého dobrodružství, ve kterém zkolabuje.“

Ladvarian i Kaelas zavrčeli ještě hlasitěji.

To je hanba, Paní, řekl Saetan a použil černé vlákno, aby konverzace byla soukromá. *Porušit slib, který jsi dala malým bratříčkům. Souhlasíš s mými podmínkami hned teď, nebo se budeme hádat ještě trochu déle?*

Její jedovatý pohled nebyl jen odpovědí, ale také dobrým náznakem, jak často prohrává podobné „debaty“, jakmile do něčeho zapojí svou chlupatou mysl Ladvarian, a tudíž i Kaelas.

„Mí bratři.“ Saetan naklonil hlavu zdvořile k Ladvarianovi a Kaelasovi. „Paní by nikdy neporušila slib, kdyby k tomu neměla vážný důvod. Navzdory riziku, které to představuje pro její dobrý zdravotní stav, vzala na sebe velice delikátní úlohu, se kterou nemůže déle otálet. Vzhledem k tomu, že tento slib dala dřív, než slib, který dala vám, musíme se podřídit přáním Paní. A jak sama řekla, je to důležité.“

Co je důležitější než Paní? chtěl vědět Ladvarian.

Saetan neodpověděl.

Jaenelle se vykrucovala: „Můj… druh… je v pasti v Šíleném království. Když mu neukážu cestu ven, zničí ho to.“

Druh? Ladvarian narovnal uši. Jeho ocásek s bílou špičkou se jednou, dvakrát zavrtěl. Podíval se na Saetana. *Jaenelle má druha?*

Zajímavé, že se štěně dívalo na něj, aby si to potvrdilo. To je něco, co si musí zapamatovat do budoucna.

„Ano,“ řekl Saetan. „Jaenelle má druha.“

„A nebude ho mít, když se tady bude ještě dlouho zdržovat,“ varovala je Jaenelle.

Všichni zdvořile ustoupili na stranu a pozorovali, jak s námahou a pomalu kráčí dolů po chodbě.

Saetan nepochyboval, že použije magii, aby její tělo letělo, jakmile bude mimo jejich dohled, což pro ni bude další fyzické vypětí, ale zase to urychlí cestu k oltáři Temnoty, který stál v Ebon Askavi. Byl to jediný způsob − kromě toho, že by ji tam někdo odnesl −, jak se mohla dostat k bráně, kterou projde do Tvrze v Terreille.

Když Ladvarian a Kaelas utekli říct Drace, že Paní má druha, Saetan se obrátil na Lucivara. „Pojď do pracovny, musím ti vyléčit tu paži.“

Lucivar pokrčil rameny. „Už to ani nekrvácí.“

„Chlapče, znám érijenský dril stejně tak jako ty. Zranění se musí vyčistit a vyléčit.“ *A chci si s tebou promluvit soukromě v místnosti chráněné štítem, kde by nenaslouchaly chlupaté uši.*

„Myslíš si, že to dokáže?“ zeptal se Lucivar po několika minutách, když pozoroval Saetana, jak mu čistí mělkou řeznou ránu od nože.

„Má sílu, má znalosti a touhu. Vyvede ho z Šíleného království.“

Nebylo to přesně to, na co se ptal, a oba to věděli.

„Proč jsi ji nezarazil? Proč ji necháváš takhle riskovat?“

Saetan sklonil hlavu a vyhnul se Lucivarovým očím. „Protože ho miluje. Protože on *je skutečně* jejím druhem.“

Lucivar byl asi minutu zticha. Pak vzdychl: „Vždycky říkal, že se narodil proto, aby se stal milovníkem Čarodějky. Vypadá to tak, že měl pravdu.“

2. Terreille

Surreal pozorovala Daemona, jak se plíží uprostřed přerostlého bludiště, a dumala, jak dlouho ho tady ještě udrží.

On nevěřil jí. Ona nevěřila jemu.

Našla ho asi kilometr od ruin Sídla SaDiablo; tiše plakal, když pozoroval, jak dům shořel až do základů. Nevyptávala se na požár v domě, ani na dvacet čerstvě zabitých hayllianských gardistů, nebo proč stále dokola šeptá Tersino jméno.

Vzala ho za ruku, chytila vítr a odvedla ho sem. Ať už tohle panství vlastnil kdokoliv, tak ho buď opustil z vlastní vůle, nebo byl k tomu přinucen, nebo byl zabit, když se dhemlanská Terreille stala dominiem Hayllu. Teď dům využívali haylliantští gardisté jako kasárna pro oddíly, které poučovaly dhemlanské občany o trestech za neposlušnost.

Daemon pasivně pozoroval, jak Surreal používá iluzorní zaklínadla, aby zaplnila díry v živém plotu, které vedou doprostřed bludiště. Neřekl vůbec nic, když nad jejich úkrytem vytvořila dvojitý ochranný štít.

Jeho pasivní poslušnost zmizela, když Surreal přivolala malou pavučinu, kterou jí dala Jaenelle. Nechala na prostředek pavučiny

vytéct čtyři kapky krve, aby ji probudila a proměnila ji tak v signál a maják.

Když tak učinila, začal chodit sem a tam, začal se usmívat tím chladným známým brutálním úsměvem, zatímco čekala. A čekala. A čekala.

„Proč nepřivoláš své pomocníky, malá vražedkyně?“ řekl Daemon, když míjel místo, kde seděla se skrčenými koleny a zády se opírala o živý plot. „Cožpak si nechceš pořádně vydělat?“

„Není co vydělávat, Daemone. Čekáme tu na přítelkyni.“

„Samozřejmě,“ řekl velice tiše, když znovu obešel prostředek bludiště. Pak se zastavil, podíval se na ni a jeho zlaté oči byly plné lesklého chladného žáru. „Měla tě ráda. Požádala mě, abych ti pomohl. Vzpomínáš si na to?“

„Kdo, Daemone?“ zeptala se Surreal tiše.

„Tersa.“ Zlomil se mu hlas. „Podpálili ten dům, kde Tersa bydlela se svým chlapečkem. Měla syna, věděla jsi to?“

U ohňů pekelných, Matko noci a kéž je Temnota milosrdná. „Ne, tohle jsem nevěděla.“

Daemon přikývl. „Ale ta mrcha Dorothea jí ho vzala a Tersa pak odešla daleko, hodně daleko. A pak ta mrcha navlékla chlapci prsten poslušnosti a vycvičila ho, aby se z něj stal otrok pro poskytování potěšení. Vzala si ho k sobě do postele…“ Daemon se otřásl. „Ty jsi krev její krve.“

Surreal se postavila. „Daemone, já nejsem jako Dorothea. Nepovažuji ji za blízkou osobu nebo příbuznou.“

Daemon na ni vycenil zuby. „Lhářko,“ zavrčel. Udělal krok směrem k ní a pravým palcem zmáčkl prsteníček. „Hedvábná lhářko, vycvičená na dvoře.“ Další krok. „Řeznická kurvo.“

Když zvedl pravou ruku, Surreal spatřila drobnou lesknoucí se kapku, která ukápla z jehličkovitě vyhlížejícího nehtu pod normálním nehtem na prsteníčku.

Padla k zemi po jeho levici a přivolala si dýku.

Ještě než dopadla na zem, už ji měl ve svém sevření.

Vykřikla, když ji hrubě zatáhl za pravé zápěstí. Znovu vykřikla, když sevřel levou rukou obě její zápěstí tak silně, až jí praskaly kosti.

„*Daemone*,“ oslovila ho, lapala po dechu a popadla ji panika, když se jeho pravá ruka blížila k jejímu hrdlu.

„Daemone.“

Surreal polkla vzlyk úlevy, když zaslechla ten známý půlnoční hlas.

Naděje a hrůza naplnily Daemonovy oči, když pomalu zvedal hlavu. „Prosím,“ zašeptal. „Nikdy jsem neměl v úmyslu… *Prosím.*“ Prudce zaklonil hlavu, vydal ze sebe nervy drásající výkřik a zkolaboval.

Surreal použila magii a odstrčila ho od sebe, posadila se a mnula si zlomené kůstky na zápěstí. Dělalo se jí špatně od žaludku a točila se jí hlava. Zavřela oči, když cítila, jak se blíží Jaenelle. „Kdybys přišla o několik vteřin dříve, nebyl by to tak dramatický příchod, ale já osobně bych to uvítala.“

„Ukaž mi zápěstí.“

Surreal se na ni podívala a zalapala po dechu. „U ohňů pekelných, co se ti stalo?“

Při jiných příležitostech, když se Jaenellin „stín“ připojil k Surreal, aby společně pátraly po Daemonovi, bylo zhola nemožné odhadnout, zda je, či není živým stvořením, pokud se jí nechtěla dotknout. Nikdo by nepovažoval toto průhledné a vyčerpané stvoření za někoho, kdo se volně prochází mezi ostatními v říších živých. Ale safírové oči byly stále plné starobylého ohně a černý drahokam vyzařoval nedotčenou sílu.

Jaenelle zavrtěla hlavou a objala svýma rukama zápěstí Surreal. Mrazivý pocit vystřídalo postupně se zvětšující teplo. Surreal cítila, jak se kosti pohnuly a usadily na svém místě.

Jaenelliny průhledné ruce pulsovaly, mizely a zase se vracely, a zase a znovu. Na chvíli zmizela celá Jaenelle, ale zůstal tady její černý drahokam, jako by čekal na její návrat.

Když se znovu objevila, oči měla plné bolesti a těžce lapala po dechu, jako by se nemohla pořádně nadechnout.

„Nedokážu to,“ zašeptala Jaenelle. „Teď ne. *Už ne.*“ Její průhledné tělo se zmítalo v křeči. „Surreal, nemohu dokončit to léčení. Kosti jsou na svém místě, ale…“ Ve vzduchu se vznášel kožený pásek na zápěstí. Jaenelle ho navlékla Surreal na zápěstí a zapnula ho. „To ti pomůže podepřít kosti, než srostou.“

Surreal přejížděla ukazováčkem po hlavě jelena usazené v kruhu rozkvetlého vína − byla to ta samá dýka, která byla známkou příbuzenství s Titian a bytostmi v Dea al Monu.

Než se stačila zeptat Jaenelle na pás přes zápěstí, něco těžkého dopadlo poblíž na zem. Nějaký muž tiše zanadával.

„Matko noci, gardisté nás slyšeli.“ Surreal použila levou ruku jako oporu a vstala. „Dostaň ho odsud pryč a…“

„Já odsud nemohu odejít, Surreal,“ pravila Jaenelle tiše. „Musím udělat něco, kvůli čemu jsem sem přišla…, dokud to ještě dokážu.“

Černý drahokam se rozzářil a Surreal pocítila rozechvělou tekutou temnotu, která dopadla na bludiště.

Jaenelle se pokusila o úsměv. „Nenajdou cestu skrz bludiště. Ne v *tomto* bludišti, to v žádném případě.“ Pak se podívala smutně na Daemonovo vyzáblé a pošramocené tělo a jemně mu odhrnula dlouhé, špinavé a zacuchané vlasy z čela. „Ach, Daemone. Zvykla jsem si přemýšlet o svém těle jako o zbrani, která se používá proti mně. Zapomněla jsem, že je to i dar. Pokud není ještě příliš pozdě, polepším se. Slibuji.“

Jaenelle položila průsvitné ruce po obou stranách Daemonovy hlavy. Zavřela oči. Černý drahokam zářil.

Surreal poslouchala, jak si hayllianští gardisté razí cestu bludištěm, usadila se na zemi a čekala.

~ ~ ~

Daemone.

Ostrov pomalu klesl do moře krve. Ležel schoulený uprostřed měkké země, zatímco slova jako žraloci kroužila kolem a čekala na něj.

Daemone.

Nečekali všichni na konec jeho utrpení? Nečekali všichni, až plně splatí dluh? Teď na něj volala, volala, aby se jí plně poddal.

Pohni sebou, Sadi!

Vztyčil se na ruce a na kolena a zíral na ženu se zlatou hřívou a safírovýma očima, která stála na vyschlém břehu, který tady ještě před minutou nebyl. Uprostřed čela měla malý spirálovitý roh. Její dlouhé šaty vypadaly, jako by byly vytvořeny z černých pavučin, a odhalovaly drobná kopýtka.

Potěšení z toho, že ji vidí, v něm vyvolalo radostnou závrať. Opatrně si sedl na paty. *Ty se na mě zlobíš.*

Řekněme to takhle, odpověděla Jaenelle sladce. *Jestli se zase potopíš a já tě budu muset vytahovat nahoru, budu pěkně naštvaná.*

Daemon pomalu zavrtěl hlavou a zamlaskal. *Takový jazyk.*

S přesnou výslovností pronesla jednu frázi ve starém jazyce.

Poklesla mu čelist. Zadržel smích.

*Tohle je, princi Sadi, *jazyk.**

Jsi mým nástrojem.

Slova lžou. Krev nelže.

Řeznický zkurvysyn.

Zapotácel se, uklidnil se a pomalu se postavil. *Přišla sis vybrat dluh, Paní?*

Nerozuměl lítosti v jejích očích.

Jsem tady kvůli jednomu dluhu, řekla a její hlas byl plný bolesti. Pomalu zvedla ruce.

Mezi pobřežím a potápějícím se ostrovem bouřilo moře, bouřilo, bouřilo, bouřilo. Vlny se vzdouvaly až po pás. Mezi vlnami se moře zpevnilo a vytvořilo most z krve.

Pojď, Daemone.

Daemon spěchal přes most, doběhl až na pobřeží a pak zoufale nadával, když hledal nějaké znamení, kam odešla.

Zachytil její psychickou vůni chvíli před tím, než si všiml třpytící se stezky. Vypadalo to jako stuha z noční oblohy poseté hvězdami, která ho prováděla podivnou krajinou k místu, odkud na něj vykukovala ze skály vysoko nad ním.

Podívala se na něj dolů, usmála se a trochu ji to dráždilo i bavilo současně. *Tvrdohlavý, zacuchaný muži.*

Tvrdohlavost je velice očerňovaná vlastnost, zalapal po dechu, jak stoupal nahoru za ní.

Stříbřitý a sametový smích zaplnil krajinu.

Pak se na ni konečně mohl pořádně podívat. Klesl na kolena. *Něco ti dlužím, Paní.*

Zavrtěla hlavou. *To já dlužím tobě, ne ty mně.*

Zklamal jsem tě, řekl zatrpkle a prohlížel si její ztrhané tělo.

Ne, Daemone, odpověděla Jaenelle tiše. *To já jsem zklamala *tebe.* Požádal jsi mě, ať dám dohromady roztříštěný pohár a vrátím se do světa živých. A já jsem to udělala. Ale myslím si, že nikdy neodpustím svému tělu, že se stalo nástrojem, který byl použit k tomu, aby se mě pokusili zničit, takže jsem se stala jeho nejkrutějším mučitelem. To je mi líto, protože ty jsi měl tuto moji část jako poklad.*

*Ne, ty *celá* jsi byla poklad. Miluji tě, Čarodějko. A vždycky budu. Jsi vším, o čem jsem snil, že se z tebe stane.*

Usmála se na něj. *A já…* Zachvěla se a přitiskla si ruku na hrudník. *Pojď. Zbývá nám málo času.*

Proběhla mezi skalisky a zmizela mu z dohledu, než se dokázal rozhýbat.

Spěchal za ní, sledoval blyštivou stopu, těžko se mu dýchalo, když cítil, jak na něj dopadá váha vlastního těla.

Daemone. Její hlas k němu opět dolehl, slabý a plný bolesti. *Aby mohlo tělo přežít, nemohu zde déle zůstat.*

Bojoval s vlastní váhou. *Jaenelle!*

Musíš postupovat po krátkých úsecích. Teď si odpočiň. Odpočívej, Daemone. Já ti vyznačím cestu. Prosím, sleduj ji. Počkám na tebe na konci.

JAENELLE!

Bezeslovný šepot. Jeho jméno vyslovené jako pohlazení. Pak ticho.

Čas pro něj nic neznamenal, jak tam tak ležel, schoulený do klubíčka. Bojoval, aby se udržel třpytivé stezky, která vedla

nahoru, zatímco všechno kolem něj ho tahalo, snažilo se ho stáhnout zase zpátky dolů.

Intenzivně se držel vzpomínky na její hlas, na její slib, že na něj bude čekat.

Později − mnohem později − tahání dolů ustalo a zdrcující váha se zmenšila. Jiskřivá stezka, stuha posetá hvězdami vedla stále nahoru.

Daemon stoupal vzhůru.

~ ~ ~

Surreal pozorovala, jak se jasní obloha, a naslouchala gardistům, jak vykřikují a nadávají, když to v bludišti syčelo a praskalo, jak síla narážela na sílu. Celou noc gardisté hledali cestu doprostřed bludiště a Jaenellin ochranný štít praskal kus po kuse. Kdyby měla soudit podle výkřiků, stálo to gardisty mnoho, prolomit tak velké množství štítu.

Bylo v tom jisté uspokojení, ale Surreal také věděla, co provedou přeživší gardisté komukoliv, koho v bludišti najdou.

„Surreal? Co se děje?“

Surreal nemohla chvíli říct ani slovo. Jaenelliny oči vypadaly jako mrtvé a otupělé, její vnitřní žár byl spálený na popel. Její černé drahokamy vypadaly jako by z nich vyčerpala už všechnu sílu, kterou obsahovaly.

Surreal poklekla vedle Daemona. Kromě zdvihání a klesání hrudníku se ani nepohnul od chvíle, kdy zkolaboval. „Gardisté prolamují štít,“ odpověděla a snažila se, aby to znělo klidně. „Myslím si, že už nám nezbývá moc času.“

Jaenelle přikývla. „Pak tedy musíš s Daemonem uniknout. Zelený vítr probíhá na okraji zahrady. Můžete se tam dostat?“

Surreal váhala. „Se vší silou, která byla uvolněna v této oblasti, nejsem si tak jistá.“

„Počkej, podívám se na tvůj šedý prsten.“

Surreal natáhla pravou ruku.

Jaenelle otřela svůj černý prsten o její šedivý.

Surreal pocítila, jak psychické vlákno vystřelilo z prstenů, když se spojily, a vycítila zelenou pavučinu, kterou ji Jaenelle pokryla.

„Tak," řekla udýchaně Jaenelle. „Ve chvíli, kdy se zvedneš, vlákno tě zdvihne do zelené pavučiny. Vezmi s sebou majákovou pavučinu. Až budeš moct, dokonale ji znič."

Daemon se pohnul a tiše zasténal.

„A co bude s tebou?" zeptala se Surreal.

Jaenelle zavrtěla hlavou. „Na tom nezáleží. Já se nevrátím. Zadržím tady gardisty tak dlouho, abyste se odsud mohli dostat."

Jaenelle rozevřela Daemonovu potrhanou košili. Vzala pravou ruku Surreal, chytila ji za prostředníček a přitiskla ho Daemonovi na hrudník, zatímco mumlala slova v jazyce, který Surreal neznala.

„Tohle spojovací zaklínadlo ho udrží při tobě do chvíle, kdy vystoupí z Šíleného království." Jaenelle zmizela a pak se zase vrátila. „Ještě jedna věc."

Surreal zachytila zlatou minci, která se vznášela ve vzduchu. Na jedné straně bylo pečlivě vyryté S. Na opačné straně byla slova „Dhemlan Kaeleer".

„To je značka pro bezpečnou cestu," pravila Jaenelle a dalo jí dost práce dostat ze sebe ta slova. „Až se dostanete do Kaeleeru, ukaž ji komukoliv, koho uvidíš jako prvního, a řekni mu, že jste očekáváni v Sídle v Dhemlanu. Zaručuje ti to bezpečný doprovod."

Surreal nechala zmizet minci a malou majákovou pavučinu.

Daemon se převalil na bok a otevřel oči.

Jaenelle zaplula dozadu, než zmizela v živém plotu. *Běžte rychle, Surreal. Kéž tě obejme Temnota.*

Surreal tiše zanadávala a donutila Daemona, aby vstal. Hleděl na ni slaboduše a zmateně. Objal ji levou paží okolo ramen a třásl se, když ho pevně uchopila pravou rukou kolem pasu.

Zhluboka se nadechla, vypustila psychické vlákno, které je zavedlo skrz Temnotu, až se chytili zeleného větru a zamířili na sever.

Skrýš byla připravená a čekala na ně.

Před tou nocí, kdy se opila a zničila vřelé přátelství, které mezi nimi existovalo, Daemon jí pověděl o dvou lidech: lord Marcus, obchodník, který se staral o Daemonovy velice citlivé investice, a Manny.

Krátce poté, co ji kontaktovala Jaenelle, navštívila lorda Marcuse kvůli tomu, aby našla vhodnou skrýš, a objevila jednu, která už existovala − ostrůvek, který obýval „samotářský invalidní válečník“, který zde žil s několika služebnými.

Daemon ten ostrov vlastnil. Každý, kdo tam žil, byl fyzicky nebo emocionálně zmrzačený od Dorothey SaDiablo. Bylo to chráněné místo, kde mohli znovu vybudovat jakési zdání života.

Neodvážila se jet na ten ostrov, když pátrala po Daemonovi, protože měla obavy, že tam zavede i Kartana SaDiablo. Teď sem mohla ona i Daemon uniknout před zraky světa a fiktivní invalidní válečník a jeho nový společník se stanou skutečností.

Ale nejdříve tu byla jedna krátká zastávka, jedna otázka, kterou musela položit. Doufala, že mezi jinými slovy řekne Manny „ano“.

Surreal…

Surreal se pokusila posílit ženské vlákno. *Jaenelle?*

Surreal… b… Tvrz… o…

Surreal se snažila zadržet své emoce, když se ženské vlákno přerušilo. Udělá, co bude v jejích silách, aby se o Daemona dobře postarala a aby byl v bezpečí.

Protože mu to dlužila. Kvůli tomu, co zbylo z Jaenelle, která si dělala starosti.

Surreal si nedovolila přemýšlet o tom, co se asi odehrává uprostřed bludiště, a plula dál.

3. Kaeleer

Ladvarianovo zběsilé štěkání a Lucivarův výkřik „otče!“ vyrušily Saetana z jeho ustaraného přemítání. Zvedl se z křesla

v Jaenellině obývacím pokoji ve Tvrzi, spěchal ke dveřím vedoucím do její ložnice a pak se jen opřel o futro, protože byl na chvíli naprosto paralyzovaný pohledem na ztrhané tělo, které Lucivar držel v náruči.

„Matko noci," zamumlal, když chytil Kaelase za srst na krku a vyhodil mladého kocoura z postele. Rozestlal přikrývky, hodil přes ně zahřívací zaklínadlo. „Polož ji do postele."

Lucivar váhal.

„Polož ji do postele," vykřikl na něj Saetan, kterého znervózňovaly slzy v Lucivarových očích. Jakmile Lucivar položil jemně Jaenelle do postele, Saetan si klekl vedle ní. Jednu ruku jí položil na hrudník a použil jemný psychický úponek, který měl vypátrat a označit zranění.

Plíce na zhroucení, tepny a žíly na zhroucení, srdce bušilo nepravidelně a slabě. Zbytek vnitřních orgánů byl na pokraji kolapsu. Kosti křehké jako skořápky.

Jaenelle? zavolal Saetan. Sladká Temnoto, cožpak ona přerušila spojení mezi tělem a duchem? **Čarodějko!**

Saetane? Jaenellin hlas zněl slabě a jakoby z dálky. *Pěkně jsem to zvorala, co?*

Bojoval sám se sebou, aby zůstal klidný. Ona měla znalosti a vládla magií, aby mohla provést léčení. Kdyby se mu podařilo udržet jejího ducha napojeného na tělo, mohli by mít šanci ji zachránit. *Dá se to tak říct.*

Přinesl Ladvarian léčivou pavučinu z Tvrze v Terreille?

„Ladvariane!" Ve stejném okamžiku zalitoval, že vykřikl, protože štěně se jen přikrčilo a zakňučelo. Byl příliš rozrušený, než aby si vzpomněl, jak se na ně má mluvit. *Uklidni se, SaDiablo. Vznětlivost je destruktivní v každém prostoru, kde probíhá léčení, ale mohla by být osudná právě v této ložnici.* „Paní se ptá na léčivou pavučinu," řekl rychle. „Přinesl jsi ji?"

Kaelas opřel přední tlapky po obou stranách malého psího tělíčka a povzbudivě ho olízl.

Po dalším vybídnutí od Kaelase Ladvarian řekl: *Pavučinu?* Postavil se a byl stále ještě bezpečně chráněn velkým tělem kocoura. *Pavučina. Pavučinu jsem přinesl.*

Mezi Ladvarianem a postelí se objevil malý dřevěný rám.

Saetan si prohlédl léčivou pavučinu upevněnou v rámu a připadala mu příliš jednoduchá, aby vyléčila tak zničené tělo, jaké teď měla Jaenelle. Pak si povšiml jednoho vlákna pavučiny, které vedlo k prstenu s černým drahokamem, jenž byl připevněný k základně rámu.

Tři kapky krve na prsten probudí léčivou pavučinu, řekla Jaenelle.

Saetan se podíval na Lucivara, který stál u postele, jako by čekal na osudnou ránu. Zaváhal − a tiše zanadával, protože stále ještě cítil žihadlo starých obvinění, přestože si je teď nechtěl připouštět. „Potřebuje tři kapky krve na prsten. Neodvažuji se jí dát svou krev. Nejsem si jistý, co by jí mohla provést krev strážce.“

V Lucivarových očích vzplál hněv a Saetan věděl, že jeho syn pochopil, proč se váhal zeptat.

„Zatraceně, ke všem čertům s tebou,“ řekl Lucivar, když vytahoval nožík z pochvy, kterou měl zasunutou ve vysoké botě. „Ty sis *nikdy nevzal* moji krev, když jsem byl ještě dítě, tak se přestaň omlouvat za něco, co jsi neudělal.“ Řízl se do prstu a nechal tři kapky krve stéci na prsten s černým drahokamem.

Saetan zadržel dech, dokud se pavučina nerozzářila.

Lucivar ukryl nožík do pochvy. „Jdu za Luthvian a přivedu ji.“

Saetan přikývl. Ne že by Lucivar čekal na jeho souhlas; prošel skleněnými dveřmi, které vedly do Jaenelliny soukromé zahrady a vznesl se k obloze.

Jaenellino tělo sebou škubalo. Skrz psychický úponek Saetan vycítil, jak magie v pavučině prochází jejím tělem a stabilizuje ho. Pohlédl na pavučinu a pokusil se vytěsnit všechny zoufalé pocity. Jedna třetina vláken už byla zčernalá, využitá.

Nečekala jsem, že to bude až tak špatné, řekla Jaenelle omluvně.

Brzy tu bude Luthvian.

Dobře. S její pomocí mohu převést sílu, kterou mé tělo teď nedokáže udržet, do pavučiny, kterou pak použiji na léčení.

Cítil, jak se vzdaluje. *Jaenelle!*

Našla jsem ho, Saetane. Vyznačila jsem pro něj cestu, po které se má vydat. A ještě… řekla jsem Surreal, aby ho vzala do Tvrze, ale nejsem si jistá, zda mě slyšela.

Teď na to nemysli, Čarodějko. Soustřeď se na léčení.

Upadla do lehkého spánku.

Když dorazila do Tvrze Luthvian, dvě třetiny Jaenelliny jednoduché léčivé pavučiny už byly využity a Saetan přemýšlel, zda bude dostatek času vytvořit další pavučinu, než zčerná poslední vlákno.

Nemohl tam jen tak zůstat a všechno pozorovat. Jakmile se Luthvian dostatečně připravila k tomu, aby začala svou práci, Saetan se uchýlil do obývacího pokoje a vzal s sebou Ladvariana i Kaelase. Neptal se, kde je Lucivar. Prostě cítil vděčnost, že se alespoň na chvíli nebudou o sebe otírat jejich rozpálené temperamenty.

Chodil sem a tam, až ho rozbolela noha. Přijal fyzické nepohodlí jako sladkou milenku. Mnohem lepší, když se soustředí na nohu než na srdcervoucí okamžiky, které na něj možná čekaly.

Neboť si nebyl jistý, zda by vydržel další bezesnou noc u lůžka Jaenelle.

Neboť nevěděl, jestli uspěla natolik, že za to její utrpení stálo.

4. Šílené království

Učil se, když stoupal nahoru.

Podél třpytivé stezky, kterou mu vyznačila, zanechávala i malá místa na odpočinek: kytice fialek na velkém kameni; sladká voda vytékající zpod kamene do tiché tůňky, která utěšovala jeho ducha; pruh husté zelené trávy, který byl dostatečně veliký, aby se mohl pořádně protáhnout; boubelatý hnědý králík, který ho

pozoroval a měl plnou tlamičku jetele; veselý ohýnek, který rozehřál první vrstvu ledu kolem jeho srdce.

Zpočátku se snažil místa na odpočinek ignorovat. Naučil se, že může vynechat jedno, možná dvě, zatímco bojoval s vlastní tíhou, kvůli které byl každý další krok obtížnější. Kdyby se snažil vynechat i třetí místo na odpočinek, našel by vyznačenou cestu zablokovanou. Instinkt ho varoval, že pokud sejde z třpytivé stezky, aby obešel nějakou překážku, nemusel by už najít cestu zpátky. Takže se vrátil a odpočinul si, než ulehčil vlastní tíze, až se cítil dost pohodlně na to, aby pokračoval dál.

Pomalu si uvědomoval, že ta tíha má jméno: tělo. To ho na chvíli zmátlo. Tohle tělo už někdy měl? Kráčel, dýchal, slyšel, viděl. Cítil únavu. Cítil bolest. Tohle jiné tělo cítilo jinak; bylo těžké a pevné. Nebyl si jistý, zda chce do sebe absorbovat jeho esenci − anebo spíš, zda se tím tělem nechá absorbovat.

Ale tohle tělo bylo součástí stejné delikátní pavučiny jako fialky, voda, obloha a oheň − což byly připomínky místa za roztříštěnou krajinou − tak pomalu rezignoval a začal se s ním pozvolna seznamovat.

Po chvíli zjistil, že na každém místu k odpočinku najde jen těžko postižitelný dárek: kousek skládačky magie, jedno malé zaklínadlo. Postupně se z jednotlivých kousků stával celek a on se naučil základy magie černé vdovy, naučil se, jak vytvářet jednoduché pavučiny, naučil se být takový, jaký je.

Tak odpočíval a choval jako poklady všechny ty malé dárky a hádanky.

A stoupal tam, kde slíbila, že na něj počká.

Pátá část

Kapitola patnáctá

1. Kaeleer

„První část našeho plánu vychází poměrně pěkně," pravila Hekatah. „Malá Terreille má konečně spravedlivé zastoupení v Temné radě."

Lord Jorval se škrobeně usmál. Vzhledem k tomu, že více než polovina členů Rady teď pocházela z Malé Terreille, mohl souhlasit, že toto teritorium, které bralo vždy na zřetel zájmy říše Stínů, bylo konečně „spravedlivě" zastoupeno. „Se všemi zraněními a nemocemi, které donutily některé členy rezignovat v uplynulých dvou letech, lidé čisté krve v Malé Terreille byli jediní, kteří byli ochotni přijmout takovou zásadní zodpovědnost za blaho celé říše." Vzdychl, ale v očích se mu zablýsklo záludným uznáním: „Byli jsme obviňováni z protekcionářství, protože se ozývaly mnohé hlasy z celého teritoria, ale když jiní muži a ženy, kteří byli vybráni jako vhodní členové pro tuto úlohu, nakonec odmítli přijmout takový post, co jsme měli dělat? Křesla v Radě musí být obsazena."

„To tedy musí," souhlasila Hekatah. „A vzhledem k tomu, že mnozí z nových členů dluží za svůj současný vzestup reputace vám, protože jste podporoval jejich jmenování do Rady, asi by se nechtěli cítit nevděčně, když nebudou následovat vaši moudrost, až přijde na hlasování. Je načase realizovat druhou část našeho plánu."

„O co jde?“ Jorval si přál, aby mohl stáhnout tu hlubokou kápi pláště. Bylo to něco jiného, než když ji viděl naposled. A proč si zvolila k setkání ošuntělou malou hospůdku ve slumech v Gothu?

„Rozšířit vliv Malé Terreille po celé říši Stínů. Musíte se připravit na to, že přesvědčíte Radu, aby byla shovívavější ve věcech přistěhovaleckých zákonů. Už teď je tady hodně aristokratů čisté krve. Potřebujete sem dostat i méně významné lidi čisté rasy − dělníky, řemeslníky, farmáře, domácí čarodějnice, služebnictvo, válečníky se světlými drahokamy. Přestaňte rozhodovat, kdo sem může vstoupit, podle toho, zda nabídl úplatek nebo ne.“

„Jestli terreillské královny a aristokratičtí muži potřebují služebnictvo, ať využijí landeny,“ pravil Jorval rozmrzele. Podplácení, jak sama dobře věděla, se stalo významným zdrojem příjmů pro velký počet aristokratů čisté krve v Gothu, hlavním městě Malé Terreille.

„Landeni jsou nanejvýš dobrou potravou pro démony,“ odsekla Hekatah. „Landeni neovládají žádnou magii. Landeni jsou zhruba stejně tak užiteční jako Jhi…“ zarazila se. Přetáhla si kápi ještě víc přes hlavu. „Přijměte zákony, aby se sem mohli přistěhovat i landeni z Terreille. Slibte jim určitá privilegia a ubytování a místa služebných. Ale přitáhněte sem i čistou krev z Terreille.“

Jorval roztáhnul ruce. „A co máme se všemi těmi imigranty dělat? Imigrační trhy se konají dvakrát do roka a ostatní teritoria přijala dohromady jen pár tuctů lidí. Dvory v Malé Terreille jsou už v hojné míře obsazené a přicházejí stížnosti od aristokratů z Terreille, že musí sloužit v nižších kruzích a že nemají zem, kde by mohli vládnout, jak očekávali. A žádný z těch, kteří tu už jsou, nesplnili imigrační zákon.“

„Budou mít zemi, kde mohou vládnout. Založí malá nová území jménem královny, které slouží. To zvýší vliv, jaký mají královny v Malé Terreille v Kaeleeru, a navíc to bude dodatečný zdroj příjmů. Některé oblasti jsou až nechutně bohaté na vzácné kovy a drahokamy. Během několika let budou královny v Malé

Terreille nejpevnější silou v říši a ostatní teritoria se budou muset podřídit jejich dominantnímu postavení.“

„Jaké země, jaké oblasti?“ zeptal se Jorval a nepodařilo se mu zakrýt podráždění.

„Půda, kterou si nikdo nenárokuje, samozřejmě,“ odpověděla Hekatah ostře. Přivolala mapu Kaeleeru, rozvinula ji a použila magii, aby mapa zůstala rovná. Jedním kostnatým prstem brousila po velkých oblastech na mapě.

„To nejsou oblasti, které si nikdo nenárokuje,“ protestoval Jorval. „Jsou to uzavřená teritoria. Takzvaná příbuzná teritoria.“

„*Přesně tak*, lorde Jorvale,“ pravila Hekatah a ťukala na mapu. „*Takzvaná příbuzná* teritoria.“

Jorval se podíval na mapu a posadil se rovně. „Ale příbuzní jsou také čisté krve. Nebo snad nejsou?“

„Jsou?“ Hekatah opáčila s jedovatou sladkostí.

„A co teritoria lidí − Dharo, Nharkhava a Scelt? Jejich královny by mohly protestovat jménem svých příbuzných.“

„Nemohou. Jejich území se ještě nikdo ani nedotkl. Podle zákonů čisté krve teritoriální královny *nemohou* zasahovat mimo hranice svého území.“

„Nejvyšší pán…“

Hekatah nad ním jen mávla rukou. „Ten vždycky žil přesně podle přísných pravidel cti. Bude zuřivě bránit své vlastní teritorium, ale nevystoupí z něj ani palcem u nohy. Pokud vůbec, postaví se *proti* těm dalším teritoriím, která by chtěla porušit zákon.“

Jorval si mnul dolní ret. „Takže nakonec budou mít nadvládu nad celým Kaeleerem královny.“

„A tyto královny bude usměrňovat jedna moudrá, zkušená osoba, která je dokáže dobře vést.“

Jorval si uhladil vlasy.

„Vy ne, idiote,“ zaprskala Hekatah. „Muž nemůže vládnout teritoriu.“

„Ale Nejvyšší pán vládne!“

Ticho trvalo tak dlouho, až se Jorval začal potit.

„Nezapomínejte na to, čím je a jaký je, lorde Jorvale. Nezapomínejte na jeho specifický zákon cti. Vy jste prostě špatné pohlaví. Kdybyste se vy pokusil postavit proti němu, roztrhal by vás na kusy. *Já* budu vládnout Kaeleeru.“ Její hlas byl sladký jako med. „Budete mým společníkem a důvěryhodnou pravou rukou a nejcennější rádce, takže budete mít tak velký vliv, že se v celé říši nenajde žena, která by se opovážila vás odmítnout.“

Horko se rozlilo Jorvalovi ve slabinách, když pomyslel na Jaenelle Angellinu.

Mapa se s plesknutím srolovala, až sebou trhl.

„Myslím, že jsme protahovali slušné vychování až příliš dlouho, že?“ Hekatah si stáhla kápi z hlavy.

Jorval jen mírně vykřikl. Vyskočil, převrhl židli, pak o ni zakopl, když ji chtěl opět postavit ke stolu.

Hekatah pomalu obcházela stůl a Jorval se snažil postavit na nohy. Ustupoval, až narazil do zdi.

„Jen malý doušek,“ řekla Hekatah, když mu rozepínala košili. „Jen ochutnám. A možná příště nezapomenete přinést nějaké občerstvení.“

Jorval cítil, jak mu vnitřnosti plavou na vodě.

Za uplynulé dva roky se změnila. Dříve vypadala jako přitažlivá žena v nejlepších letech. Teď vypadala, jako by z ní někdo vysál všechny tekutiny. A ani celá láhev parfému nezamaskovala zápach rozkladu.

„Je tu jeden další, velice důležitý důvod, proč *budu já* vládnout v Kaeleeru,“ zamumlala Hekatah, když její rty brousily po jeho hrdle. „Něco, na co byste neměl zapomínat.“

„Ano, kněžko?“ Jorval sevřel ruce v pěst.

„Když budeme ovládat říši Stínů, Terreille bude podporovat naše zájmy.“

„Skutečně?“ pravil Jorval slabě a snažil se dýchat velice mělce.

„To vám mohu zaručit,“ odpověděla Hekatah těsně před tím, než se její zuby zakously do jeho hrdla.

2. Kaeleer

Nová dvoukolová bryčka sjížděla přímo dolů uprostřed široké špinavé cesty, která mířila na severovýchod ven z vesnice Maghre.

Saetan se pokoušel − znovu − povědět Narcisoví, že by se měl držet s bryčkou na pravé straně cesty. A Narcis odpověděl − znovu −, že kdyby tak jel, tak by princ Yaslana se Slunečníkem nemohli jet vedle nich. Uhne, když se na cestě objeví nějaký další vůz. Věděl, jak řídit bryčku. Nejvyšší pán si dělal příliš velké starosti.

Jaenelle seděla vedle něj, pohlédla na jeho ruce sevřené v pěst a pobaveně a účastně se na něj usmála. „Být pasažérem, když jsi zvyklý mít všechno pod kontrolou, není tak snadný úkol. Khary si myslí, že při přepravě by měli mít příbuzní zvláštní otěže upevněné ke přední části bryčky, aby je mohli pasažéři držet, jen tak, aby měli větší pocit jistoty."

„Víc by mi pomohla sedativa," zavrčel Saetan. Přinutil se k tomu, že povolil pěsti a přitiskl ruce pevně na stehna. Ignoroval, když se mu Lucivar posmíval, a ze všech sil se snažil necítit odpor k opratím, které měl Slunečník připoutané k ohlávce.

Lidé byli dost mrzutí, když příbuzní trvali na tom, že opratě budou patřit k výbavě pro ježdění nebo vedení koní, protože lidé se potřebovali něčeho držet, když příbuzní běželi nebo skákali. Naštěstí po počátečním šoku před třemi roky, když lidé ze Sceltie zjistili, kolik obyvatel čisté krve se zabydlelo na jejich ostrově, všichni zdejší lidé s nadšením přijali své příbuzné bratry a sestry.

„Nezastavíme se v domě Morghann a Kharyho?" zeptala se Jaenelle a rukou si přimáčkla slaměný klobouk s velkou krempou na hlavu, aby neuletěl.

„Chtěli nám něco ukázat a říkali, že se s námi sejdou," odpověděl Lucivar. „Pojedu se Slunečníkem napřed a zjistím, jestli nás čekají." Lucivar a hřebec válečníka a prince se vydali přes pole.

Narcis ze sebe vydal melancholický povzdech, ale jel pomalu dál po cestě. Po několika minutách odbočil z hlavní cesty a koně elegantně klusali po dlouhé, stromy lemované příjezdové cestě.

Jaenelle se rozzářily oči. „My se jedeme podívat na vesnické sídlo Duany? Ach, to je tak rozkošné místo. Khary se zmínil, že si to tu někdo pronajal a pěkně to tu vyspravil."

Saetan si úlevou oddychl. Důvěřuj Kharymu, abys prostě věděl, kolik toho můžeš říct, abys v ní probudil zájem a přitom toho moc neprozradil.

Trvalo to šest měsíců, než se uzdravila, tenkrát před dvěma lety, kdy se vydala do Šíleného království zachránit Daemona. První dva měsíce strávila na Tvrzi, protože byla příliš nemocná na to, aby se mohla pohybovat. Když ji Saetan a Lucivar přivedli zpátky do Sídla, trvalo jí další čtyři měsíce, než se jí vrátila její psychická síla. Během té doby se do Sídla opět nastěhovali její přátelé; omluvili se u dvorů, kde sloužili, aby mohli být s ní. Uvítala sabat čarodějnic, ale bránila chlapcům, aby ji navštěvovali − první ukázka ženské marnivosti, jakou kdy předvedla.

Její odmítnutí je zmátlo, tak se o ni starali na dálku a vysílali svou energii prostřednictvím sabatu. Během té doby před pozorným, ale slepým zrakem některá přátelství rozkvetla v lásku: Morghann a Khardeen, Gabrielle a Chaosti, Grezande a Elan, Kaluš a Aaron. Saetan pozoroval děvčata a přemýšlel, zda i Jaenelliny oči budou někdy takhle zářit kvůli muži. I když ten muž byl Daemon Sadi.

Když se Daemon a Surreal neobjevili ve Tvrzi v Terreille, snažil se je někde vystopovat. Po několika týdnech s tím přestal, protože vycítil, že není jediný, kdo je hledá, a rozhodl se, že nezdar je lepší, než aby dovedl nepřítele ke zranitelnému muži. Kromě toho Surreal byla dcera Titian. Ať už si vybrala jakékoliv místo, dobře po sobě zahladila všechny stopy.

A byl tu ještě jeden důvod, proč nechtěl, aby se něco pohnulo kupředu. Hekatah se už nevrátila do říše Temnoty. Podezíral ji, že se skrývá někde v Hayllu. Pokud tam bude přebývat, mohly s Dorotheou pomalu chřadnout, ale mohla by také zaklapnout

dveře, kdyby objevila sebemenší známku jeho obnoveného zájmu o Terreille a pátrala by po příčině.

„Lucivar se Slunečníkem to stihli rychleji než my," poznamenala Jaenelle, když zastavili před průčelím dobře řešeného pískovcového panského sídla.

Narcis jen odfrkl.

„Ne," pravil Saetan pevným hlasem, když pomáhal Jaenelle z bryčky. „Bryčky *nepřeskakují* ploty."

„Zejména tehdy, když člověk, který jede na koni, neví, že je to jeho zodpovědnost, dostat svou polovinu přes plot," zamumlala Jaenelle. Upravila si skládanou sukni safírové barvy a uhladila si sáčko; byla příliš zaneprázdněná, než aby se podívala Saetanovi do očí.

Což bylo jenom dobře.

Jaenelle pohlédla na panské sídlo a vzdychla. „Doufám, že noví nájemníci dají tomuhle místu lásku, jakou si zaslouží. Ach, já vím, že Duana má moc práce a raději bydlí v chalupě u Tuathalu, ale tohle místo je potřeba probudit ze spánku. Zdejší zahrady by mohly být tak pěkné."

Lucivar se souhlasně a potěšeně usmíval. Saetan vytáhl z kapsy plochou obdélníkovou krabičku a podal ji Jaenelle. „Všechno nejlepší k narozeninám, Čarodějko. To je od celé rodiny."

Jaenelle přijala krabičku, ale neotevřela ji. „Když je od celé rodiny, neměla bych počkat, až budeme zpátky doma a otevřít ji až tam?"

Saetan zavrtěl hlavou. „Dohodli jsme se, že bys ji měla otevřít tady."

Jaenelle otevřela krabičku a zamračila se na velký mosazný klíč.

Lucivar trochu zavrčel a otočil ji tak, aby stála čelem k přední části domu. „Je od hlavních dveří."

Jaenelle se rozšířily oči. „Můj?" Podívala se na dveře, pak na klíč, pak zase na dveře. „Je můj?"

„Inu, rodina zakoupila dům a pozemky na deset let," odpověděl Saetan a usmíval se. „Duana říkala, že než by ten dům zbořila, můžeš si s ním dělat, co chceš."

Jaenelle oba muže silně objala a pádila ke dveřím. Otevřely se, ještě než k nim doběhla.

„PŘEKVAPENÍ!"

Saetan se usmíval jejímu ohromenému výrazu, strkal ji dál do domu a Khary s Morghann ji táhli k sobě do davu.

Saetanovi se sevřelo hrdlo, když pozoroval, jak Jaenelle všichni objímají a gratulují jí k narozeninám. Astar a Sceron z Centauranu. Zylona a Jonah z Pandaru. Grezande a Elan z Tigrelanu. Malá Katrine z Filanu. Gabrielle a Chaosti z Dea al Monu. Karla a Morton z Glacie. Morghann a Kharry ze Sceltu. Sabrina a Aaron z Dhara. Kaluš z Nharkhavy. Ladvarian a Kaelas. Viděla někdy říše Stínů takovéhle shromáždění?

Roky, kdy se sabat čarodějnic a mužský kruh scházely v Sídle, minuly až příliš rychle a tito mladí lidé už dávno nebyli dětmi, o které bylo třeba se starat, ale dospělí, a jako s takovými se s nimi muselo jednat. Všichni mladíci už obětovali Temnotě a všichni nosili temné drahokamy. Kdyby silné přátelství mezi Kharym, Aaronem a Chaostim překonalo požadavky na mladíky, kteří musí sloužit u různých dvorů, vytvořili by v následujících letech úžasný a vlivný trojúhelník obdařený mimořádnou silou. A děvčata byla téměř připravena obětovat Temnotě. Až tak učiní… ach, ta síla!

A pak tady byla Jaenelle. Co se stane s rozkošnou a nadanou dcerou jeho duše, až obětuje Temnotě?

Pokusil se setřást tuto náladu, než ji vycítí i ona. Dnešek však pro něj byl sladký i trpký zároveň. Proto rodina oslavila její narozeniny společně a v soukromí před několika dny.

Hromový hlas přehlušil všechno žvatlání.

„Tak to uděláme takhle," řekla Karla s šibalským úsměvem. „Strýček Saetan provede Jaenelle celým domem a my mezitím připravíme jídlo. Tohle by mohla být jediná příležitost, kdy si budeme moci pohrát v kuchyni."

Dívky zmizely v zadní části domu.

„Myslím, že bychom jim měli pomoci," řekl Khary a vedl dozadu mladíky, kteří si pospíšili, aby uvolnili dům a urvali pro sebe nějaké dobroty.

Lucivar slíbil, že se vrátí, a mumlal něco o tom, že musí odvázat Narcise, než se o to pokusí sám kůň.

„Duana říkala, že nábytek, který nebudeš chtít používat, se dá přestěhovat na půdu," řekl Saetan, když s Jaenelle prozkoumali přízemí.

Jaenelle přikývla, duchem nepřítomná, a mířila do patra. „Viděla jsem pár nádherných kousků, které by se do tohoto místa skvěle hodily. Našla jsem…" S otevřenou pusou zůstala stát ve dveřích do ložnice a zírala na postel s nebesy, skříň, stolky a komody.

„To pro tebe koupil ten zástup lidí dole. Řekl jsem jim, co asi tak obdivuješ, a oni usoudili, že se ti tohle bude líbit."

Jaenelle vstoupila do ložnice a přejela rukou po sametově hladkém javorovém dřevě skříně. „To je báječné. Všechno tady je báječné. Ale proč?"

Saetan těžce polkl: „Dnes je ti dvacet let."

Jaenelle zvedla pravou ruku a projela si vlasy. „To vím."

„Moje právní opatrovnictví dnes končí."

Dlouho na sebe jen mlčky hleděli.

„Co to znamená?" zeptala se tiše.

„Přesně to, co jsem řekl. Moje *právní* opatrovnictví dnes končí." Viděl, jak se uvolnila, když pochopila ten jemný rozdíl. „Teď jsi mladá žena, Čarodějko, a měla bys mít své vlastní místo. Vždycky jsi milovala Scelt. Mysleli jsme si, že bude užitečné mít domovskou základnu v této části říše stejně tak jako na druhé straně." Když stále nic neříkala, začalo mu bušit srdce. „V Sídle budeš vždycky doma. My budeme vždycky tvoje rodina − tak dlouho, jak sama budeš chtít."

„Tak dlouho, jak budu chtít tebe." Změnil se jí výraz v očích.

Musel se dost držet, aby neklesl na kolena a neprosil Čarodějku, aby mu odpustila.

Jaenelle se od něj odvrátila, objala se pažemi, jako by jí byla zima. „Toho dne jsem řekla dost krutých věcí.“

Saetan se zhluboka nadechl: „Já jsem ho využil. Stal se mým nástrojem. A i kdybych tehdy věděl to, co vím teď, a kdybych se měl znovu rozhodovat, udělal bych to úplně stejně. Válečník a princ je nahraditelný. Dobrá Královna nikoliv. A po pravdě řečeno, kdybychom nic nepodnikli a ty bys to nepřežila, myslím si, že ani Daemon by nechtěl žít dál. Já osobně také ne.“

Jaenelle rozevřela náruč.

Přijal ji a pevně ji objal. „Nevím, jestli sis vůbec někdy uvědomila, jak silné a nutné je pouto mezi válečníky a princi a královnami. Potřebujeme tě, abys zůstala v pořádku. Proto ti sloužíme. Proto *všichni* muži čisté krve slouží.“

„Ale vždycky mi připadalo nespravedlivé, že Královna může od muže požadovat cokoliv a kontrolovat každý aspekt jeho života, když se jí zachce, a on do celé záležitosti nemůže ani promluvit.“

Saetan se zasmál. „Kdo říká, že muž nemá na výběr? Cožpak sis nikdy nevšimla, kolik mužů, kteří dostanou pozvání, aby sloužili na nějakém dvoře, toto privilegium odmítne? Ne, možná sis toho nevšimla. Zaměstnávala ses spoustou jiných záležitostí a takovéhle věci se provádějí v naprosté tichosti.“ Odmlčel se, zavrtěl hlavou a usmál se. „Dovol mi, abych ti prozradil jedno veřejné tajemství, moje malá milovaná Čarodějko. Ty sis *nevybrala* nás. *My* jsme si vybrali *tebe*.“

Jaenelle o tom chvíli přemýšlela a zamručela: „Lucivar mi asi nikdy nevrátí ten zatracený prsten, viď?“

Saetan se tiše usmál: „Můžeš se pokusit získat ho zpátky, ale mám pocit, že se ti to nepodaří.“ Otřel si bradu o její vlasy. „Myslím si, že ti bude sloužit až do konce života, a nebude záležet na tom, zda je ve skutečnosti přímo s tebou.“

„Jako ty a strýček Andulvar s Cassandrou.“

Zavřel oči. „Ne, ne jako já a Andulvar.“

Odtáhla se natolik, aby mu mohla prozkoumat obličej. „Aha. Je to pouto tak silné jako rodina.“

„Silnější.“

Jaenelle ho objala a vzdychla. „Možná bychom měli Lucivarovi najít manželku. Tak by měl někoho jiného kromě mě, koho by mohl trápit.“

Saetan se zachechtal: „To od tebe není vůbec laskavé, když se chceš Lucivara zbavit tak, že ho hodíš na krk nějaké nic netušící sestře.“

„Ale alespoň by ho to zaměstnalo.“

„Chvíli přemýšlej o možných důsledcích takového obchodu.“

Udělala to. „Dům plný malých Lucivarů,“ pravila vyčerpaně.

Oba zasténali.

„Tak dobře,“ zabručela Jaenelle. „Budu přemýšlet o něčem jiném.“

„Vy dva jste se tady ztratili?“

Oba nadskočili. Lucivar stál ve dveřích a usmíval se na ně.

„Tatínek mi zrovna vysvětluje, že tě budu mít navždy na krku.“

„A to ti trvalo jen tři roky, než jsi na to přišla.“ Lucivarův arogantní úsměv se rozšířil. „Nezasloužíš si, abych tě varoval, ale zatímco jste se tady zbytečně zabývali organizací mého života, Ladvarian dole pilně organizoval tvůj život. Přesná citace zní: Můžeme tu vychovávat a cvičit štěňata.“

„Jak my?“ vyjekla Jaenelle. „Jaká štěňata? *Čí* štěňata?“

Lucivar ustoupil na stranu, když Jaenelle proletěla ložnicí a něco mumlala.

„Ty bys jí nemohl udělat něco tak hloupého, že ne?“ zeptal se Lucivar.

Saetan se opřel o dveře a zavrtěl hlavou. „Když do tvého života vstoupí ta pravá žena, nenech ji odejít. Jsem poslední muž, který by tě vedl ke kompromisu. Ožeň se s nějakou ženou, kterou budeš milovat a přijímat takovou, jaká je, Lucivare. Ožeň se s nějakou ženou, která tě bude milovat a přijme tě takového, jaký jsi. Nechtěj nic menšího.“

Lucivar dal ruku dolů. „Myslíš si, že do života Kočičky vstoupí ten správný muž?“

„Vstoupí. Jestli je Temnota laskavá, vstoupí.“

3. Šílené království

Stál na okraji místa na odpočinek velice dlouho, studoval detaily, vstřebával zprávu a varování. Na rozdíl od ostatních míst na odpočinek, která pro něj připravila, tohle ho rozrušilo.

Byl to oltář, deska z černého kamene přeložená přes dva další kamenné pilíře. Uprostřed oltáře stál křišťálový pohár, který byl kdysi roztříštěný. I z místa, kde stál, jeho oči rozeznávaly každičkou linii zlomu, viděl, kde byly jednotlivé kousky poskládané pečlivě zase dohromady. Na okraji poháru bylo několik ostrých hran, odkud se ztratily malé kousky; takové hrany mohly muže zle pořezat. Uvnitř poháru spatřil blesk a černou mlhu, která předváděla pomalý a vířivý tanec. Ke stopce poháru byl připevněný zlatý prsten s broušeným rubínem. Mužský prsten.

Prsten pro společníka.

Konečně přistoupil blíž.

Pokud tuto zprávu rozluštil správně, uzdravila se, ale měla jizvy na duši a něco jí chybělo. Když mu nabídla prsten společníka, bude mít to privilegium vychutnat si, co obsahuje pohár, ale ostré hrany mohou zranit muže, který se o to pokusí.

Avšak opatrný muž…

Ano, rozhodl se, když zkoumal ostrá místečka na okraji poháru; opatrný muž, který ví, že takové ostré hrany existují, a je ochotný riskovat zranění, bude schopen pít z takového poháru.

Uspokojilo ho to, vrátil se na vyznačenou stezku a pokračoval ve výstupu.

4. Kaeleer

Saetan vyskočil z postele a chtěl rychle zjistit, proč Lucivar vyřvává takhle brzy ráno.

Jedna část jeho mysli trvala na tom, že nemůže vyjít z pokoje, když na sobě nemá nic jiného než vlastní kůži, takže popadl kalhoty, které hodil do křesla, když narozeninový večírek skončil, ale nezastavil se, aby si je oblékl. Málem si vykroutil zápěstí, když se snažil otevřít dveře, které trochu nabyly na objemu po dešti ze včerejší noci. Nadával, chytil knoflík u dveří a za použití magie vysadil dveře z pantů.

V tu chvíli byla chodba plná ležících těl v různých stádiích oblečení. Snažil se obejít Karlu a dostal tvrdou ránu loktem do břicha.

„Co se tady u ohňů pekelných děje?“ zařval.

Nikdo se neobtěžoval mu odpovědět, protože v tu chvíli vystoupil z Jaenelliny ložnice Lucivar a zařval: „KOČIČKO!“

Lucivarovi evidentně nevadilo, že stojí úplně nahý před skupinkou mladých mužů a žen. Pochopitelně muž jako on, v nejlepších letech a s tak dobře vypracovanou postavou, neměl žádný důvod mít nějaké zábrany.

A nikdo, kdo to měl v hlavě trochu v pořádku, by se neopovážil dráždit muže, který vibroval prudkou zuřivostí.

„Kde jsou Ladvarian a Kaelas?“ chtěl vědět Lucivar.

„Trochu věcněji,“ řekl Saetan a natahoval si kalhoty, „kde je Jaenelle?“ Zadíval se na prsten cti, který měl Lucivar navlečený na svém orgánu. „Můžeš ji skrz to vycítit, ne?“

Lucivar se chvěl úsilím udržet si sebeovládání. „Cítím ji, ale nemohu ji *najít*.“ Jeho pěst udeřila na stolek a rozštípla ho vedví. „Zatraceně, za tohle jí nasekám na holou!“

„Co jsi zač, že si dovoluješ tohle říct?“ zabručel Chaosti, cpal se dopředu před skupinu a jeho šedý drahokam zářil, jak střádal dohromady síly.

Lucivar na něj vycenil zuby. „Jsem válečník a princ, který jí slouží, válečník, který přísahal, že ji bude chránit. *Ale nemohu ji chránit, když nevím, kde je.* V noci dostala měsíčky. Musím ti připomínat, jak zranitelné jsou čarodějnice během těch dnů? Teď je nervózní − tolik dokážu vycítit − a na ochranu má jen dva napůl vycvičené samce, *protože mi neřekla, kam jde.*“

„To by stačilo," pravil Saetan ostře. „Ovládni ten vztek. HNED TEĎ!" Zatímco čekal, přivolal si boty a obul si je. Pak se zahleděl na Chaostiho a Lucivara.

Když se nikdo nehýbal, odstoupil od skupiny mladých lidí a opřel se o zeď, aby měl nějakou oporu. Několikrát se zhluboka nadechl, aby uklidnil svou vlastní vznětlivost, zavřel oči a ponořil se na úroveň černé.

Přestože byla pravda, že čarodějnice nemohou bezbolestně vysílat sílu prostřednictvím drahokamů, když mají měsíčky, Jaenelle to v žádném případě nezastaví.

Saetan si vytvořil ústřední bod a opatrně vysílal sílu z černého drahokamu ven ve stále se rozšiřujících kruzích a pátral po nějaké stopě, která by mu dala alespoň určitý náznak, kde vlastně je. Kruhy se stále rozšiřovaly dále a dále, za vesnici Maghre, za ostrov Scelt, až…

Kaetien!

Vycítil strach a hrůzu současně se zlobou, která přerůstala v zuřivost.

Černá zuřivost. Zuřivost ve spirálách. Chladná zuřivost.

Začal se stahovat zpátky, aby unikl psychické bouři, která se chystala rozpoutat nad Scevalem. Posílil vlastní vnitřní bariéry, ale věděl, že to mu moc nepomůže. Její zuřivost ho zaplaví i přes jeho bariéry, kde před ní neměl žádnou ochranu. Jen doufal, že má dost času varovat ostatní.

KAETIENE!

Když Jaenelle uvolnila sílu ze svých černých drahokamů, její zmučený výkřik mu naplnil hlavu a paralyzoval ho. Narazil do něj nával temné síly, pohrával si s ním, jako si přívalové vlny pohrávají s naplaveným dřívím a ve stejné chvíli se nad Scevalem rozprostřel psychický štít.

Pak už nic.

Plul za tím štítem, byl vyděšený, ale cítil se pohodlně − jako by byl v klidu doma, zatímco venku zuřila příšerná bouře.

Musel se zachytit mezi dvě konfliktní černé síly, když Jaenelle vytvořila štít, aby zadržela psychickou bouři. Chytrá malá

Čarodějka. A všechny ty psychické blesky byly strašidelně krásné. Nevadilo by mu, kdyby takhle proplouval i nadále, ale měl naléhavý pocit, že by měl něco udělat.

Nejvyšší pane.

Zatraceně, nepříjemný hlas. Jak měl přemýšlet, když…

Otče.

Otče. Otče. U ohňů pekelných, Lucivare!

Nahoru. Musí se dostat nahoru, pryč od černé. Musel si pročistit hlavu natolik, aby mohl Lucivarovi říct… Kterým směrem bylo nahoru?

Někdo ho zachytil a vytahoval nahoru z propasti. Prskal a vrčel. Dělalo mu to asi stejně dobře jako štěněti, které někdo uchopí za kůži na krku.

Vnímal ještě další věc, něco měl přitisknuté ke rtům a v ústech měl krev.

„Spolkni to, nebo ti vyrazím zuby."

Ach, ano. Lucivar. Jsou tu oba.

Jeho oči konečně zaostřily. Odstrčil Lucivarovo zápěstí od úst. „Dost." Snažil se postavit na nohy, což nebylo nic lehkého, přestože ho z jedné strany podpíral Lucivar a z druhé Chaosti. „Jsou všichni v pořádku?"

Karla se sklonila nad ním. „*My* jsme v pořádku. To *ty* jsi omdlel."

„Neomdlel jsem. Zachytil jsem se…" Začal bojovat. „Nechte mě vstát. Jestli už ta psychická bouře pominula, musíme se dostat na Sceval."

„Kočička je tam?" zeptal se Lucivar a pomáhal mu postat se na nohy.

„Ano." Saetan si vzpomněl na Jaenellin mučivý výkřik a otřásl se. „My dva se tam musíme dostat co nejdřív."

Karla ho dloubla ostrým nehtem do nahého hrudníku. „*My* se tam musíme dostat co nejdřív."

Než mohl začít argumentovat, všichni zmizeli do svých pokojů.

„Když sebou pohneme, můžeme tam být dřív než všichni ostatní," řekl tiše Lucivar, když vstoupil do Saetanovy ložnice. Lucivar si přivolal šaty a rychle se oblékl.

Saetan si navlékl košili. „Jsem připravený. Jdeme."

„Jsi na to dost silný?"

Saetan prošel kolem Lucivara, aniž by mu odpověděl. Jak mohl člověk odpovědět na takovou otázku, když nevěděl, co na něj tam venku čeká?

~ ~ ~

„Matko noci," zašeptal Saetan. „Matko noci."

Saetan a Lucivar stáli na kopci, který měl na vrcholu plošinu, jež sloužila jako jedno z přistávacích míst na Scevalu. Pod nimi se rozprostírala lehce zvlněná krajina. Velké louky sloužily jako dobré pastviny. Skupinky stromů skýtaly stín v letním odpoledni. Zem protínaly potoky s čistou vodou.

Saetan stál na této plošině už mnohokrát v uplynulých pěti letech a pohlížel dolů na jednorožce, kde hřebci bedlivě střežili pasoucí se kobyly a skotačivá hříbata.

Teď dole viděl jatka.

Lucivar se obrátil směrem na sever, zavrtěl hlavou a tiše zanadával. „Tady nebylo pár grázlů, kteří si přišli pro roh, aby si ho vzali domů jako loveckou trofej, tady se odehrála válka."

Saetan potlačoval slzy. Ze všech příslušníků čisté krve, ze všech spřízněných ras jednorožci vždycky patřili k jeho nejoblíbenějším. Byli hvězdami v Temnotě, živoucí příklady moci a síly spojené s elegancí a krásou. „Až dorazí ostatní, rozdělíme se a budeme pátrat po těch, co to přežili."

Jednorožci zaútočili přesně ve chvíli, kdy na kopci přistál sabat čarodějnic a mužský kruh.

„Štít!" vykřikli Saetan a Lucivar současně. Přehodili přes celou skupinu černý a ebonitový tmavošedý štít, zatímco ostatní muži vytvořili ochranný kruh kolem čarodějnic.

Osm statných jednorožců zabočilo těsně před štíty, aby do nich nenarazili, ale síla, kterou vysílali svými rohy a kopyty,

vytvářela oslepující záblesky, jak pronikali neviditelnými bariérami.

„Počkejte!“ zakřičel Saetan a jeho hromový hlas mohl jen těžko soupeřit se ržáním hřebců. „Jsme přátelé! Přišli jsme vám na pomoc!“

Nejste přátelé, prohlásil jeden starší hřebec s ulomeným rohem. *Jste lidé!*

„Jsme přátelé,“ trval na svém Saetan.

NEJSTE PŘÁTELÉ! zaržáli jednorožci. *JSTE LIDÉ!*

Sceron udělal krok kupředu. „Kentaurští lidé nikdy nebojovali s jednorožci. Byli jsme jako bratři a sestry. Nepřejeme si teď žádný boj.“

Přišli jste zabíjet. Nejprve nás nazýváte bratry a pak přijdete zabíjet. Už víckrát ne. VÍCKRÁT NE. Tentokrát budeme zabíjet my!

Karla vystrčila hlavu za Saetanovým ramenem. „Jděte do háje s vašimi kopyty a rohy. My jsme *léčitelé.* Nechte nás, ať se postaráme o zraněné!“

Jednorožci chvíli váhali, pak zavrtěli hlavami a znovu vytvořili štíty.

„Nepoznávám žádného z nich,“ řekl Lucivar, „a jsou příliš krvežízniví na to, aby nám naslouchali.“

Saetan pozoroval hřebce, jak stále dokola narážejí na ochranné štíty. Chápal jejich zlobu, plně rozuměl jejich nenávisti. Ale nemohl jen tak odejít a čekat, než se uklidní natolik, aby jim naslouchali, protože jich hodně zemře, pokud se o ně léčitelé brzy nepostarají.

A protože někde mezi těmi těly byla i Jaenelle.

Pak jednorožci přestali útočit. Obklíčili skupinu, odfrkávali, hrabali kopyty a měli rohy přichystané k dalšímu útoku.

„Díky Temnoto,“ zamumlal Khary, když jeden mladý hřebec pomalu stoupal do kopce a naznačoval, že má zraněnou levou přední nohu.

Děvčatům se ulevilo a hned začala vytvářet léčitelské týmy.

Saetan pozoroval blížícího se hřebce a přál si, aby mohl sdílet jejich sebedůvěru, ale ze všech Kaetienových potomků se měl Mistral vždycky před lidmi na pozoru a byl velice nebezpečný. Nutná výbava pro mladého samce, u kterého se předpokládalo, že se z něj stane další válečník a princ na Scevalu, ale ve společnosti lidí se vždycky cítil nepříjemně a bylo mu zatěžko překonat tuto nedůvěru.

„Mistrale.“ Saetan udělal krok kupředu a zvedl prázdné ruce. „Znáš nás všechny z dob, kdy jsi byl ještě hříbě. Dovol nám, abychom ti pomohli.“

Já vás znám, pravil Mistral zdráhavě.

To zní zlověstně, prohlásil Lucivar po ebonitově tmavošedém psychickém vláknu.

Jestli se to nějak zvrhne, dostaň všechny odsud pryč, odpověděl Saetan. *Já podržím štít.*

Stále ještě musíme najít Kočičku.

Dostaň je pryč, Yaslano.

Ano, Nejvyšší pane.

Saetan udělal další krok kupředu. „Mistrale, přísahám ti při drahokamech, které nosím, a při lásce, kterou chovám k Paní, že pro vás nepředstavujeme žádné nebezpečí.“

Ať už si Mistral myslel cokoliv o mužském samci, který si kladl nároky na Paní, všechno zaniklo, když se jim v hlavách ozval tichý tenor Ladvariana.

Nejvyšší pane? Nejvyšší pane! Máme tady v úkrytu hříbata, ale hrozně se bojí a nechtějí poslouchat. Pořád narážejí do štítu. Jaenelle pláče a také neposlouchá. Nejvyšší pane?

Saetan zadržel dech. Co bude silnější − Mistralova loajalita k jednorožcům nebo jeho láska a důvěra k Jaenelle?

Mistral se podíval směrem na sever. Po dlouhé chvíli si odfrkl. *Malý bratříček vám věří. Budeme vám věřit. Pro tentokrát.*

Saetan byl zoufalý a potřeboval se posadit, ale nemohl si dovolit žádnou známku slabosti, tak opatrně nazvedl černý štít.

O chvíli později Lucivar nazvedl šedivý.

Rozdělili se do skupin. Khary a Morghann šli na pomoc Paní a Kaelasovi s hříbaty. Lucivar a Karla zamířili na sever od přistávací plochy, přičemž Karla byla hlavní léčitelkou, Lucivar byl až po ní. Zbytek pátral po zraněných a poskytoval pomoc. Saetan, Gabrielle a jejich tým zamířili na jih.

Byl to bolestný pohled na rozsekaná těla kobyl. Ještě horší pohled byl na mrtvá hříbata, která ležela u svých matek a měla useknuté přední nohy. Našli pár jednorožců, které mohli ještě zachránit. Mnohem víc však bylo těch, pro které Saetan nemohl udělat nic jiného, než je zbavit bolesti a ulehčit jim cestu zpátky do Temnoty.

Hodiny míjely, jak hledali hříbata, která se mohla schovávat pod svými matkami. Saetan našel hodně malá mláďata schovaná v mělkých příkopech v zemi. Nad těmi příkopy se rozprostírala taková síla, s jakou se ještě nikdy dříve nesetkal. Netroufl si vstoupit do těch míst. Mladí jednorožci ho vystrašenýma očima pozorovali, když je opatrně obcházel a pátral, zda nejsou zranění. Když překračoval potrhaná lidská těla, pomalu mu docházelo, že každý jednorožec, který se dostal až do těchto míst, musel mít nějaké sečné rány nebo škrábance.

Saetan neúnavně pracoval, ignoroval bolest hlavy, kterou mu působil sluneční žár, ignoroval bolavé svaly a narůstající únavu.

Jeho emoce postupně otupěly, což byla jediná obrana proti jatkám, která se zde odehrála.

Emoce však nebyly dost otupělé, když našel Jaenelle a Kaetiena.

~ ~ ~

„Tak a je to, krásná dámo,“ pravil Lucivar a rukou přejel kobylce po krku. „Bude to ještě několik dní bolet, ale dobře se to uzdraví.“

Hřebeček kobyly hrabal kopýtkem do země, dokud mu Lucivar nedal několik mrkví a kostku cukru.

Když kobyla i hřebeček odklusali, napil se zhluboka vody a snědl polovinu sýrového sendviče, zatímco čekal na dalšího

jednorožce, který sebere tolik odvahy, aby na sebe nechal sáhnout člověka.

Kéž Temnota požehná Kharyho srdci, které milovalo koně. Po zběžném pohledu na masakr se Khary a Aaron vrátili do Maghre. Vrátili se s Narcisem a Slunečníkem, kteří táhli vozy naložené léčivými prostředky, jídlem pro lidi, náhradním oblečením, dekami a Kharyho věcmi na „podplácení“ − mrkví a kostkami cukru.

Když jednorožci spatřili Narcise a Slunečníka, jak s důvěrou spolupracují s lidmi, zapůsobilo to na ně jako balzám. Slova „sloužím Paní“ měla ještě silnější účinek. Ta slova měla takovou sílu, že většina jednorožců dovolila lidem, aby se jich dotýkali a léčili, co šlo.

Lucivar snědl poslední sousto sendviče a pozoroval malého hřebečka, jak se k němu váhavě blíží. Kůže mu škubala, jak mouchy nalétaly na zranění na pleci, které bylo chráněné štítem, jenž už pomalu mizel.

Lucivar rozpřáhl paže, aby mu ukázal, že má prázdné ruce. „Sloužím…“

Hřebeček vyskočil, když sceronský válečný pokřik narušil nelehké příměří, a hned poté zaječel Kaelas.

Lucivar si přivolal érijenský válečný meč a vznesl se do vzduchu.

Když letěl rychle směrem k muži, který běžel na přistávací plochu, chladně sledoval scénky, které se odehrávaly pod ním na zemi: Morghann, Kaluš a Ladvarian zaháněli hříbata mezi stromy; Kaelas srazil muže k zemi a pěkně ho seknul; Astar se vzpínala na zadních a vystřelila šíp z kentaurského luku; Morton kryl Karlu a jednorožce, kterého právě ošetřovala; Khary, Aaron a Sceron chránili jeden druhého, uvolňovali sílu ze svých drahokamů v krátkých a řízených dávkách, které odřízly lidské vetřelce.

Lucivar se soustředil na vybranou kořist, uvolnil dávku ebonitově tmavošedé síly, zrovna když muž dosáhl úpatí kopce.

Muž upadl, obě nohy měl čistě zlomené a jeho žlutý drahokam byl prázdný.

Lucivar přistál v tu samou chvíli, když jeden starý jednorožec s uraženým rohem skolil muže k zemi. *Počkej!* zařval Lucivar a hodil přes muže rudý ochranný štít.

Hřebec zuřivě zaržál a zamířil na Lucivara.

Počkej, řekl znova Lucivar. *Napřed chci pár odpovědí. *Pak* ho můžeš rozdrtit.*

Hřebec odfrkl, ale přestal hrabat kopytem v zemi.

Lucivar jedním okem hlídal hřebce a stáhl ochranný štít. Nohou šlápl muži na rameno, takže ho převalil na bok. „Toto je uzavřené teritorium," řekl ostře. „Proč jsi tady?"

„Nemusím odpovídat někomu, jako jsi ty."

Odvážná slova od muže se dvěma zlomenýma nohama. Hloupý, ale statečný.

Lucivar zamířil ostřím érijenského meče na mužovo pravé koleno a podíval se na hřebce. „Jednou. Přímo sem."

Hřebec se vzepjal na zadní a celý šťastný splnil zadaný úkol.

„Máme to zkusit ještě jednou?" zeptal se Lucivar mírně, jakmile muž přestal křičet. „Ještě druhé koleno a pak ruku? Je to na tobě."

„Na tohle nemáš žádné právo. Až se to dozví…"

Lucivar se rozesmál. „Až se to dozví kdo? A proč? Jsi vetřelec, který vede válku proti právoplatným obyvatelům tohoto ostrova. Komu záleží na tom, co se ti stane?"

„Temné radě na tom bude záležet." Na čele muže se tvořily korálky potu, když Lucivar zkoušel prstem ostří meče. „Nemáš žádný nárok na tuto zem."

„Ani ty," odpověděl Lucivar chladně.

„Máme nárok, ty netopýří bastarde. Moje královna a pět dalších mužů jsme dostali tento ostrov jako naše nové teritorium. Přišli jsme sem nejprve vytyčit hranice teritoria a vyřešit problémy, které by tu mohly vzniknout."

„Například s rasou, která vládne této zemi už tisíce let? Ano, už chápu, tohle by mohl být problém."

„Nikdo tady nevládne. Je to země, na kterou nemá nikdo nárok."

„Je to teritorium jednorožců," pravil Lucivar navztekaně.

„Bolí mě to," zaskučel muž. „Potřebuji léčitele."

„Všichni mají moc práce. Vrátíme se k něčemu zajímavějšímu. Temná rada nemá žádné právo rozdávat území a nemá žádné právo vyměňovat již zabydlenou rasu, která si dané teritorium nárokuje."

„Ukaž mi podepsaný příděl půdy. Moje královna ho má, řádně podepsaný a opatřený pečetí."

Lucivar skřípal zuby. „Tady vládnou jednorožci."

Muž zavrtěl hlavou. „Zvířata nemají žádné právo na půdu. Jen lidské nároky se považují za právoplatné. Cokoliv tu žije, žije tu se strpěním královny."

„Jednorožci jsou příbuzní," řekl Lucivar a jeho hlas mu zhrubnul emocemi, které nechtěl ani pojmenovat. „Jsou to příbuzní čisté krve."

„Zvířata. Jsou to jen zvířata. Odstraňte neposlušné kusy, ostatní mohou být užiteční." Muž zasténal. „Bolí to. Potřebuji léčitele."

Lucivar o krok ustoupil. Ještě o jeden. Ach, ano. Cožpak by terreillské královny-mrchy nezbožňovaly projížďku na jednorožci? Vůbec si nebudou dělat starosti, že by nejprve musely zlomit ducha těchto zvířat, než by to mohly provést. Bude jim to úplně jedno.

Tři krásné roky v Kaeleeru nedokázaly vymazat tisíc sedm set let, které strávil v Terreille. Doopravdy se snažil odložit minulost stranou, ale stále přicházely noci, kdy se probudil a celý se třásl. Z větší části mohl ovládat svou mysl, ale jeho tělo si až příliš dobře pamatovalo, jaké to bylo, cítit prsten poslušnosti a jeho působení.

Lucivar těžce polkl, olízl si suché rty a podíval se na starého hřebce. „Začni s rukama a nohama. Bude to trvat déle, než zemře."

Nechal zmizet válečnický meč, obrátil se a kráčel pryč. Ignoroval zvuky kopyt, které tříštily kosti, ignoroval výkřiky.

~ ~ ~

Saetan zakopl o odseknutou ruku a nakonec si přiznal, že už musí přestat. Jaenellino krevní tonikum mu dovolovalo tolerovat a užívat si sluneční světlo, ale stále ještě potřeboval odpočívat v hodinách, kdy slunce zářilo nejintenzivněji. Jak ráno přecházelo v odpoledne, snažil se pracovat co nejvíce ve stínu, ale to nestačilo, aby silné sluneční světlo nezraňovalo jeho tělo, a on nevydržel takové vypětí, tolik léčení během tolika hodin.

Musel přestat.

Ale napřed musí najít Jaenelle.

Vyzkoušel úplně všechno, co ho napadlo, aby rozpoznal, kde se nachází. Nic nefungovalo. Ladvarian mu řekl jedině to, že je tady a pláče, ale ani Ladvarian, ani Kaelas mu nemohli poradit nějaký směr, kde má pátrat. Když konečně Mistral pochopil, o co se vážně zajímá, řekl mu: „Její žal nám nedovolí ji najít."

Saetan si promnul oči a doufal, že jeho únavou zamlžený mozek bude fungovat ještě dostatečně dlouho, aby se dostal do tábora, který vybudovali Chaosti a Elan. Byl příliš unavený, naprosto vyčerpaný. Začínal vidět přeludy. Například Královnu jednorožců, jak stojí před ním; vypadala, jako by byla stvořena z měsíčního světla a mlhy, měla tmavé oči, které vypadaly tak staře jako tato země.

Trvalo mu asi minutu, než si uvědomil, že vidí skrz ni.

„Ty jsi…"

Pryč, odpověděl laskavý ženský hlas. *Už dávno, velmi dávno jsem pryč. A nikdy pryč. Pojď, Nejvyšší pane. Moje sestra potřebuje teď otce.*

Saetan ji následoval, až došli ke kruhu nízkých, pravidelně rozestavěných kamenů. Uprostřed se ze země tyčil veliký kamenný roh. Starobylá a hluboká síla plnila celý kruh.

„Já tam nemohu jít," řekl Saetan. „Je to posvátné místo."

Je to místo cti, odpověděla. *Jsou tu blízko. Ona truchlí, protože ho nemohla zachránit. Musíš jí ukázat, co zachránila.*

Kobyla vstoupila do kruhu. Když dospěla až k velkému kamennému rohu, pomalu se vytrácela, až zmizela úplně, ale Saetan měl stále pocit, že ho pozorují oči staré jako tato země.

Po jeho pravici se tetelil vzduch. Závoj, o kterém nevěděl, že tam je, najednou zmizel. Kráčel k tomu místu. A tam je našel.

Ti darebáci zavraždili Kaetiena. Uřízli mu nohy, ocas, genitálie. Rozřízli mu břicho.

Uřízli mu roh.

Odsekli mu hlavu.

Ale Kaetienovy oči si stále ponechaly jasnozřivou inteligenci.

Saetanovi se zvedl žaludek.

Z Kaetienova zmrzačeného těla se stal démon.

Jaenelle seděla vedle hřebce, opírala se mu o břicho. Slzy padaly z průzračných očí. Ruce s bílými klouby objímaly zbytek Kaetienova rohu.

Saetan klesl na kolena vedle ní: „Čarodějko?“ zašeptal.

Poznávala ho pomalu. „Tati? Ta… tatínku?“ Vrhla se mu do náruče. Z tichých slz se stal hysterický nářek. Kaetienův roh ho škrábal do zad, jak silně se k němu tiskla.

„Ach, Čarodějko.“ Zatímco Saetan a všichni ostatní pátrali po těch, co přežili, ona tady celý den seděla a prožívala muka.

Saetan se podíval přes rameno a cítil každý sval v krku, jak otáčel hlavu. Lucivar. Živoucí síla, která dokázala udělat to, co on nedokázal.

Lucivar hleděl na Kaetienovu hlavu a otřásl se.

Saetan chvíli naslouchal rychlé konverzaci, která probíhala po vláknech, ale byl příliš unavený, než aby se snažil rozluštit smysl toho rozhovoru.

Lucivar klesl na jedno koleno, vzal do ruky hrst Jaenelliných matných a zkrvavených vlasů a jemně odtáhl její hlavu ze Saetanova ramene. „No tak, Kočičko. Budeš se cítit mnohem lépe, když si lokneš tohohle.“ Přitiskl jí k ústům velkou stříbrnou láhev.

Zakuckala se a plivala kolem sebe, když jí tekutina prošla hrdlem.

„Tentokrát to spolkni,“ řekl Lucivar. „Tahle tekutina neublíží vůbec tvému žaludku, musíš ji nechat projít přes plíce.“

„Tahle tekutina mi rozpustí zuby,“ zasípala Jaenelle.

„Cos jí to dal?“ chtěl vědět Saetan, když mu náhle klesla do náruče.

„Zdravou dávku Kharyho domácího lektvaru. Hej!“

Saetan se opíral o Lucivarův hrudník. Asi tak minutu se soustředil na pravidelné dýchání. „Lucivare. Ptal ses mě, jestli se na tohle cítím dost silný. Už to dál nedokážu.“

Pevná a teplá ruka ho pohladila po hlavě. „Vydrž. Slunečník už je na cestě sem. Dostaneme tě do tábora. Děvčata se postarají o Kočičku. Ještě pár minut a můžeš odpočívat.“

Odpočívat. Ano, potřeboval odpočívat. Bolest hlavy byla tak intenzivní, až si myslel, že se mu rozskočí lebka, a byla silnější s každým novým nadechnutím.

Někdo odnesl Jaenelle z jeho náruče. Někdo ho napůl vedl do místa, kde čekal Slunečník. Silné ruce ho držely na hřbetě hřebce.

Pak už si jen pamatoval, že seděl v táboře zabalený v dekách, že u něj klečela Karla a nutila ho vypít čarodějný lektvar, který pro něj nachystala.

Když vypil druhý hrnek, podřídil se − odtáhli ho, svalili ho do spacáku a zavřeli zip. Trochu vrčel, když s ním takhle manipulovali, až se Karla zostra zeptala, jak mají donutit k odpočinku Jaenelle, když jí dává takový odstrašující příklad?

Na to neměl odpověď, tak se poddal lektvaru, který tlumil bolest hlavy, a spal.

~ ~ ~

Lucivar upíjel kávu s whisky a pozoroval Gabrielle a Morghann, jak vedou Jaenelle do spacáku. Zastavila se a ignorovala jejich prosby, aby si lehla a odpočinula si. Z jejích očí se vytratil ten zastřený a zemdlelý pohled, když se její pozornost soustředila na Mistrala, který stál poblíž tábora a neustále upozorňoval na zraněnou přední levou nohu.

Lucivar byl velice vděčný, že ten mrazivý a nebezpečný oheň v jejích očích nemířil na něj.

„Proč jste mu ještě neošetřili tu nohu?“ zeptala se Jaenelle půlnočním hlasem a hleděla na mladého hřebce.

Mistral si odfrkl a choval se nervózně. Zcela očividně nechtěl přiznat, že nikomu nedovolil, aby se ho dotkl.

Lucivar mu to neměl za zlé.

„Však víš, jak to se samci chodí," řekla Gabrielle útěšně. „Pořád říkal: ‚Jsem v pořádku, jsem v pořádku, postarejte se nejdřív o ostatní.' Zrovna jsme ho chtěli ošetřit, když jste přišli se strýčkem Saetanem."

„Ach tak," řekla Jaenelle tiše a její oči připichovaly Mistrala k zemi. „Napadlo mě, možná proto, že to byli lidé, urazil jsi mé sestry, když jsi odmítl, aby tě uzdravily."

„Nesmysl," řekla Morghann. „Teď pojď, hezky si odpočiň."

Jakmile ji dostaly do spacáku, odebraly se za Mistralem.

To bude v pořádku, pomyslel si sklesle Lucivar. Muselo to tak proběhnout a bylo to tak dobře. Jednorožci a další příbuzní neztratí veškerou důvěru v lidi a stáhnou se do bezpečí svých závojů plných síly a moci, které je oddělovaly od jiných v Kaeleeru. Kočička se už o tohle postará. A Saetan…

U ohňů pekelných. Až dodnes nevěnoval moc pozornosti tomu, jaký je rozdíl mezi strážcem a živým člověkem. V Sídle byly tyto rozdíly sotva postřehnutelné.

Neuvědomil si, že ostré slunce mu způsobí tolik bolesti, dostatečně neocenil, kolik let se už Nejvyšší pán pohyboval po všech říších. Ach, Lucivar *věděl*, jak starý je Saetan, ale dnes to bylo poprvé, kdy mu jeho otec připadal skutečně *starý*.

Pochopitelně, i zbytek osazenstva byl pěkně vyčerpaný, fyzicky i emocionálně, takže neexistovalo žádné měřítko, jak celou situaci zhodnotit.

Khary si dřepl vedle Lucivara a nalil nějaký domácí lektvar do kávy, ve které už bylo dost whisky. „Naše čtyřnohé bratříčky něco silně znepokojuje," řekl tiše. „Je to horší než tohle." Rukou ukázal na tichá bílá těla ležících jednorožců v dohledu.

Jednorožci se nestarali, co se stalo s lidskými těly − s výjimkou toho, že si nepřáli, aby vetřelci zůstávali dál na jejich ostrově − ale vehementně odmítali, aby se hýbalo s mrtvými jednorožci. Paní je vezpívá do země, říkali.

Mohlo to znamenat cokoliv.

Když však převedli zraněné kobyly a jejich hříbata na tuto stranu přistávacího kopce, přeživší hřebci byli čím dál nervóznější.

„Možná by to věděl Ladvarian," řek Lucivar a napil se kávy. Vyslal tiché přivolání. O pár minut později se Ladvarian objevil a unaveně vstoupil do tábora.

Chybí Luna, odpověděl Ladvarian, když se ho Lucivar zeptal. *Hvězda už zestárla. Luna se měla stát další Královnou. Nosila opálový drahokam. Jedna kobyla řekla, že viděla, jak na Lunu házejí provazy a sítě, ale neviděla, kam ji odvedli.*

Lucivar zavřel oči. Z toho, co slyšel, mohl usoudit, že muži čisté krve, kteří napadli ostrov Sceval, nosili světlejší drahokamy, ale jestli jich bylo víc a měli sítě a lana se zaklínadly, mohli ovládnout královnu s opálovým drahokamem. Bránily jí sítě, aby přivolala ostatní, nebo ji odvezli z ostrova pryč?

„Vrátím se před svítáním," řekl a podal hrnek Kharymu.

„Dej na sebe pozor," řekl Khary tiše. „Jen tak pro případ."

Lucivar letěl na sever. Během letu neustále vysílal jedinou zprávu: Sloužím Paní. Paní je v táboře u přistávacího kopce. S Paní jsou tu léčitelé.

Spatřil malá stádečka jednorožců, kteří rychle zmizeli mezi stromy, jakmile ho vycítili.

Také spatřil další nehybná bílá těla.

Také viděl více mrtvých lidských těl a děkoval Temnotě, že Jaenelle nějak udržela svou zuřivost jen v mezích tohoto ostrova.

A dumal nad kapsami moci, které vycítil, když přelétal nad lesy a mýtinami. Některé byly slabé; jiné mnohem silnější. Odvracel se od jedné zvláště silné kapsy, která byla ve stromech po jeho levici, když vtom ho něco zachytilo. Něco rozzlobeného a zoufalého.

Použil svůj rudý drahokam, aby přerušil kontakt, ale stálo ho to velké úsilí.

Sloužíš Paní, pravil drsný hlas hřebce.

Lucivar se vznášel ve vzduchu a těžce dýchal. *Sloužím Paní,* souhlasil opatrně. *Potřebujete pomoc?*

**Ona* potřebuje pomoc.*

Lucivar přistál na zemi a nechal se vést tou silou mezi stromy, až došel k jejímu zdroji. V jedné dolině ležela kobylka zamotaná do sítí a provazů, těžce dýchala a potila se.

„Ach, zlatíčko," řekl Lucivar jemně.

Zatímco většina jednorožců měla nějaký odstín bílé barvy, bylo zde i několik vzácnějších grošovaných šedých kusů. Tahle kobylka měla velice světle namodralou barvu, bílou hřívu a bílý ocas. Opálový drahokam jí visel na stříbrném řetízku kolem rohu.

Nejenže byla královnou, byla také černou vdovou. Jediná kombinace, která byla ještě vzácnější, byla královnačerná vdova-léčitelka. Nikdy nic neslyšel o žádné čarodějnici, která by se mohla těmito tituly honosit, když byl ještě v Terreille. V Kaeleeru byly takové tři − Karla, Gabrielle a Jaenelle.

Lucivar stál velice klidně a tiše a nechal roztažená temná membránovitá křídla. V životě už zažil mnoho urážlivých poznámek o „lidských netopýrech", aby si uvědomil, že křídla mu teď mohou přinést nějakou výhodu. Křídla, stejně jako kopyta nebo kožešina, většinou patřila příbuzným tvorům.

„Paní Luno," oslovil ji hlasem, který byl tichý a chlácholivý. „Jsem princ Lucivar Yaslana. Sloužím Paní. Rád bych ti pomohl."

Neodpovídala, ale panika z jejích očí pomalu mizela.

Kráčel směrem k ní, skřípal zuby, když vycítil sílu hřebce, který ji chránil. Moc drahokamů pomalu odplula.

„Pomalu, drahoušku," řekl a sklonil se nad ní. „Pomalu."

Znovu začala panikařit, když se dotkl jejího kohoutku.

Lucivar tiše nadával, když rozřezával sítě a lana. Snažili se ji zlomit, snažili se roztříštit její vnitřní pavučinu. Jediný rozdíl mezi tím, co se terreillští grázlové pokusili udělat této kobyle a co prováděli lidským čarodějnicím, bylo znásilnění těla. Možná proto neuspěli, protože Jaenelle uvolnila dost velkou dávku černé moci. Nedokázali využít své nejlepší zbraně.

„Tak, a je to," pravil Lucivar, když odhodil poslední lana. „Pojď, drahoušku. Vyskoč na nohy. Hezky pomalu."

Krok za krokem ji vylákal ven z lesa na mýtinu. Její strach rostl s každým krokem, jak se vzdalovala od úžlabiny, ve které bylo tolik síly. Lucivar ji potřeboval dostat do tábora, než její strach dokončí to, co ti parchanti začali. Radiální linie z růžového větru byla dost blízko, aby ji mohli zachytit, a on by ji určitě bezpečně dovedl a ochránil na tak krátké cestě, ale jak ji přesvědčit, aby mu dostatečně důvěřovala?

„Mistral bude velice rád, že tě zase vidí," pravil zběžně.

Mistral? Zakývala hlavou. Uhnul před rohem, který ho málem zasáhl. *Je v pořádku?*

„Je v táboře s Paní. Když poletíme po růžovém větru, dostaneme se tam ještě před svítáním."

Bolest a lítost naplnily její oči. *Všichni ztracení musí být vezpíváni do země při svítání.*

Lucivar potlačil třas. Najednou velice zatoužil, aby byl zpátky v táboře. „Poletíme, Paní?"

Všichni se vrátili do tábora, fyzicky vyčerpaní a zarmoucení.

Všichni kromě Lucivara.

Saetan pil regenerační lektvar, který mu přichystala Karla, a snažil se nedělat si starosti. Lucivar se dokázal sám o sebe postarat; byl silný, zdravý, dobře vytrénovaný válečník; znal své meze, zvláště po tak vysilujícím dnu; neprovedl by nic hloupého jako se sám postavit gangu mužů čisté krve s drahokamy jen proto, že byl naštvaný kvůli mrtvým příbuzným.

A zítra vyjde slunce na západě.

„Je v pořádku," řekla Jaenelle tiše, když se usadila vedle něj na jednu z klád, kterou mladíci odněkud přitáhli, aby vytvořili posezení kolem ohniště. Byla zabalená do deky, přes kterou bylo přehozené zahřívací zaklínadlo, a smutně se usmála. „Ten prsten je *určený* k tomu, abych měla přehled *o jeho* výkyvech nálady. Neuvědomila jsem si, že jsem něco zkazila, když jsem ho vytvářela, až si Karla, Morghann, Grezande a Gabrielle stěžovaly, že jsem vytvořila špatný precedens, neboť teď chtějí všichni

mladíci prsten, který by takhle fungoval.“ V jejím hlase zaznělo sténání. „Vždycky jsem si myslela, že je to jen mimořádná intuice, že se objeví vždycky, kdykoliv se cítím mizerně. *On* mi nikdy nenaznačil, že by to bylo víc než tohle.“

„Není to žádný idiot, Čarodějko,“ odpověděl Saetan a upíjel lektvar, aby zakryl úsměv.

„O tom by se dalo diskutovat. Ale proč prostě musí jít a vykládat to ostatním?“

Chápal, proč se královny hněvají. Při zakládání jakéhokoliv oficiálního dvora musí být dvanáct mužů a královna. Prostřednictvím prstenu cti může královna monitorovat každou nuanci v životě muže. Protože však královny respektovaly soukromí mužů, kteří jim sloužili, a protože žádná žena, která to má v hlavě v pořádku, nechce sledovat emocionální proudy tolika mužů, zpravidla upravily svoje sledování tak, aby vynechaly všechno kromě emocí, jako byly strach, vztek nebo bolest − což byly pocity, které naznačovaly, že muž potřebuje pomoc.

Každý muž však mohl sloužit pouze jedné královně.

Bude si muset promluvit s Lucivarem o omezeních takového druhu pozorování. Zajímalo by ho, kde si jeho syn vytyčil hranici.

„Když už mluvíme o bláznovi, který není žádný idiot…“ pravila Jaenelle a ukázala na dvě postavy, které se pomalu blížily do tábora.

Mistral divoce vyskočil. *Luno! Luno!*

Rozběhl se tryskem k ní. Alespoň se o to pokusil.

Jakmile Mistral vyrazil kupředu, Gabrielle vyskočila z kládу, na které seděla, natáhla ruku a sevřela ruku, jako by něco zachytila, a trhla rukou.

Mistral zůstal viset ve vzduchu a jeho nohy plavaly.

Gabrielle se třásla paže úsilím udržet takovou tíhu ve vzduchu, přestože používala magii. Saetan ji pozoroval a rozhodl se, že si bude muset velice brzy promluvit s Chaostim. Čarodějnice, která dokázala takový kousek po vyčerpávajícím dnu léčení, byla Paní, která potřebovala opatrné zacházení.

„Jestli budeš skákat na té noze, srazím tě k zemi, ty blázne," řekla Gabrielle.

Ale to je Luna!

„Je mi to jedno, jestli je to královna jednorožců nebo tvoje družka," odpověděla nasupená Gabrielle. „Na té noze nesmíš skákat!"

Jaenelle řekla s úsměvem: „Vlastně ona je obojí."

„No tak, u ohňů pekelných." Gabrielle postavila Mistrala na zem, ale nenechala ho jít.

„Gabrielle," oslovil ji Chaosti příjemným hlasem, kterým muž uklidňuje ženskou vznětlivost. „Je to jeho družka. Dělal si starosti. Já bych nechtěl čekat, kdyby se to týkalo tebe. Nech ho jít."

Gabrielle se zadívala na Chaostiho.

„On bude jen pomalu chodit," řekl Chaosti, „viď, Mistrale?"

Mistral nechtěl podrazit spojence, přestože měl jen dvě nohy. *Budu jenom chodit.*

Gabrielle ho zdráhavě uvolnila.

Mistral se vlekl směrem k Luně, hlavu měl sehnutou dolů jako malý chlapec, který dostal vynadáno a ještě se nedostal z dohledu káravých očí.

„Vidíš, co jsi udělala," řekl Khary. „Povadl mu roh."

„Vsadím se, že vaše rohy také povadnou, když dostanete vynadáno," pravila Karla a přidala dvojsmyslný úsměv.

Než mohl Khary odpovědět, Jaenelle postavila hrnek na zem a řekla tiše: „Už je čas."

Všichni zesmutněli, když odkráčela mezi stromy.

„Víš, co se má stát?" zeptal se Lucivar Saetana, když došel do tábora a posadil se vedle otce.

Saetan zavrtěl hlavou. Stejně jako všichni ostatní v táboře nedokázal spustit oči z Luny. „Matko noci, ta je ale nádherná."

„Je to královna, ale i černá vdova," pravil Lucivar suše a pozoroval Mistrala, jak doprovází svou Paní. „Inu, jestli má někdo schytat kopanec za zbytečné zmatky, bude lepší, když to schytá on, a ne já."

Saetan se tiše usmál. „Mimochodem, tvoje sestra má něco, co s tebou chce probrat.“ Když Lucivar nereagoval, Saetan se na něj podíval. „Lucivare?“

Lucivar měl pusu dokořán a zíral mezi stromy po Saetanově levici, kam Jaenelle před několika minutami odešla.

Saetan se otočil… a zapomněl dýchat.

Měla na sobě dlouhé volné šaty zhotovené ze složité černé pavučiny. Pásy pavučiny splývaly i z rukávů. Těsně nad prsy byla pavučina řidší a jemně jí zahalovala hrudník a ramena. Na konci každého vlákna byl kousek černého drahokamu, který zářil temným ohněm. Na obou rukách měla prsten s Černým drahokamem. Kolem krku měla také černý drahokam, který byl uprostřed pavučiny zhotovené z jemných zlatých a stříbrných vláken.

Byl to háv zhotovený pro Jaenelle Čarodějku. Erotický. Romantický. Strašidelný. Saetan cítil skrytou sílu v každém vláknu na těch šatech. A také věděl, kdo je pro ni zhotovil: Arachniani. Tkalci snů.

Jaenelle nic neříkala, zvedla Kaetienův roh a pohybovala jím potichu po zemi; za ní se táhla krátká vlečka šatů.

Saetan jí chtěl upozornit, že má měsíčky, že by právě teď neměla vysílat tělem svou sílu. Ale také si uvědomil, že pod lidskou maskou má Čarodějka malý spirálovitý roh uprostřed čela, tak nic neříkal.

Strávila několik minut tím, že chodila sem a tam a hleděla na zem, jako by hledala nějaké vhodné místo.

Konečně vypadala spokojeně a otočila se k severu. Zvedla Kaetienův roh k obloze a zazpívala jeden pronikavý tón. Dala ruce dolů, zamířila rohem k zemi a zazpívala jiný tón. Pak zvedla ruce nahoru a začala zpívat ve starém jazyce.

Píseň Čarodějky.

Saetan ji cítil v kostech, cítil ji v krvi.

Pod bosýma nohama se jí začala tvořit pavučina, která se rychle rozšiřovala po celé zemi. Rozšiřovala se a rozšiřovala a rozšiřovala.

Její píseň se trochu změnila, stal se z ní žalozpěv plný lítosti a oslavy. Její hlas zněl jako vítr, voda, tráva, stromy. Kroužil. Zmítal se ve spirálách.

Tichá bílá těla mrtvých jednorožců se rozzářila. Saetan byl uchvácený a dumal, jestli při pohledu shora zářící těla vypadají jako hvězdy, které se snesly k odpočinku na posvátnou půdu.

Možná to tak bylo. Možná tak vypadala.

Píseň se znovu proměnila a byla kombinací předchozích dvou. Konec a začátek. Ze země a zpátky do země.

Příbuzní nepřicházeli do říše Temnoty. Teď Saetan věděl proč. Stejně tak věděl, že lidé to nebudou mít nikdy lehké, když se budou chtít usadit na teritoriích, která patří příbuzným, kteří je rozhodně nebudou vítat. Stejně tak věděl, co vytvořilo ty kapsy síly, kterým se tak opatrně vyhýbal.

Příbuzní nikdy neopustí teritorium, stali se jeho součástí. Jakákoliv síla, která zbyla v každém z nich, byla spojená se zemí.

Veliká pavučina začínala mizet.

Jaenellin hlas utichl a zmizel poslední denní paprsek.

Nikdo se ani nepohnul. Nikdo nic neříkal.

Saetan se probral a uvědomil si, že Lucivar objímá paží jeho ramena.

„Zatraceně," zašeptal Lucivar a utíral si slzy.

„Žijící mýtus," zašeptal Saetan. „Sny, které se staly skutečností." Hrdlo se mu sevřelo. Zavřel oči.

Cítil, jak ho Lucivar opouští a někam kráčí.

Otevřel oči a spatřil, jak Lucivar podepírá Jaenelle a jak oba přicházejí do tábora. Její obličej byl napjatý bolestí a vyčerpáním, ale v safírových očích byl klid.

Sabat čarodějnic se soustředil kolem ní a zavedl ji mezi stromy.

Mladíci mluvili tiše, míchali v hrnci dušené maso, krájeli chléb a sýr, připravovali misky a talíře k večeři.

Mimo dosah ohniště se jednorožci uchýlili ke spánku.

Khary a Aaron vzali misky s dušeným masem a vodou do místa, kde Ladvarian a Kaelas hlídali hříbata.

Když se děvčata vrátila, Jaenelle měla na sobě kalhoty a dlouhý silný svetr. Na Lucivara trochu zavrčela, když ji zabalil do deky ve které bylo zahřívací zaklínadlo, a usadil ji na kládu vedle Saetana. Už pak neprotestovala, když jí přinesl jídlo.

Všichni mezi sebou tiše promlouvali a jedli. Všední hovor a jemné škádlení. Nic o tom, co celý den dělali, nebo o tom, co je čekalo zítra. Navzdory jejich velkému úsilí se jim podařilo obejít jen velice malou část Scevalu a jen Jaenelle věděla, kolik jednorožců tu žilo.

Jen Jaenelle věděla, kolik jich vezpívala do země.

„Saetane?“ řekla Jaenelle a opřela si hlavu o jeho rameno.

Políbil ji na čelo. „Čarodějko?“ Dlouho neodpovídala, až si začal myslet, že usnula.

„Kdy se koná další schůze Temné rady?“

5. Kaeleer

Lord Magstrom se snažil soustředit na navrhovatelku, která stála v kruhu a měla stejné stížnosti jako sedm navrhovatelek před ní, a pochyboval, že dalších dvacet navrhovatelek po ní bude chtít sdělit Temné radě něco jiného.

Myslel si, že když se stal třetím tribunem, že jeho názory budou mít větší váhu. Doufal, že mu jeho pozice pomůže uklidnit neutuchající šeptané pomluvy o rodině SaDiablo.

Žádná z teritoriálních královen kromě Malé Terreille nevěřila, že by na těch pomluvách bylo něco pravdivého, což mělo Radě cosi podstatného sdělit. Že soudy Temné rady respektovaly všechny rasy čisté krve celá ta léta, kdy Nejvyšší pán a Andulvar Yaslana v ní sloužili, to jim mělo napovědět ještě víc − zejména proto, že to už dávno nebyla pravda.

Lord Jorval byl teď prvním tribunem a bylo znepokojující, jak snadno ovlivňoval názory ostatních členů Rady.

A teď tohle.

„Jak mám osídlit teritorium, které mi bylo přiděleno, když byli mí muži vyvražděni, ještě než stačili postavit tábor?“ dožadovala se královna v kruhu navrhovatelů. „Rada s tím něco musí udělat!“

„Divočina je vždycky nebezpečná, Paní,“ pravil uhlazeně lord Jorval. „Byla jste varována, abyste učinila předběžná opatření.“

„Předběžná opatření!“ Královna se otřásla vzteky. „Říkali jste, že ta zvířata, která nazýváte příbuznými, ovládají trochu magie.“

„To je pravda.“

„To není jen trocha magie, kterou používají. Oni ovládají celou magii!“

„Ne, ne. Jen lidé jsou čisté krve a jen čistá krev dokáže ovládat magii.“ Lord Jorval pohlédl oduševněle na členy rady usazené po obou stranách velkého sálu. „Ale možná toho o nich víme moc málo, takže jsme si nebyli plni vědomi rozsahu magie, jakou tato zvířata ovládají. Možná existuje jen jediný způsob, jak naši terreillští bratři a sestry budou moci získat půdu, která jim byla přidělena: když kaeleerské královny, které vládnou, budou ochotné vyslat vlastní válečníky, aby vyčistili taková zamoření.“

A každá královna, která poskytne pomoc, bude očekávat větší podíl z dobytého území, pomyslel si rozmrzele Magstrom. Chystal se postavit proti zbytku Rady − opět − a chtěl všem připomenout, že Temná rada byla vytvořena proto, aby jednala jako arbitr, aby předem bránila válkám, ne aby je provokovala. Než mohl promluvit, půlnoční hlas zaplnil sál Rady.

„Zamoření?“ Jaenelle Angelline kráčela k lavicím tribunálu a zastavila se těsně za kruhem pro navrhovatele. Doprovázeli ji Nejvyšší pán a Lucivar Yaslana. „Zamoření, o kterém mluvíte, lorde Jorvale, není žádné zamoření. Žijí tam naši příbuzní. Jsou čisté krve. Mají plné právo se bránit a chránit svou zem proti vetřelcům.“

„My nejsme vetřelci!“ odsekla královna v kruhu. „My jsme jen chtěli osídlit půdu, kterou si nikdo nenárokuje a která nám byla přidělena Temnou radou.“

„Není pravda, že si ji nikdo nenárokuje,“ zavrčela Jaenelle. „Jsou to teritoria našich příbuzných.“

„Dámy,“ lord Jorval musel zvýšit hlas, aby byl slyšet v mumlání členů Rady a žadatelek. „Dámy!“ Když Rada i žadatelky zmlkly, lord Jorval se usmál na Jaenelle: „Paní Angelline, sice je mi vždycky potěšením vás vidět, ale musím vás požádat, abyste nenarušovala průběh jednání Rady. Pokud si přejete předstoupit s něčím před Radu, musíte nejprve počkat, až budou vyslechnuty všechny žadatelky, které již o audienci požádaly.“

„Pokud všechny žadatelky mají stejnou stížnost, mohu ušetřit Radě spoustu času,“ odpověděla Jaenelle chladně. „Teritoria příbuzných nejsou území bez nároků. Čistá krev na nich vládla tisíce let. Čistá krev tam vládne i nadále.“

„Bohužel s vámi nemohu souhlasit,“ pravil uhlazeně lord Jorval, „nejsou tam žádní příslušníci čisté krve, kteří by v těchto ‚příbuzenských teritoriích‘ vládli. Rada si prostudovala velice pečlivě celou tuto záležitost a došla k závěru, že přestože lze o těchto zvířatech přemýšlet jako o ‚magických bratráncích‘, nejsou v žádném případě čisté krve. Jedině lidé mohou být čisté krve. A tato Rada byla vytvořena, aby se zabývala zájmy lidí čisté krve, právy lidí čisté krve.“

„A jak pak posuzujete kentaury? A co satyrové? Pololidé s polovičními právy?“

Nikdo neodpověděl.

Lordu Magstromovi vyschlo v ústech. Jazyk se mu chvěl. Cožpak si nikdo z ostatních nepamatuje, co se stalo naposledy, když Jaenelle Angelline stála před Radou?

„Jakmile lidé čisté rasy osídlí tato teritoria, budou se starat o příbuzné. Jakýkoliv rozpor lze přednést před Radu jen lidskými zástupci těchto teritorií.“

„Tvrdíte, že příbuzní potřebují lidského zastupitele, než se začnou zvažovat jejich práva?“

„Přesně tak,“ odpověděl lord Jorval s úsměvem.

„V tom případě jsem *já* zastupitelkou příbuzných.“

Lord Magstrom náhle pocítil, jako by byla nastražena past. Lord Jorval se stále usmíval, stále vypadal vlídně, ale Magstrom

s ním pracoval už dost dlouho, aby rozeznal těžko polapitelnou krutost, která v tomto muži spočívala.

„Bohužel, to není možné," reagoval lord Jorval. „Můžeme diskutovat o žádosti této Paní," kývl směrem ke královně v kruhu žadatelů, „ale vy nemáte vůbec žádný nárok. Vy v těch teritoriích nevládnete. Nebyla vám přidělena žádná práva. A vzhledem k tomu, že ani vy, ani vaši příbuzní nejste tímto jednáním nijak dotčeni, nemáte žádnou právoplatnou stížnost. Musím vás nyní požádat, abyste opustila sál Rady."

Lord Magstrom se zachvěl, když viděl prázdnotu v Jaenelliných očích. Oddychl si úlevou, když odešla ze sálu následovaná Nejvyšším pánem a princem Yaslanou.

„Tak, Paní," prohlásil lord Jorval s unaveným úsměvem, „podíváme se, co můžeme vykonat ve věci vaší *právoplatné* žádosti."

„Parchanti," zavrčel Lucivar, když kráčeli k přistávací pavučině.

Saetan objal Jaenelle kolem ramenou. Lucivarův otevřený hněv mu nevadil. Vadilo mu, jak se Jaenelle tiše stáhla do sebe.

„Nic si z toho nedělej, Kočičko," pokračoval Lucivar, „však my už nějak ty páprdy obejdeme a ochráníme naše příbuzné."

„Nejsem si jistý, zda *existuje* nějaká legitimní cesta proti rozhodnutím Rady," pravil Saetan opatrně.

„A ty jsi nikdy nepřestoupil zákon? Ty jsi nikdy nezasáhl, když jejich rozhodnutí bylo špatné, nepoužil jsi sílu a temperament?"

Saetan zaťal zuby. Pokusit se vysvětlit, proč měla rodina problémy s Temnou radou, by znamenalo Lucivarovi povědět, proč ho Rada jmenovala Jaenelliným poručníkem. „Ne, to neříkám."

„Chceš snad říct, že příbuzní nejsou dost důležití, abychom za ně bojovali, protože to jsou zvířata?"

Saetan se zastavil. Jaenelle ještě pokračovala o kousek dál po dlažebních kostkách, pryč od nich.

„Ne, ani to netvrdím," odpověděl Saetan a snažil se, aby jeho hlas byl tichý. „Musíme najít odpověď, která bude vyhovovat novým pravidlům Rady, nebo tohle jen urychlí válku, která rozerve říši."

„Takže obětujeme zvířecí čistou krev, abychom zachránili Kaeleer?" Lucivar se trpce usmíval a roztáhl křídla. „A co jsem já, Nejvyšší pane? Podle názorů Rady, kdo je a kdo není člověk, co jsem já zač?"

Saetan ustoupil o krok. Na místě Lucivara mohl klidně stát Andulvar. Na tom místě *vždycky* stál Andulvar, celá ta dlouhá léta. *Když čest a zákon nestojí na stejné straně hranice, jak se rozhodneme, SaDiablo?*

Saetan si rukama promnul obličej. *Ach, Hekatah, plánuješ až moc dobře své tahy. Stejně jako posledně.* „Najdeme legitimní způsob, jak chránit naše příbuzné v jejich zemi."

„Říkal jsi, že neexistuje legitimní způsob."

„Ano, existuje," pravila Jaenelle tiše, když se k nim připojila. Opřela se o Saetana. „Ano, existuje."

Saetana vyděsilo, jak je bledá v obličeji, tak ji přidržel a jemně ji hladil po vlasech a opatrně zkoumal, co se děje. Po tělesné stránce se nedělo nic špatného, snad kromě únavy z přepracování a z emocionálního stresu při pohřbu mrtvých příbuzných. „Čarodějko?"

Jaenelle se zachvěla. „Nikdy jsem to nechtěla. Ale je to jediný způsob, jak jim pomoci."

„Jaký je ten jediný způsob, Čarodějko?" zabroukal Saetan.

Třásla se a ustoupila o krok od něj. Utrápený pohled v jejích očích v něm zůstane navěky.

„Provedu obětování Temnotě a založím svůj vlastní dvůr."

Kapitola šestnáctá

1. Kaeleer

Banard seděl v soukromé předváděcí místnosti v zadní části svého obchodu, upíjel čaj a čekal na příchod Paní.

Byl to talentovaný řemeslník, umělec, který pracoval se vzácnými kovy, drahokamy a polodrahokamy a s drahokamy lidí čisté krve. Byl to muž čisté krve, který sám neměl žádný drahokam, ale zacházel s nimi jemně a s úctou, což z něj učinilo oblíbeného klenotníka mezi lidmi čisté krve s drahokamy v Amdarhu. Vždycky říkal: „Zacházím s drahokamem, jako kdybych držel v ruce něčí srdce," a myslel to naprosto vážně.

Mezi jeho klienty byli královna Amdarhu a její společník, princ Mefis SaDiablo, princ Lucivar Yaslana, Nejvyšší pán a mezi jeho nejoblíbenější zákazníky patřila Paní Jaenelle Angelline.

Proto tady dnes vysedával tak dlouho po zavírací hodině. A jak už řekl své manželce, jestliže ho Paní požádala o laskavost, bylo to, jako by jí vlastně sloužil, že?

Málem rozlil čaj, když se probral ze zadumání a spatřil stín postavy, která stála ve dveřích soukromé předváděcí místnosti. Jeho obchod byl opatřen silnými ochrannými zaklínadly − byly to dary od klientů s temnějšími drahokamy. Nikdo by se neměl dostat tak daleko, aniž by se spustily alarmy.

„Omlouvám se, Banarde," řekl ženský půlnoční hlas. „Neměla jsem v úmyslu tě nějak vyděsit."

„Ne, vůbec ne, Paní," zalhal Banard, když zapínal osvětlení kolem předváděcího stolu pokrytého sametem. „Jen jsem

myšlenkami bloudil někde jinde.“ Obrátil se k ní, aby se na ni usmál, ale když spatřil, co držela v rukách, polil ho studený pot.

„Byla bych moc ráda, kdybys pro mne mohl něco udělat, jestli je to možné,“ řekla Jaenelle a vstoupila do malé místnosti.

Banard zalapal po dechu. Změnila se od doby, kdy ji viděl naposledy. Nebylo to jen tím, že měla na sobě smuteční šaty. Bylo to, jako by oheň, který v ní vždycky hořel, byl teď blíže na povrchu, osvětloval a zastiňoval. Mohl vycítit temnou sílu, která kolem ní vířila − brutální síla vyprovokovaná vystrašenou křehkostí.

„Chtěla bych, abys pro mě zhotovil tohle,“ řekla Jaenelle.

Na předváděcím stolku se objevil kus papíru.

Banard studoval kresbu několik minut, dumal, co by asi tak mohl říct, přemýšlel, jak má elegantně odmítnout, divil se, proč ze všech lidí právě ona by měla mít tu věc, kterou držela v rukách.

Jako by pochopila jeho ticho a váhání, Jaenelle pohladila spirálovitý roh. „Jmenoval se Kaetien,“ řekla tiše. „Byl to válečník a princ jednorožců. Před několika dny ho zavraždili společně se stovkami jeho příbuzných, když přišli lidé a nárokovali si ostrov Sceval jako své území.“ Oči se jí zalily slzami. „Znala jsem ho, ještě když jsem byla malá holčička. Byl to můj první přítel, kterého jsem našla na Kaeleeru, a jeden z nejlepších. Daroval mi svůj roh. Na památku. Jako vzpomínku.“

Banard ještě chvíli studoval náčrtek. „Kdybych mohl připojit jeden či dva návrhy, Paní?“

„Proto jsem za tebou přišla,“ pravila Jaenelle s rozechvělým úsměvem.

Banard použil uhlovou tužku a trochu obrázek pozměnil. Asi hodinu pilovali náčrtek, až byli oba spokojení.

Když Banard opět osaměl, uvařil si další šálek čaje a chvíli seděl, studoval obrázek a zíral na roh, kterého se ještě neodvážil ani dotknout.

To, co chtěla zhotovit, bude vhodná památka na milovaného přítele. A bude to také vhodný nástroj pro takovou Královnu.

2. Kaeleer

Saetan rázoval po celé délce obývacího pokoje, který jim Draca vyhradila v Tvrzi. Vyhradila? Spíše věnovala − to by bylo blíže pravdě.

Lucivar vstal z křesla a protáhl si záda a ramena. „Čím to je, že tvoje nervózní chůze mě nechává v klidu, ale když se tady začnu procházet já, něco mě vymrští do zahrady?“ zeptal se suše.

„Protože jsem starší a jsem výše postavený,“ zavrčel Saetan. Obrátil se a kráčel na druhou stranu pokoje.

Od západu slunce do východu slunce. Tak dlouho trvalo obětování Temnotě. Nezáleželo na tom, zda člověk přišel z obětování a měl bílý nebo černý drahokam, prostě tak dlouho to trvalo. Od západu slunce do východu slunce.

Jaenelle byla pryč už celé tři dny.

Zůstával klidný, když se první den přehoupl do odpoledne, protože si stále ještě pamatoval, jak se cítil otřeseně, když sám obětoval Temnotě, jak zůstával u oltáře svatyně celé hodiny a zvykal si na ten pocit, že má černé drahokamy.

Když však začalo slunce opět zapadat, vydal se k oltáři Temnoty u Tvrze, aby zjistil, co se s ní stalo. Draca mu zakázala vstoupit a zostra mu připomněla, jaké mohou být důsledky, když se přeruší ceremoniál obětování. Tak se vrátil do obývacího pokoje a čekal.

Přišla půlnoc, minula půlnoc. Znovu se pokusil zajít k oltáři Temnoty a zjistil, že všechny chodby jsou zablokovány štítem, kterým nedokázaly proniknout ani černé drahokamy. Byl zoufalý, tak vyslal naléhavou zprávu Cassandře v naději, že dokáže přemluvit Dracu a prolomit její zábrany. Ale Cassandra neodpověděla a on ji proklel − byl to další důkaz toho, jak se od něj odtahuje.

Byla unavená. To celkem chápal. Pocházel z dlouhověké rasy a už prožil mnoho životů nad stanovenou normu. Cassandra prožila stovky životů, pozorovala lidi, které přivedla ze zániku a

ze stínů a vytvořila z nich nakonec mladší nové rasy. Když vládla Cassandra, měla respekt a všichni k ní chovali úctu.

Ale Jaenelle všichni milovali.

Takže Cassandra neodpověděla. Tersa ano.

„Něco tu nehraje," zavrčel Saetan, když míjel gauč a nízký stolek, nad kterým se Tersa nahýbala a skládala dohromady kousky tvarů, které měly význam jen pro ni. „Takhle dlouho to nikdy netrvá."

Tersa vložila poslední kousek do skládačky a shrnula si zacuchané vlasy z obličeje. „Trvá to tak dlouho, dokud to trvá."

„Obětování probíhá mezi západem a východem slunce."

Tersa naklonila hlavu a přemýšlela. „To platí pro prince Temnoty. Ale pro Královnu?" Pokrčila rameny.

Saetanovi přejel mráz po zádech. Jaká bude Jaenelle, až se z ní stane Královna Temnoty?

Dřepnul si proti Terse, stolek stál mezi nimi. Už mu nevěnovala žádnou pozornost, ani Lucivarovi, který se tiše přiblížil.

„Terso," oslovil ji tiše Saetan ve snaze upoutat její pozornost. „Víš něco, vidíš něco?"

Tersiny oči zářily. „Hlas z Temnoty. Vytí plné radosti a bolesti, vzteku a oslav. Přichází čas, kdy budou splaceny všechny dluhy." Oči se jí rozjasnily. „Spoutej svůj strach, Nejvyšší pane," pravila přísně. „Ublíží jí to víc než cokoliv jiného. Spoutej ho, nebo ji ztratíš."

Saetanova ruka jí sevřela zápěstí. „Já se *jí* nebojím. Já se bojím *kvůli* ní."

Tersa zavrtěla hlavou. „Bude příliš unavená, aby vycítila rozdíl. Bude cítit jen ten strach. Vyber si, Nejvyšší pane, a žij s tím, co si vybereš." Podívala se na zavřené dveře. „Už přichází."

Saetan se pokusil vstát až příliš rychle a škubl sebou. Zase si namohl tu nemocnou nohu. Shrnoval si rukávy u saka, uhladil si vlasy a zbytečně si přál, aby se byl vykoupal a převlékl do čistého oblečení. Také si přál, a také zbytečně, aby mu srdce přestalo tak zběsile bušit.

Pak se otevřely dveře a na prahu stála Jaenelle.

V několika vteřinách, než se dostavilo racionální uvažování, jeho mysl zaregistrovala její zaváhání a nejistotu. Také zaregistroval obrovské množství drahokamů, které na sobě měla.

Lorn jí věnoval třináct nebroušených černých drahokamů. Nebroušený drahokam byl dost veliký na to, aby se z něj dal zhotovit přívěsek a prsten, a ještě zbyla spousta menších odštěpků, které se daly použít k mnoha účelům. Pokud to odhadoval správně, získala ekvivalent těch třinácti drahokamů, když obětovala Temnotě. Šest černých drahokamů se nějak proměnilo v cosi, co bylo víc než černá.

V ebonitově tmavošedou.

Není tedy divu, že jí to trvalo tak dlouho, když se musela ponořit k vlastní plné síle. Nedokázal si představit, jakou moc má teď k dispozici. Ode dne, kdy ji potkal, věděl, že k tomuhle dojde. Putovala teď po cestách, jaké si ostatní nedokázali ani představit.

Co to s ní udělá?

Je to jeho volba.

Ta myšlenka ho šokovala svou jasnozřivostí. Osvobodila ho a on mohl jednat.

Pokročil kupředu a podával jí pravou ruku.

Plachá a divoká Jaenelle vklouzla do místnosti, chvíli váhala a pak vložila svou ruku do jeho.

Přitáhl si ji do náruče a zabořil obličej do jejího krku. „Měl jsem o tebe takovou starost, až mi bylo zle," zamručel potichu.

Jaenelle ho hladila po zádech. „Proč?" Znělo to dost zmateně. „Sám jsi obětoval Temnotě. Přece víš…"

„Jenže to zpravidla netrvá tři dny!"

„Tři dny!" Uskočila od něj a vrazila do Lucivara, který k ní přistupoval zezadu. „Tři *dny*?"

„Musíme už teď dodržovat protokol?" zeptal se Lucivar.

„Nebuď hloupý," odsekla Jaenelle.

Lucivar se zubil a popadl ji levou paží v pase. Její paže volně vlály po stranách a on si ji pevně přitiskl na hruď. „V tom případě navrhuji, abychom ji hodili do nejbližší fontány."

„To nemůžeš udělat!“ zaprskala na něj Jaenelle a snažila se mu vykroutit.

„Proč ne?“ Od Lucivara to zaznělo mírně a zvědavě.

Důvod, který mu uvedla, byl vynalézavý, ale anatomicky nemožný.

Vzhledem k tomu, že smích by nebyl diplomatický, přestože se nabízel po úlevě ze zjištění, že ebonitově tmavošedé drahokamy ji nijak nezměnily, Saetan raději zaťal zuby a zůstal zticha.

Tersa se však najednou pohnula a připojila se k nim. Potřásla hlavou a dloubla Jaenelle do ramene. „Není to k užitku tady jen tak bědovat. Vzala jsi na sebe zodpovědnosti Královny a mezi tvé povinnosti patří i to, že se postaráš o muže, kteří ti patří.“

„Fajn,“ zavrčela Jaenelle. „Kdy je mám nechat zmrskat?“

Tersa jen zamlaskala. „Jsou to muži. Dovoluje se jim, aby povykovali a měli špatnou náladu.“ Pak se usmála a poplácala Jaenelle po tváři. „Zejména válečníci a princové potřebují fyzický kontakt se svou Královnou.“

„Ou,“ vydala ze sebe kysele Jaenelle. „No, tak pak je to v pořádku.“

Tersa se natáhla na gauči.

„Tak výborně, mrzutá malá kočičko, máš na výběr,“ pravil Lucivar.

„Nic z toho, co by sis vybral ty,“ zasténala Jaenelle a pověsila se na něj.

„Zahrnuje tvoje volba jídlo a spánek?“ zeptal se Saetan.

„A koupel?“ dodala Jaenelle a nakrčila nos.

„Určitě,“ pravil Lucivar a pustil ji.

„Pak nechci vědět, jaká může být ještě jiná volba,“ Jaenelle si třela místo na zádech. „Tvoje spona od pásku kouše.“

„Však ty taky.“

Saetan si promnul spánky: „Tak dost, děti.“

Bylo to okouzlující, oba přestali. Zlaté a safírové oči si ho ještě chvíli prohlížely, ale pak se oba vytratili z obývacího pokoje a objímali se v pase.

„Vedl sis výborně," pravila Tersa tiše.

Saetan zvedl deku přehozenou přes křeslo, přikryl Tersu a uhladil jí rozcuchané vlasy. „Měl jsem pomocnici," odpověděl a pak se tiše zasmál, když ho plácla po ruce. „Muži mají nárok na povykování a zlobení, pamatuješ?"

„Jenže já nejsem královna."

Saetan ji pozoroval, než usnula. „To sice ne, ale jsi velice nadaná a mimořádná Paní."

3. Kaeleer

Saetan si neustále opakoval, že není nervózní, navzdory tomu, že mu bušilo srdce a potily se mu dlaně. Vstoupil do velkého kamenného sálu, který Draca vyhradila jako místo, kde mají počkat pozvaní hosté do chvíle, než budou povoláni k trůnu Temnoty. Stálo tu několik dřevěných pilířů, na kterých byly lampy osvětlující sál, a podél zdí byly umístěny stoly s vybranými nápoji. Jinak byl sál prostý veškerého nábytku.

Což bylo jenom dobře, protože kdyby se měli příbuzní proplétat mezi sedadly určenými pro lidi, byli by ještě napjatější. Některé druhy − například dráčci z ostrovů Fyreborn − potřebovali dost velkorysý prostor. Saetan si povšiml s narůstajícím nepokojem, že *všichni* příbuzní, ne jen ti, kteří měli malý anebo vůbec žádný kontakt s lidmi, nebyli spřízněni s lidmi čisté krve, přestože většina přítomných lidí byli přátelé − nebo bývali ještě před těmi masakry. Že se všichni dostavili do tohoto uzavřeného a omezeného prostoru hodně vypovídalo o tom, jak jsou všichni Jaenelle oddáni.

Byl tu jeden problém. Ebon Rih bylo teritorium Tvrze v Kaeleeru − nyní Jaenellino teritorium. Vládnout v Ebon Rihu nepomůže příbuzným ani nezabrání lidským vetřelcům, aby opustili teritoria, která patřila příbuzným zvířatům. Tradičně měla Královna Ebon Askavi mimořádný vliv na všechny říše, ale nebude tento vliv a jeho niterné varování vůči lidem čisté krve stát

ve značném protikladu vůči dospělé temné síle? Uvědomí si alespoň někteří z těch bláznů v kaeleerské Temné radě, kdo se jim tu postavil?

Další starost byla, kdo bude tvořit Jaenellin dvůr. Saetan vždycky předpokládal, že sabat čarodějnic a Jaenellini mužští přátelé vytvoří první kruh. Nebylo to bezprecedentní, že královny sloužily na dvoře silnější královny, neboť královny z jednotlivých oblastí sloužily královně provincie, která opět sloužila královně teritoria. To byla pavučina moci, která držela teritorium v jednotě.

Ale královny, které vládly v některém teritoriu, nesloužily na jiném dvoře. Měly konečné právo na svou zemi a nepodléhaly už nikomu.

V dalším týdnu, když Jaenelle odpočívala po obětování Temnotě, její sabat čarodějnic, které byly všechny také královny, rovněž obětovaly Temnotě. A každá z nich byla zvolena jako nová královna svých budoucích teritorií, přičemž bývalé královny ustoupily stranou a dále jen přijaly posty v nově se vytvářejících dvorech.

Mladíci se také dostali k moci. Chaosti byl teď válečníkem a princem v Dea al Mon a dělal společníka Gabrielle. Khardeen dělal společníka Morghanně a stal se vládnoucím válečníkem v Maghre, své rodné vesnici. Aaron přijal od Kaluše prsten společníka a stal se válečníkem a princem v Tajraně, hlavním městě Nharkhavy. Sceron a Elan byli válečníci a princové na Centauranu a Tigrelanu a sloužili v prvním kruhu na dvorech Astar a Grezande. Jonah teď sloužil jako první společník své sestře Zyloně a Morton sloužil jako první společník své sestřenici Karle.

Saetan zaslechl ženské hlasy, jak se rojí za ním na chodbě, a tak rychle zamířil ke stolu, kde se shromáždili Lucivar, Aaron, Khary a Chaosti. Geoffrey a Andulvar kývli na pozdrav, ale nepřerušili konverzaci, kterou vedli s Mefisem a Prothvarem. Sceron, Elan, Morton a Jonah si povídali s malým válečníkem a princem, kterého Saetan ještě nikdy neviděl. Že by to byl první průvodce či společník malé Katriny?

„Krejčí odvedl dokonalou práci,“ řekl Saetan Lucivarovi a přijal sklenici ohřátého yarbarahu.

„Uh, huh,“ odpověď zazněla kysele, ale po chvíli Lucivar zavrtěl hlavou a zasmál se. Položil si ruku na srdce. „Představuji výzvu hodnou dobráka lorda Aldrica, který mě informoval − zatímco zapichoval všude špendlíky −, že ještě nikdy nenavrhoval a nešil formální oblek, do kterého by vhodně zapadala křídla.“

„No, tak teď má alespoň tvé míry…“ odpověděl Saetan.

„Ale ne.“ Lucivar zavrtěl hlavou a ve tváři měl výraz, který Saetan znal až moc dobře ze svých vlastních debat s dobrákem lordem Aldricem. „Každá látka má svůj zvláštní charakter, princi Yaslano,“ pravil Lucivar a napodoboval utrápený hlas krejčího. „Musíme zjistit, jak se různé materiály budou hodit k tomu nádhernému dodatku ve vaší fyziognomii.“

Khary, Aaron a Chaosti se unisono rozkašlali smíchem.

„Možná si jen chce pohladit tvoje křídla,“ řekla Karla, když se k nim připojila. Položila ruku na Saetanovo rameno a opřela se mu o záda, přičemž ho ostrou bradou dloubala do druhého ramene. „*Skutečně* dělají skvělý dojem. Je to pravda, že délka tvého…“ − její oči se zabodly do Lucivarových slabin − „… je přímo úměrná tvým křídlům?“

Lucivar jí předvedl velice sprosté gesto.

„Netýkavka, co? Ale mohu se tě dotknout, ne? Ach, tak pusinku…“

„Jdi se vycpat, Karlo,“ pravil Lucivar a úsměv odhalil jeho zuby.

Karla se smála. „Je to tak vynikající, být zase zpátky mezi všemi těmi mrzouty. Před několika dny jsem řekla ‚Pusinky‘ a všichni se mě pokoušeli líbat.“ Dramaticky se otřásla, pak vesele prohrábla Saetanovy vlasy a vesele ignorovala jeho vrčení. „Víš co, strýčku Saetane?“

„Co?“ zeptal se obezřetně Saetan a napil se yarbarahu.

Objevil se Karlin nemravný úsměv. „Vzhledem k tomu, že jsi válečník a princ v Dhemlanu a vládneš tomuto teritoriu, a já jsem královna Glacie a ovládám *tamto* teritorium, tak teď kdykoliv

bude muset Dhemlan vyjednávat cokoliv s Glacií, budeš muset jednat se mnou.“

Saetan se zakuckal.

„Povzbudivá myšlenka, že ano; budeš se muset nějak vyrovnat se všemi věcmi, které jsi mě sám naučil.“

„Matko noci,“ zalapal Saetan po dechu. Karla mu vzala sklenici z ruky a bouchla ho do zad.

„Cos to provedla strýčkovi Saetanovi?“ zeptala se Morghann a přijala sklenici vína od Kharyho.

„Jen mu připomínám, že jsme teď královny, se kterými bude muset jednat.“

„To není fér, Karlo,“ řekla Kaluš, která se k nim také připojila. „Spíš bys mu to měla ulehčit, než ho takhle vyplašit.“

„Jak?“ zamračila se Karla. „Kromě toho, on už to beztak ví. Že jsi to věděl?“

Saetan vzal sklenici a vypil ji, aby se vyhnul odpovědi. Po všech těch dlouhých hodinách, které strávili on, Geoffrey, Andulvar a Mefis tím, že stále dokola omílali, jaké to bude mít důsledky, když teď nastoupí na trůn právě tato skupinka královen, ani jeden nepomyslel na to nejzásadnější − že s nimi bude muset jednat jako s teritoriálními královnami.

V Tvrzi zazněl gong. Jednou. Dvakrát. Třikrát. Pak byla pauza a ozval se čtvrtý úder.

Čtyřikrát proto, jako byly čtyři strany trojúhelníku čisté krve, přičemž čtvrtá strana udržovala pohromadě všechno, co obsahovaly ostatní tři strany. Stejně jako tři muži − majordomus, velitel gardy a společník − tvořili silný a soukromý trojúhelník kolem královny.

Vzadu v sále se otevřely obrovské dvojité dveře, které odhalily temnou prázdnotu.

Saetan nevěnoval pozornost váhajícímu hemžení kolem sebe, uklidil si brýle, uhladil vlasy a nový oblek. Vzhledem k tomu, že protokol diktoval, že procesí postupuje od světlých drahokamů k temnějším a nejdříve jdou všichni muži a pak ženy, bude na konci řady mužů.

Takže si neuvědomil, že se nikdo ani nepohnul a všichni hleděli na něj, až do něj Lucivar dloubnul.

„Protokol diktuje…“ spustil.

„Kašli na protokol,“ odpověděla Karla suše. „*Ty* běž jako první.“

Všichni souhlasně přikyvovali, a tak pomalu vykročil ke dvojitým dveřím. Lucivar a Andulvar mu kráčeli po boku. Za nimi šli Mefis, Geoffrey a Prothvar.

„Co je tam uvnitř?“ zeptal se tiše Lucivar.

„Nevím,“ odpověděl Saetan. „Ještě nikdy jsem nebyl v této části Tvrze.“ Podíval se na Geoffreye, který také zavrtěl hlavou.

Došli až ke dveřím a zastavili se. Světla ze sálu za nimi ozařovala několik prvních širokých schodů, které mířily dolů.

Všichni si tu zlomíme vaz, když se budeme snažit dostat dolů bez světel.

Myšlenku lehce rozptýlily drobné jiskřičky vložené do temného kamene, které začaly pomalu zářit a jejich světlo bylo čím dál intenzivnější a jasnější.

Jako víření hvězd, napadlo Saetana, a sotva popadal dech. Jako v té básni, kterou mu Geoffrey citoval před mnoha lety − o velkých dracích, kteří vytvořili čistou krev. *Klesají spirálovitě dolů k ebonitově tmavošedé a chytají ocasy hvězd.*

Ebonitově tmavošedá barva byla kdysi poetickým termínem pro Temnotu.

Saetan strnul a překročil první schod.

Byl tam i nadále?

„Něco se děje?“ zašeptal Lucivar.

Saetan zavrtěl hlavou a pomalu sestupoval dolů, vděčný za pevnou érijenskou sílu po obou stranách.

Když sestoupili na poslední schod, otevřely se další dvojité dveře, které vedly někam do nitra hory. Síň černá jako půlnoc se začala pomalu osvětlovat, temnota ustupovala svítání. Světlo se postupně šířilo od zadní části síně kupředu. Saetan si však všiml, že světlo neozařuje strop. Kdesi nahoře bylo vidět stmívání, které přecházelo opět ve tmu.

Zadní stěna se začala osvětlovat z obou stran. Na stěně byl ve výši světel detailně propracovaný nízký reliéf. Snová krajina, noční krajina, obrysy, které vystupovaly a rozplývaly se v dalších. Obrysy příbuzných, lidí, propletených, promíchaných. Divoké a nádherné. Znervózňující, a přitom jemné.

Světlo konečně dosáhlo středu černé stěny a trůnu Temnoty. Ze tří stran vystupovaly k trůnu troje široké schůdky. Na stupínku stálo obyčejné křeslo z černého dřeva s vysokou vyřezávanou zadní částí. Jeho prostota vypovídala, že síla, která tady vládne, nepotřebuje žádné ozdoby ani okázalost − zejména když byl trůn na pravé straně chráněn velkou dračí hlavou vytesanou z kamene.

„Matko noci," řekl tlumeným hlasem Andulvar. „Ona vytvořila sochu Lornovy hlavy."

„U ohňů pekelných," zašeptal Lucivar, „kde našla tolik nebroušených drahokamů, aby nechala zhotovit ty váhy?"

Saetan se třásl a jen zavrtěl hlavou; nebyl schopen slova. Možná Andulvar neviděl do temnoty za osvětleným nízkým reliéfem z místa, kde stál, ale temnota naznačovala, že za touto síní je ještě jedna. Možná neviděl oheň hrající duhovými barvami ve vahách u draka. Možná už zapomněl na zvuk toho starobylého silného hlasu. Možná…

Oční víčka se pomalu otevřela. Půlnoční oči je zarazily na místech, kde stáli.

Geoffrey se chytil Saetanovy paže a prsty zarýval dost silně, až to bolelo. „Matko noci, Saetane," pravil Geoffrey a dýchal přerývaně. „Tvrz je jeho doupě. On tu byl celou tu dobu."

Nečekal, že Lorn bude tak veliký. Pokud bylo tělo v proporcích k hlavě…

Dračí šupiny. Drahokamy byly dračí šupiny nějak přetvořené v tvrdé průhledné kameny. Existovali draci, kteří odpovídali jednotlivým barvám drahokamů, anebo byli všichni takhle stříbřitě a zlatě průhlední a měnili barvu, aby ladila se silou obdarovaného?

Saetan se bázlivě dotkl černého drahokamu, který mu visel kolem krku. Jeho rodný rudý i černý byly nebroušené drahokamy.

Scházely někde na tom dlouhém těle, které určitě leželo v další síni, dvě šupiny, které by odpovídaly jeho nebroušeným drahokamům?

Pak konečně pochopil, proč měly nebroušené drahokamy, které dostala Jaenelle darem, vždycky nádech mužnosti.

Lorn. Velký princ draků. Strážce Tvrze.

Saetan se potřeboval soustředit na něco jiného než na obrovskou sílu, jakou toto starobylé tělo určitě obsahovalo, tak se obrátil na Geoffreye. „Jeho královna. Jak se jmenovala jeho královna?“

„Draca,“ pravil sykavý hlas za nimi.

Otočil se a hleděl na Dracu, která pracovala ve Tvrzi jako majordomus.

Její rty se rozšířily do malého úsměvu. „Jmenovala ssse Draca.“

Saetan se jí podíval do očí a dumal, jaké jemné zaklínadlo bylo zrušeno, že mohl vidět to, co už měl odhadnout kdysi dávno. Její věk, její sílu, nepříjemný pocit v její přítomnosti. Což ho přimělo zamyslet se nad něčím dalším. „Ví to Jaenelle?“

Draca ze sebe vydala zvuk, který mohl být klidně smích: „Ona to vžžždycccky věděla, Nejvyššššší pane.“

Saetan se ušklíbl a pak se zatvářil tak zdvořile, jak jen to dokázal. I když ho napadlo, že se zeptá, pochyboval, že dostane odpověď. Jaenelle velice dobře skrývala své vlastní vědomosti a rady.

„To jsou tvoji příbuzní?“ zeptal se Lucivar a ukázal na dráčky z Fyrebornu, kteří zírali na Lorna.

„Vy vššichni jsste příbuzzzní,“ odpověděla Draca a zahleděla se na Lucivarův ebonitově tmavošedý drahokam. „Vytvořili jssme čisstou krev. Všechnu čisstou krev. Takžže pod kůžží jsste vššichni dracci.“

Saetan si prohlédl příbuzné, kteří se přibližovali. „Ty to pochopitelně víš ze všech nejlépe.“ V očích Dracy spatřil pobavení.

„To neříkám já, Nejvyššší pane, to říká *Jaenelle.*“ Draca se podívala za ně směrem k trůnu Temnoty.

Všichni do jednoho se otočili k trůnu.

Jaenelle měla na sobě černé dlouhé pavučinové šaty a kolem krku měla ebonitově tmavošedé drahokamy. Seděla vážně v křesle z černého dřeva. Své dlouhé zlaté vlasy měla vyčesané z obličeje, takže najednou vynikla její jedinečná krása.

„Nadešel čas, abych se ujala svých povinností jako Královna Ebon Askavi,“ prohlásila Jaenelle. Její hlas nebyl silný, ale nesl se celou síní. „Nadešel čas, abych si vytvořila vlastní dvůr.“

Síň naplnilo napětí, nikdo ani nedýchal.

Saetan se soustředil na to, aby dýchal pomalu a pravidelně. Celé dny si opakoval, že služba u dvora je pro mladé a energické, že neměl nikdy v úmyslu jí formálně sloužit, že stačila nevyslovená služba, kterou jí prokazoval, že už má za sebou zkušenost služby u dvora Temnoty v Ebon Askavi, když byl Cassandřin společník.

S jedinou výjimkou, protože svým způsobem to nějak nedokázal vtělit do slov, tehdy to ve skutečnosti nebyl žádný dvůr Temnoty. Nebyl takový, jako je tento.

A najednou pochopil, proč se Cassandra od nich odtáhla.

Tohle byl dvůr, na který čekal, že zde bude sloužit. Právě po *takovém* dvoru vždycky toužil. Chtěl sloužit dceři vlastní duše, která nakonec dosáhla své temné velkolepé moci.

Čarodějka. Živoucí mýtus. Sny, které se staly skutečností.

Tohle byl *jeho* sen.

A Lucivarův, uvědomil si, když spatřil žár v očích syna. Ano, Lucivar bude uctívat královnu, která má stejnou sílu jako on.

Jaenellin hlas ho probral ze zadumání. „Princi Chaosti, budeš sloužit v prvním kruhu?“

Chaosti si elegantně klekl na koleno, ruku v pěst si položil na srdce. „Budu sloužit.“

Saetan se zamračil. Jak měl Chaosti sloužit v Jaenellině prvním kruhu, když už přijal službu v prvním kruhu Gabrielle?

„Princi Kaelasi, budeš sloužit v prvním kruhu?“

Budu sloužit.

Bylo mu čím dál větší záhadou, když Jaenelle postupně vyvolávala jméno za jménem. Mefis, Prothvar, Aaron, Khardeen, Sceron, Jonah, Morton, Elan. Ladvarian, Mistral, Smoke, Slunečník.

A pak on, Andulvar a Lucivar byli jedinými muži, kteří zůstali stát. Celé jeho nitro čekalo na její další slova.

„Paní Karlo, budeš sloužit v prvním kruhu?“

„Budu sloužit.“

Saetanem projel šok, který následovala bolest tak intenzivní, že si neuměl představit, že by to přežil. Neprominula mu. Alespoň ne tak docela.

„Paní Luno, budeš sloužit v prvním kruhu?“

Budu sloužit.

Těžce polkl. Nedokázal reagovat, *nemohl* dovolit ostatním, aby viděli, jak se cítil zraněný. Ale když dovolila Mefisovi a Prothvarovi, aby sloužili, proč ne Andulvar? Proč ne Lucivar, který jí už ostatně sloužil?

Jen stěží slyšel ostatní jména, která vyslovovala. Gabrielle, Morghann, Kaluš, Grezande, Sabrina, Zylona, Katrine, Astar, Ash. A tak dál, až všechny čarodějnice přijaly místo u jejího dvora.

Draca a Geoffrey nemohli formálně sloužit, protože již sloužili na Tvrzi. Trochu ho to utěšilo, když mu to došlo, ale byl to hořký lektvar.

Cítil, jak se Lucivar vedle něj chvěje.

Jaenelle se na chvíli odmlčela, pak vstala a sešla po třech schodech dolů. Přimhouřila oči, když se na Saetana podívala. Ucítil podráždění, když se lehce otřela o jeho první vnitřní bariéru. Vytáhla si levý rukáv a lehce prořízla zápěstí.

Nahromadila se krev a stékala.

„Princi Lucivare Yaslano, budeš sloužit jako první průvodce a válečník a princ Ebon Rihu?“

Lucivar se na ni na chvíli zadíval a pak k ní přikročil. „Budu sloužit.“ Klesl na kolena, podržel její levou ruku proti své pravé a ústy se dotkl místa zranění.

Naprostá oddanost. Doživotní podřízenost. Tím, že přijal její krev, Lucivar podřídil všechny aspekty své vlastní existence Královně až navěky. Bude mu vládnout, jeho tělu i duši, mysli a drahokamům.

Nebylo to dlouhé − Seatonovi to přišlo jako celý život −, než Lucivar zvedl ústa, vstal a ustoupil na stranu; vypadal jako omráčený.

Nic překvapivého, pomyslel si Saetan. Z místa, kde stál, dokázal vycítit její horko a sílu, která jí kolovala v žilách.

„Princi Andulvare Yaslano, budeš sloužit jako velitel gardy?“

„Budu sloužit,“ odpověděl Andulvar, přikročil k ní, poklekl a přijal krev.

Když Andulvar ustoupil stranou, Jaenelle se podívala na Saetana. „Princi Saetane Daemone SaDiablo, budeš sloužit jako majordomus Temného dvora?“

Saetan se k ní přiblížil, pátral v jejích očích po nějaké stopě, která by mu prozradila, jakou odpověď chtěla skutečně slyšet. Vzhledem k tomu, že se nemohl ptát, váhavě zasáhl její mysl. *Jsi si jistá?*

Jistěže jsem si jistá, odpověděla stroze. *Jsou chvíle, Saetane, kdy se chováš jako idiot. Jediný důvod, proč jsem s tím tak otálela, byl, abyste vy tři pochopili, do čeho jdete, než to přijmete.*

V tom případě… Klesl na kolena: „Budu sloužit.“

Těsně před tím, než se jeho rty sevřely nad zraněním, než jeho jazyk ochutnal poprvé její dospělou krev a její sílu, Jaenelle dodala: *Kromě toho, kdo jiný by byl ochotný rozsuzovat hádky?*

Ostře se na ni podíval a pak přijal krev. Noční obloha, hluboká země, píseň přílivu, výživná temnota ženského těla. A oheň. To všechno vycítil, vychutnal si to, když to procházelo jeho tělem, propalovalo ho to, bylo to jejich společné znamení.

Zvedl ústa, prstem přejel přes zranění a použil léčivou magii, aby ranku zacelil a zastavil krvácení. *Je zapotřebí to pořádně vyléčit.*

Brzy. Odtáhla od něj ruku a vrátila se na trůn Temnoty.

Ne, rozhodl se, když vstával a slyšel všechny ostatní, jak si stoupají na nohy, tohle nebyla vhodná chvíle, aby předváděl mužskou tvrdohlavost. Kromě toho ceremoniál brzy skončí.

Všiml sis něčeho zvláštního na tomto dvoře? zeptal se ho Lucivar, když sál opět naplnilo napětí.

Saetana tato otázka překvapila a prohlédl si vážné a rozhodné obličeje.

Zvláštního? Ne. Jsou stejní…

Najednou mu to došlo jako blesk z čistého nebe. Přemýšlel o tom, diskutovali o tom a pak se cítil tak zraněný, když Jaenelle kolem něj jen tak přešla, že si toho vůbec nestačil všimnout. Sabat čarodějnic se spojil v prvním kruhu a to neměly udělat, protože to všechno byly teritoriální královny…

Karla vystoupila kupředu: „Moje Královno. Mohu promluvit?“

„Můžeš promluvit, má Sestro,“ odpověděla Jaenelle vážně.

… a teritoriální královny nikomu nesloužily.

Zadržovaný oheň zazářil v Karliných ledově modrých očích, když triumfálně prohlásila: „Glacia nyní spadá pod Ebon Askavi!“ vykřikla Karla.

Saetan nemohl popadnout dech. Matko noci! Karla přenechala Jaenelle vládu nad teritoriem, kde se očekávalo, že bude vládnout *ona sama*.

Předstoupila Gabrielle: „Dea al Mon spadá pod Ebon Askavi!“

„Scelt spadá pod Ebon Askavi!“ vykřikla Morghann.

„Nharkhava!“ „Dharo!“ „Tigrelanu!“ „Centauran!“

Sceval! *Arcerián!* *Ostrovy Fyreborn!*

Někdo ho bouchnul do zad, čímž přerušil nastalé ticho: „Dhemlan spadá pod Ebon Askavi!“

Poskočil, když Andulvar zaburácel: „Askavi spadá pod Ebon Askavi!“

Volání názvů jednotlivých teritorií, která teď stála ve stínu Ebon Askavi, konečně utichlo, jen doznívala ozvěna výkřiků. Pak se do jejich myslí vetřel slabý hlásek.

Arachna se poddává Paní z Černé hory.

„Matko noci," zašeptal Saetan a dumal, jestli tkalci snů smotali svoji složitou pavučinu, která visela pod stropem síně.

„Přijímám," pravila Jaenelle potichu.

Lucivar krátce stiskl Saetanovo rameno v okouzlené účasti.

„Měl bych majordomovi tohoto dvora gratulovat nebo kondolovat?" zeptal se potichu.

„Matko noci," Saetan se zapotácel, až málem spadl dozadu. Ruce zachytily jeho paže a udržely ho vestoje.

Lucivar se tiše zasmál, když proklouzl kolem Saetana. Vystoupal po schodech k trůnu a napřáhl pravou ruku. Jaenelle vstala a položila levou ruku na jeho pravou. Rozevřela se široká ulička, jak se nový dvůr rozestoupil, aby mohl první průvodce odvést Královnu ze sálu.

Přítomní je pomalu následovali, ale Saetan cítil, jako by ho něco zadržovalo na místě. Zamával na Andulvara a na ostatní, aby pokračovali, a stáhlo se mu hrdlo, když viděl příbuzné jak se plaše mísí s lidmi a ještě jednou nabízejí důvěru.

Síň se vyprázdnila, zůstali tu jen Draca a Geoffrey.

Saetan už neměl žádnou výmluvu, tak se obrátil směrem k Lornovi. Když si jeden druhého prohlíželi, cítil, jak na něj tlačí jemný smutek, smutek o to strašnější, že byl zahalen v porozumění. Konečně věděl, proč se Lorn držel stranou. Z vlastní zkušenosti znal tento druh smutku. Když před něj předstupovali žadatelé, byli vyděšeni z prince Temnoty, Nejvyššího pána Pekla. Věděl, jaké to je, cítit náklonnost a soudržnost a muset ji popírat kvůli tomu, co byl vlastně zač.

Dotkl se svého černého drahokamu a řekl: „Děkuji."

Dobře jssi mého daru využil. Ssloužil jsi dobře.

Saetan přemýšlel o všem, co ve svém životě udělal. Všechny chyby, všechno, čeho litoval. Tolik prolité krve. „Skutečně?" zeptal se potichu, spíš sám sebe nežli Lorna.

Uctíval jssi Temnotu. Resspektoval jsssi zzzpůssoby čisssté krve. Vžždyccky jssi chápal, ččím měla čisstá krev být − opatrovníky a sstrážžcci. Použil jssi zzuby a drápy, když toho bylo zapotřebí. Chránil jssi mladé. Temnota ti prozzpěvovala a ty jssi kráččel po ccesstách, kudy sse ubírají jen dracci. Pochopil jssi ssrdce čisssté krve, dušši čisssté krve. Ssloužil jssi dobře.

Saetan se zhluboka nadechl. Měl hrdlo příliš sevřené, než aby mohl odpovědět. „Děkuji ti," pravil zastřeným hlasem.

Pak nastala dlouhá pauza. *Vzzhledem k tomu, žže ona je dccerou tvé dušše, ty jssi mým ssynem.*

Saetan sevřel drahokam, který mu visel kolem krku. Uvědomoval si Lorn, co pro něj tato slova znamenají?

Na tom nezáleželo. Záleželo na vzniklém poutu mezi nimi, na mostu, po kterém mohl kráčet. Konečně si bude moci promluvit se strážcem veškerého magického vědění čisté krve. Možná dokonce zjistí, jak Jae…

„Když jsem dcerou Saetanovy duše a on je tvůj syn, nedělá to z tebe mého dědečka?" zeptala se Jaenelle, když se k nim připojila.

Ne, odpověděl rychle Lorn.

„Proč ne?"

Horký a suchý závan vzduchu do nich narazil takovou silou, že museli o několik kroků ustoupit.

„Předpokládám, že tohle byla odpověď," zabručela Jaenelle. Oklepávala si paže, aby rozmotala všechna pavučinová vlákna. „I když nechápu, proč jsi tak naštvaný kvůli jedné malé vnučce."

„A širokým spektrem prasesetřenic a bratranců, kteří se na ni navazují," zamumlal Saetan spíš sám pro sebe.

Jaenelle se na něj zostra podívala a naposledy zaklepala zápěstím. „No, tak jste se konečně setkali. Měl jsi ho pozvat už dřív," dodala a věnovala Lornovi pohled já-jsem-ti-to-říkala.

Nebyl ješště připravený. Byl mocc mladý.

Saetan chtěl protestovat, ale Jaenelle ho umlčela.

„Já jsem byla mnohem mladší, když jsi mě pozval," pravila Jaenelle.

Saetan si přitiskl paži na žaludek a snažil se ze všech sil, aby byl jeho výraz neutrální. Avšak emocionální rysy bezradného muže, které čišely z Lorna, to jen těžko umožňovaly.

Já jsem tě nepozval, Jaenelle, pravil Lorn pomalu.

„Ano, pozval. Tak trochu. No, ne tak očividně, jak to provedl Saetan…“

Saetan zaťal zuby a vydal ze sebe legrační syčivý zvuk.

„…, ale zaslechla jsem tě, tak jsem odpověděla.“ Usmála se na oba dva.

Když se žena takto usměje na muže, je to pro něj dost velký důvod k panice.

Než mohl Saetan zpanikařit, Jaenelle rychle utíkala ke schodům a mumlala něco o tom, že musí být někde včas na přípitek, a Lucivarova silná ruka mu dosedla na rameno.

„Jestli už tvůj pradědeček s tebou skončil,“ pravil Lucivar s divokým úsměvem, „byl bych rád, kdybys šel nahoru a nandal to Karle, protože ať už je královna Glacie nebo není, jestli pronese ještě další z těch pitomých poznámek o rozpětí křídel, hodím ji do hlubokého horského jezera.“

„Lucivare, tohle je důstojná záležitost,“ řekl Saetan ve stejné chvíli, kdy Lorn prohlásil: *Nejssem tvůj pradědeček.*

„Ne, to nejste,“ souhlasil Lucivar. „Ale vzhledem k tomu, že si nikdo nebyl tak docela jistý, kolik generací je mezi vámi a námi − a navíc je to odlišné pro každou rasu nebo druh −, tak se rozhodlo, že zahrneme všechny starší generace pod jedno ‚pra‘. Pokud jde o to, že se jedná o důstojnou záležitost, tak to bezesporu tak bylo. Pokud jde o oslavu, která čeká jen na Saetana a jeho zahajující přípitek, mám neblahé tušení, že se tam bude dít spousta věcí a žádná z nich nebude ani vzdáleně připomínat něco důstojného.“ Lucivar se na ně podíval a vydal lítostivý povzdech. „Jste oba dost staří na to, abyste věděli, oč se jedná. Navíc oba už znáte Jaenelle dost dlouho, takže byste si mohli utvořit obrázek.“

Saetan byl vyveden ke dveřím na opačné straně sálu.

„No tak, buď hodný tatínek a nech pradědečka, ať si trochu odpočine, než se na něj vrhnou všichni ti malí dráčci.“

Saetan došel ke schodům a připadlo mu, že dveře do sálu se zavřely až příliš rychle.

Popovídáme ssi, pravil Lorn tiše. *Máme toho sspousstu k povídání.*

Ano, to určitě, pomyslel si Saetan, když vstupoval do horního sálu, přijal sklenici yarbarahu a pohlédl na všechny ty živé, usmívající se obličeje, které teď vládly Kaeleeru.

Dumal, co si myslí Lorn o mnohovrstevnaté pavučině, kterou teď Jaenelle nad Kaeleerem vytvořila; byla to pavučina, která přivolala tolik ras z mlhy, ve které se skrývaly tisíce let.

A také dumal, co si o tom všem bude myslet Temná rada.

4. Kaeleer

Lord Magstrom si třel čelo a zoufale si přál, aby toto sezení Rady už brzy skončilo. Lord Jorval, první tribun, vydával uklidňující zvuky a obratně se vyhýbal pevným slibům od chvíle, kdy do kruhu žadatelů vstoupila první osoba. Všechny chtěly jedinou věc: ujištění, že muži vyslaní do zemí příbuzných, která byla přidělena lidem jako jejich teritoria, nebudou zmasakrováni těmi „pekelnými zvířaty“.

Rada nemohla takové záruky poskytnout.

Historky vyprávěné několika muži, kterým se podařilo přežít a kteří se vrátili z prvních pokusů o osídlení země, vyvolaly velkou zlost mezi lidmi v Malé Terreille a volaly po odplatě. Hromady zmrzačených mrtvol − z nichž některé byly částečně sežrané −, které blokovaly hlavní ulici v Gothu několik dní poté, co všichni muži, kteří se vydali do zemí příbuzných, byli záhadně takto vráceni, všechny vyděsily a zloba se proměnila v zuřivou bezmoc.

Všichni chtěli, aby se něco provedlo, aby byla tato nenárokovaná území bezpečná pro lidské osídlení. Nikdo nechtěl čelit tomu, co již v těchto „nenárokovaných územích“ žilo.

„Ujišťuji vás, Paní,“ řekl lord Jorval hlučné žadatelce, „že děláme všechno možné, abychom situaci dali do pořádku.“

„Když jsem sem přišla, dostala jsem přislíbenou zem, kde budu moci vládnout, a muže, kteří vědí, jak řádně sloužit," odpověděla terreillská královna rozzlobeně.

Lord Magstrom dumal, jestli ještě někdo jiný zaznamenal, že většina mužů zrozených v Kaeleeru, dokonce i ti, kteří byli nalákáni k tomu, že budou sloužit v prvním či druhém kruhu na dvoře terreillské královny, po několika týdnech službu opustili s trpkou nenávistí. Terreillští muži žadonili, aby mohli sloužit královnám v Kaeleeru, byli ochotni sloužit ve třináctém kruhu jako podřadní sluhové, pokud by to bylo jediné, co by bylo k mání. Během uplynulých tří let za ním přišlo pár takových mužů a se slzami v očích prosili, zda by nemohli sloužit nějakým menším královnám mimo Malou Terreille, zda se dá zjistit, jestli by mohli sloužit v teritoriích, jako byly Dharo nebo Nharkhava. Dělali by cokoliv, říkali mu. Cokoliv.

Myslel si, že někteří mladí muži by mohli být přijatelní pro teritoriální královny. Napsal uctivé dopisy a zdůraznil schopnosti těchto mladíků a jejich naprostou ochotu přizpůsobit se způsobům říše Stínů. Někteří byli přijati do služby. Čas od času dostával krátké dopisy od těchto mladíků a všichni vyjadřovali svou úlevu a spokojenost ve svém novém životě.

Avšak žádosti začínaly být čím dál zoufalejší a stále více Terreillanů zaplavovalo Malou Terreille. A s každou novou žádostí, s každou další historkou, kterou zaslechl o Terreille, mu přibývaly stále větší starosti o jeho nejmladší vnučku. I v jeho vesničce už došlo k několika incidentům a už nebylo vůbec moudré, aby se žena po setmění vydala ven bez silného doprovodu. Skutečně to začalo v Terreille, ze strachu a nedůvěry které se spirálovitě stále prohlubovaly až nebyl žádný způsob, jak to všechno zastavit?

„Vaše žádost byla zaznamenána," pravil lord Jorval a gestem naznačil propuštění. „Na řadu přijde…"

Dveře na konci síně se otevřely takovou silou, že to všechny smetlo na stranu.

Jaenelle Angelline vklouzla do síně Rady, opět stála mimo kruh žadatelů, opět byla doprovázena Nejvyšším pánem a princem Lucivarem Yaslanou. Kolem hlubokého výstřihu jejích pavučinových černých dlouhých šatů byl tucet černých drahokamů, které se třpytily temným ohněm. Kolem krku měla náhrdelník, který vypadal jako pavučina, ale byl zhotovený ze zlatých a stříbrných vláken a náhrdelník zdobil černý − černý? − drahokam. V rukách držela…

Lordu Magstromovi se roztřásly ruce.

V rukách držela žezlo. Spodní část byla zhotovena ze zlata a stříbra a byly do ní vloženy dva černé drahokamy. Horní část žezla tvořil spirálovitý roh.

Prsty ukazovaly na roh. V sále se ozývalo brblání.

„Paní Angelline, musím protestovat proti vašemu narušení…“ začal Jorval.

„Mám něco, co musím této Radě sdělit,“ pravila Jaenelle chladně a její hlas přehlušil všechny ostatní. „Nebude to trvat dlouho.“

Mumlání bylo ještě hlasitější a silnější.

„Proč právě *ona* může nosit roh jednorožce?“ zakřičela propuštěná terreillská královna. „*Mně* nebylo dovoleno vzít si ani jeden jako kompenzaci za mé zabité muže.“

V obličeji Nejvyššího pána nebyl žádný výraz, když se díval na terreillskou královnu. Lucivar naopak neskrýval svůj odpor.

„*Ticho*.“ Jaenelle nezvýšila svůj hlas, ale neskrývaná nenávist v něm utišila všechny. Pohlédla na terreillskou královnu a řekla pár slov.

Lord Magstrom znal dost ze starého jazyka, aby ho rozeznal, ale nepochopil význam. Něco o památce?

Jaenelle pohladila roh od základu ke špičce a zase zpátky. „Jmenoval se Kaetien,“ pravila půlnočním hlasem. „Tento roh je dar, který jsem dostala z jeho svobodné vůle.“

„Paní Angelline,“ řek Jorval a bušil do stolu tribuna ve snaze nastolit znovu pořádek.

Z míst, která byla nejblíže k lavici tribunů, zaslechl lord Magstrom ostré hlasy, které mluvily o *některých* lidech, kteří si myslí, že mohou ignorovat autoritu *Rady*,

Jaenelle zamávala žezlem v oblouku; na chvíli ho zadržela, když roh mířil k podlaze, a pak jím zase máchla tak, aby špice ukazovala na strop.

Síní projel chladný vítr. Hrom otřásl síní. Blesk sjel ze stropu a zajel do špičky jednorožcova rohu. Neoblomná a neodpouštějící síla.

Když dunění hromu ustalo a vítr se utišil, roztřesení členové Temné rady se vraceli na svá místa.

Jaenelle Angelline stála chladně a tiše a žezlo teď držela v obou rukách. Na rohu jednorožce nebylo žádné znamení, ale Magstrom viděl, jak je síla z blesku nyní zachycena v rohu a v jeho černých drahokamech a jen čeká na uvolnění.

„Vyslechněte mě," prohlásila Jaenelle, „protože to řeknu jen jednou, a to v tuto chvíli. Provedla jsem obětování Temnotě. Jsem nyní Královnou Ebon Askavi." Žezlem ukázala na lavici tribunů.

Lord Magstrom se zachvěl. Roh mířil přímo na něj. Zadržel dech a čekal na úder. Namísto toho se před ním na lavici objevil svitek pergamenu převázaný mašličkou barvy krve.

„Toto je seznam teritorií, která se připojila k Ebon Askavi. Nyní stojí všechna tato teritoria ve stínu Tvrze. Patří mně. Kdokoliv se pokusí osídlit moje teritorium bez mého souhlasu, bude souzen. Kdokoliv ublíží komukoliv z mých poddaných, bude popraven. Neexistují žádné výjimky a žádné výmluvy. Povím vám to jednoduše, aby všichni členové této Rady a vetřelci, kteří si mysleli, že si zaberou půdu, na kterou nemají žádný nárok, nemohli nikdy říci, že neporozuměli." Jaenelliny rty se zkroutily v zavrčení: „DRŽTE SE DÁL OD MÉHO ÚZEMÍ!"

Slova probíhala síní a ozývala se ozvěnou znovu a znovu.

Její safírové oči, které vůbec nevypadaly jako lidské, zadržely tribunál ještě o chvíli déle. Pak se obrátila a odešla ze síně Rady doprovázená Nejvyšším pánem a Princem Yaslanou.

Magstromovi se třásly ruce tak silně, že teprve až na počtvrté se mu podařilo rozvázat krvavě rudou stužku. Rozvinul svitek pergamenu a ignoroval skutečnost, že jej měl nejspíš předat Jorvalovi coby prvnímu tribunovi.

Jméno za jménem a za ním další a další. O některých slyšel v pohádkách, které mu vyprávěla babička. O některých slyšel jako o „nenárokované zemi“. Některá jména vůbec neznal.

Jméno za jménem a za jménem.

Na konci pergamenu nad Jaenelliným podpisem a pečetí z černého vosku byla mapa Kaeleeru, kde teď stála všechna teritoria ve stínu Tvrze.

S výjimkou Malé Terreille a ostrova, který byl Temné radě věnován před mnoha staletími, říše Stínů teď celá patřila Jaenelle Angelline.

Magstrom si prohlédl elegantní podpis. Před Radou stála celkem dvakrát, ještě jako dívka, a v obou případech ignorovali varování, co se z ní jednoho dne může stát. Teď museli vyjednávat s Královnou, která nebude tolerovat žádné omyly.

Zachvěl se a prohlédl si pečeť. Uprostřed byla hora. Kolem hory ležel roh jednorožce. Po okraji pečeti stála čtyři slova ve starém jazyce.

Na vrcholku pečeti se náhle objevil malý kousek složeného papírku. Magstrom ho sebral zrovna ve chvíli, kdy mu Jorval vytrhl pergamen z rukou. Zatímco Jorval a druhý tribun předčítali seznam zbytku Rady, ozývaly se hlasy zmatených radních, kteří si uvědomovali, co to znamená. Magstrom rozevřel složený papírek tak, aby to nikdo neviděl.

Mužská ruka na něj napsala stejná slova, která byla na pečeti. Pod nimi stál překlad.

Na památku. Jako připomínka.

Nejvyšší pán stál těsně před otevřenými dveřmi do sálu.

Magstrom slabě přikývl a nechal papírek zmizet. Ulevilo se mu, když si nikdo nevšiml, že se Saetan ještě chvíli zdržel, aby mu poslal tuto zprávu.

Vezme si toto varování k srdci a pošle zprávu dnes večer domů. Jeho dvě starší vnučky se šťastně provdaly mimo území Malé Terreille. Poví Arnoře, nejmladší vnučce, aby se okamžitě přestěhovala k jedné ze svých sester. Jakmile tam bude, určitě najde nějaký způsob, jak přesvědčit novou královnu Dhara nebo Nharkhavy, aby jí tam povolila pobyt.

Poslouchal jen na půl ucha vystrašené a rozhořčení blábolení radních. Magstrom vycítil záblesk naděje pro budoucnost Amory. Neznal nové královny, ale věděl o někom, kdo je zná dobře.

Po všech těch šeptandách, po všech historkách si pomyslel, jaká je to ironie, že jediný člověk, za kterým může jít a který bude soucítit s jeho starostmi a pomůže mu, je Nejvyšší pán Pekla.

5. Kaeleer

„Nikdy jsem nechtěla vládnout," řekla Jaenelle, když se se Saetanem procházeli měsícem zalitými zahradami kolem Tvrze. „Nechtěla jsem mít moc nad životem někoho jiného, jen nad vlastním."

Saetan ji objal v pase. „Já vím. Právě proto jsi dokonalá Královna pro Kaeleer." Když se na něj zmateně podívala, tiše se zasmál. „Jsi jediným člověkem, který dokáže utkat jednotlivá oddělená vlákna do jednotné pavučiny, zatímco uchováváš jedinečnost každého vlákna. Když mi slíbíš, že na mě nebudeš vrčet, prozradím ti tajemství."

„Cože? Tak dobře. Slibuji, že nebudu vrčet."

„Neoficiálně ovládáš Kaeleer už celá dlouhá léta a jsi pravděpodobně jedinou osobou, která si to ještě vůbec neuvědomila."

Jaenelle zavrčela, pak něco zamumlala. „Promiň."

Saetan se zasmál. „Je ti odpuštěno. Ale myslel jsem si, že tě to nějak utěší. Pochybuji, že bude nějaký velký rozdíl mezi oficiálním dvorem Temnoty a tím neoficiálním, který vznikl to

první léto, když sabat čarodějnic a chlapci přišli poprvé do Sídla a udělali si z něj druhý domov.“

Jaenelle si odhrnula vlasy z obličeje. „No, jestli je to pravda, pak jsi byl *skutečně* idiot, když sis neuvědomil, že se staneš majordomem dvora, protože jsi fungoval jako neoficiální majordomus minimálně stejně tak dlouho, jako jsem já byla neoficiální královnou.“

Nevěděl, jak jí na tohle dobře odpovědět, tak zůstal zticha.

„Saetane…“ Jaenelle si oždibovala spodní ret. „Nemyslíš si, že se teď začnou chovat jinak, viď že ne? Dřív na tom tak nezáleželo, ale… že se čarodějnice a mladíci nezačnou chovat nějak podlézavě, že ne?“

Saetan nazvedl jedno obočí. „Překvapuje mě, že by kdokoliv z vás znal tohle slovo, natož jeho význam.“ Objal ji. „S tím bych si starosti nedělal. Myslím si, že Lucivar ti rozhodně podlézat nebude, protože je takový, jaký je.“

Jaenelle se o něj opřela a zasténala. Pak na něj mrkla. „No, k jedné věci je dobré vytvořit si vlastní dvůr. Alespoň pro něj najdu nějakou práci, aby se mi pořád nepletl pod nohy a pořád mě neotravoval.“

Saetan chtěl něco odpovědět, ale raději si to rozmyslel. Měla právo na pár iluzí − zvláště proto, že nepotrvají moc dlouho.

Jaenelle zívla. „Jdu spát. Dneska je řada na mně, přijít s pohádkou před spaním.“ Políbila ho na tvář. „Dobrou noc, tati.“

„Dobrou noc, Čarodějko.“ Počkal, až vešla dovnitř, a pak zamířil do vzdálenějšího konce zahrady.

„Naše rozmarné dítě si šlo brzy lehnout?“ zeptal se Andulvar a samotnému se mu zavíraly oči.

„Bude vyprávět pohádku na dobrou noc a trochu výt,“ odpověděl Saetan.

„Bude dobrou Královnou, SaDiablo.“

„Nejlepší, jakou jsme kdy měli.“ Několik minut se jen tak mlčky procházeli. „Ta mrcha zase kuje pikle?“

Andulvar přikývl. „Je spousta náznaků, že má pevně v drápech někoho v Temné radě, ale nikde o ní není ani zmínka. Hekatah se

vždycky dokázala dobře skrývat, když už se pustila do nějaké špinavosti. Stále mě překvapuje, jak se jí podařilo nechat se zabít při poslední válce mezi říšemi.“ Promnul si zátylek a vzdychl: „Hekatah z toho musí být úplně vykolejená, že se našemu dítěti podařilo získat takovou moc nad říší Stínů, jakou ona chtěla vždycky jen pro sebe.“

„To tedy musí. Tak buď ostražitý, ano?“

„Měli bychom varovat všechny mladíky, než se vrátí do svých teritorií, aby byli informováni, na co si mají dát pozor pro případ, že se pokusí přijít z jiného směru.“

„Souhlasím. Pokud však bude Temnota milosrdná, budeme mít nějaký čas pro naše mladíky, aby získali pevnou půdu pod nohama, než se budeme muset potýkat s některým z dalších Hekatiných plánů.“

„Pokud bude Temnota milosrdná.“ Andulvar si odkašlal. „Vím, proč jsi s tím chtěl počkat, a také vím, na koho čekáš, ale Saetane, Jaenelle je již dospělá žena a teď je i Královnou. Trojúhelník by měl být kompletní. Měla by mít společníka.“

Saetanovy ruce spočinuly na kamenné zídce kolem zahrady. Lehký noční vánek zpíval mezi borovicemi za zahradou. „Ona už společníka má,“ řekl tiše, ale rozhodně. „Jako první průvodce může Lucivar zastávat většinu povinností společníka a tvořit tak třetí stranu trianglu do té doby, než…“ Hlas ho zradil.

„Pokud se tak někdy stane, SaDiablo,“ pravil Andulvar trochu tvrdě. „Dokud si někdo nenavlékne prsten společníka, každý ambiciózní frajer v říši − a není jich málo, kteří sem přišli rovnou z Terreille − se bude snažit vklouznout do její postele, jen aby získal moc a prestiž tím, že by se stal jejím společníkem. Saetane, ona potřebuje dobrého muže, ne jen vzpomínku. Potřebuje silného muže z masa a kostí, který jí bude v noci zahřívat postel proto, že o ni bude mít *starost.*“

Saetan dál zíral do krajiny za zahradou. „Ona už má společníka.“

„Skutečně?“ Když Saetan neodpovídal, Andulvar ho jen poplácal po ramení a odkráčel.

Saetan tam zůstal ještě dost dlouho a naslouchal písni nočního větru. „Ona už má společníka," zašeptal. „Nebo ne?"

Noční vítr mu neodpovídal.

6. Šílené království

Stoupal vzhůru.

Země tu nebyla tak pokroucená ani strmá, ale místy se objevovaly chomáče mlhy, které zaplňovaly prohlubně a zakrývaly tak vyznačenou stezku, což v něm zanechávalo nervózní pocit, že pod jeho koleny nic neexistuje.

Jak míjel čas, uvědomil si, že to místo je mu nějak povědomé, že po těchto cestách chodil již dříve, když byl ještě silný a vcelku. Překročil hraniční čáru, která rozdělovala zdravý rozum od Šíleného království.

Ve vzduchu byla čerstvá vůně ranní rosy. Světlo bylo jemné, jako po ránu bývá. Někde poblíž štěbetali ptáci po rozednění a v dálce zaslechl zvuk silného přílivu.

Jeho křišťálový pohár byl téměř netknutý. Během dlouhého stoupání jednotlivé úlomky do sebe začaly perfektně zapadat. Bylo tu ještě pár zbytků, chybělo několik vzpomínek. Zejména jedna. Nemohl si vzpomenout, co provedl té noci, když Jaenelle přinesli k oltáři Cassandry.

Když procházel mezi dvěma velkými balvany, které tu stály jako na stráži − každý po jedné straně stezky, mlha se zvedla a zmizela mu nad hlavou.

Před ním byla voda, ptáci, vůně vyzrálé země, sluneční teplo − a její slib, že na něj počká.

Před ním se rozprostíral zdravý rozum.

Současně s ním však i poznání bolesti. Vycítil ji.

Daemone.

Povědomý hlas, ale ne ten, který toužil zaslechnout. Probíral se vzpomínkami, až dokázal ke hlasu připojit i jméno.

Manny. Mluvila s někým o toustech a vajíčkách.

Daemone.

Tenhle hlas znal také, to byla Surreal.

Jedna jeho část toužila po takové běžné konverzaci o obyčejných věcech, jako byly tousty a vajíčka. Druhá jeho část měla veliký strach.

Couvl o krok dozadu… a ucítil, jak se za ním lehce zavřely dveře.

Z kamenných balvanů se stala vysoká a pevná zeď.

Opřel se o ni a třásl se.

Už není cesty zpátky.

Daemone.

Sebral všechnu roztříštěnou odvahu a vstoupil mezi ty hlasy směrem k příslibu.

Vystoupil z Šíleného království.

Anne Bishopová

Američanka, tato spisovatelka fantasy je velmi skoupá na jakékoli životopisné údaje, není tedy vyloučeno, že jde o pseudonym. Žije ve státě New York a ve volném čase se ráda věnuje zahradě, četbě a hudbě. Do žánru vstoupila povídkou „Match Girl“ v antologii *Ruby Slippers, Golden Tears* (eds. Ellen Datlow & Terri Windling 1995). Od té doby publikovala v různých antologiích přibližně deset kratších prací, povídky tedy píše jen sporadicky. Pokud bychom měli její tvorbu s drobnými výhradami přirovnat k jiným spisovatelkám, pak nejblíže má asi k dílům Jacqueline Careyové a u nás již dobře známé Lynn Flewellingové či snad k oblíbené Laurell K. Hamiltonové. Pro bližší informace můžete navštívit rovněž autorčiny domovské stránky na internetové adrese www.annebishop.com.

Velkou popularitu si Bishopová získala trilogií *The Black Jewels:* **Daughter of the Blood** (1998, č. Dcera čisté krve, Triton 2010), **Heir to the Shadows** (1999, č. Dědička Stínů/Triton 2010) a **Queen of the Darkness** (2000, č. Královna Temnoty/připravuje Triton). Stejně jako zbytek její tvorby je i tato trilogie romantickou fantasy s temnějším nádechem a příměsí erotiky. Hrdinkou je Jaenelle, budoucí vládkyně, jež má být nositelkou značné magické moci. Zatím jsou však její schopnosti nerozvinuté a ona se tak ocitne v nebezpečném soukolí intrik a složitých mocenských bojů. Celá série vyšla v jednom svazku jako **The Black Jewels Trilogy** (2003) a Anne za ni v roce 2000 získala Cenu Williama L. Crawforda pro začínající autory žánru fantasy. Do stejného světa se vrátila v několika dalších titulech počínaje románem **The Invisible Ring** (2000), příběhem zotročeného Jareda, jenž se jako uprchlík dostane do služby tajemné Šedé paní,

aby záhy zjistil, že jeho nová vládkyně není tím, čím by se mohla zdát, a tak jako ostatní otroci propadne jejímu kouzlu. Bláznivý a závistí sžíraný romanopisec Jarvis vybuduje v románu **Tangled Webs** (2008) strašidelný dům, který se pod falešným pozváním od královny Jaenelle stane pro několik magií nadaných vládců smrtící pastí. V chystaném románu **The Shadow Queen** (2009) se nesmělá a nepříliš krásná Lady Cassidy má stát novou vládkyní zpustošené země, pouze vláda vedená dle starých zákonů a zvyklostí může navrátit kraji bývalou slávu. Někteří hrdinové předchozích svazků se objevují rovněž ve sbírce čtyř příběhů **Dreams Made Flesh** (2005).

V trilogii *Tir Alainn:* **The Pillars of the World** (2001), **Shadows and Light** (2002) a **The House of Gaian** (2003) se po věky propojené země lidí a vznešených Fae od sebe čím dál víc vzdalují, cesty mezi oběma světy rychle mizí, zatímco mezi lidmi zuří krvavý hon na čarodějnice vedený inkvizitorem Adolphem. Fae se ve své poněkud arogantní nadřazenosti o záležitosti lidí příliš nestarají, ale nyní se jich události přímo palčivě dotýkají. Zdá se, že i jejich osud leží v rukou mladé čarodějky Ari. Její rodina se po věky starala o jedno ze Starých míst, udržovala magii živou a zemi svěží a plodnou. Ale i k Ari se rychle blíží hrozba v podobě Adolpha, a pokud se nepodaří překazit jeho plány, cesty do země Fae zmizí navždy a s nimi snad i veškerá magie. Románová dvojice *Ephemera:* **Sebastian** (2006) a **Belladona** (2007) se odehrává ve věčně proměnlivé zemi plné ostrovů navzájem propojených mnoha mosty, pevninu udržuje v klidu magie Krajinářů, na její tvar mají totiž vliv jakékoli silné emoce. Již téměř zapomenutý Pojídač světa se vrací, aby po celé zemi rozprostřel svůj temný vliv, jediná naděje tkví v několika hrdinech příběhu a v lásce, která dokáže projít i pouhým snem.

Martin Šust

Anne Bishopová
Dědička Stínů
Černé drahokamy − kniha druhá

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze/Kroměříži roku 2010
jako svou 1237. publikaci, v edici TRIFID svazek 316.
Vydání 1.
Z anglického originálu Heir to the Shadows
přeložila Jana Odehnalová.
Ilustrace na obálce Larry Rostant.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědná redaktorka Helena Klečková.
Vytiskla tiskárna Centa spol. s r. o., Brno.

ISBN 978-80-7387-218-2
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 348,− Kč
(členové SFK TRIFID 258,− Kč)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat na internetové
adrese www.tridistri.cz. Tamtéž naleznete informace
o zvýhodněných cenách SF klubu Trifid.
Klubová výdejna pro knihy z edice Trifid vydané
nakladatelstvím Triton: Knihkupectví Krakatit
Jungmannova 14, Praha l, tel.: 222 519 838